JOAN D. VINGE

REGINA ZĂPEZILOR

PREMIUL
HUGO 1981
PREMIUL
LOCUS 1980-1981

VOL.1

EDITURA PYGMALION
PLOIEȘTI
1 9 9 6

COLECȚIA SCIENCE — FICTION CYBORG

12

21.05.2001

JOAN D. VINGE

REGINA ZĂPEZII

VOL. I

JOAN D. VINGE

REGINA ZĂPEZII

traducere din limba engleză de

DIANA PĂDURARIU

VOL. I

EDITURA PYGMALION PLOIEȘTI
1996

Copertă : Walter Riess

Doamnei, care dă și care ia înapoi.

Doresc să-mi exprim întreaga recunoştinţă inspiraţiei şi măiestriei artistice ale lui Hans Christian Andersen, al cărui binecunoscut basm **Crăiasa Zăpezii** mi-a oferit seminţele pentru povestea de faţă. Mulţumesc de asemenea lui Robert Graves, a cărui carte **Zeiţa Albă** mi-a furnizat Pământul bogat în care ea a crescut. Şi aş vrea să mai mulţumesc tuturor celor care m-au ajutat să plivesc, să îngrijesc şi să culeg roadele muncii mele: soţului meu, Vernor, şi editorilor Don Bensen şi Jim Frenkel, fără ale căror sugestii valoroase, cartea aceasta nu ar fi crescut atât de puternică sau atât de adevărată. Totodată, îi mulţumesc tatălui meu pentru dragostea faţă de science fiction, cât şi mamei mele, care m-a învăţat ce înseamnă o femeie puternică şi mi-a dat libertatea să devin eu însămi una.

NOTA AUTOAREI

Următoarele nume de personaje şi locuri se pronunţă astfel :

Tiamat — Tiămat
Arienrhod — Eiriănrăud
Geia Jerusha PalaThion — Gheia Geruşa Pelă Taion
Gundhalinu — Gandalinu
Kharemough — Kerămof
Kharemoughi — Kerămoghi
Danaquil Lu — Denăkil Lu
Ngenet Miroe — Enghenit Mairău
Pérsiponë — Persipăunei
Elsevier — Elsevir
Lioux Sked — Lusked
Sandhi — Sandi
Mantagnes — Mentagnis
Oyarzabal — Oiarzabal
Tier Pardee — Tir Pardi
Taryd Roh — Terid Rău

„...strâmtă este poarta şi îngustă este calea care duce la viaţă şi puţini sunt aceia care o află“.

— Noul Testament, Evanghelia după Matei, 7, 14

„Vei avea bucurie, sau vei avea putere, spuse Domnul, dar nu le vei avea pe amândouă“.

— Ralph Waldo Emerson

PREFAȚĂ

Mitologia a reprezentat dintotdeauna o fascinație atât pentru cititori (de toate vârstele), dar mai ales pentru creatori. Sper că nu l-ați uitat (încă) pe Delany ! Personal, când eram puști mă omoram după tot ce ținea de greci sau de „țara lui Vam« (aveți habar despre ce vorbesc eu aici ??) ; apoi i-am descoperit pe demontatorii de mituri, iar lucrul acesta mi s-a părut atât de minunat încât îl consider și acum una dintre culmile literare — SF sau non-SF.

Care este însă legătura cu romanul de față ? Reprezintă el rescrierea, ori demontarea unui mit ? Sau, mai degrabă e un **remake,** sau un **cover version** (ca să folosesc denumiri din două domenii (cinema și muzică) ce nu sfiesc să împrumute — atenție însă, în mod declarat ! — din opere celebre ale genului si să le redea filtrate prin propriile percepții) ?

Îmi vine greu să dau un verdict definitiv, obiectiv și inatacabil. Aș face doar o observație în treacăt, remarcând că Joan D. Vinge a fost antropolog. Dacă acest lucru nu vă spune mare lucru, voi continua adăugând că Ursula K. LeGuin, una dintre marile scriitoare de SF (dacă nu cumva cea mai importantă), a fost influențată de mic copil de aceeași știință „soft« — tatăl ei, Koestler, fiind un nume reprezentativ al antropologiei americane. Iar U.K. LeGuin este o creatoare majoră de mituri ale unor lumi imaginate.

Joan D. Vinge recunoștea într-un interviu : „am început să iubesc SF-ul, datorită lui Andre Norton (o celebră scriitoare de **fantasy**-uri juvenile — **n. red.**), care a perfecționat genul acesta aparte al structurării temelor

mitice în societăţi doar superficial aflate sub rigorile science fiction-ului".

Haideţi să vedem însă cine este Joan (Carol) Dennison Vinge — o altă premiată Hugo pe care editura **Pygmalion** v-o prezintă în premieră în România cu cea mai importantă carte a ei.

Născută în 1948, ea urmează universitatea din San Diego, pe care o absolvă cu amintita diplomă în antropologie. La vârsta de 24 de ani are loc evenimentul ce avea s-o marcheze definitiv din punct de vedere profesional : căsătoria cu profesorul ei de matematică de la universitate : Steffen Vinge. Cu 4 ani mai vârstnic decât Joan, el era deja cunoscut în lumea SF-ului sub pseudonimul Vernor Vinge şi publicase primul text încă din 1965. Doamna Vinge, care cochetase din adolescenţă cu literatura science fiction, reîncepe să scrie şi debutează în anul 1974 în seria de antologii **Orbit,** editate de unul din prietenii familiei — criticul, scriitorul şi antologatorul Damon Knight.

Poate ar fi interesant de menţionat titlul textului de debut : este vorba de „Soldăţelul de plumb" („Tin Soldier"), inspirat de povestirea omonimă a lui (aţi ghicit ?) Hans Christian Andersen. Nu-i aşa că aţi mai întâlnit undeva trimiterea la Andersen ?

Joan D. Vinge a continuat cu prozele scurte, înregistrând chiar succese remarcabile : în 1977, nuveleta ei „Ochi de chihlimbar" („Eyes of Amber") căpăta premiul Hugo la categoria respectivă. În 1978 îi apare primul volum de povestiri : **Nava de foc (Fireship).** Tot în acelaşi an are loc şi debutul cu roman : **Proscrişii din Heaven Belt (The Outcasts of Heaven Belt),** descriind înfruntarea unei societăţi egalitariste, în care femeile joacă un rol important, cu societăţile dominate de bărbaţi, aflate în decădere. Cartea este prima din seria Heaven Belt, la care Vinge avea să revină în anii '80.

În 1979 publică a doua culegere : **Ochi de chihlimbar şi alte povestiri (Eyes of Amber and Other Stories),** afirmându-se ca o autoare consacrată şi respectată, mai ales pentru abilitatea cu care aborda teme extrem de dragi science fiction-ului : extratereştrii şi comunicaţia interspecii.

Tot în acelaşi an se sfârşeşte însă şi mariajul cu Vernor Vinge. În 1980, Joan se recăsătoreşte, nepărăsind lumea science fiction-ului, cu editorul Jim Frenkel. De altfel, se pare că anul respectiv avea să fie norocos cu scriitoarea americană care publică romanul ce urma s-o facă celebră : **Regina Zăpezii (The Snow Queen),** distins cu premiul Hugo în 1981. Cartea, ale cărui titlu şi intrigă sunt inspirate tot de Andersen („Crăiasa zăpezii"), a înregistrat un succes important, marcând consolidarea unui gen care fuziona **heroic fantasy-ul** cu science fiction-ul. Joan D. Vinge a fost considerată drept una dintre marile speranţe scriitoriceşti ale decadei, dar... lucrurile aveau să se desfăşoare cu totul altfel, întrucât în anii imediat următori, America este cuprinsă de febra ciberpunkului. În 1984, Wiliam Gibson dă marea lovitură cu **Neuromantul** obţinând toate premiile importante, iar autorii par tot mai interesaţi să imite stilul auto-exilatului în Vancouver.

(Nu mă pot abţine să nu fac o altă paranteză şi să mă întorc puţin la Vernor Vinge, soţul divorţat, care în anii '80 îşi stabileşte reputaţia de a fi unul dintre cei mai interesanţi scriitori ai perioadei, tocmai printr-un roman — **Nume adevărate (True Names** — 1981), a cărui acţiune se petrece într-un ciberspaţiu locuit de hackeri care doresc să creeze un mediu de realitate virtuală)

Joan D. Vinge caută să regăsească tonul şi atmosfera din **Regina Zăpezii,** începând o serie nouă, compusă din două romane : **Psion** (1982) şi **Labă-de-pisică (Catspaw** — 1988), ce abundă în aventuri melodramatice cu accente de **space opera.** Simultan, ea completează trilogia planetei Tiamat, publicând **Sfârşitul lumii (World's End** — 1984) şi **Regina Verii (The Summer Queen** — 1991).

Era însă limpede pentru toată lumea că autoarea scrisese deja operele ei cele mai bune ; lucrul acesta se pare că-l simte şi ea, întrucât treptat alternează textele originale cu tot mai multe **novelizări** după filme SF de succes : câteva exemple pot fi **Intoarcerea lui Jedi** (1983), **Dune** (1984) sau **Mad Max III** (1985).

Una peste alta, Joan D. Vinge rămâne fără doar şi poate un autor special al SF-ului, reuşind să creeze per-

sonaje reale și memorabile pe care le poartă prin intrigi complexe, totul pe fundalul baroc și articulat al unor societăți complexe, fără să neglijeze în același timp elementele **hard** ori extrapolarea logică, atât de îndrăgite de iubitorii genului.

Mihai Dan Pavelescu

31 august 1995

„REGINA ZĂPEZII"

ESTE...

„Povestea fără sfârșit a coruperii tineretului și a izbăvirii prin dragoste **(Chicago Tribune Book World)**

„Frumos scrisă". **(St. Louis Globe-Democrat)**

„O delicioasă aventură de primă mână, dar cea mai mare realizare a sa este crearea unei lumi proprii de personaje : oameni, roboți, ființe amfibii, masculi și femele ; din caste, triburi și sisteme politice de pe tot cuprinsul unei galaxii. De acum douăzeci și cinci de ani când am citit cărțile lui Oz n-am mai simțit o asemenea atracție față de realitatea totală a unui scriitor".

(Ms.)

„Minunată". **(Newsday)**

„Cea mai bună carte science fiction pe care am citit-o anul acesta... Reușește tot ceea ce încearcă să facă și încearcă aproape totul. Lumea ei prinde viață, iar personajele ei vor fi mereu cu mine".

(John Varley, autorul romanului **Millennium)**

„Se citește repede... Reușește în chip admirabil... Este un amestec între poveștile lui Hans Christian Andersen și lucrări ca **The White Goddess, The Lord of the Rings, The Plumed Serpent, Barbarella** și **Buck Rogers".**

(Denver Post)

„O carte menită să devină clasică... Un basm țesut din cele mai fine fire ale ficțiunii".

(Buffalo News)

„Este aproape imposibil să-ți pierzi interesul pentru această carte, pentru că este una dintre cele mai notabile isprăvi ale povestitului de mare amploare în science fiction de la **Dune** a lui Frank Herbert încoace“.

(Booklist)

„Te atrage și nu-ți mai dă drumul... „Regina Zăpezii“ este ca o dantelă : firele ei se răsucesc și se împletesc într-un model de mare bogăție și frumusețe“.

(Vonda N. McIntyre, autoarea cărții **Dreamsnake,** laureată a premiului Nebula)

„Doamna Vinge are una dintre cele mai dorite însușiri pe care le poate avea un scriitor — darul de a face ca lucrurile stranii să apară ca perfect reale“.

(Andre Norton)

„O poveste minunată, o adevărată plăcere s-o citești. O recomand cu toată căldura“.

(Roger Zelazny)

„Este o carte mare, la propriu și la figurat, făcută numai din lucruri care merg la inima cititorilor : dragoste, aventură, personaje feminine puternice, decoruri exotice, o religie a zeiței-mamă, **dar și** nave cosmice care plonjează prin găuri negre, tineri îndrăgostiți pe care o soartă crudă îi desparte, ca și finaluri fericite“.

(Starship Magazine)

„O carte strălucită. Are tot ce-i trebuie... Cuvintele cântă și respiră pe fiecare pagină. Doamna Vinge este un maestru al condeiului iar amploarea imaginației sale mi-a tăiat respirația.

Povestea pe care ne-o spune este densă și bine închegată, redată cu multă măiestrie“.

(Elizabeth A. Lynn, autoarea lucrării) **The Dancers of Arun)**

„Captivantă..., presărată cu orașe bizare, întărită prin călătoria în timp, stropită cu filosofia SF și împodobită cu o admirabilă distribuție a personajelor“.

(School Library Journal)

„O reușită... Îmbină teme mitologice cu elemente futuriste și populează povestea cu personaje de un vibrant caracter uman.

„Regina Zăpezii nu este o carte pe care s-o poți lăsa ușor din mână“.

(Santa Cruz Sentinel)

PROLOG

Uşa se închise fără zgomot în spatele lor, izolându-i brusc de lumina, muzica şi petrecerea îndrăcită din sala de bal. Pierzându-şi dintr-o dată vederea şi auzul, se simţi cuprins de claustrofobie. Îşi strânse mâinile peste trusa medicală pe care o ducea acoperită sub mantie.

Alături de el, în întuneric, auzi râsetul ei amuzat, iar lumina izbucni din nou în jur, făcând vizibilă odăiţa în care se aflau acum. Nu erau singuri. Încordarea îl făcu să tresară, chiar dacă se aştepta la aşa ceva şi chiar dacă i se mai întâmplase deja de cinci ori în această noapte fără sfârşit şi avea să i se mai întâmple de alte câteva ori. Scena se petrecea acum într-o cameră de zi — pe canapeaua simplă care ieşea în evidenţă într-o pădure de picioare de mobilă întunecate, poleite cu aur. Îi trecu prin minte gândul lipsit de importanţă că numai în noaptea aceea văzuse mai multe stiluri şi preferinţe decât în cei patruzeci de ani petrecuţi pe Kharemough.

Dar nu se găsea pe Kharemough, ci în Carbuncle, iar această noapte de Festival era cea mai ciudată din câte petrecuse vreodată şi avea să mai petreacă, dacă ar fi fost să trăiască o sută de ani. Întinşi pe divan se aflau un bărbat şi o femeie, amândoi cufundaţi într-un somn adânc, datorat vinului drogat din sticla pe jumătate goală, răsturnată pe covor. Privi fix la pata purpurie care se întindea pe carpeta pluşată, încercând să nu încalce intimitatea cuplului mai mult decât trebuia.

— Sunteţi sigură că această pereche a avut şi relaţii... intime ?

— Fireşte. Este **absolut** sigur.

Însoţitoarea sa îşi ridică de pe umeri masca ei cu pene albe, dezvăluindu-şi părul, aproape la fel de alb, încolăcit ca un cuib de şerpi deasupra feţei entuziaste de tânără. **Masca reprezenta un contrast grotesc** faţă de dulceaţa acelui chip : ciocul foarte ascuţit şi zimţat al unei păsări de pradă, ochii enormi cu pupilele negre ai unui vânător nocturn care îl ţintuiau, cu făgăduinţa vieţii şi a morţii atârnând în balanţă... **Nu.** Când se uita în ochii ei, nu zărea nici un contrast. Nici o diferenţă.

— Voi, kharemoughii, sunteţi aşa de siguri că aveţi dreptate. Femeia îşi aruncă pelerina cu pene albe. Şi aşa de ipocriţi !

Râse din nou ; râsul ei era în acelaşi timp strălucitor şi întunecat.

Fără tragere de inimă, bărbatul îşi scoase şi el masca mai puţin măiestrită : o creatură fantastică absurdă, pe jumătate peşte, pe jumătate pură imaginaţie. Nu-i plăcea că era nevoit să-şi arate faţa.

Ea îl privi iscoditor în lumina necruţătoare a lămpii, cu prefăcută nevinovăţie.

— Să nu-mi spui, Doctore, că nu-ţi place să tragi cu ochiul.

— Maiestate, îşi înăbuşi el cu greu indignarea. Eu sunt biochimist, nu **voyeur** *).

— Prostii. Pe buzele ei apăru un zâmbet mult prea bătrân în comparaţie cu faţa. Toţi medicii sunt voyeuri. Pentru ce altceva s-ar face ei doctori ? Exceptându-i pe sadici, bineînţeles, cărora sângele şi durerea le fac pur şi simplu plăcere.

Temându-se să răspundă, bărbatul trecu pe lângă ea, se apropie de canapea şi-şi puse trusa medicală pe podea. Dincolo de pereţii încăperii, oraşul Carbuncle ajunsese la punctul culminant al sărbătoririi vizitei ciclice a Primului Ministru pe planetă printr-o noapte de veselie şi uitare de sine. N-ar fi crezut vreodată că el şi-o va petrece cu regina **acestei** lumi — şi în nici un caz făcând ceea ce se pregătea să **facă.**

Femeia adormită stătea cu faţa către el. Era tânără, de talie mijlocie, puternică şi sănătoasă. Faţa ei blândă

*) Persoană care simte satisfacţie sexuală privind organele genitale sau actele sexuale ale altora (n.tr.).

şi zâmbitoare, se distingea bronzată de soare şi de vânt dedesubtul părului încâlcit de culoarea nisipului. În rest, pielea era deschisă la culoare ; probabil că şi-o proteja foarte bine împotriva frigului aspru de dincolo de zidurile oraşului. Bărbatul de alături era un tânăr de vreo treizeci de ani, cu părul întunecat şi pielea albicioasă ; putea fi la fel de bine localnic sau extraplanetar, dar acum el nu prezenta nici un interes. Măştile lor de Festival priveau cu dezaprobare prin ochii lor afundaţi în orbite, ca nişte zei paznici neputincioşi ce se odihneau pe spătarul canapelei. Doctorul tamponă cu antiseptic umărul femeii, pregătindu-se să-i injecteze trasorul subcutanat şi îndeplinind mai întâi procedura simplă de auto-linişti-re. Regina stătea în picioare şi-l privea cu atenţie, tăcută acum când el trebuia să se concentreze.

Dincolo de uşa încuiată zgomotele se înteţiră ; voci neclare, protestând zgomotos. Bărbatul se strânse ca un animal în capcană, aşteptând să fie descoperit.

— Nu-ţi fie teamă, doctore, îl linişti regina, atingându-i uşor braţul cu mâna. Oamenii mei vor avea grijă să nu fim deranjaţi.

— De ce naiba m-oi fi lăsat eu convins să fac treaba asta ? bombăni el mai mult pentru sine. Îşi reluă activitatea, dar mâinile îi erau nesigure.

— Douăzeci şi doi de ani suplimentari de tinereţe pot fi extrem de convingători.

— Mult o să-mi fie de folos dacă-i voi petrece în vreun penitenciar !

— Calmează-te, doctore. Dacă n-o să termini ce-ai început în noaptea asta, oricum n-o să câştigi cei douăzeci şi doi de ani. Înţelegerea rămâne valabilă numai dacă voi avea măcar un copil-clonă perfect normal, undeva, printre Văraticii de pe această planetă.

— Cunosc condiţiile. Termină de implantat trasorul şi adăugă : Sper totuşi să înţelegeţi că în aceste condiţii un implant de clonă nu numai că este ilegal, însă comportă şi un grad foarte înalt de neprevăzut. Este o procedură extrem de dificilă. Şansele de a produce o clonă care să fie măcar o copie rezonabilă a persoanei originale nu sunt deosebit de bune nici chiar în cele mai controlate condiţii, ca să nu mai vorbim de...

— Deci, cu cât faci mai multe implanturi în noaptea asta, cu atât va fi mai bine pentru amândoi. Nu-i așa ?

— Da, maiestate, spuse el, simțindu-se dezgustat de sine însuși. Cred că așa este.

Cu grijă întoarse pe spate femeia adormită și scotoci iar prin trusă.

1

Aici pe Tiamat, unde există mai multă apă decât pământ, linia ce separă oceanul de cer este neclară, cele două elemente contopindu-se într-unul singur. Apa se înalță de pe întinderea strălucitoare a oceanului, unde revine apoi sub formă de averse năbădăioase. Norii trec, precum emoțiile, peste fețele aprige ale Gemenilor și se scutură, spărgându-se în curcubee : zilnic, zeci de curcubee de care oamenii ajung să nu mai fie impresionați, văzându-le de atâtea ori. Nimeni nu se mai minunează, nu se mai uită în sus...

— E o rușine, spuse deodată Moon [1]), trăgând cu putere cârma.

— Ce anume ?

Vărul ei, Sparks [2]), se feri aplecându-se, în timp ce vela fâlfâind se umflă de vânt și ghiul vâjâi pe deasupra capului lui. Canoea cu balansier țâșni ca un pește zburător.

— Rușine e că nu ești atentă ! Ce vrei să faci, să ne îneci ?

Moon se încruntă, smulsă brusc din reveria momentului.

— N-ai decât să te îneci singur.

— Păi sunt deja pe jumătate înecat : ăsta-i necazul.

Se strâmbă la apa ce clipocea peste carâmbii cizmelor lor de protecție din piele impermeabilă de **klee** și apucă din nou ispolul. Ultima rafală îi înecase totuși firea lui blândă, gândi fata, odată cu coșurile de provizii ce musteau de apă. Sau poate era doar obosit. Se aflau de aproape o lună în această călătorie, strecurându-se din

---

1) Lună (n.red.)
2) Scânteie (n.red.)

insulă în insulă, de-a lungul lanțului Windward *) Cu o zi în urmă, depășiseră acest lanț și se găseau acum dincolo de locurile marcate pe hărțile cunoscute, avântându-se pe întinderea oceanului către trei insule pe care le țineau pentru ei înșiși : un sanctuar al Mării Mamă. Ambarcațiunea lor era mică pentru deplasarea pe asemenea distanțe și pentru orientare nu dispuneau decât de stele și de o hartă rudimentară având curenții marcați prin bețe încrucișate. Dar ei erau copii ai Mării, tot așa cum erau și copiii mamelor care-i născuseră. Și Moon știa că, întrucât îndeplineau o căutare sfântă, Ea le va fi binevoitoare.

Moon privi capul legănându-se al vărului ei în timp ce sfârleaza sorilor dubli ai Tiamatului se ivi printre nori. Strălucirea bruscă aprinse flăcări în roșul părului și bărbii lui rare, abia mijite, și proiectă pe fundul bărcii, umbra ușor alungită a corpului său zvelt și musculos. Fata oftă, neputându-și înfrânge enervarea ce-o simțea privindu-l, și se întinse cu duioșie ca să-i atingă o șuviță de păr roșcovan.

— Curcubee... Despre curcubee vorbeam. Nimeni nu le mai prețuiește. Ce-ar fi dacă n-ar mai exista niciodată curcubee ?

Își dădu pe spate gluga impermeabilului pestriț și dezlegă șnurul de la gât. Cosițele albe ca smântâna i se revărsară pe spinare. Ochii îi erau de culoarea agatului încețoșat de mușchi. Se uită în sus prin vela ca un cleşte de crab, mijind ochii ca să izoleze norii răsturnați de pe cer, căutând arcuri de lumină frântă, ce se reduceau până la dispariție, ori străluceau mai încolo, dublându-se și redublându-se.

Sparks mai goli un ispol peste bord, după care înălță capul ca să vadă încotro se uita Moon. Chiar dacă n-ar fi fost bronzat, pielea lui tot ar fi fost închisă la culoare pentru un insular. Însă genele și sprâncenele erau aproape la fel de decolorate ca și ale fetei, deasupra ochilor ce-și schimbau culoarea aidoma mării.

— Fii serioasă, verișoară. Vom avea întotdeauna curcubee atâta timp cât vor exista Gemenii și ploaia. Un caz simplu de difracție — ți-am arătat...

* Aprox : în bătaia vântului (n. red.).

Nu-i plăcea să-l audă vorbind în termeni tehnici, cu aroganța aceea necontrolată care i se simțea în voce.

— Știu asta, că doar nu-s proastă, zise ea, smucind brusc șuvița arămie.

— Au !

— Dar mai degrabă aș asculta-o pe bunica spunându-ne că asta este promisiunea de bogăție pe care ne-o face Doamna, decât să-l aud pe negustorul acela transformând totul în ceva fără nici o noimă. Și tu ai prefera la fel. Nu-i așa, copil stelar ? Recunoaște !

— Nu, zise el împingându-i mâna. Și nu glumi cu asta, ce naiba !

Îi întoarse spatele, împroșcând cu apă. Ea își imagină încheieturile degetelor lui albindu-se peste crucile corodate aflate într-un cerc : simbolul pe care tatăl său extraplanetar i-l dăduse mamei lui la ultimul Festival.

— Mama Noastră a Tuturor !

Era singurul lucru ce pătrundea între ei ca un tăiș — conștiința comună a unei moșteniri pe care el n-o împărțea cu ea sau cu oricare altă persoană cunoscută lor. Ei erau Văratici, și rareori avuseseră legături cu Iernaticii interesați de tehnologie — ce se asociau cu extraplanetarii — doar cu excepția perioadei Festivalurilor, când aventurierii și petrecăreții de pe toată planeta se adunau în Carbuncle ; când își puneau măști și lăsau la o parte diferențele pentru a sărbători vizita periodică a Primului Ministru și o tradiție cu mult mai veche.

Mamele lor, care erau surori, fuseseră în Carbuncle în timpul ultimului Festival și reveniseră în Neith ducând cu ele, așa cum îi spusese mama ei, „amintirea vie a unei nopți vrăjite". Ea și Sparks se născuseră în aceeași zi, dar mama lui murise la naștere. Bunica lor îi crescuse pe amândoi, în timp ce mama fetiței se găsea pe mare cu flota de pescuit. Crescuseră împreună, de parcă ar fi fost gemeni, cum credea Moon adesea : gemeni ciudați, crescând sub privirile ușor stânjenite ale unor insulari provinciali indiferenți. Dintotdeauna însă existase în Sparks o parte la care ea nu avusese acces, pe care n-o putuse împărți cu el : acea parte a băiatului care auzea șoapta stelelor. El făcea troc, pe furiș, cu negustorii aflați în trecere, luând de la ei nimicuri tehnice de pe alte planete, cu care apoi pierdea zile întregi desfăcându-le

și montându-le la loc, pentru ca în cele din urmă să le arunce în mare într-un acces de dezgust față de sine, împreună cu ofrande făcute din frunze.

Moon nu-i spunea bunicii secretele cunoștințelor tehnice ale lui Sparks, recunoscătoare că el i le împărtășea măcar ei, însă nutrind totuși o indignare ascunsă. Din câte știa, propriul ei tată ar fi putut să fie un Iernatic, ori chiar un extraplanetar, însă era mulțumită să-și construiască un viitor potrivit sub propriul ei cer. Din cauza asta îi venea greu să fie răbdătoare cu Sparks, prins între moștenirea pe care o trăia și aceea pe care o vedea în lumina stelelor.

— Of, Sparks. Se aplecă în față, își sprijini o mână rece pe umărul lui, și-i masă mușchii noduroși prin grosimea stofei și cea a hainei de ploaie : N-am vrut. Îmi pare rău, murmură ea, în timp ce în gând își zicea „mai bine n-aș avea tată deloc, decât să trăiesc cu o umbră toată viața". Nu fi trist. Uită-te acolo !

Pe ocean dansau scântei albastre dincolo de cele roșii ce licăreau în părul băiatului. Pești zburători treceau ca fulgerul și se avântau pe deasupra valurilor de hulă ale Mării Mamă, iar insula se distingea acum clar, sub vânt ; cea mai înaltă dintre cele trei. Un cordon sinuos de spumă marca îndepărtata întâlnire dintre mare și țărm.

— Locul alegerii ! Și uite — mersii ! Făcu o bezea cu o reverență plină de uimire și de teamă.

Gâturi lungi, șerpuite, cu dungi colorate, străpungeau suprafața apei în jurul lor ; ochi de abanos îi studiau cu un aer cunoscător de nepătruns. Mersii erau copiii Mării și norocul marinarului. Prezența lor nu putea să însemne decât că Doamna zâmbea.

Sparks întoarse privirea către ea, surâzând brusc și prinzându-i mâna.

— Ne conduc. **Ea** știe de ce-am venit. Am venit cu adevărat și vom fi în sfârșit aleși.

Scoase fluierul de scoică din traista de la șold și slobozi o gamă voioasă de note muzicale. Capetele mersilor începură să se legene în ritmul melodiei, ținând isonul cu fluierăturile și țipetele lor stranii. Legendele spuneau că în felul acela ei jelesc o pierdere îngrozitoare și o greșeală teribilă ; dar nu există două povești care să spună același lucru asupra naturii pierderii sau a greșelii.

Moon le asculta cântecul pe care nu-l găsea deloc trist. Deodată gâtlejul i se păru prea strâmt ca să mai fredoneze, iar cu ochii minții văzu un alt țărm, pe când avea jumătate din anii de acum ; acolo, doi copii culeseseră un vis ce zăcea încolăcit, ca o scoică rară, în nisipul de la picioarele unui străin. Ea urmări muzica, și mintea îi zbură înapoi în timp...

Moon și Sparks alergau desculți de-a lungul digurilor rudimentare dintre bazinele cu apă mică ; o plasă se legăna ca un hamac întinsă între umerii lor zvelți. Picioarele iuți, cu tălpi bătătorite tropăiau și lipăiau pe aleile pietruite fără să le pese de julituri și de apa rece ca gheața care-i împroșca. Klee din bazine, care de obicei stăteau nemișcate ca și stâncile acoperite cu alge de pe fundul apei, ieșiseră la suprafață cu o grabă nestăpânită ca să-i vadă pe copii. Se agitau împroșcând stropi și mârâiau de foame, dar plasa era goală, căci povara ei de păr de mare uscat fusese deja aruncată pentru masa de prânz a bazinelor cu familii.

— Grăbește-te, Sparkie !

Aflată ca de obicei în frunte, Moon trăgea de plasă, remorcându-și vărul mai scund de parcă ar fi fost un pește năbădăios. Își dădu la o parte șuvițele de păr alb ce-i cădeau pe față, ațintind ochii asupra canalului navigabil ce pătrundea în mal dincolo de pescării. Vârfurile înalte ale velelor încrucișate — tot ce putea distinge de aici din flota de pescuit — se mișcau deja în fața ei.

— Nu mai ajungem noi primii la debarcader ! Se opinti mai tare, cu năduf.

— Mă **grăbesc,** Moon. Este aproape ca și cum ar veni mama **mea** acasă !

Sparks reuși să alerge mai repede ; ea îl simți ajungând-o din urmă și-l auzi gâfâind.

— Crezi că Buni o să facă prăjitura cu miere ?

Înaintând în salturi, ea aproape se poticni.

— Am văzut-o scoțând oala.

Continuară să fugă, dansând peste pietre către plaja ce strălucea în lumina amiezii și către satul aflat dincolo de aceasta. Moon își imagină fața bronzată și zâmbitoare a mamei, așa cum o văzuseră ultima oară, acum trei luni ; cozile groase de păr nisipiu îi împodobeau capul, ascunse

sub o beretă tricotată de culoare închisă; îi vedea puloverul gros cu guler înalt, impermeabilul și cizmele grele care o făceau să nu se deosebească de membrii echipajului în timp ce le trimitea un ultim sărut, iar catamaranul se înclina în briza de la răsăritul soarelui.

Azi însă revenea acasă. Se vor duce cu toții în sala cea mare a satului pentru a sărbători și a dansa împreună cu celelalte familii de pescari. Apoi, noaptea târziu, Moon se va cuibări în poala mamei (deși se făcuse cam prea mare ca să mai încapă acolo), care o va ține strâns în brațele ei puternice, în timp ce ochii fetei se vor uita pe sub pleoapele grele ca să vadă dacă Sparks a adormit primul în brațele bunicii. Flăcările vor trosni în vatră răspândind căldură, din părul mamei se va simți mirosul mării și al navelor, auzindu-se totodată zumzetul adormitor de voci pe când Buni își va cere înapoi fiica de la Marea care reprezenta Mama lor, a tuturor.

Moon sări în nisipul moale galben-maroniu de pe plajă. Sparks bufni zgomotos înapoia ei, umbrele lor amestecându-se în lumina orbitoare a amiezii. Cu ochii la casele de piatră îngrămădite în sat și la bărcile care își coborau velele în golfuleț, fata aproape țâșni pe lângă o străină care-i aștepta în picioare, privindu-i cum vin. Aproape...

Sparks se ciocni de verișoara sa care alunecase și se oprise.

— Fii atentă, creier de pește!

Un nor de nisip se iscă în jurul gleznelor lor.

Moon îl cuprinse cu brațele, ca să se țină pe picioare, aproape sufocându-l când uimirea o făcu să-l strângă cu toată puterea. Sparks se eliberă cu o smucitură. Plasa căzu, uitată; ca și satul, golful, întâlnirea lor. Fata apucă poalele puloverului ei vechi, împletindu-și degetele prin firele grele de urzeală roșu-ruginiu.

Străina le zâmbi, cu ovalul radios al feței arse de vânt deasupra canadienei vechi și cenușii. Purta pantaloni groși și cizme grosolane, precum orice insular. Nu era însă din Neith și nici din altă insulă...

— Ai... ai ieșit din Mare? gâfâi Moon. Sparks se zgâia de lângă ea.

Femeia râse; râsetul ei destrămă vraja venirii de pe altă lume ca pe o țesătură putredă.

— Nu... am traversat-o, într-o navă.

— De ce? Cine ești? întrebară amândoi deodată.

Răspunzându-le în același timp, necunoscuta le arătă medalionul pe care îl purta pe un lanț: un trifoi țepos ca un buchet de cârlige de pescuit, scânteind cu frumusețea întunecată și sinistră a unui ochi de reptilă.

— Știți ce-i ăsta?

Se lăsă într-un genunchi pe nisip și cosițele-i negre îi căzură în față. Se apropiară fără chef, clipind din ochi.

— Sibilă...?, șopti Moon în timp ce, cu coada ochiului, îl văzu pe Sparks apucându-și strâns propriul medalion.

Apoi, privirea ei se aținti asupra femeii și înțelese de ce ochii aceia negri și ademenitori păreau să se deschidă către infinit. O sibilă era canalul pământesc spre înțelepciunea supranaturală, aleasă prin Judecata Doamnei, care prin temperament și instruire avea puterea să reziste unei încercări sfinte.

Femeia încuviință din cap.

— Sunt Clavally Bluestone Văratica. Își puse mâinile pe frunte. Întrebați-mă și vă voi răspunde.

Ei nu întrebară nimic, uimiți să știe că ea vrea — și poate — să răspundă la orice le-ar fi trecut prin minte; sau că Însăși Doamna le-ar răspunde prin intermediul lui Clavally, în timp ce sibila ar fi fost pierdută în transă.

— Nici o întrebare? Atmosfera încordată se risipi din nou, alungată de buna ei dispoziție. Păi atunci, spuneți-mi voi cine sunteți, voi care deja știți tot ce aveți nevoie să știți?

— Eu sunt Moon, răspunse fata îndepărtându-și părul de pe frunte. Moon Dawntreader Văratica. El e vărul meu, Sparks Dawntreader Văraticul... dar nu știu destule ca să pot întreba ceva! sfârși ea încurcată.

— Ba eu știu, spuse Sparks pășind în față și întinzându-i medalia lui. Ce-a fost asta?

— Introducere de date...

Clavally luă obiectul între degete, se încruntă ușor și murmură ceva. Ochii ei se făcură ca niște cuarțuri fumurii și începură să se miște neregulat, precum cei ai unui vizionar, în timp ce mâna i se încleștă pe disc.

— Este simbolul Hegemoniei — două cruci legate într-un cerc semnifică unitatea dintre Kharemough și cele șapte lumi subordonate... Medalia a fost acordată

pentru comportare vitejească pe timpul răscoalei Kispah : „El a găsit ceea ce-și doresc toți. Iubitului nostru fiu, Temmon Ashwini Sirus, astăzi 9 : 113 : 07". Este scrisă în Sandhi, limba oficială a Kharemoughului și a Hegemoniei... încetarea analizei. Capul i se aplecă în față, eliberat de o forță nevăzută. Legănându-se ușor pe genunchi, oftă și se așeză la loc : Asta-i tot, încheie ea.

— Dar ce **înseamnă** asta ? Sparks privi discul ce continua să i se legene pe pieptul canadienei, iar gura i se strânse într-o linie nesigură.

Clavally scutură din cap.

— Nu știu. Doamna vorbește **prin** mine, nu **cu** mine. Acesta este Transferul și... așa se manifestă.

Buzele băiatului tremurară.

— Bine, Clavally, spuse Moon repede, dar Hegemonia ? Ce e Hegemonia ?

— Extraplanetarii ! Ochii lui Clavally se dilatară puțin. **Hegemonia** este termenul prin care se definesc ei înșiși. Deci, este ceva extraplanetar, însă... eu n-am fost niciodată în Carbuncle. Privirea i se îndreptă din nou către medalie. Cum a ajuns asta aici, așa departe de portul stelar și de Iernatici ? Se uită spre ei : Sunteți copii-din-flori, nu-i așa ? Mamele voastre au mers împreună la ultimul Festival și-au avut norocul să revină acasă cu voi... și cu acest suvenir ?

Băiatul încuviință din cap, venerând logica adultă, ca și transa Doamnei.

— Atunci... tatăl meu nu e Văratic și nici măcar de pe Tiamat ?

— Asta nu-ți pot spune. Clavally se ridică în picioare. Moon văzuse o stranie îngrijorare trecându-i peste chip atunci când se uitase la Sparks. Știu însă că cei zămisliți în timpul Festivalului se bucură de un har deosebit. Știți de ce mă aflu eu aici ?

Ei scuturară simultan din cap.

— Știți ce vreți să fiți când veți crește mari ?

— Vrem să fim împreună, răspunse Moon fără să se gândească.

Din nou râsul acela zglobiu.

— Bravo ! Fac această călătorie prin Windwards pentru a-i îndemna pe toți tinerii Văratici să-și aducă aminte că se pot dedica Mării într-un alt mod decât ca pescari sau fermieri. Ei o pot sluji pe Doamnă, servindu-i pe semenii lor ființe umane în calitate de sibili, așa cum fac eu. Unii dintre noi ne-am născut cu o sămânță specială în noi, care nu așteaptă decât atingerea Doamnei pentru ca să încolțească. Când veți fi destul de mari, poate voi doi veți auzi chemarea Ei și veți merge la un loc-al-alegerii.

— Oh ! se înfioră Moon. Cred că o aud acum !

Își apăsă palmele reci pe inima ce bătea să-i spargă pieptul, acolo unde încolțea o sămânță de vis.

— Și eu, și eu ! strigă Sparks cu înflăcărare. Putem merge acum, putem să mergem cu tine, Clavally ?

Sibila își ridică gluga, ferindu-se de întețirea bruscă a vântului.

— Nu, nu încă. Mai așteptați puțin, până când veți fi siguri de ceea ce auziți.

— Cât de mult ?

— O lună ?

Își rezemă mâinile pe umerii micuți.

— Cred că mai degrabă ani.

— Ani ! ? protestă Moon.

— Atunci veți fi siguri că ceea ce auziți nu e doar țipătul unor păsări marine. Să nu uitați însă niciodată că în cele din urmă nu voi O veți alege pe Doamnă, ci Ea vă va alege pe voi. Privi din nou la Sparks, aproape țintuindu-l cu privirea.

— E-n regulă. Mirată de căutătura sibilei, Moon își îndreptă cu hotărâre umărul pe care femeia își pusese mâna. Vom aștepta și nu vom uita.

— Și-acum — Clavally își coborî brațele — cred că vă așteaptă cineva.

Timpul începu să se miște din nou înainte, iar ei o luară la fugă spre sat, uitându-se des în urmă.

— Moon, îți aduci aminte ultimul lucru pe care ni l-a spus ?

Sunetul argintiu al notelor se stinse când Sparks coborî fluierul și se uită înapoi, întrerupând șirul amintirilor pe care și le depăna fata. Mersii își opriră și ei cântecul, privind către barcă.

— Cine, Clavally ? Moon cârmi canoea pe după limba de pământ ce pătrundea către intrarea în golfuleț. Linia

țărmului Insulei Alegerii era la fel de sinuoasă ca și trifoiul pe care-l purtau sibilii. Te referi la faptul că ne aștepta mama ?

— Nu. La acela că Doamna ne alege pe noi, și nu invers. Aruncându-și o clipă privirea către linia țărmului, Sparks își mută din nou ochii către fată. Vreau să spun... Adică ce se va întâmpla dacă Ea va alege doar pe unul din noi ? Ce vom face ?

— Ne va alege pe-amândoi ! se strâmbă Moon. Cum ar putea Ea să facă altfel ? Fiind procreați la Festival, suntem norocoși.

— Dar dacă Ea nu ne alege ? Pipăi cu buricele degetelor umplutura de mușchi introdusă între cele două jumătăți din lemn ale bărcii înainte de a fi montate laolaltă. „Inseparabili...", se încruntă el ușor. Nu te obligă nimeni să ajungi sibil doar pentru că ai trecut testul, nu-i așa ? Putem să facem jurământ că dacă doar unul din noi va fi ales, acela va refuza alegerea. De dragul celuilalt...

— Pentru binele amândorura, aprobă Moon din cap.

„Dar Ea ne va alege pe amândoi". Nu se îndoise niciodată, din acel moment de-acum câțiva ani, că o să vină aici și c-o va auzi pe Doamnă chemând-o. Fusese dorința inimii ei de-o jumătate de viață și fusese întotdeauna sigură că și Sparks dorea același lucru, nelăsând zadarnicele sale vise stelare să-l abată de la țelul lor comun.

Întinse brațul și Sparks i-l apucă serios. Își prinseră mâinile, fiecare cu palma peste încheietura celuilalt. Strângerea de mână deveni îmbrățișare înainte ca fata să-și dea seama, iar îndoielile din inima ei se risipiră precum ceața dimineții.

— Sparkie, te iubesc... mai mult decât orice sub cer. Îl sărută, simțindu-i sarea de pe buze. Marea care ne e Mamă să fie martoră că inima mea care te dorește îți aparține ție și numai ție, acum și pentru totdeauna.

El repetă cuvintele, răspicat și cu mândrie, sorbind amândoi apa mării din căușul palmelor pentru a-și pecetlui legământul.

— Nimeni nu poate să spună că suntem încă prea tineri ca să ne însoțim după această călătorie !

Își juraseră dragoste unul altuia pentru prima dată atunci când de abia erau în stare să pronunțe cuvintele, stârnind râsul celor din jur. Dar își fuseseră credincioși și de-a lungul anilor împărtășiseră totul, inclusiv dorința șovăitoare și inevitabilă de a-și atinge buzele, mâinile și carnea...

Moon își aminti de o grotă pitită printre stâncile unui golfuleț ferit de vânt ; piatra caldă ca niște palme bătătorite le adăposti trupurile tremurătoare, iubindu-se sub strălucirea amiezii, în timp ce marea șoptea departe jos pe plajă. Acum, ca și atunci, fata putea să simtă forța nevoii care-i ținea legați : căldura pe care o creau între ei pentru a alunga singurătatea rece a vieții. Contopirea sufletească ce-i copleșea în momentul final, acea profunzime și plenitudine pe care nimic altceva din lumea lor nu i le-ar fi putut da vreodată. Aveau să intre împreună în această nouă viață și, în sfârșit, urmau să aparțină lumii lor, la fel de plenar cum își aparțineau unul altuia... Buzele lui Sparks îi atinseseră ușor urechea ; ea se aplecă în față, cuprinzându-l din nou cu brațele. Lăsată în voia soartei, barca se întoarse cu prova către țărm.

— Vezi ceva ? strigă Sparks.

— Verifică pentru ultima oară barca, fixată pe mal, peste scoici și ierburi de mare aruncate de valuri pe plajă, dincolo de linia fluxului. Totemul familiei, gravat în provă, îl privea fix cu trei ochi pictați. Refluxul expusese deja destul nisip umed, neted ca oglinda, astfel că tragerea canoei pe țărm le scosese sufletul. Unul din mersi, care îi însoțise pe plajă, îi lăsase să-i atingă blana udă, lucioasă și vărgată cu mâinile lor timide. Până atunci, Sparks nu fusese niciodată destul de aproape pentru a atinge vreuna din aceste creaturi ; erau la fel de mari ca și el și de două ori mai grele.

— Nu încă... aici ! se auzi până la el vocea lui Moon, care îi făcea semne disperate cu mâna. Fata urmărise înaintarea greoaie a mersului care ieșise pe mal. Vezi că lângă râu este o potecă. Trebuie să fie cea despre care mi-a zis bunica.

Strivind sub picioare scoicile golite de carne, tânărul porni de-a curmezișul plajei murdare ce urca spre izvo-

rul cu apă proaspătă. Râul depusese o fâșie lată de nămol roșu în ocrul cursului apei, străbătând stacojiul cu canale verzi din mușchi. Acolo unde albia lui părăsea țărmul, Moon aștepta, gata să urce în dealuri.

— Mergem în sus pe cursul râului ?

Ea încuviință din cap, privind povârnișurile repezi albastre-verzui, ale înălțimilor tărâmului ascuns. Piscuri golașe de piatră de un roșu crud se înălțau încă și mai sus. Pe scara nemăsurată a timpului Mării, aceste insule erau noi ; crestele lor încă zgâriau cerul, netocite de ani.

— Se pare că urcăm.

Își înghesui mâinile în buzunare nesigur pe sine.

— Mda. Moon se uită la mersul ce cobora înapoi pe plajă. Mâna i se înfiorase simțind blana lui groasă : — Azi vom dansa cu costumația pe noi. Reveni cu ochii către Sparks, devenind brusc foarte conștientă de ceea ce însemna prezența lor acolo. Haide odată, spuse aproape cu nerăbdare. Primul pas este cel mai greu.

Îl făcură împreună.

Dar era un pas care mai fusese făcut înainte, gândi fata în timp ce urca... „De câte ori ?" Găsi răspunsul săpat în panta dealului, unde trecerea picioarelor rosese într-atât piatra ponce de origine vulcanică încât pe alocuri se formase un jgheab îngust și adânc în care intrau până la genunchi. „Și câți or fi urcat-o doar pentru a fi refuzați ?" Moon spuse în gând o scurtă rugăciune, uitându-se în jos, pe măsură ce cărarea devenea o fâșie îngustă, adâncă până la glezne, ce trecea deasupra unui canion cu ferigi și tufișuri de nepătruns, veșnic verzi. Când vântul încetă să mai bată, ziua deveni complet tăcută ; nu văzuse nici urmă de vietate mai mare decât un gândac pocnitor. O dată, se auzise, parcă, țipătul îndepărtat al unei păsări... Râul sclipea din când în când la zeci de metri dedesubt, în timp ce zidul înverzit din stânga se ridica spre cer ca o boltă înaltă de alte zeci de metri. Ca atare, o apuca amețeala, deși era obișnuită cu echilibristica marinarilor și cu mersul pe digurile înguste dintre bazinele de pește.

Sparks se încurcă într-un tufiș ieșit în cale, zgâriindu-se pe față.

— Asta nu-i pentru cei slabi de inimă, remarcă el, deși n-ar fi vrut s-o spună cu glas tare.

— Probabil că asta e și scopul, mormăi Moon și-și șterse fața cu mâneca.

— Vrei să spui că poate asta-i proba ? Pășiră cu prudență, depășind o porțiune cu sfărâmături din peretele roș.

— O, Doamnă ! se auzi ceva ce suna pe jumătate a blestem și pe jumătate a rugăciune. Mi-ajunge !

— Cât om mai avea de mers ? Și dacă se-ntunecă ?

— Nu știu... Valea se închide, acolo sus.

— Parcă mi-ai spus că și bunicul a făcut asta, în tinerețe. Credeam că știi.

Moon înghiți în sec.

— Bunica mi-a spus că el a renunțat și s-a întors. Nici măcar n-a găsit peștera.

— Și-acuma-mi spui ! Băiatul începu însă să râdă. Într-un fel, nu-i deloc ce mi-am închipuit c-o să fie.

Sub ei, râul făcea o meandră, iar dincolo de următoarea cotitură a zidului, poteca se lărgea. Aici, în această vale interioară, izolată de brizele mării, arșița soarelui se reflecta de nenumărate ori din stâncile înfierbântate. În timp ce mergea, Moon își scoase canadiana groasă ; Sparks deja o purta pe-a lui legată în jurul umerilor. Cămașa din olandă, umezită i se lipea fetei de piele la fiecare rafală de vânt. Desfăcu șiretul cămășii, până la brâu, se scărpină și oftă :

— M-am încins, știi asta ? M-am înfierbântat rău ! Ce fac oamenii când le este foarte cald ? Întotdeauna te poți îmbrăca în mai multe haine, dar poți să-ți scoți doar tot atâtea câte ți-ai pus.

Își desfăcu burduful cu apă de la brâu și bău. Undeva în față auzi un sunet care-i aminti de sfârâitul grăsimii într-o tigaie încinsă.

— Probabil că nu trebuie să ne facem griji în legătură cu asta. Sparks ridică din umeri acceptând lucrurile ca pe ceva firesc. Mai e destul până la mijlocul verii. Vom fi probabil morți înainte de a se încălzi în halul ăsta. Piciorul îi alunecă și căzu gemând într-un genunchi : poate chiar și mai curând.

— Amuzant ! Fata îl ajută să se ridice, simțindu-și propriile picioare grele ca de piatră. Se poate vedea deja Steaua Verii. Am zărit-o printre degete cu câteva zile... Oh, șopti ea. Cu dosul mâinii își frecă fața ce-o ustura.

Sparks se rezemă de peretele ce se bomba înspre exterior. Dincolo de ultimul cot al cărării, zgomotul pe care-l auziseră deveni vâjâitul apei ce se prăbușea din înălțimi, zdrobindu-se de stânci, ca o ființă argintie sacrificată ce cade etern spre propria moarte. Acolo, la cascadă, poteca se termina.

Se opriră cu răsuflarea tăiată, zăpăciți de vacarmul și de mulțimea de stropi din jur.

— Nu se poate termina aici ! Sparks lovi în perdeaua de apă. Știm că asta-i calea cea bună. Dar unde-i ?

— Aici ! Moon se ghemui, privind atent peste marginea stâncii de lângă cascadă în timp ce câteva șuvițe desprinse din păr îi atârnau pe lângă obraji, precum degetele de pe care picură apa. În piatră există scobituri pentru mâini. Se ridică din nou în picioare, dându-și părul pe spate. Asta nu e...

Scutură din cap, amuțind când, uitându-se îndărăt, văzu mânia de pe fața băiatului.

— Ce-i asta, totuși ? strigă Sparks jos în vale, către mare. Ce dovezi în plus mai vrei Tu ? Ar trebui să ne sinucidem ?

— Nu ! Moon îl trase de mână, accesul lui de furie scrâșnind ca nisipul peste oboseala ei. Dorește ca noi să fim siguri. Și suntem.

Ghemuindu-se din nou, își scoase cizmele și puse un picior dincolo de margine.

Începu apoi să coboare, lăsând vuietul și stropii să-i acapareze simțurile, învingându-și frica. Îl zări pe Sparks deasupra ei, urmând-o. Își spuse că nenumărați oameni coborâseră înaintea ei, de-a lungul a nenumărați ani... (căută cu picioarele pe piatra udă)..., o va face și ea... (alt pas ! degetele apucară strâns o muchie de piatră)... la urma urmelor această coborâre pe stânca udă nu însemna mai mult decât coborâtul și urcatul în arborada unei nave, lucru pe care îl făcuse de nenumărate ori fără să stea pe gânduri... (și încă o dată)... având mereu încredere că Marea care-i era Mamă îi va călăuzi mâinile și picioarele în siguranță... (simți crampe în degete și-și mușcă buza)... Își întări credința, în Doamnă, în ea însăși ; căci dacă s-ar îndoi de oricare din ele ar... (piciorul se zbătu pe stânca udă și lunecoasă fără să găsească nici o crăpătură, nici o treaptă, nici o...).

— Sparks ! Vocea i se înălță îngrozită. S-a terminat !

— ...margine !...

Auzi cuvântul deformat de vacarmul din jur și de propria-i frică ; se agăță cu disperare, îmbrățișând peretele prăpastiei.

— **La dreapta !**

Se opinti spre dreapta și deschise ochii când piciorul dădu peste marginea stâncii. Clipind cu putere, o văzu dispărând înapoia apei ce cădea. Se întinse și, cu o răsucire rapidă a corpului, se smulse din loc și ajunse în fisură. Sparks veni după ea ; îi întinse mâna și-l ajută să traverseze.

— Mulțumesc ! Se scutură și-și flexă degetele înțepenite.

— Eu îți mulțumesc.

Moon răsuflă adânc. Înaintară împreună mai departe în adâncul fisurii din stâncă, dându-și seama, pe măsură ce ochii li se obișnuiau cu lumina împestrițată cu verde, că grota se adâncea într-o latură a văii.

— Asta e... Asta trebuie să fie ! Suntem aici, la locul alegerii...

Se opriră din nou, mâinile lor căutându-se instinctiv. Stăteau și șteptau, cu răsuflarea tăiată. Nu-i chema nimeni, în afara vocii cascadei. Nu-i atingea nimic altceva decât stropii de apă.

— Vino, o trase Sparks, să intrăm mai mult.

Tavanul peșterii era străpuns de umbre sus deasupra capului, făcând-o pe Moon să-și închipuie niște mâini împreunate pentru rugăciune, în timp ce ei urmau galeria sinuoasă. Sparks se izbi de peretele opus, atunci când tunelul coti brusc.

— Știam eu că ar fi trebuit să aduc o lumânare.

— Nu-i întuneric, îl privi surprinsă fata. E ciudat cum lumina continuă să se înverzească...

— Ce tot vorbești ? Parcă am fi îngropați de vii... Nici măcar nu te pot vedea !

— Haide ! Neliniștea începu să-i dea ghes. Nu-i chiar așa întuneric... Deschide bine ochii. Hai, Sparkie ! Îl trase de braț. N-o poți simți ? E ca muzica...

— Nu. Locul ăsta îmi face pielea ca de găină.

— Haide ! Îl trase mai tare, încordându-se acum.

— Nu... Așteaptă... El făcu câțiva pași, apoi alți câțiva.

Muzica o umplea acum, concentrându-se în cap și răspândindu-se prin corp odată cu pulsațiile sângelui ei. O atingea ca o mătase, cu gust de ambrozie și cu lumina verde a mării.

— Nu o simți ?

— Moon... Sparks gemu când se împiedică de un alt zid în întuneric. Moon, oprește-te ! N-are rost. Nu pot să văd nimic, n-aud nimic... Mă... prăbușesc, Moon. Vocea îi tremura.

— Ba nu ! Nu te poți prăbuși. Se întoarse, căutând adevărul din ochii lui, pierduți în gol, tulburarea citindu-i-se pe față. Oh, nu se poate...

— Nu mai pot respira, parcă-i smoală. Trebuie să ne întoarcem până nu-i prea târziu.

Își încleștă mâna pe încheietura ei trăgând-o înapoi, departe de muzică și de lumină.

— Nu. Moon încercă să se smulgă din încleștare. Întoarce-te fără mine.

— Moon, ai promis ! Ne-am promis... **trebuie** să vii.

— Nu vin ! Se smulse din strânsoarea lui și-l văzu poticnindu-se înapoi, surprins și rănit. Sparks, îmi pare rău...

— Moon...

— Îmi pare rău... Se trase îndărăt, în brațele muzicii. Trebuie ! Nu mă pot opri acum, nu mă simt în stare... E prea frumos. Vino cu mine ! Hai încearcă, te rog, încearcă ! îl imploră ea, îndepărtându-se tot mai mult.

— Ai promis. Întoarce-te, Moon !

Fata se răsuci și fugi ; vocea lui fu acoperită de cântecul dorinței sfâșietoare din inima ei.

Alergă până când tunelul se lărgi din nou, aruncând-o într-un spațiu ireal, luminat de flacăra perfect obișnuită a unui opaiț. Își frecă ochii în brusca lumină aurie, de parcă ar fi ieșit din întuneric. Când putu să vadă din nou, când strălucitorul cântec se domoli și o eliberă, nu fu deloc surprinsă s-o găsească pe Clavally așteptând-o, alături de un străin... Clavally, al cărei zâmbet nu l-ar fi putut uita niciodată peste ani, sau chiar într-o viață de om.

— Tu ești... Moon ! Ai venit, deci !

— Mi-am adus aminte, dădu ea din cap, radiind de bucuria alegerii și ștergându-și lacrimile.

2

Orașul Carbuncle stă așezat ca o scoică mare, spiralată, azvârlită la marginea mării, în latitudinile nordice ale coastei celei mai mari insule de pe Tiamat. Respiră neobosit cu ritmurile profunde ale mareei, iar forma sa străveche pare să aparțină țărmului oceanului, de parcă s-ar fi născut cu adevărat din pântecul Mării Mamă. I se spune „Orașul pe picioroange", deoarece se înalță pe piloni ; partea de jos a pântecelui său cavernos oferă un port sigur pentru nave, adăpostindu-le împotriva instabilității mării și a vremii. Mai este numit și „Portul stelar« datorită funcției sale de centru al comerțului extraplanetar, deși adevăratul astroport se găsește în interiorul uscatului și constituie o zonă interzisă pentru poporul de pe Tiamat. Însă numele de Carbuncle *) și-l datorează faptului că este în aceeași măsură un giuvaer sau o rană cu puroi, în funcție de punctul de vedere al fiecăruia.

Asemănarea lui cu cochilia netrebuincioasă a unei creaturi marine este înșelătoare. În toate, sau cel puțin în multe dintre variatele sale forme, umane și neumane, Carbuncle clocotește de viață. Nivelele sale inferioare, care se deschid către mare și reprezintă căminele muncitorilor, marinarilor și imigranților din insule, se ridică și se întrepătrund în Labirint, unde interfața dintre tehnic și netehnic, local și extraplanetar, uman și străin, catalizează un mediu de creativitate vibrantă și de viciu creator. Nobilimea Iernatică râde, se ceartă și-și aruncă banii în stânga și-n dreapta, experimentând forme exotice de stimulare, cot la cot cu negustorii extraplanetari care le-au adus. După aceea, nobilii se întorc la propriile lor nivele, cele superioare, și aduc omagii Reginei Zăpezii, care vede totul și știe totul, care controlează curenții de influență și putere ce se mișcă precum apa prin convoluțiile orașului. Și le vine greu să-și închipuie că un model

*) **Carbuncle** are atât sensul de „rubin roșu închis", cât și pe cel de „buboi" de această culoare (n. tr.).

care durează de aproape o sută cincizeci de ani, dirijat numai de mâna ei, nu va funcționa la nesfârșit.

— ... Nimic nu durează veșnic !

Arienrhod stătea tăcută și complet singură, trăgând cu urechea la vocile ce se revărsau din difuzorul montat în baza sculptată a oglinzii. Oglinda era totodată și monitor TV, însă acum nu era pus în funcțiune, motiv pentru care nu-i arăta decât propria-i față. Nevăzuții nobili discutau despre un **selyx** cu strunele rupte, nu despre viitor. Ar fi putut însă foarte bine să discute și acest lucru, fiindcă stricarea instrumentului și sfârșitul viitorului se legau în final între ele, iar mintea femeii era absorbită de viitor — sau de lipsa acestuia.

Stătea lângă peretele care forma o fereastră ridicându-se către vârful ascuțit, țintind spre stele, al acoperișului. Se găsea în vârful lumii, pentru că ea era Regina Zăpezii, și se afla în sanctuarul din cel mai înalt punct al orașului. Putea privi în jos la pantele lui înfășurate, unduiri ale versantului unui munte desprins din masivitatea continentului, sau își putea arunca ochii departe pe întinderea cenușie ca fierul a mării presărate cu creste albe. Ori, așa cum făcea acum, se putea uita în sus, către cer, unde noaptea apărea ca o forjă împurpurată, aprinsă de incandescența a cincizeci de mii de sori : roiul stelar în care acest sistem neîncătușat pătrunsese în timpuri imemoriale. Stelele, precum o ninsoare de flăcări nu o emoționau — nici nu mai ținea minte de când n-o mai făcuseră. Dar o stea, neînsemnată, cu nimic ieșită din comun, îi producea totuși o emoție mai profundă decât uimirea. Era Steaua Verii, a cărei strălucire marca apropierea lor de Poarta Neagră, cea care îi capturase pe hoinarii Gemeni și-i făcuse prizonierii ei veșnici.

Poarta Neagră constituia un fenomen pe care extraplanetarii îl numeau o gaură neagră rotitoare, iar printre lucrurile pe care aceștia nu le destăinuiau poporului reginei se afla și secretul utilizării unor astfel de deschideri către altă realitate prin călătoria cu viteze superluminice. Arienrhod știa doar că Poarta reprezenta accesul către alte șapte planete locuite, unele atât de îndepărtate încât nici măcar nu putea înțelege distanțele amintite. Acestea erau legate între ele cât și de nenumărate lumi nepopulate, deoarece Poarta Neagră lăsa navele stelare să intre într-o regiune unde spațiul era răsucit ca un șnur prevăzut cu noduri, astfel încât „departele“ devenea „aproape“, iar timpul alcătuia o buclă.

De asemenea, toate erau lumi tributare Hegemoniei Kharemough. Lumi autonome — schiță un zâmbet femeia — datorită întârzierilor timpului relativist pe care navele le căpătau în tranzitul spre și dinspre Porți. Ea însă era o susținătoare loială a Hegemoniei pentru că fără aceasta clanurile Iernatice nu ar fi avut acces la tehnologia extraplanetară care le oferea demnitate, scop și plăcere... și care îi ridica deasupra nivelului Văraticilor, crescători de pește superstițioși, puțind a iarbă de mare și a tradiție.

În schimb, Tiamat oferea călătorilor extraplanetari un loc de popas și de adăpost, un colț de odihnă sau de întâlnire, care să le îndulcească lungile călătorii între alte lumi ale Hegemoniei. Reprezenta un fel de răscruce de drumuri, unică în felul ei, deoarece era singura planetă aflată pe orbita unei Porți ; chiar dacă orbita era lungă, Tiamat râmânea mai apropiată și mai accesibilă decât oricare altă lume.

Arienrhod întoarse spatele stelelor și se îndreptă tăcută spre oglindă, trecând peste covorul pastelat acoperit cu un pluș sintetic plăcut la atingere. Își confruntă propria reflecție cu aceeași încremenită lipsă de expresie pe care-o utiliza în fața reprezentanților comerțului extraplanetar sau a delegațiilor nobilimii, apreciindu-și rafinată coafura de păr alb ca laptele dinapoia diademei presărate cu stele de zăpadă și diafanul fără de cusur al pielii. Își trecu o mână peste obraz, în jos către gâtul înconjurat de giuvaeruri și peste mătasea scânteietoare a bluzei, într-un gest ce constituia aproape o dezmierdare. Își simțea tinerețea robustă a corpului ei, tot atât de perfectă pe cât fusese cu aproape o sută cincizeci de ani în urmă, în ziua încoronării. Dar oare așa era... ? Se încruntă ușor, aplecându-se mai aproape de propria-i față. **Da...** Și mulțumirea i se citea în ochii de culoarea agatului încețoșat și verde ca mușchiul de copac.

Exista încă un motiv pentru care extraplanetarii veneau pe Tiamat purtând cu ei daruri : regina deținea cheia trecerii prin timp fără a îmbătrâni. Mările planetei constituiau o fântână de tinerețe, din care cei mai bogați

şi mai puternici plăteau ca să bea, ea însăşi controlând izvorul acestei băuturi — sacrificarea mersilor. Ei îi aparţineau judecăţile calculate ce hotărau care negutător sau funcţionar extraplanetar ar servi cel mai bine interesele Iernatice în schimbul acestui lucru folositor, fără de pereche... ale ei erau toanele, nu tocmai întâmplătoare, care ofereau nobililor favoriţi drepturi de exploatare a parcelelor maritime, sau o preţioasă sticluţă cu fluid argintiu. Se spunea că gradul de apropiere a unui nobil oarecare de favorurile Reginei putea fi apreciat după aspectul evident tineresc al acestuia.

„Nimic însă nu durează veşnic. Nici măcar tinereţea eternă". Arienrhod se încruntă iarăşi ; atomizorul aurit se contractă când îl strânse în mână. Îl ridică, deschise gura şi inhală vâscosul lichid argintiu pulverizat. Fundul gâtului îi îngheţă şi o podidiră lacrimile. Oftă cu uşurare, scăpată de grija viitorului. Starea ideală se menţinea cu o doză zilnică din „apa vieţii", aşa cum o numeau extraplanetarii în mod eufemistic. Ea găsea termenul amuzant, măcar p ntru ipocrizia lui : nu era apă, ci un extract din sângele unor creaturi marine indigene, mersii ; şi avea la fel de multă legătură cu moartea — moartea mersilor — câtă avea cu viaţa lungă a unei fiinţe umane. La un nivel sau altul toţi consumatorii erau conştienţi de acest fapt. Dar ce conta viaţa unui animal pe lângă şansa tinereţii eterne ?

Deocamdată, tehnologia eşuase în reproducerea extractului, un virus benign ce mărea capacitatea corpului de a se reînnoi fără eroare genetică. Scos din corpul gazdei iniţiale, virusul murea după un timp scurt, indiferent cu câtă grijă ar fi fost păstrat. Timpul său de înjumătăţire era la fel de limitat în corpul oricărui alt mamifer, astfel că necesita o aprovizionare constantă, pentru o cerere constantă. Şi asta însemna prosperitate atâta timp cât domneau Iernaticii.

Dar Steaua Verii era deja vizibilă pe cerul zilei ; primăvara se instalase oficial, Schimbarea era pe drum, lucru de care până şi Văraticii trebuie să-şi fi dat seama până acum. Planeta intra în sfârşit în miezul verii, vremea când tensiunile nefireşti provocate de apropierea lor de gaura neagră determinau o intensificare a energiei Gemenilor, iar Tiamatul devenea insuportabil de fierbinte. Văraticii aveau să fie siliţi să avanseze spre nord, părăsind arealele lor din insulele ecuatoriale şi afluxul lor va distruge statu-quo-ul Iernaticilor pe măsură ce umpleau interstiţiile din teritoriul acestora.

Acesta nu constituia însă, decât o parte a marii schimbări ce urma să pună stăpânire pe poporul reginei. Apropierea Gemenilor de gaura neagră făcea ca şi Tiamat să devină o lume pierdută pentru Hegemonie... Femeia privi iarăşi pe fereastră, la stele. Pe măsură ce Gemenii se apropiau de Poarta Neagră, aidoma celeilalte prizoniere pusă la cazne, Steaua Verii, ce strălucea tot mai tare pe cerul Tiamatului, stabilitatea Porţii însăşi se deteriora. Trecerea din Tiamat către restul Hegemoniei şi înapoi nu mai era nici simplă, nici sigură. Planeta înceta să mai fie un loc de întâlnire şi un popas pentru călătorii Hegemoniei, prin aceasta oprindu-se concomitent atât scurgerea în afară a apei vieţii, cât şi influxul de tehnologie. Tiamat devenea astfel o lume supusă embargoului ; Hegemonia nu permitea dezvoltarea unei baze tehnologice indigene, iar fără cunoaşterea de importanţă crucială a modului în care fuseseră realizate bunurile importate, maşinăria societăţii Iernatice urma să decadă repede şi irevocabil. Chiar şi fără deplasarea Văraticilor spre nord pe timpul Schimbării, pentru a grăbi lucrurile, lumea pe care o cunoştea regina avea să-şi înceteze existenţa. Detesta până şi gândul vieţii într-o astfel de lume. Atunci însă lucrul acesta o va interesa prea puţin. „Se spune că moartea este ultima experienţă senzorială".

Râsul ei răsună în camera tăcută. Da, acum putea râde de moarte, chiar dacă amânase socotelile timp de o sută cincizeci de ani. În curând, moartea o să-i ceară datoria ; iar Văraticii îşi vor căpăta plata la următorul, la ultimul Festival, pentru că acesta era mersul lucrurilor. Însă în privinţa Văraticilor, tot ea, regina, va râde la urmă. Cu aproape o generaţie mai înainte, la ultimul Festival, semănase printre Văraticii care nu bănuiau nimic cele nouă seminţe ale propriei ei învieri : nouă clone care să fie crescute printre ei şi acceptate ca fiind de-ale lor ; ele urmau să afle totul despre Văratici şi, fiind copiii minţii ei, aveau să ştie cum să-i manipuleze la timpul potrivit.

Îi urmărise pe copii pe măsură ce creşteau, crezând mereu că printre ei va exista, cel puţin unul care să fie

ceea ce fusese ea însăşi... Într-adevăr, exista. Numai unul. Pesimismul medicului extraplanetar de acum aproape douăzeci de ani nu fusese o simplă răutate ; trei clone se pierduseră în avorturi spontane, altele se născuseră cu malformaţii fizice sau se dezvoltaseră retardate şi cu tulburări emoţionale. Fusese înştiinţată că doar un copil era perfect din toate punctele de vedere... iar pe acela avea să-l facă Regina Verii.

Se aplecă şi culese micul cub ornat cu imagini de pe tăblia mesei. Chipul din interior ar fi putut reprezenta o imagine a ei însăşi de când era fată. Roti cubul, privind cum fata râzătoare îşi schimba expresiile în trei dimensiuni pe măsură ce-l mişca. Comerciantul insular care urmărise progresul copilului făcuse holograma pentru regină şi se descoperi mişcată de emoţii stranii şi neaşteptate când o cerceta. Câteodată se surprindea tânjind să vadă mai mult decât această imagine... s-o atingă pe copilă sau s-o ţină în braţe, să se uite la ea când se joacă, s-o vadă crescând şi schimbându-se, s-o vadă cum învaţă ; să se zărească pe ea însăşi aşa cum trebuie să fi fost cu atâta timp în urmă încât nu-şi mai amintea deloc.

Totuşi, nu ! Uită-te la copilă, îmbrăcată în pânză grosolană aspră şi piei unsuroase de peşte, mâncând probabil direct cu mâinile din oală, în vreun bordei de piatră expus vântului. Cum ar putea suporta ea să se vadă astfel pe sine — să vadă microcosmosul la care va fi redusă această lume în următorii câţiva ani, când extraplanetarii o vor abandona din nou ? Deşi era posibil să nu trebuiască să se întâmple iarăşi, sau nu chiar în totalitate, dacă planul ei urma să fie sprijinit. Privi mai de-aproape faţa din imagine, atât de asemănătoare cu a ei. Dar când o examină mai bine, văzu că nu era chiar la fel, lipsea ceva.

Experienţa, asta-i lipsea. Rafinamentul. În curând va găsi o cale să aducă fata aici, să-i explice lucrurile, să-i arate la ce trebuie să se aştepte. Şi pentru că, de fapt, îşi va explica sieşi toate acestea, fata o să înţeleagă. Nu trebuia îngăduit ca puţina tehnologie lăsată de extraplanetari să moară din nou. De data aceasta, poporul de pe Tiamat trebuia s-o păstreze şi s-o îngrijească ; sau cel puţin să încerce să-i întâmpine pe extraplanetari, atunci

când aveau să revină în calitate de ceva — mai — mult — decât — nişte — barbari.

Traversă brusc odaia, alungând în uitare lungul şir de banalităţi de la curte prin atingerea unei perle de la baza oglinzii. Prin comenzi verbale, schimbă regimul audio şi porni sistemul video pentru a culege imagini de la un alt obiectiv ascuns. Incoruptibilitatea spionilor mecanici greu de observat şi plăcerea absolută de a-i manipula o făcuseră să aibă o reţea de mii de transmiţătoare instalate în toate nivele oraşului. Cunoaşterea atotcuprinzătoare şi libertatea de acţiune erau ca floarea şi spinul de pe acelaşi lujer, amândouă satisfăcându-şi nevoile lor separate în timp ce se hrăneau de la aceeaşi sursă.

Se uită la Starbuck ; îl privi umblând nerăbdător cu paşi mari. Sub pielea lui smeadă de extraplanetar, muşchii i se înnodau şi i se umflau în timp ce se mişca. Era u.. bărbat puternic şi părea masiv pentru spaţiul restrâns al camerei sale. Era aproape gol ; o aşteptase să vină la el. Îl privi cu o admiraţie sinceră, cu mintea precum un caleidoscop de imagini ale pasiunii, uitând pentru moment că ajunsese s-o plictisească la fel ca şi toţi ceilalţi. Îl auzi mormăind o înjurătură şi decise că-l lăsase destul s-o aştepte.

Starbuck avea toate calităţile, mai puţin pe cea a răbdării. Cunoscând faptul că Arienrhod ştia asta şi o folosea împotriv- lui, nu făcea nimic ca să-şi îmbunătăţească dispoziţia. Ar fi putut să-şi petreacă timpul cât ea îl ţinuse în aşteptare contemplând hotarul fragil dintre dragoste şi ură, dar nu era un tip prea introspectiv. Înjură din nou, mai tare, ştiind că probabil era supravegheat şi că asta ar amuza-o. Funcţia sa principală, ca şi cea a predecesorilor lui, se limita la menţinerea reginei mereu satisfăcută, în toate privinţele. Avea aptitudinile mentale ale unui intelectual, însă acestea erau mânate de pornirile unui negustor de sclavi lipsit de moralitate : calităţi care, alături de forţa lui fizică, îl scăpaseră pe tânărul cunoscut sub numele de Herne de o viaţă lipsită de perspective pe planeta lui natală, Kharemough, pentru a-l îndrepta către o carieră strălucită în comerţul cu vieţi umane şi alte bunuri de larg consum aducătoare

de profit. Calităţi care se potriveau de minune cu actuala lui viaţă de Starbuck [1]).

— Cine e Starbuck? întrebă el retoric spre carafa încrustată cu oglinzi de pe micul bufet de lângă pat, apoi izbucnind în râs, îşi turnă un pahar de vin indigen. (O, zei! cu ce lucruri îţi găseşti euforia pe împuţitele astea de planete înapoiate. Aproape că scuipă. Şi cu ce lucruri se obişnuieşte un bărbat...). Chiar şi acum îşi petrecea o parte din timp în pielea vechii sale personalităţi, Herne, drogându-se, jucând jocuri de noroc cu cunoştinţe întâmplătoare extraplanetare şi gustând din distracţiile Labirintului. Iar deseori, aceste cunoştinţe se întorceau, i se uitau drept în faţă cu ochi ceţoşi, şi-i puneau aceeaşi întrebare: Cine e Starbuck?

Le-ar fi putut spune că Starbuck era un trădător, sfetnicul extraplanetar al Reginei acestei planete, care lucrează pentru a apăra interesele ei împotriva celor ale Hegemoniei. Le-ar fi putut spune că Starbuck era Vânătorul, care şi-a chemat Copoii străini, iar la ordinul Reginei şi-a dus haita să strângă fără milă recolta de mersi. Le-ar fi putut spune că Starbuck era amantul Reginei şi că va fi până când un concurent mai rapid şi mai viclean îl va doborî, devenind el noul Starbuck — pentru că Regina era după tradiţie încarnarea Mării Mamă; ea avea mulţi iubiţi, aşa cum marea avea multe insule. Toate aceste lucruri vor fi fost adevărate şi încă altele câteva.

Le-ar fi putut chiar spune că Starbuck aduna secretele de care avea nevoie pentru ca poziţia Reginei în cadrul negocierilor să rămână fermă — dar oricum ei ar fi râs.

Starbuck ar fi putut să fie oricare dintre ei şi tot aşa de bine nici unul. Trebuia doar să fie extraplanetar, şi mai trebuia să fie cel mai bun. Anonimatul lui Starbuck era asigurat de ritual şi de lege; el exista deasupra şi dincolo de toate autorităţile şi măsurile ce s-ar fi luat în legătură cu el, cu excepţia celor ale Reginei.

Bărbatul se întoarse, privind pe deasupra buzei paharului la îmbrăcămintea neobişnuită aflată pe un raft situat de-a lungul peretelui cu oglindă de lângă uşa cu

[1]) Armăsar stelar (n.tr.)

oglindă: culoarea de un negru aparte a mătăsii şi a pielii veşmântului său oficial de curte, tradiţionala cască cu vizor ce-i ascundea adevărata identitate şi care îl făceau pe Herne să fie identic ca aspect cu o duzină de alţi indivizi nemiloşi şi avizi de putere care îl precedaseră. Casca avea o creastă cu o serie de ghimpi oţeliţi, curbaţi precum coarnele unui cerb — simbolul arhaic al întregii puteri arogante pe care orice bărbat ar fi putut dori vreodată să o exercite, sau cel puţin aşa gândise el când şi-l aşezase prima dată pe cap. Abia mai târziu a ajuns să-şi dea seama că această cască aparţinea unei femei, care dispunea de adevărata putere, aşa cum dispunea şi de el.

Se aşeză pe cuverturile strânse de pe patul lung; îşi privi reflecţiile fără de sfârşit din pereţi imitându-l la infinit. „Îşi vedea restul vieţii?" Se încruntă într-un gest de alungare a imaginii, trecându-şi o mână prin cârlionţii groşi, negri, ai părului. Era pe post de Starbuck de mai bine de zece ani şi hotărâse să rămână aşa... până la Schimbare. Îşi exercita puterea şi-i plăcea s-o facă, fără să fi contat vreodată în ce scop sau unde se afla adevărata ei sursă.

„Nu a contat?". Îşi cercetă forţa brută a braţelor. trupul încă solid şi tânăr, graţie privilegiilor. Şi măcelăririi mersilor... Nu, masacrul nu conta deloc, scopul său fiind doar un mijloc pentru un scop mai mare. Dar sursa, da, asta conta. Ea conta — Arienrhod. Toate cele ce puteau să-l mişte îi aparţineau ei — frumuseţe, bogăţie. control absolut... tinereţe veşnică. Din primul moment când o văzuse la o audienţă la palat, alături de fostul Starbuck, ştiuse că ar fi fost în stare să ucidă pentru ca s-o posede şi să fie posedat de ea. Îşi imaginase trupul ei lipindu-se de al lui, vălul ca de mireasă al părului femeii, giuvaerul roşu al gurii ei amare... gustând puterea şi privilegiul, şi pasiunea întruchipată.

De aceea nu i se păru nepotrivit că fără să gândească se lăsă în genunchi, atunci când uşa se deschise şi transformă viziunea în realitate.

3

— ...Vremea Schimbării a venit! Steaua Verii ne luminează calea salvării...

În lumina difuză a zorilor, Moon stătea în picioare pe debarcader, cu palmele vârâte la subsuori, tremurând din cauza unui fior de gheață provocat de ceața rece și de necaz. Răsuflarea pe care și-o ținuse dureros de mult răbufni într-o expirație albă ce se împrăștie în aburii mării ca un spirit, ca un suflet ce scapă din strânsoare. „N-am să plâng". Se șterse pe obraz.

— ...Trebuie să ne pregătim pentru Sfârșit și pentru noul Început !

Se întoarse, uitându-se înapoi, dincolo de bunică, în lungul tunelului învăluit în ceață al digului, în timp ce urletul bătrânului nebun se sparse ca un val peste castelul de nisip al autocontrolului ei.

— Of, **taci,** bătrân nebun... murmură ea ruga, cu vocea tremurându-i de frustrarea neajutorată care o făcea să vrea să strige. Bunica îi aruncă o privire fugară, cu o bruscă simpatie întipărită pe fața-i tăbăcită de timp. Moon se uită într-o parte, rușinată din cauza ranchiunii, ranchiunoasă pentru că trebuia să se simtă rușinată. O sibilă nu spunea astfel de lucruri ; o sibilă era înțeleaptă și puternică și plină de compasiune. Își încruntă sprâncenele. „Încă nu sunt sibilă".

— Trebuie să-i alungăm dintre noi pe Cei Răi... trebuie să le aruncăm idolii în Mare. Daft Naimy își azvârli brațele în sus, scuturând pumnii către cerul înăbușitor ; fata văzu mânecile zdrențuite ale robei lui pătate căzând în jos. În jurul său hămăiau niște câini, ținându-se precauți la distanță. Își spunea Profetul Verii și cutreiera marea din insulă în insulă, predicând cuvântul Doamnei așa cum îl auzise, deformat de răsunetul divinei nebunii. Când Moon fusese copil, se temuse de el, până când mama îi spusese că n-are de ce să-i fie ; râsese de el, până când bunica îi zisese să nu mai râdă ; și se simțise stânjenită de el, până când propria-i înțelegere ce se dezvolta o învățase să-l suporte. Doar azi răbdarea ei fusese deja încercată dincolo de orice rațiune... „și încă nu sunt sibilă !".

Auzise că Daft Naimy se născuse Iernatic. Auzise că el fusese cândva un credincios iubitor de tehnologie... și că disprețuise legea naturii vărsând sângele unei sibile. Doamna îl adusese la nebunie în semn de pedeapsă, iar acela reprezenta modul în care își ispășea el pedeapsa.

Simbolul trifoiului pe care îl purtau sibilii constituia un avertisment împotriva pângăririi și împotriva încălcării datinilor pe pământul sfânt. Se spunea că a ucide o sibilă înseamnă moarte, și tot moarte înseamnă să iubești o sibilă, moarte să fii sibilă... prin aceasta înțelegând o moarte vie. „Moarte dacă ucizi o sibilă...".

— Acolo este Păcătosul care se închină la zei falși ! Uitați-vă la el ! Mâna noduroasă a lui Daft Naimy flutură ca o săgeată acuzatoare.

Fața lui Sparks apăru de după capătul digului, din direcția indicată de mână, pe măsură ce el urca treptele schelei. Figura i se înăspri de o hotărâre plină de ură în timp ce ochii îl fixară pe bătrânul îndepărtat, concentrându-se apoi asupra chipului fetei. „Moarte dacă iubești o sibilă...".

Moon clătină din cap, răspunzând negativ unei alte acuzații nerostite. Ochii tânărului o părăsiseră însă iarăși privind în schimb la bunică și arătându-i astfel tot ceea ce ea iubise și pe care acum le pierdea. În cele din urmă, Moon înțelese ce însemna „moarte să fii sibilă".

— Dar eu încă nu sunt sibilă, șopti ea printre dinți.

Cineva de jos îl chemă pe Sparks ; răspunse peste umăr înainte de a se îndrepta spre femei, înalt și palid și hotărât. Era vremea refluxului ; apa golfului coborâse mult sub dig. Din nava comerciantului Iernatic, cu care urma să plece Sparks, se distingea doar vârful catargului, mișcându-se ca un deget arătător.

— Păi, mi se pare, cam asta e. Toate lucrurile mele sunt la bord, iar ei sunt gata să ridice velele. Oprindu-se în fața lor, își privi picioarele, simțindu-se brusc stânjenit. Vorbi doar către bunică. Adică... Adică îmi iau rămas bun.

— Pregătiți-vă pentru Sfârșit !

— Sparks... Bunica ridică o mână și-i mângâie obrazul. Chiar trebuie să pleci acum ? Așteaptă măcar până când mătușa Lelark se întoarce de pe mare.

— Nu pot. Își scutură capul sub atingerea mâinii ei. Nu pot ! Trebuie să plec acum. Vreau să spun că nu pentru totdeauna... preciză el ca și cum i-ar fi fost teamă că dacă mai aștepta, ziua de mâine ar fi putut să devină prea ușor o veșnicie.

— Of, dragul meu... scumpul meu copil. Întinse încet și cealaltă mână și-l strânse în brațe așa cum o făcea de nu mai știa când. Ce-o să mă fac eu fără voi ? Ați fost toată mângâierea mea de când a murit bunicul vostru... Acuma trebuie să vă pierd, și încă pe amândoi odată ? ! Știu, Moon trebuie să plece, dar...

— Căiește-te, păcătosule !

Moon mai mult simți decât văzu cum buzele lui Sparks se subțiară când înălță capul și-l privi feroce pe Daft Naimy.

— Destinul ei a chemat-o de la naștere... și la fel mă cheamă și al meu, bunico. N-am știut însă că destinele noastre ne vor conduce pe drumuri diferite.

Apăsă cu mâna pe medalia extraplanetară de parcă ar fi făcut un legământ, după care se retrase de lângă ele.

— Dar în Carbuncle ! rosti bunica și cuvintele ei erau mai degrabă un jurământ decât un protest. Clătină din cap.

— Este un loc la fel ca oricare altul, zâmbi el, încercând s-o liniștească și-i strânse umărul înfășurat cu un șal. Mama a fost acolo și s-a întors cu mine. Cine știe ce-o să mă întorc eu. Sau cu cine.

Moon se răsuci într-o parte, prinzându-și mânecile canadienei de parcă ar fi sugrumat ceva. „Nu poți să-mi faci una ca asta !". Se apropie de marginea digului, privind pe deasupra balustradei și în jos, de-a lungul peretelui masiv de piatră, al molului, acoperit cu alge, până la nava negustorului pe care o vedea legănându-se ușor, acolo jos, departe. Trase îndelung în piept aerul umed, apoi încă o dată, simțind mirosul de alge, de pește, și de lemn îmbibat cu apă sărată ce dăinuia în port... ascultând murmurul vocilor de dedesubt ca și scârțâitul, plesniturile și fâșâitul ce le făceau legăturile navei mișcate de apa nestatornică a refluxului. Așa ca să nu audă...

— Lumea voastră se sfârșește !

— La revedere, bunico, se auzi vocea lui înăbușită de o îmbrățișare.

Deodată, peste tot ceea ce auzea fata și care îi erau atât de cunoscute, se așternu un văl ce le făcu să-i pară străine, ca și cum le-ar fi văzut pentru prima oară... știind că nu aceasta era realitatea, ci doar propria-i percepție ce se schimbase. Două lacrimi sărate i se prelinseră

pe lângă nas și căzură în apa golfului. Îl auzi pe tânăr trecând prin spatele ei către pasarelă, fără să încetinească.

— Sparks ! Se întoarse, tăindu-i calea. Fără nici un cuvânt... ?

Sparks se retrase puțin, parcă temându-se s-o atingă.

— E-n ordine. Moon își controlă expresia feței și reuși să spună asta cu oarecare mândrie, de parcă lucrurile ar fi fost într-adevăr în ordine : Încă nu sunt sibilă.

— Nu. Știu. Nu de asta... Se întrerupse, dându-și pe ceafă șapca tricotată.

— Dar tu de **asta** pleci. Nici ea nu putea spune dacă fusese o constatare sau o acuzație.

— Mda. Băiatul privi brusc în jos. Cred că asta-i.

— Sparks...

— Dar numai în parte ! Înălță capul. Știi că-i adevărat, că întotdeauna am simțit că asta mă atrage, Moon. Se întoarse cu fața spre nord, către Carbuncle. Trebuie să aflu ce-mi lipsește.

— Sau cine ? Fata își mușcă limba.

— Poate, ridică el din umeri.

Clătină disperată din cap.

— După ce mă voi întoarce de la inițiere... nu va fi diferit, încă vom putea fi împreună ! „Le pot avea pe amândouă, pot...". Ar putea fi din nou așa cum a fost întotdeauna. Așa cum noi am vrut mereu să fie...

Dar nici ea nu credea ceea ce spunea.

— Hei, băiete ! se auzi de jos o voce spărgându-se în ecouri de peretele digului. Vii odată ? Refluxul nu ne-așteaptă toată ziua.

— Într-un minut ! Sparks se încruntă. Nu, n-o să fie așa, Moon. Știi doar : „Moarte dacă iubești o sibilă...". Vocea i se pierdu.

— Asta-i o superstiție !

Ochii li se întâlniră. Și în acea clipă Moon știu că el înțelegea adevărul ; așa cum știuse, mereu, și împărțise totul, cu ea : Nimic n-avea să mai fie niciodată la fel.

— Vei fi schimbată într-un fel în care eu nu mă pot schimba niciodată, acum. Degetele lui se albiră pe balustradă. Nu pot sta aici, să mă opresc din drumul pe care am pornit. Trebuie să mă schimb și eu. Trebuie să cresc și să învăț... Trebuie să aflu cine sunt în realitate. În tot acest timp, am crezut că știu. M-am gândit că... devenind sibil, voi avea răspuns la toate întrebările.

Ochii i se întunecară de noua emoţie pe care fata o văzuse pentru prima oară când se întorsese la el în peştera ascunsă din Insula Alegerii. Lucrul acela care o invidia, o acuza şi o excludea.

— Atunci du-te, dacă ăsta e adevăratul motiv pentru care pleci, înfruntă ea întunericul, fiindu-i teamă să se retragă. Dar n-o face din cauza amărăciunii, pentru că eşti rănit sau pentru că încerci să mă răneşti. Fiindcă atunci nu te vei mai întoarce niciodată. Curajul i se sfărâmă, şi adăugă : Şi nu cred că voi rezista la asta, Sparkie...

Mâinile lui se ridicară, dar îi căzură din nou când Moon se întinse spre el. Se întoarse clătinând din cap, fără să ierte, fără să înţeleagă ori măcar să-i pară rău. Începu să coboare treptele pasarelei.

Moon o simţi pe bunică alăturându-i-se şi se uitară amândouă la Sparks, care ajunsese pe puntea transversală a navei. Tânărul dispăru în cabina de pe platforma largă ce unea cele două corpuri şi nu mai apăru pe punte. Matelotii desfăcură parâmele de amarare, iar velele în formă de cleşte de crab se întinseră cu zgomot pe catarge, umflându-se în bătaia vântului umed.

Ceaţa se ridică pe măsură ce lumea se umplea de lumină. Moon putea să vadă până în depărtare, la canalul ce făcea legătura cu marea, şi privi cum catamaranul negustorului se micşora pe măsură ce străbătea golfuleţul şi se apropia de intrarea pe canal. Auzi pornindu-i motoarele îndată ce se îndepărtă destul de docurile Văratice. În cele din urmă, ajunse la canal şi se contopi cu zidul de ceaţă, dispărând instantaneu, precum o corabie fantomă. Fata îşi frecă ochii şi faţa, umezindu-şi degetele cu ceaţă şi lacrimi. Se întoarse ca o somnambulă spre bunică-sa, care stătea lângă ea, mică şi gârbovită de tristeţe. Privi dincolo de bătrân, către plasele şi macaralele întinse de-a lungul digului, către vechea dană roasă de vreme, aflată la piciorul uliţei abrupte. Undeva, mai departe, se afla căsuţa lor... şi canoea ei cu balansier aşteptând pe plajă ca s-o ducă departe de tot ceea ce lăsase pe lume.

— Buni ?

Bunica o bătu uşor pe mână în semn de încurajare ; fata văzu în ochii ei cenuşii adânci hotărârea nestrămutată de a-şi păstra speranţa şi credinţa.

— Da, fetiţo, s-a dus. Nu putem decât să ne rugăm să-şi regăsească drumul spre casă, la noi. Acum şi pe tine te aşteaptă Doamna. Cu cât pleci mai curând, cu atât o să te-ntorci mai repede la mine !

Luă braţul lui Moon şi porniră de-a lungul digului.

— Bine măcar că smintitul acela bătrân nu va fi pe-aici să te vadă plecând.

Moon îşi ridică ochii, dându-şi seama cu oarecare uşurare că Daft Naimy plecase. Buni îşi aduse aminte să facă semnul triadei : „săracul de el".

Gura lui Moon se strânse scurt, iar trăsăturile i se înăspriră pe măsură ce simţea revenindu-i puterile. Sparks plecase la Carbuncle ca să-i facă ei în ciudă... blestemată să fie dacă se va lăsa în voia valurilor. Avea propriul ei destin care se afla dincolo de apă şi pe care-l aşteptase jumătate din viaţă ; chemarea frumuseţii acestuia îi umplea din nou inima. Începu să meargă mai repede, grăbind-o pe bunică.

4

Sparks stătea în picioare pe punte, apăsat de catarg de către forţa vântului glacial dindărăt, ascultând cum se opinteau motoarele navei împotriva mării agitate. Privind drept înainte, vedea Carbuncle întinzându-se pe ţărmul mării ca un incredibil fragment de vis. Se apropiau de oraş, parcă de-o veşnicie, după ce navigaseră la nesfârşit spre nord, urmând malurile acestei insule ce părea că nu se mai sfârşeşte. Văzuse oraşul crescând de la mărimea unui vârf de deget până când îi depăşise puterea de înţelegere. Acum se împrăştiase ca o pată de-a lungul şi de-a latul cerului, umplându-i conştiinţa până ce lumea nu mai conţinu nimic altceva.

— Hei, tu de colo, Văraticule ! Vocea negustorului îl smulse brusc din reverie ; o palmă înmănuşată îi lovi uşor umărul. Să fiu al naibii dacă am nevoie de încă un catarg. Dacă n-ai ce face pe punte, treci înăuntru înainte să-ngheţi de tot.

Sparks auzi râsul unui marinar de pe punte ; întorcându-se, văzu zâmbetul de pe faţa aspră a negustorului încântat de cele spuse.

Se retrase de lângă catarg, auzind trosnetul mănuşilor care se desprindeau de pe pojghiţa de gheaţă.

— Mă iertaţi.

Răsuflarea i se înălţă ca un nor, pe jumătate orbindu-l. Era aşa de înfofolit în haine groase că abia mai putea să-şi îndoaie braţele, dar cu toate astea vântul nordic îi pătrundea până la oase. Carbuncle nu era complet prins în gheţuri doar graţie unui curent marin cald, care se deplasa de-a lungul coastei apusene. Pe faţa tânărului nu se mai citea nici un simţământ; n-ar fi putut spune dacă era sau nu în stare să zâmbească.

— Dar, pe numele Doamnei! Aici totu-i dintr-o bucată! Cum ar putea cineva măcar să-şi imagineze un astfel de lucru!

— Doamna ta n-a avut nimic de-a face cu asta, băiete. Şi n-are nimic de-a face cu oamenii care trăiesc în oraş dintotdeauna. Ţine minte mereu asta cât timp o să te afli acolo. Negustorul clătină din cap uitându-se la oraş şi-şi strânse buzele crăpate de vânt. Nu... nimeni nu ştie cu adevărat cum a ajuns să existe Carbuncle. Sau de ce... Nici măcar extraplanetarii, cred... deşi nu ne-ar fi spus, chiar dacă ar fi ştiut.

— De ce nu? aruncă Sparks o privire în jur.

Negustorul ridică din umeri.

— De ce ne-ar spune secretele lor? Ei vin aici ca să-şi vândă maşinile pentru ceea ce avem noi. N-am fi avut nevoie de ele dacă am fi ştiut să ne facem singuri.

— Cred că nu.

Sparks ridică din umeri şi-şi flexă degetele în mănuşile cu un deget. Negustorul Iernatic şi echipajul său mâncau, vorbeau şi nu se prea omorau cu comerţul în drumurile lor din insulă în insulă, motiv pentru care volumul acestuia scăzuse foarte repede. Singurul lucru care îl impresionase pe tânăr pe durata interminabilei călătorii fusese faptul că ei făceau afaceri cu Văraticii şi cu Iernaticii, ca şi cum diferenţele dintre cele două popoare ar fi fost lipsite de importanţă.

— Unde sunt navele stelare?

— Ce anume? Negustorul se scutură de râs. Nu... să nu-mi spui că te aşteptai să vezi cerul plin de ele! Pe toţi zeii! Credeai că există câte una pentru fiecare stea? Şi asta după toate poveştile tehnice pe care m-ai făcut

să ţi le spun în decursul anilor. Voi, Văraticii, chiar că trebuie să fiţi grei de cap, aşa cum spune toată lumea.

— Nu! se încruntă Sparks, cu umilirea furnicându-i faţa amorţită. Doar... voiam doar să ştiu unde-i portul stelar, atâta tot.

— Bineînţeles că voiai, şuieră negustorul. Este în interior, şi e un teritoriu interzis nouă. Brusc, deveni serios: Sparks, eşti sigur că ştii ce faci mergând în Carbuncle? Eşti convins că-ţi dai seama în ce te bagi?

Sparks făcu feţe-feţe, privind departe peste ape. Chipul lui Moon îi apăru înaintea ochilor aşa cum era atunci, la despărţire, şi-i auzi vocea răsunând în aer odată cu ţipetele păsărilor de mare. „Moarte dacă iubeşti o sibilă". O frică rece i se împlântă dintr-o dată în piept, ca un pumnal de gheaţă. Închise ochii tremurând; vocea şi vedenia dispărură.

— Ştiu ce fac.

Negustorul ridică din umeri şi se răsuci pe călcâie.

Nava lovi uşor digul plutitor pe care stătea Sparks, aidoma unui patinator pe apa calmă şi întunecată. Se simţea ca un pitic, înconjurat din toate părţile de bastimente mai mari, mai înalte şi mai lungi, dar care la rândul lor nu erau decât un smoc de alge pe lângă întinderea danelor. Dar toate acestea nu însemnau nimic faţă de oraşul propriu-zis, pe care îl vedea deasupra capului, ghemuit ca un animal gigantic. Piloni groşi cât să cuprindă o casă se ridicau din mare precum o pădure ciudată de cochilii peste care se întindea partea de jos a oraşului, înţesată cu ghirlande de lanţuri şi de scripeţi, ca şi alte instalaţii de neînţeles. Izul mării se combina cu altele, mai neobişnuite şi mai puţin îmbietoare; din subsolul oraşului picura şi se prelingea o scursoare de nedescris. O cale largă de acces, împânată cu alte forme stranii, se înălţa din docurile plutitoare ale portului artificial şi ajungea până în pântecele urbei... Lui Sparks îi sugera ideea foamei nestăvilite a unui animal uriaş.

— Să rămâi în nivelele inferioare, băiete! Negustorul trebuia să strige ca să se facă auzit peste sutele de ţipete, peste zăngănitul, geamătul şi foşnetul ce reverberau în această stranie lume de dedesubt, prinsă între uscat şi mare. Caut-o pe Gadderfy din fundătura Scoicii

— ea o să-ți închirieze o cameră !

Sparks încuviință cu gândul aiurea și ridică mâna.

— Mulțam.

Își aruncă pe umăr sacul cu lucrurile personale și se cutremură, învăluit de vântul rece venit de pe apă.

— Vom fi aici patru zile, dacă te răzgândești !

Tânărul clătină din cap. Întorcându-se, începu să meargă drept și apoi să urce. Negustorul îl urmări cu privirea până când îl înghiți orașul.

— Hei, tu, dă-te la o parte din drum ! Ce, ești orb ?

Sparks se aruncă într-o parte peste o grămadă de cutii în timp ce casa pe șenile se contură deasupra lui în vârful rampei și apoi porni încet la vale pe drumul pe care venise el. Sus de tot, într-o cameră cu ferestre înguste, văzuse un chip prea mic ca să aparțină vocii care-l avertizase, cu ochi care nici măcar nu priviseră îndărăt să vadă dacă nu-l călcase. Se ridică anevoie spunându-și în gând : „este adevărat... totul e adevărat !“ Și deodată se simți bucuros doar pe jumătate.

Temându-se să se lase cuprins de gânduri, începu să meargă pe strada principală chiar din locul de unde aceasta își începea lunga ei spirală în pantă lină ; acum însă umbla cu grijă pe marginea drumului. Strada înainta la nesfârșit, urcând domol, cotind domol, trecând ca un tunel printre zidurile de canion ale depozitelor și magazinelor ale căror ferestre păreau niște ochi larg deschiși, printre adevărați stupi de apartamente suspendați cu zăbrele. Nu se vedea cerul, ci numai partea de dedesubt a următoarei spirale, licărind, fără strălucire, cu un fel de fosforescență striată. Ramificațiile fundăturilor precum picioarele unui centiped se înghesuiau spre lumina zilei — spre adevăratul cer al lumii pe care Sparks îl cunoscuse dintotdeauna, palid și inaccesibil la capetele aleilor, aflate la adăpostul pereților de furtună.

Își alese drumul pe lângă stive de mărfuri și mormane de nimicuri, pe lângă magazii goale și chipuri goale din gloată, încercând să-și păstreze inexpresivitatea. În mulțime, se aflau și pescari în haine destul de asemănătoare cu ale sale ; dar și comercianți, muncitori, și alții a căror îmbrăcăminte se potrivea cu ocupațiile lor, pe care tânărul nici măcar nu le putea imagina. Iar peste

tot se aflau un fel de făpturi semiumane, asexuate, executând cu precizie mecanică munci pe care nu le-ar fi putut face nici măcar doi oameni laolaltă. Se apropiase timid de una din ele, întrebând prostește : „Cum faci asta ?“, dar ea își văzuse de încărcatul lăzilor fără a-l onora cu vreun răspuns.

Începu să se simtă de parcă umblase o veșnicie de-a lungul Străzii Principale, deplasându-se numai în cercuri. Fiecare fundătură semăna cu celelalte, iar zgomotele, agitația mulțimii și duhoarea gazelor îi îmbâcseau complet simțurile. Clădiri improvizate ticseau crăpăturile orașului în formă de stup, cu plasticul și tencuiala deformându-se și cojindu-se, îmbătrânind grotesc și dizgrațios peste construcții mult mai vechi, la fel de veșnice ca marea însăși. Aici, nimic nu avea caracter de unicat, ci se repeta în două, în trei, sau într-o duzină de exemplare până când orice impresie devenea un ropot. Greutatea zdrobitoare a orașului se sprijinea pe plafonul șubred de deasupra capului băiatului, pe proprii săi umeri. Catacombele îl încolțiră, se înghesuiră în jurul lui, până când... „Ajutor !“. Se împletici și căzu peste căldura nefirească a laturii unei clădiri. Se lăsă în jos, ghemuindu-se, într-un morman de ambalaje uzate și-și acoperi ochii.

— Hei, amice, ai pățit ceva ? O mână îl înghionti ușor în coaste.

Tânărul înălță capul, deschise ochii și clipi de câteva ori. O femeie robustă în salopetă de muncitor stătea în picioare lângă el, clătinând din cap.

— După cum văd eu, n-arăți prea bine. De fapt, te-ai cam înverzit. Ai rău de uscat, marinarule ?

Sparks rânji abia perceptibil, simțind cum verdele se transformă în roșu pe fața lui.

— Cred că da, mormăi el, bucuros că vocea nu-i tremură. Cred că asta a fost.

Femeia înclină capul, încruntându-se ușor.

— Ești Văratic ?

— De unde știi ? se trase înapoi Sparks.

Lucrătoarea se mulțumi să ridice din umeri.

— După accent. Și nimeni altul decât un Văratic nu s-ar îmbrăca în piei pătate de grăsime. De-abia ai venit de la fermele de pește, nu ?

El își privi mantaua impermeabilă, brusc stânjenit din cauza ei.

— Mda...

— Bine, atunci e-n ordine. Nu lăsa însă orașul ăsta mare să te înfrângă, copile. Ai să înveți tu. Nu-i așa, Polly ?

— Cum spui tu, Tor.

Sparks se aplecă în față, uitându-se cu atenție pe lângă femeie și-și dădu seama că nu erau singuri. În spatele ei stătea unul dintre acei semioameni metalici, al cărui înveliș mat reflecta slab lumina. Habar n-avea dacă ființa era mascul sau femelă. Observă că-și coborâse un al treilea picior, aproape ca o coadă, pe care se rezema acum, în repaus. Acolo unde ar fi trebuit să-i fie fața, un vizor transparent lăsa să se vadă panoul cu senzori din țeastă.

Tor scoase dintr-un buzunar al salopetei o sticluță plată și-i desfăcu dopul.

— Ține. Asta o să-ți întărească șira spinării.

El luă sticla și trase o dușcă bună... Simți cum i se taie respirația și cum lichidul de o dulceață deosebită face să-i ia gura foc. Înghiți cu noduri și-i dădură lacrimile.

Tor râse.

— Ești un tip încrezător !

În mod deliberat Sparks luă încă o gură plină și o înghiți fără să se sufoce, după care spuse că „nu e rea". Îi dădu apoi sticla înapoi. Femeia râse din nou.

— Este... hm... este...

Sparks se îndepărtă de zid în timp ce se uita la ființa metalică și încerca să găsească o cale ca să întrebe fără să supere.

— Dacă-i un om îmbrăcat în costum de tablă ?

Tor surâse, dându-și cu degetul după ureche o șuviță de păr maronie. Tânărul presupuse că ea putea să aibă o dată și jumătate anii lui.

— Nu, dar el așa crede. Nu-i așa, Pollux ?

— Cum spui tu, Tor.

— Este... ăă...

— Viu ? Nu în felul în care înțelegem noi asta. Este un servo-mecanism — un automat, un robot, sau cum vrei să-i spui. Un dispozitiv servo-mecanic. Nu acționează, doar reacționează.

Sparks își dădu seama că se holba și-și mută privirea de colo-colo, nesigur.

— Nu-l... ?

— Dacă-l deranjează că vorbim despre el ? Nu, nu-l deranjează nimic, el e deasupra tuturor acestor lucruri. Un sfânt în toată regula. Așa ești, Polly ?

— Cum spui tu, Tor.

Femeia își trecu brațul pe după umărul robotului, lovindu-l familiar cu șoldul.

— Îi fac singură întreținerea și pot garanta că **nu** are părți lipsă. Totuși, există pe undeva un scurt circuit... tinde să-i limiteze vocabularul. Poate c-ai observat.

— Păi, mda... într-un fel. Sparks se mută de pe-un picior pe celălalt, întrebându-se dacă nu era molipsitor.

Tor râse.

— Măcar nu rămâne fixat pe „futu-i". Dar ia spune, de unde ai luat asta ? Întinse brusc mâna către medalia extraplanetară de pe pieptul tânărului.

— Era a... Sparks se trase înapoi pentru ca medalia să nu poată fi ajunsă. Eu... îî... o am de la un negustor.

Tor îl privi și Sparks avu dintr-o dată sentimentul că are craniul făcut din sticlă. Însă ea nu insistă și lăsă brațul în jos.

— Păi, auzi, Văraticule... de ce nu rămâi cu mine și cu Polly, până când te obișnuiești cu felul în care se petrec lucrurile în Carbuncle ? De altfel, tocmai am ieșit din schimb și coboram să-ncercăm o acțiune prin subteran. Să ne distrăm, cu un pic de emoții, poate să și agățăm vreo persoană, două mai interesante... Ai ceva bani la tine ?

Sparks dădu aprobator din cap.

— Bine, asta ar putea fi șansa ta să-i dublezi ! Hai cu noi... Am impresia că va însemna o adevărată învățătură pentru el, ce zici Pollux ?

— Cum spui tu, Tor.

Sparks îi urmă în jos pe alee, către amurgul pălind dincolo de zidurile de furtună. La un moment dat, Tor se opri înaintea unei uși banale situată în fațada vopsită grosolan a unui depozit de mărfuri și bătu cu pumnul de două, apoi de trei ori. Ușa glisă în lateral cât să apară o crăpătură care apoi se lărgi, lăsându-i să intre într-o beznă de peșteră. Sparks rămase în urmă, dar la semnele

nerăbdătoare ale femeii înaintă şi, auzind zgomote nedesluşite care creşteau în intensitate, îşi dădu seama că nu erau singuri.

— Cât pariezi ? îi strigă Tor peste umăr în mijlocul vacarmului. Ea întindea deja un pumn de monede unui tip zbârcit, învăluit într-o mantie. Se aflau la marginea unei mulţimi de privitori, aşezaţi în genunchi, pe vine sau pe jos, care se uitau cu atenţie la mica arenă închisă din mijlocul lor. Sparks se alătură femeii şi încercă să distingă ceva prin vălul de fum ce plutea în aerul înăbuşitor şi i se lipea de gâtlej.

— Pe ce să pariez ?

— Pe gâlma de sânge, bineînţeles ! Numai un prost ar paria pe un starl contra unei gâlme de sânge. Hai, cât vrei să pariezi ? În ochii ei strălucea energia înflăcărată pe care tâhărul o simţea crescând peste tot în jur, precum mareea.

— Dacă-i aşa, înseamnă că o mulţime de oameni sunt proşti. Omul cu mantie rânji şi-şi zornăi jetoanele în pumn.

Tor scoase un sunet obscen. În spatele ei, murmurul mulţimii se înteţea şi se spărgea, iar ecourile zburau departe prin crăpături şi umbre ; sala era în aşteptare. Două fiinţe — una umană, cealaltă nu — păşiră în spaţiul gol, purtând cutii dreptunghiulare. Pielea străinului avea o strălucire uleioasă, iar braţele nu se terminau prin degete ci prin nişte tentacule lungi.

— Ăştia or să... ? Sparks se întrerupse, rămas fără grai.

— Ei ? ! O, zeilor nu ! Ei sunt doar dresorii. Hai, hai, pariază ! Îl trase de mână Tor.

Scotocind prin sacul cu obiecte personale, el scoase afară două monede.

— Poftim, am aicea... ăăă, douăzeci.

— Douăzeci ! Asta-i tot ce ai ? privi descurajată femeia.

— Atâta pariez.

Omul zbârcit îi luă monedele fără o vorbă şi se pierdu în mulţime.

— Auzi, asta nu-i cumva ilegal sau ceva de genul ăsta ? şovăi Sparks.

— Bineînţeles că e... Fă-ne drum printre persoanele astea simandicoase, Pollux. Vrem un loc în rândul din faţă pentru ultimul dintre marii cheltuitori de aici.

— Cum spui tu, Tor.

Pollux avansă decis. Sparks auzi înjurături şi ţipete de durere marcând înaintarea lui prin mulţime.

— Nu-ţi face griji, Văraticule, nu sportul morţii e cel ilegal. Tras de Tor, Sparks ajunsese deja pe la jumătatea drumului către ring. Ilegal este doar importul de animale supuse restricţiilor.

— Oh. Îmi pare rău... murmură el, călcând o mână împodobită cu pietre preţioase.

Cam jumătate dintre cei adunaţi acolo păreau să fie muncitori sau marinari, dar cealaltă jumătate scânteiau de giuvaeruri în lumina palidă, iar unii dintre ei aveau pielea pământie sau părul ca norii. Se întrebă dacă nu cumva se vopsiseră dinadins. La marginea ringului Tor îl smuci în jos ; îşi încrucişă sub el picioarele lungi. Alături, Pollux se înclină pe spate pe piciorul lui de sprijin, ignorându-i pe cei care strigau „staţi jos în faţă". Tor îşi scoase sticla şi bău, după care i-o trecu lui Sparks.

— Termin-o tu.

Aroma schimbătoare a fumului îi ţesea deja în jurul capului o gogoaşă fină ce-l despărţea de el însuşi şi de toţi ceilalţi. Duse sticla la gură şi bău în neştire ; mai era destul până s-o termine. Îl duru gâtul, făcându-l să tuşească.

Femeia îl bătu cu palma pe genunchi.

— Asta îţi redă dispoziţia, nu-i aşa ?

El rânji.

— Pentru orice, spuse cu glas răguşit.

— Mai târziu, mai târziu, îşi retrase ea mâna.

Înghiţind lacom, Sparks îi întoarse spatele pentru a privi în despărţitura de jos ; mişcarea îl făcu să ameţească, de parcă ar fi căzut brusc între două valuri de hulă. Energia potenţială a locului răsuna acum în el, iar lungul oftat al mulţimii când trase aer în piept fu şi al lui în momentul în care dresorii deschiseră cutiile şi săriră în lături.

Dacă străinul cu degetele ca nişte biciuri îi impresionase ochii (deşi dintr-o dată nimic nu-l mai surprindea), acela nu constituise decât un preambul. Acum, peste

buza containerului din fața sa se revărsă o masă de tentacule cărnoase, biciuitoare ; bâjbâind și alunecând, ele trăgeau în urma lor punga buhăită a corpului pestriț ca o vânătaie.

— Gâlma de sânge, șopti Tor.

Nu avea un cap distinct, în afară de cazul în care capul și corpul nu erau totuna, dar niște clești zimțuiți clănțăneau printre tentacule. Îi auzea țăcănitul în liniștea așteptării. O mișcare bruscă la celălalt capăt al careului îi abătu privirea...

— Starlul, murmură Tor către o umbră lichidă de negru pe negru : pielea cu picățele a unei creaturi sinuoase de lungimea antebrațului său.

Sparks observă sulița de lumină reflectată de un colț rânjit, atunci când starlul scheună din adâncul gâtlejului. Lumina și toți ochii se îndreptau acum spre careu. Starlul încercui gâlma de sânge, ignorând mulțimea, și scheunând în continuare. Tentaculele gâlmei biciuiră aerul fără a scoate vreun sunet, nici chiar atunci când starlul izbi, rupând o fâșie de piele din corpul greoi. Tentaculele plezniră frenetic, apoi prinseră și înfășurară capul îngust al starlului.

— Otrava, sâsâi bucuroasă Tor. Starlul începu să zbiere și țipătul i se pierdu în murmurul flămând al mulțimii.

Sparks se apleacă înainte, tras ca de-o ață, încercând o ușoară surprindere când strigătul de protest pe care-l așteptase țâșni din gâtlejul lui precum un îndemn de vânătoare. Starlul se eliberă, mușcând pe neașteptate și sfâșiind, turbat de durere, din tentacule și din corpul moale, lipsit de fermitate. Gâlma de sânge se zbătu, tentaculele ei supurânde biciuiră din nou... și exultând în propria-i inocență pierdută, tânărul își deschise simțurile încordate pentru a percepe total baletul morții.

După un timp care păru o veșnicie, dar totuși prea curând, starlul rămase gâfâind, pe când gâlma îl înfășură în șuvițe de tentacule rupte și se apropie pentru a-i da lovitura de grație. Sparks văzu albeața ochiului sălbatic al starlului, gura încordată, cu stropi alb-roșii ; îi auzi geamătul gâtuit în tăcerea subită în timp ce cleștii îi găsiră gâtlejul. Sângele țâșni ; picături îi împroșcară mantaua impermeabilă și fața transpirată.

Tresări violent, ștergându-și fața, se holbă la mâinile proaspăt însângerate și nu mai simți nevoia să se uite încă o dată acolo, să privească bășica plată cum se umple de roșu, sau purpuriul scurgându-se prin flancurile sfâșiate pe măsură ce gâlma își golea victima... Brusc nu mai avu nici voce, ca să se alăture vacarmului de blesteme și urale. Își întoarse fața într-o parte, dar nu găsi nici o ieșire din strălucitoarea nebunie a mulțimii.

— Tor, eu...

Întorcându-se, descoperi că femeia plecase, Pollux plecase... iar sacul cu lucrurile personale dispăruse odată cu ei.

*

* *

— Băiete, îți spun că nu avem nici o slujbă disponibilă pentru un Văratic... nu poți mânui mașinării, nu cunoști codurile sociale... nu ai experiență.

Funcționarul de la biroul de plasare se uită la Sparks peste pervazul ferestrei înguste a ghișeului ca și cum ar fi privit un copil înapoiat mintal.

— Păi, cum pot să capăt experiență dacă nimeni nu mă angajează ? ridică Sparks vocea, și se încruntă simțind durerea de cap.

— Bună întrebare. Funcționarul își roase o unghie de la deget.

— Asta nu-i drept.

— Viața nu-i dreaptă, băiete. Dacă vrei să lucrezi aici, va trebui să-ți schimbi afilierea la clan.

— Pe dracu !

— Atunci întoarce-te acolo unde ți-e locul, cu hainele tale puțind a pește și nu mai pierde timpul oamenilor adevărați.

Bărbatul aflat înapoia sa la rând îl împinse deoparte ; mâna înmănușată era țintuită cu metal.

Sparks se întoarse și văzu mănușa strângându-se într-un pumn de două ori mai mare ca al său. Se răsuci din nou, în mijlocul râsetelor, și ieși din oficiul de plasare. O nouă zi strălucea la capătul aleii, dincolo de zidurile de obturare, după o noapte în care nori de furtună înnegriseră stelele, dar întunericul nu căzuse niciodată

pe străzile orașului. N-avea cum să-și ascundă furia, umilința, sau neplăcerea, pentru faptul că vomitase băutura pe care o turnase în el, precum și pentru ceea ce văzuse și făcuse. Dormise după aceea un somn de moarte pe un maldăr de cutii și visase că Moon stătea în picioare privindu-l, știind totul, cu milă în ochii de culoarea agatului... **milă!** Sparks își apăsă o mână pe ochii ce-l dureau, ca să alunge fața ei.

La capătul pantei lungi a străzii se afla portul de sub oraș, cu mica navă a negustorului așteptându-l să-l ducă acasă. Stomacul îi zvâcni de furie și de foame. În mai puțin de o zi azvârlise totul deoparte — averea, idealurile, respectul de sine. Acum se putea furișa acasă către insule, cu visele pierdute, ca să trăiască cu mila lui Moon pentru tot restul vieții. Gura i se strâmbă. Sau putea recunoaște că învățase adevărata lecție: Carbuncle îi spulberase iluziile, îl învățase că nu avea nimic, că era un nimic... și că era singurul căruia îi păsa din acest oraș părăsit de mamă. Dacă asta avea să se schimbe vreodată sau nu depindea doar de el.

Rămăsese cu mâinile goale.... Și le mișcă fără rost, atingând ușor punga ce-i atârna la cingătoare, cu singurul lucru pe care i-l lăsaseră Tor și Carbuncle: fluierul. Îl scoase la lumină cu blândețe și dragoste, îl duse la buze și începu să meargă; lăsând cântecele din vremea ce apusese pentru el să-i aline pierderea tuturor celorlalte lucruri.

Umblă fără țintă în susul străzii, nebăgând în seamă tumultul fără odihnă ce nu înceta niciodată, nici măcar în timpul nopții. Străinii îl priveau, acum când el nu-i mai zărea. Merse în neștire până când, în cele din urmă, ceva răsună pe trotuar în fața lui. Se opri, uitându-se în jos. La picioarele lui se afla o monedă. Se aplecă ușor, o luă și o strânse mirat între degete.

— Ai câștiga mai mult dacă ai lucra în Labirint, să știi. Ascultătorii de acolo au mai mult de aruncat... și mai multă apreciere pentru un artist.

Surprins, Sparks ridică ochii; văzu o femeie cu păr întunecat, împletit, și cu o bandă de-a curmezișul frunții. Mulțimea îi ocolea și se scurgea în jurul lor; avu sentimentul că stăteau împreună pe o insulă. Femeia era de vârsta mătușii sale Lelark, sau mai bătrână cu câțiva ani,

purtând o rochie lungă de catifea uzată și benzi din pene drept colier. Ținea un baston cu un vârf incandescent ca de tăciune aprins. Vârful acestuia se ridică de-a lungul trupului băiatului către fața lui; ea surâse. Nu-l privea. În jurul ochilor ei, ceva lipsea, de parcă fusese stinsă o lumină.

— Cine ești? întrebă femeia.

„Oarbă".

— Sparks... Dawntreader îi răspunse nefiind sigur unde să se uite. Privi la bastonul ei.

Ea părea că așteaptă.

— Văratic, adăugă tânărul aproape sfidător.

— Aha. Îmi închipuiam eu. Dădu din cap aprobator. Nimic din ceea ce-am auzit vreodată în Carbuncle n-a fost atât de sălbatic sau de nostalgic. Ascultă-mi sfatul, Sparks Dawntreader Văratic. Du-te în orașul de sus. Căută în punga bătută cu mărgele ce-i atârna pe umăr și scoase o mână de monede inelare. Îți doresc succes în oraș.

— Mulțumesc.

Întinse mâna și luă monedele cu sfială.

Ea încuviință din cap, coborându-și bastonul când porni pe lângă băiat.

— Treci odată pe la magazinul meu din Aleea Lămâiului. Întreabă de fabricanta de măști... oricine îți poate spune unde este.

Sparks dădu și el din cap aprobator; repetă adresa și spuse repede:

— Ăă... sigur. Poate am să vin. Se uită după ea cum se îndepărtează.

Porni apoi către orașul de sus. În Labirint, unde fațadele clădirilor erau zugrăvite cu lumini, în șiruri, spirale, și moriști de curcubee; unde culorile, umbrele și costumele care se ițeau la ferestre sau se mișcau pe trupurile de pe stradă nu se repetau niciodată; unde scânteierea firmelor și strigătele negustorilor ambulanți promiteau cerul, iadul și orice grad al degradării dintre ele. Găsind un colț de stradă pe jumătate liniștit sub stindardele înflorate ce fluturau, se opri și cântă ore întregi unei armonii zornăitoare furnizate de monedele trecătorilor — nu atât de multe cât sperase, dar mai multe decât nimicul cu care începuse.

În cele din urmă, mireasma a o sută de mirodenii și ierburi diferite îl ademeni ca să cheltuiască câteva monede pentru a-și umple stomacul cu o masă copioasă alcătuită din delicatese ciudate. Își lepădă apoi mantaua impermeabilă în schimbul unei cămăși din mătase roșie și a unor șiruri de mărgele din sticlă și cupru ; vânzătorul de la magazin îi luă restul banilor. Dar în timp ce porni îndărăt pe aleile pe care se lăsa seara, pentru ca să ajungă în colțul său și să încerce să-și câștige șederea pe timpul nopții, Sparks cântă o rugă tăcută de mulțumire către Doamnă, pentru harul muzicii pe care Ea i-l trimisese. Cu muzica putea să supraviețuiască, în timp ce avea să învețe regulile noii sale vieți...

Patru extraplanetari în salopete cosmice fără însemne, care îl urmăriseră pe alee, îl înconjurară brusc. Înainte ca tânărul să poată schița măcar un gest, îi prinseră brațele și-i astupară gura, trăgându-l cu forța în crăpătura întunecată dintre două clădiri.

— Ce vreți... ?

Își răsuci capul și-și eliberă gura de palma cu iz de lubrifiant de mașină. Clipind frenetic în lumina slabă, îi zări pe ceilalți trei, nu prea sigur că vedea colții rânjiți ca în fața vânatului prins, dar convins de scânteierea metalică a armei ucigătoare a unuia dintre ei, ca și de faptul că brațele îi erau imobilizate în timp ce alte mâini se întindeau să-l apuce, iar gâtul îi fusese prins într-o strânsoare zdrobitoare.

Își repezi capul înapoi și-l simți lovind fața omului din spatele său, care gemu de durere, după care își puse în funcție cotul și cizmele grele. Individul se retrase, bolborosind o înjurătură ; Sparks se eliberă din strânsoare și deschise gura ca să strige după ajutor.

Însă umbra ce ținea obiectul cu scânteieri metalice apucă să-și folosească arma. Fulgerul negru îl lovi pe Sparks care icni de durere. Căzu înainte cu fața la pământ, ca o marionetă cu sforile tăiate, fără să-și poată feri capul de trotuar. Totuși nu simți durere, ci doar o zdruncinătură zdravănă însoțită de zăngănitul sec al miilor de sinapse retezate într-un corp incapabil să mai reacționeze. O legătură de oțel i se strânse în jurul gâtului și auzi zgomotul hidos al propriei strangulări.

Cineva îl rostogoli cu piciorul. Umbrele se aplecară peste el, privindu-l de sus ; de data aceasta le văzu clar zâmbetele în timp ce-i citeau groaza întipărită pe față.

— Cât de tare l-ai lovit, degete-unsuroase ? Parcă s-ar sufoca.

— Lasă-l să se sufoce, ticălosul viermănos ! Leziunile de pe creier n-o să-i afecteze prețul pe piața extraplanetară. Omul pe care îl lovise peste față își șterse sângele de pe buza spartă.

Mda, e bine tipul, nu-i așa ? Ăsta nu-i un simplu salahor de mină, domnul meu ! O să primim gras pe el, acolo pe Tsieh-pun.

Se porniră pe râs ; un bocanc i se așeză pe stomac și începu să-l apese.

— Răsuflă, frumosule. Așa să faci.

Unul din ei se lăsă în genunchi și-i prinse în cătușe mâinile nefolositoare. Cel cu fața însângerată se aplecă peste el, scoase ceva dintr-un buzunar și atinse un întrerupător. O fâșie îngustă de lumină, țâșni lungă cât mâna bărbatului ; degetele de la cealaltă mână căutară prin gura lui Sparks și-i găsiră limba.

— Care-ți sunt ultimele cuvinte, drăgălașule ?

„Ajutor !“ Dar strigătul lui era mut.

5

— Zeilor, cât urăsc serviciul ăsta !

Inspectoarea de Poliție Geia Jerusha PalaThion își trase pulpana pelerinei purpurii din ușa vehiculului de patrulare. Mașina vibră ușor, săltând pe perna de aer, în curtea palatului din capătul de sus al Străzii Principale din Carbuncle.

Sergentul din subordine o privi cu un surâs ironic ce-i mișca pistruii palizi de pe fața smeadă, cu oase delicate.

— Vreți să spuneți că nu vă plac vizitele la familia regală ? întrebă el cu nevinovăție.

— Știi tu ce vreau să spun, Gundhalinu.

Își aruncă pelerina pe spate, cu despicătura pe un umăr, astfel încât să-i ascundă obișnuitul albastru-pră-

fuit al uniformei de serviciu pe care-o purta pe dedesubt. Faldurile pelerinei erau prinse cu o agrafă având însemnul Hegemoniei.

— Vreau să spun stimate BZ — gesticulă ea — că nu-mi place să fiu nevoită să mă îmbrac cu ceva ca ieșit dintr-un stroboscop de costume pentru a juca pe omul spațial cu Regina Zăpezii.

Gundhalinu își ciocăni vizorul protector al căștii sale răsfrânte. Casca inspectoarei fusese suflată cu aur ; a lui era încă albă și nu purta nici pelerină.

— Ar trebui să fiți bucuroasă, că nu v-a pus comandantul un ghiveci acolo, pentru a vă face și mai impresionantă... Trebuie să fii costumat conform rolului atunci când mergi să enunți dreptul universal în fața Iubitorilor Mamei, nu-i așa ?

— Aiurea.

— Porniră la pas către ușile masive ale intrării de gală, de-a curmezișul modelelor spiralate complicate, din pietre palide încrustate. La marginea îndepărtată a curții, doi servitori Iernatici frecau dalele cu perii cu cozi lungi. Se aflau întotdeauna acolo, frecând, păstrând totul fără cusur. „Albastru ?“ se întrebă Jerusha, privind atentă pietrele și gândindu-se la nisip, arșiță, și cer. Nimic din toate acestea nu se găsea aici și de fapt niciunde în acest oraș rece, clădit din piatră țesută. Curtea marca începutul Străzii Principale, începutul orașului și a tot ce exista în Carbuncle. „Sau sfârșitul“. Văzu cerul friguros al latitudinilor superioare fulgerându-i amenințător dinapoia zidurilor de furtună.

— Arienrhod nu este implicată cu nimic mai mult decât noi, vorbi Jerusha. Singurul lucru bun care ar putea ieși din Șarada aceasta ar fi ca să ne creadă atât de proști pe cât părem.

— Da, dar cum rămâne atunci cu toate ritualurile și superstițiile lor primitive ? Vreau să zic, aceștia sunt oameni care continuă să creadă în sacrificiile umane. Ei se împodobesc cu măști și fac orgii pe stradă, ori de câte ori Adunarea vine să viziteze...

— Dar voi nu sărbătoriți atunci când Primul Ministru trece prin Kharemoungh, la fiecare câteva decenii, pentru a vă permite să-i sărutați picioarele ?

— Nu-i tocmai același lucru. El este un Kharemoughi, se apără Gundhalinu, parcă ferindu-se de contaminare. Și-apoi serbările noastre sunt pline de demnitate.

— Totul e o chestiune de măsură, zâmbi Jerusha. Oricum, Sergent, înainte de a te apuca să emiți judecăți de ordin cultural, pune mâna și studiază etnografiile până vei ajunge să înțelegi cu adevărat tradițiile acestei lumi.

Își încremeni apoi fața într-o mască oficială, lăsându-l să i-o vadă în timp ce-o prezenta gărzilor Reginei. Străjerii stăteau rigizi în poziție de drepți, încercând să imite poliția extraplanetară. Imensele uși roase de vremuri se deschiseră fără ezitare.

— Da, doamnă, spuse Gundhalinu când cizmele lor lustruite răsunară pe coridorul ce ducea către Sala Vânturilor.

— Părea totuși ofensat. Se afla pe Tiamat de mai puțin de un an standard și aproape în tot acest timp fusese asistentul ei. Femeia îl plăcea și-și închipuia că sentimentul era reciproc, simțind de asemenea că putea deveni un ofițer de carieră competent. Însă planeta lui natală era Kharemough, lumea ce domina Hegemonia, fiind dominată la rândul ei de tehnocrația ce producea cel mai sofisticat hardware al Hegemoniei. Ea presupunea că Gundhalinu era mezinul unei familii de un oarecare rang, nevoit să îmbrățișeze această carieră din cauza rigidelor legi de moștenire locale, fiind în realitate Tehnician până în vârful unghiilor. Probabil că nici o sută de vizionări a casetelor cu regulile de comportare nu aveau să-l învețe toleranța.

— Bine, glăsui ea mai amabilă, îți voi numi un mascat care probabil corespunde tuturor prejudecăților tale, ca și alor mele... și ăsta-i Starbuck. Și el e un extraplanetar, indiferent cine sau ce altceva mai este.

— Privi frescele cu scene de Iarnă rece înșiruite pe coridor și încercă să se întrebe de câte ori fuseseră ele pictate și repictate. Dar cu ochii minții, îl vedea deja pe Starbuck stând la dreapta Reginei, purtând un surâs batjocoritor sub blestemata glugă de călău, în timp ce-i studia cu superioritate pe reprezentanții paralizați ai Legii.

— El poartă mască din aceleași motive ca și oricare alt hoț sau ucigaș, comentă acru Gundhalinu.

— Asta cam așa-i. Dovada vie că nici o lume nu deține monopolul comportării regresive... și că gunoiul tinde să iasă la suprafață.

— Jerusha încetini, auzind oftatul unui uriaș dormind în străfundul măruntaielor planetei. Respiră și ea adânc, contracarând Încercarea Prin Aer, care constituia o parte a ritualului fiecărei vizite la palat, și se înfioră nu numai din cauza frigului ce sporea în aer. Nu-și înfrângea niciodată teama, tot așa cum nu se putea smulge din uimirea față de ceea ce provoca aceste sentimente : locul pe care ei îl numeau Sala Vânturilor.

Văzu un nobil așteptându-i la marginea abisului, și se bucură că, măcar o dată, Regina nu găsise nimerit să-i facă să aștepte. Cu cât se gândea mai puțin la asta, cu atât avea mai puține necazuri în depășirea situației. Probabil că Arienrhod se găsea într-o dispoziție bună... sau poate doar că era prea ocupată cu alte probleme pentru a se mai deda astăzi la hărțuieli meschine. Jerusha era perfect informată asupra sistemului de spionare pe care Regina îl instalase în tot orașul și mai ales aici, în palat. Reginei îi făcea plăcere să înscenezе mici ispite pentru a-și demoraliza opoziția... și Jerushei îi era clar că-i făcea plăcere să vadă cum transpiră victimele.

Nobilul care-i aștepta era Kirard Set, un Senior din familia Wayaways, unul dintre favoriții reginei. Se zvonea despre el că ar fi asistat la patru vizite ale Adunării ; totuși sub răsucirea la modă a turbanului, fața lui se zărea cu puțin mai matură decât a unui băiat.

— Seniore, îl salută scurt Jerusha, dureros de conștientă de ridurile de la colțurile propriilor ei ochi ; mult mai conștientă de chemarea murmurândă a abisului ce suna precum râsul nesățios al unui condamnat care nu regretă nimic.

— „Cine ar fi putut construi așa ceva ?“ Își pusese aceeași întrebare de fiecare dată când venise aici se întrebase dacă strigătul vântului nu era cu adevărat vocea creatorilor lui, strămoșii dispăruți care visaseră și construiseră acest oraș bântuit din nord. Nimeni dintre cei pe care-i cunoștea ea nu știa ce fuseseră aceștia, sau ce făcuseră, aici, înainte de prăbușirea imperiului interstelar pe lângă care prezenta Hegemonie părea nesemnificativă.

Dacă s-ar fi aflat oriunde în altă parte, ar fi putut căuta un sibil, pentru a încerca să obțină un răspuns, chiar dacă obscur și neinteligibil. Până și aici pe Tiamat, în insulele îndepărtate, sibilii hoinăreau precum ocultiști ambulanți, gândind că ei vorbeau cu vocea Mării Mamă. Dar înțelepciunea era reală și încă intactă chiar și aici, deși tiamatanii pierduseră adevărul de dincolo de ea, așa cum pierduseră și motivul pentru existența lui Carbuncle. În oraș nu existau sibili prin legea Hegemonică, sprijinită de dezgustul Iernaticilor pentru orice măcar pe departe „primitiv“. Propaganda hegemonică, bine calculată și încununată de succes, le menținea credința că nu era decât o combinație de înșelătorie superstițioasă și nebunie înnăscută. Nici chiar Hegemonia n-ar fi îndrăznit să elimine sibilii dintr-o lume nelocuită... dar îi putea ascunde. Sibilii erau purtătorii înțelepciunii pierdute a Vechiului Imperiu, meniți să dea noilor civilizații care se ridicau pe ruine o cheie de deschidere a secretelor adânc îngropate. Iar dacă exista ceva nedorit de bogăția și puterea Hegemoniei, aceasta îl constituia imaginea Tiamatului stând pe propriile picioare și devenind destul de puternic pentru a le refuza apa vieții.

Brusc Jerusha își aduse aminte, în toate detaliile, de singurul sibil pe care-l văzuse vreodată în Carbuncle cu zece ani în urmă la scurt timp după sosirea ei aici, la prima slujbă. Îl văzuse deoarece fusese trimisă să-i supravegheze exilarea din oraș ; plecase împreună cu mulțimea batjocoritoare, care îl ducea pe omul speriat, ce protesta, până la docuri ca să-l lase în derivă într-o barcă. În jurul gâtului purta un prinzător — de — vrăjitoare, făcut din fier ; îl împingeau de la distanță, cu o prăjină, temându-se pe bună dreptate să nu se molipsească.

Apoi, coborând pe drumul abrupt către port, îl împinseseră prea brutal și el căzuse. Cuiele Colanului îi intraseră în gât și în obraji, transformându-i într-o rană deschisă. Sângele sibilului, pe care mulțimea se temuse să-l verse, țâșnise și i se prelingea pe bărbie precum un colier de giuvaeruri, căzându-i apoi pe cămașă ca într-un soi de zugrăveală (Jerusha fusese frapată de frumusețea contrastului pe care sângele îl făcea pe cămașa de un albastru intens). Copleșită de teamă ca și ceilalți, femeia

îl privise cum gemea, apăsându-şi mâinile pe gât, şi nu-l ajutase cu nimic...

Gundhalinu îi atinse cotul, şovăitor. Ea privi în sus, stânjenită, spre chipul uşor dispreţuitor al Seniorului de Wayaways.

— Când eşti gata putem începe, Inspectore.

Jerusha încuviinţă din cap.

Seniorul ridică un fluieraş, atârnat pe un lănţişor în jurul gâtului şi păşi pe pod. Jerusha îl urmă, cu ochii aţintiţi înainte; ştia ce-ar fi văzut dacă s-ar fi uitat în jos, aşa că nu mai trebuia să privească: înspăimântătorul puţ ce permitea accesul pentru întreţinerea uzinei autonome de funcţionare a oraşului, întreţinere de care — după câte ştia ea — nu fusese niciodată nevoie în mileniul de când Hegemonia avea cunoştinţă de el. Existau cabine de ascensor, care permiteau mecanicilor un transport sigur spre nenumăratele sale niveluri; apoi o coloană de aer înălţându-se prin puţ din miezul cav al spiralei lui Carbuncle, la fel cu tirajul ce se formează într-un horn deschis. Aceasta era singura parte din oraş incomplet etanşată prin zidurile de furtună: vânturile muşcătoare de sub cerul deschis suflau cu putere pe aici, absorbind răsuflarea cavernelor subterane. Aici, sus, se simţea întotdeauna izul puternic al mării şi se auzea şuieratul vântului ce explora cotloanele şi proeminenţele puţului de dedesubt.

Se aflau de asemenea acolo, suspendate în văzduh, nişte panouri uriaşe transparente făcute din material elastic, un fel de decoruri mobile multiforme ce pluteau şi se ridicau precum norii, creând curenţi înşelători şi contrari în vântul ce sufla neîncetat. Iar calea către nivelele de sus ale palatului era unică: în faţa Jerushei, coridorul devenise o punte, traversând hăul ca o bandă de lumină. Era destul de lată ca să se poată merge uşor pe ea când aerul era liniştit, dar devenea ucigaşă în bătaia flămândă a vânturilor.

Seniorul de Wayaways slobozi o notă din fluierul său şi păşi cu încredere înainte pe măsură ce spaţiul din jurul lui se calmă. Jerusha îl urmă, aproape călcându-l din nevoia de a se menţine pe sine şi pe Gundhalinu în sfera de repaus. Kirard Set continuă să meargă, cu paşi rari şi măsuraţi, emiţând încă o notă, apoi încă una, a

treia. Globul de aer liniştit continua să-i protejeze; Jerusha îl auzi însă pe Gundhalinu luând în deşert numele unor zei, când rămase puţin în urmă şi vântul îi atinse spinarea.

Asta-i o nebunie! Repetă în gând litania fricii şi a resentimentului, aşa cum făcea de câte ori traversa puntea. „Ce fel de maniac putuse construi circul ăsta pentru sadici?"... ştiind că tehnologia ce o proiectase ar fi putut cu uşurinţă s-o dejoace dacă ar fi fost menită doar ca o măsură de securitate. La nivelul tehnic permis acum Iernaticilor pe Tiamat, era îndeajuns de eficace. Indiferent ce nebun bicisnic o instalase aici, ea bănuia că se potrivea perfect scopurilor actualei Regine.

Se aflau deja la jumătatea traversării. Îşi ţinea ochii aţintiţi pe spinarea Seniorului, auzind notele atonale ale îmblânzitorului de vânt care opreau ţipetele de moarte deasupra hăului mugind. Nu era ţesătura unui descântec magic, ci activarea comenzilor automate ce deviau perdelele de vânt astfel încât cei de pe punte să fie protejaţi. Faptul că ştia asta nu reprezenta cine ştie ce alinare pentru femeie, când se gândea la posibilitatea unei erori umane sau a unei avarii neaşteptate în sistemul străvechi. Cândva existaseră cutii de comandă care acţionau similar cântăreţului din fluier; însă după câte cunoştea, singura asemenea cutie aflată încă în funcţiune atârna la cingătoarea lui Starbuck.

„În siguranţă". Tălpile Jerushei simţiră siguranţa malului opus. Îşi înfrână dorinţa copleşitoare de a-şi lăsa picioarele să se topească sub ea şi să se aşeze pe jos. Faţa asudată a lui Gundhalinu îi rânji vitejeşte. Se întrebă dacă şi el încerca să nu se gândească la călătoria de întoarcere. Uitându-se din nou înainte, citi triumful în mersul Seniorului de Wayaways, în timp ce îl urmau în sala de audienţe.

Chiar şi aici, în apropierea vârfului lui Carbuncle, sala era copleşitoare prin măreţia ei; inspectoarea bănuia că putea adăposti cu uşurinţă o vilă de pe Newhaven, planeta ei natală. Draperii din ţesături având culori pastelate, reci, fluturau din boltirile plafonului susţinut de stâlpi, pâlpâind şi răsunând cu melodia exotică a mii de clopoţei din argint lucraţi manual.

Dincolo de întinderea covorului alb — importat de pe altă lume — pe tronul ei ședea, Regina Zăpezii, o zeiță întruchipată, un șoim de zăpadă pintenat într-un cuib încastrat în gheață. Fără să-și dea seama, Jerusha se înfășură mai strâns în mantie

— Mai rece decât Karoo, murmură Gundhalinu frecându-și brațele.

Seniorul de Wayaways le făcu semn să rămână locului și se duse să le anunțe prezența. Jerusha era convinsă că ochii întunecați, distanți, de sub coroana de păr alburiu, erau deja mai mult decât conștienți de prezența lor, deși Arienrhod nu le răspunsese la salut, dar îi cercetase îndelung. Deobicei, ea era cea care îi atrăgea privirile Jerushei ; dar acum, urmărind ochii Reginei, atenția îi fu atrasă de o linie de lumină strălucitoare, urmată de trosnetul unui fascicul de energie nimerind în plin.

— **Schact !** șuieră Gundhalinu când se auziră țipete și văzură cum grupul de nobili se desfăcu în momentul în care fulgerul îl lovi pe unul trântindu-l pe covor. Duel... ?

Vocea lui era neîncrezătoare. Mâna Jerushei se strânse pe crucea imperială de pe paftaua centurii, abia stăpânindu-și neașteptata jignire suferită. Oare Regina își bătea joc de autoritatea poliției până într-atât încât să pună la cale o crimă în prezența ei ? Deschise gura ca să protesteze, ca să ceară... dar înainte de a-și putea găsi cuvintele, victima se rostogoli și se ridică, fără să fie bășicată sau pârlită, fără sânge care să păteze puritatea câmpului de nea al covorului. O femeie, observă Jerusha ; uneori identificarea era greu de făcut datorită modelor vestimentare des schimbate de nobilime. Mișcându-se, femeia producea o ușoară distorsiune a aerului : purtase un ecran protector. Se sculă grațioasă, făcu o reverență studiată către Regină, iar asistența își exprimă amuzamentul prin aplauze și râsete. Gundhalinu înjură din nou, mai încet, cu dezgust. Când nobilii își schimbară pozițiile, Jerusha întrevăzu silueta neagră și lucirea rece a metalului, și pricepu că în rolul criminalului jucase Starbuck.

O, zei ! Ce fel de cretini glumeți ar încerca să-i mistuie prin foc pe ceilalți doar pentru ca să se amuze ? O armă ce putea mutila și ucide... ei o tratau ca pe o jucărie, nu înțelegeau adevărata funcție sau semnificație a tehnologiei mai bine decât un animal de casă răsfățat ar fi înțeles o zgardă cu pietre prețioase. „Da... dar a cui este vina dacă nu a noastră ?« Privirea insistentă a lui Arienrhod o surprinse în mijlocul gândurilor. Ochii ciudat colorați stăruiră asupra ei ; Regina zâmbi. Nu era o expresie plăcută. „Cine spune că animalul de casă nu-și înțelege zgarda ?“ Jerusha susținu cu încăpățânare privirea insistentă. „Sau că sălbaticul nu vede dincolo de minciuna ce-l face să fie mai puțin decât uman ?“

Seniorul de Wayaways îi anunțase și se retrăgea de lângă Regină, când Starbuck veni lângă tronul acesteia. Fața lui mascată se întoarse în direcția noilor veniți, parcă curios de efectul produs de rolul pe care-l jucase. „În fundul sufletului, suntem cu toții sălbatici“.

— Te poți apropia, Inspectore PalaThion. Regina ridică mâna cu indiferență.

Jerusha își scoase casca și înaintă, cu Gundhalinu urmând-o îndeaproape. Era sigură că pe chipurile lor nu se putea distinge decât minimul respect cuvenit. Nobilii se retraseră într-o latură a sălii, adoptând atitudini precum ale unor manechine holografice comerciale, privind realmente cu dezinteres salutul femeii. Ea se întrebă în treacăt de ce îi amuza într-atât să se joace **de-a** și **cu** moartea. Erau cu toții favoriți, cu fețe tinere — doar zeii știau cât de bătrâni erau în realitate. Auzise mereu că cei ce foloseau apa vieții deveneau obsedați de protejarea tinereții lor prelungite. Să fi fost oare faptul că la un moment dat vine o vreme când ai experimentat tot ceea ce posibil ți-ai fi putut dori ? Nu, așa ceva nu se putea întâmpla nici măcar într-un secol și jumătate. Sau că ei pur și simplu nu știau, că Starbuck nu-i avertizase asupra pericolului ?

— Maiestate...

Ridică privirea, pe jumătate la Starbuck, apoi iarăși la Arienrhod așezată în tronul de pe podium. Fața dulce, de fetișcană, a Reginei era doar o mască precum a lui Starbuck, trădată numai de atotștiutoarea înțelepciune a ochilor.

Arienrhod ridică un deget, retezându-i vorba.

— Am hotărât ca de-acum înainte să îngenunchezi atunci când te prezinți în fața mea, Inspectore.

Gura Jerushei se închise brusc. Tăcu un moment, inspirând adânc.

— Maiestate, sunt ofițer al Poliției Hegemonice. Am depus un jurământ de credință față de Hegemonie.

În mod deliberat privi lung către spătarul tronului Reginei, prin ea și în jurul ei. Suprafețele de sticlă suflate și sudate, spiralele strălucitoare și interstițiile umbrite o amețeau cu vraja hipnotică a Labirintului ; arta bizară ce se cataliza din amestecul volatil de culturi al lui Carbuncle.

— Dar Hegemonia v-a stabilit aici ca să mă slujiți pe mine. Vocea lui Arienrhod o făcu să tresară. Cer numai respectul datorat oricărui cârmuitor independent, continuă Regina accentuând ușor cuvântul **independent,** din partea reprezentanților altuia.

— Du-te naibii cu cererea ta !

Jerusha abia îl auzi pe Gundhalinu șoptind cuvintele înapoia ei și văzu ochii Reginei fulgerându-l și întipărindu-și în memorie chipul lui. Starbuck coborî alene o treaptă, cu pistolul balansându-se în mâna înmănușată în negru. Arienrhod ridică însă iarăși brațul și el se opri, așteptând fără să scoată un cuvânt.

Jerusha ezită și ea, simțind tranchilizatorul atârnându-i greu la șold și clocotul de indignare al lui Gundhalinu în spatele ei. „Datoria mea este să mențin pacea". Se întoarse ușor, ca să-l vadă atât pe Starbuck, cât și pe Gundhalinu.

— Stai cuminte, BZ, vorbi ea aproape la fel de încet cum o făcuse bărbatul, dar nu de-ajuns de încet. Vom îngenunchia. Nu-i o cerere chiar atât de nerezonabilă.

Gundhalinu zise ceva într-o limbă pe care ea n-o știa și privirea i se întunecă. Pe podium, pumnul lui Starbuck se strânse pe armă.

Jerusha reveni către Regină, simțind cum privirile asistenței, care acum nu mai era indiferentă, îi apăsau puternic umerii în timp ce se lăsă într-un genunchi și-și înclină capul. După o secundă, urmă un foșnet și un scârțâit de piele, când Gundhalinu o imită, greoi.

— Maiestate...

— Te poți ridica, Inspectore.

Jerusha se sculă în picioare.

— Nu și tu ! răsună vocea Reginei când Gundhalinu începu să se ridice. Vei rămâne în genunchi până când îți voi da eu voie să te scoli, extraplanetarule.

În timp ce vorbea, Starbuck se deplasă ca o prelungire a voinței ei și, ajungând lângă sergent, își lăsă brațul greu, înveșmântat în negru fluid, peste umărul lui, forțându-l să îngenuncheze din nou. Starbuck mormăi ceva în limba necunoscută. Mâinile Jerushei se strânseră în pumni pe sub mantie, apoi se deschiseră din nou încet. Vorbi, apăsând pe fiecare cuvânt :

— Ia-ți mâinile de pe el, Starbuck, până nu te arestez pentru molestarea unui polițist.

Starbuck zâmbi... femeia văzu cum ochii i se încruntă obraznic și cum se schimbă la față pe sub masca netedă. Totuși nu se clinti până nu-i făcu Regina semn.

— Ridică-te, BZ, spuse blând Jerusha, de abia reușind să-și păstreze calmul.

Îi întinse mâna ca să-l ajute să se scoale și-l simți cum tremură de furie. El n-o privi, cum pe pielea de culoare închisă pistruii îi ieșiră în evidență, împurpurându-se de umilință.

— Să fi fost omul meu, l-aș fi pedepsit pentru o asemenea aroganță.

Acum Arienrhod îi privea inexpresivă.

„Gata cu pedeapsa". Jerusha își luă ochii de la sergent și înălță capul.

— Este un cetățean de pe Kharemough, Maiestate. Nu este omul nimănui, își aparține lui însuși. Se uită cu subînțeles la Starbuck, care rămăsese lângă ea.

Regina zâmbi, de data aceasta cu o urmă de apreciere.

— Poate că, în definitiv, Comandantul LiouxSked mi te-a trimis ca pe ceva mai mult decât o mostră de femelă.

„Asta dovedește că nu ești atotștiutoare". Gura Jerushei schiță un zâmbet reținut.

— Dacă îmi îngăduiți, atunci aș dori să subliniez că... (se mișcă fulgerător și, cu o pișcătură ascunsă ce bloca nervii, smulse arma lui Starbuck)... aceste arme nu sunt jucării.

Cu mâna încleștată pe patul metalic teșit, îndreptă țeava ca un deget amenințător spre Starbuck în momentul când acesta porni spre ea ; auzi freamătul excitat iscat în rândurile privitorilor.

— O armă energetică nu trebuie niciodată ațintită spre ceva decât dacă vrei să faci fărâme ținta, adăugă ea. Starbuck încremeni la jumătatea mișcării și ea văzu cum mușchii lui se încordează și se contractă. Coborî pistolul și adăugă : În unul din cinci cazuri, ecranul protector cedează la o lovitură directă. Nobilii voștri ar trebui să țină minte asta.

Regina chicoti amuzată, iar capul lui Starbuck se răsuci către tron, lumina dansând prin ghimpii căștii sale.

— Mulțumesc, Inspectore, încuviință din cap Arienrhod făcând în același timp o mișcare curioasă din degete. Suntem perfect conștienți de limitele și de obligațiile legate de echipamentul vostru extraplanetar.

Jerusha clipi neîncrezătoare și, fără să scoată o vorbă, îi întinse lui Starbuck pistolul, cu mânerul înainte.

— O să regreți asta, cățea, murmură el doar pentru urechile ei.

Îi smulse arma din mână răsucind-o și rănindu-i palma, după care reveni pe podium. Ea se strâmbă fără voie.

— Atunci... cu permisiunea Maiestății Voastre, voi prezenta raportul lunar al Comandantului asupra stării criminalității din oraș.

Arienrhod îi făcu semn cu capul să înceapă și lăsă o mână posesiv pe brațul lui Starbuck, așa cum se mângâie un câine furios. Nobilii începură să se îndepărteze, retrăgându-se din preajma Reginei. Jerusha își înăbuși un zâmbet de empatie îndurerată. Raportul ei nu era mai însemnat decât o sută altele care îl precedaseră sau decât oricare dintre cele care vor urma ; ea însăși va fi în curând altundeva. Pornind casetofonul de la centură auzi vocea ofițerului ei comandant care prezenta statistica molestărilor și jafurilor, arestărilor și condamnărilor, crimelor și victimelor extraplanetare sau locale. Cuvintele i se învălmășiră în minte într-o sporovăială monotonă fără sens, răscolindu-i toate neîmplinirile și părerile de rău ce-i erau atât de cunoscute. Fără sens... totul era fără sens.

Poliția Hegemonică constituia o forță paramilitară staționată pe toate planetele Hegemoniei, pentru a-i apăra interesele și cetățenii... ceea ce de obicei însemna protejarea structurilor puterii locale. Pe Tiamat, cu tehnologia sa redusă și populația risipită (din care jumătate abia dacă era luată în considerație de Hegemonie), efectivul poliției se ridica la un singur regiment, atenția sa îndreptându-se în principal către astroport și Carbuncle.

Activitățile poliției erau îngrădite, stânjenite, restrânse limitându-se la potolirea bătăilor dintre bețivi, arestarea hoților mărunți ; un șir nesfârșit de găinării și urmăriri deșarte, în timp ce chiar sub nasul oamenilor legii se manifesta nestingherit unul dintre viciile cele mai strigătoare la cer din galaxia civilizată, iar perverșii desfrânați ai umanității din întreaga Hegemonie se întâlneau fățiș în tripourile plăcerii, unde se simțeau ca la ei acasă.

Primul Ministru simboliza Hegemonia, dar el n-o mai ținea sub control, dacă o ținuse vreodată. Aceasta era dirijată de către elementul economic ; adevăratele ei rădăcini fuseseră dintotdeauna negustorii și agenții de schimb, al căror singur și adevărat suveran era Profitul. Existau însă multe feluri de comerț și multe feluri de negustori... Jerusha privi spre Starbuck, care stătea arogant în dreapta Reginei : simbolul viu al înțelegerii lui Arienrhod cu puterile întunericului și lumii și al manipulării acestor puteri de către Regină. El simboliza tot ce era putred, venal și corupt în întreaga umanitate și în Carbuncle.

Pe Tiamat — în speță, în Carbuncle —, ca și pe alte lumi Hegemonice, crima și pedeapsa fuseseră separate între jurisdicțiile a două curți : una prezidată de către o oficialitate locală aleasă de Iernatici și acționând pe baza legilor locale, și cealaltă condusă de un Șef al Justiției extraplanetar, care pronunța verdictele asupra extraplanetarilor în virtutea legilor Hegemoniei. Poliția furniza grăunțele pentru ambele mori și, după știința Jerushei, secerișul ar fi trebuit să fie îmbelșugat. Dar Arienrhod tolera, ba chiar încuraja prezența lumii interlope din Hegemonie, creând un fel de zonă a nimănui, un teren neutru confortabil în drumul către Porți. Și LiouxSked, imitația aceea pompoasă și servilă de bărbat și de comandant, nu avea îndrăzneala să se ridice împotriva stării de lucruri existente. Să fi avut ea gradul și măcar un pic de șansă...

— Ai ceva de spus pe marginea raportului, Inspectore ?

Jerusha tresări prosteşte de parcă i-ar fi putut citi gândurile. Închise casetofonul, găsind o scuză pentru a-şi ţine privirea în jos.

— Nu, Maiestate. „Nimic din ceea ce ai vrea să auzi. Nimic din ceea ce ar conta câtuşi de puţin".

— Neoficial, Geia Jerusha ? Vocea Reginei se schimbase.

Poliţista ridică ochii spre faţa lui Arienrhod, deschisă şi irezistibilă, chipul unei femei adevărate şi nu masca unei regine.

Aproape că s-ar fi putut încrede în ea... aproape că ar fi putut jura că în spatele ritualului şi înşelăciunii se afla o fiinţă umană ce putea fi sensibilizată... **aproape**. Se uită din nou către Starbuck, aflat în picioare lângă Regină, omul de încredere şi amantul acesteia.

— Nu am nici o opinie neoficială, Maiestate, oftă Jerusha. Eu reprezint Hegemonia.

Starbuck spuse ceva în limba necunoscută ; din tonul lui ea traduse cruzimea insultei.

Regina râse — un râs subţire, de o nevinovăţie grotescă — şi făcu un gest.

— Bine, atunci, eşti liberă. Dacă vreau să ascult o declaraţie de credinţă repetată papagaliceşte, o să-mi aduc un **coppok** din import. El are măcar un penaj ce reflectă mai multă imaginaţie.

Seniorul Wayaways apăru înclinându-se pentru a-i conduce afară din încăpere.

Jerusha se afla în sfârşit în curtea palatului, fixând cu privirea nava de patrulare. Pe parbriz în jurul punctului de impact crăpăturile se întindeau ca nişte raze produse de o explozie stelară. „S-a ajuns deci până aici ?"

— Sunt sigură că există o mulţime de vorbe grele pe care le-aş putea spune despre asta. Mâna i se întinse către scena de vandalism, dar până la urmă coborî pe încuietoarea portierei : — Dar să fiu a naibii dacă am de gând să mă dau în spectacol aici ! Se strecură pe scaunul glisant în timp ce Gundhalinu se aşeză pe locul şoferului. Şi-apoi... continuă ea culisând portiera, tot ceea ce pot spune este că am obosit şi mă simt de parcă

m-ar fi scuipat cineva. Uneori mă-ntreb dacă putem controla realmente ceva pe planeta asta.

Scotoci în buzunar după pachetul de **iestas** şi răsturnă două în palmă. Le puse în gură şi muşcă din pielea tare a păstăilor, simţind cum gustul acrişor începe să-i liniştească nervii.

— În sfârşit..., încheie ea. Vrei şi tu ?

Gundhalinu şedea ţeapăn înaintea comenzilor, privind fix afară printre tentaculele sălbatice ale distrugerii. Tăcuse pe drumul de întoarcere şi trecuse prin Sala Vânturilor de parcă ar fi traversat o stradă pustie. Începu să tasteze codul de pornire, fără să răspundă la întrebare.

Femeia puse pachetul deoparte.

— Sergent, eşti în stare să conduci sau trebuie să preiau comenzile ? Timbrul vocii ei devenit brusc oficial îl făcu să tresară.

— Da, Inspectore ! Sunt în stare.

Dădu din cap, continuând să privească înainte. Jerusha văzu că îi stăteau mai multe vorbe pe limbă ; înghiţi un nod, precum un copil supărat. Vehiculul începu să se rotească uşor înapoi, şi după un ocol se îndreptă spre oraş.

— Ce-a spus Starbuck înainte ca Regina să ne dea afară ? întrebă Jerusha cu ton impersonal.

Putea recunoaşte câte ceva din scrierea ideografică a Kharemoughilor — instrucţiunile de funcţionare de pe echipamentele exportate de ei — dar nu se obosise niciodată să înveţe să vorbească Sandhi. Poliţia folosea limba din zona de staţionare drept un teren lingvistic comun.

Gundhalinu îşi drese glasul şi înghiţi din nou.

— Cu scuzele de rigoare, doamnă, ticălosul a zis că... „Dacă pe voi v-a trimis Hegemonia s-o reprezinte, înseamnă că-i cam lipsită de coaie zilele astea".

— Asta-i tot ? făcu Jerusha aproape râzând. Drace, dar ăsta-i un compliment... Mă surprinde că Regina l-a găsit amuzant. Mă-ntreb dac-o fi înţeles bine. Sau poate a crezut că-i vorba doar de noi.

— De altfel, mormăi răutăcios Gundhalinu, Regina le are pe-ale lui.

De data asta Jerusha râse de-a binelea.

— Daaa. Şi le primeşte cu plăcere. Deci Starbuck este din Kharemough.

Alt semn aprobator.
— Ce ţi-a zis ţie ?
Sergentul clătină din cap.
— Orice ai spune, BZ, nu poate fi ceva de care eu să nu fi auzit deja.
— Ştiu, Inspectore. În cele din urmă o privi şi pistruii lui palizi se înroşiră din nou. Problema e că **nu pot** să vă spun. N-ar avea nici un înţeles, decât dacă aţi fi fost crescută pe Kharemough. Este o chestiune de Onoare.
— Înţeleg. Îl mai auzise vorbind de Onoare, cu O mare, ca o subliniere aparte.
— Eu... Vă mulţumesc că mi-aţi luat apărarea împotriva lui Starbuck. N-aş fi putut răspunde în felul meu la insultele lui fără o nouă pierdere de prestigiu.
Solemnitatea cuvintelor şi brusca recunoştinţă din vocea lui o luară prin surprindere.
Când trecură peste vilele din oraşul de sus, Jerusha se uită afară prin parbrizul spart la nobilimea şi servitorii ce-i priveau cu uimire.
— Nu-ţi poţi pierde onoarea, dacă te insultă un om care n-a ştiut niciodată adevăratul înţeles al cuvântului.
— Mulţumesc. Făcu o mişcare laterală ascendentă pentru a evita un copil ce descria cercuri aurii în calea lor. Dar am luat-o asupra mea — ştiu asta. Şi v-am făcut necazuri dumneavoastră, creând complicaţii şi pentru forţele poliţieneşti. Dacă veţi dori să mă demiteţi din postul de asistent, vă voi înţelege decizia.
Ea se lăsă pe spate în locaşul capitonat al scaunului, flexând mâna pe care Starbuck i-o învineţise.
— Poate n-ar fi rău ca pe viitor să nu mă mai acompaniezi la Regină. Nu neapărat pentru că aş dezaproba ceea ce ai făcut. Starbuck însă are o armă pe care o poate utiliza acum împotriva ta, îngreunând misiunea ta şi implicit pe a mea. În felul acesta ne va fi deci mai greu să-i împiedicăm să terfelească bunul renume al Hegemoniei. Şi încă ceva... îţi spun sincer, BZ, că îmi place de tine şi aş fi dezamăgită să ştiu că de-abia aştepţi să scapi de mine. „Deşi probabil că n-ai fi tu primul".
Pe faţa lui se aşternu un zâmbet de uşurare.
— Nu, doamnă. Sunt mulţumit... mai mult decât mulţumit. Cât despre statul înapoia dumneavoastră atunci când o vizitaţi pe Regină... e-o adevărată încântare.

Zâmbetul i se lărgi, molipsitor. Ea aprobă din cap.
— Dacă m-aş putea eschiva, trimiţându-te pe tine în locul meu, să nu-ţi închipui că n-aş face-o.
Schiţă un zâmbet dar se posomorî din nou. Îşi deschise mantia grea şi şi-o dădu jos de pe umeri. Îşi scoase apoi casca, uitându-se la concavitatea pictată în auriu.
— S-ar cuveni s-o spânzure cineva într-un copac. Zeilor, m-am săturat de treaba asta ! Aş da orice să fac un lucru cinstit, undeva unde-i nevoie de o forţă de poliţie adevărată, nu de un obiect de batjocură.
Gundhalinu îi aruncă o privire, dar de data aceasta nu mai zâmbea.
— De ce nu vă transferaţi în altă parte ?
— Ai idee cât durează să-ţi iei transferul ? Clătină din cap şi-şi puse casca pe genunchi în timp ce-şi desfăcea gulerul înalt al tunicii. Şi de altfel, am încercat. Fără succes... Mi-au spus că „e nevoie de mine aici".
Amărăciunea din vocea ei ardea ca un acid.
— De ce nu demisionaţi ?
— De ce nu taci ?
Gundhalinu reveni cu privirea, conştiincios asupra comenzilor. Se aflau acum în Labirint, înaintând mult mai încet pe strada aglomerată. Înserarea păta deja cerul dinapoia zidurilor de furtună. Jerusha vedea gangurile cu cerşetori şi speluncile deocheate înşiruite de-a lungul străzii ; toate îi treceau prin faţă în goana maşinii ca o parodie a propriilor ei visuri şi ambiţii... Oare ar fi fost în stare să dea chiar orice pentru a face o muncă mai bună ? Ar fi riscat să-şi piardă gradul pe care ştia că LiouxSked i-l conferise doar ca să facă impresie pe lângă Regină ? Îşi trecu o buclă de păr castaniu pe după urechea stângă. În definitiv, peste alţi cinci ani oricum se va schimba totul. Hegemonia va părăsi Tiamatul şi o va trimite undeva la mai bine... **oriunde** era mai bine. Singurul lucru de care avea nevoie era răbdare şi iar răbdare. Zeii ştiau că era destul de greu pentru o femeie să se menţină fie pe treptele nferoare ale unei cariere de Albastru, darămite să avanseze într-o funcţie de oarecare răspundere.
Privi în lungul altei alei atunci când trecură prin dreptul intrării acesteia. Avea zidurile, luminile, steagurile albastru-violete : Aleea Indigo... Era aproape sigură că fusese trimisă pe Tiamat, în primul rând, pentru că

era femeie ; la început, ideea îi plăcuse. Dar i se acrise destul de curând. Era o Albastră pentru că îi plăcea funcția, iar funcția nu se făcea...

O mișcare doar întrezărită îi declanșă o alarmă în subconștient.

— BZ, înapoi ! Pornește girofarul ! Am văzut ceva pe jos în aleea aia ! Își îndesă casca pe cap și-și prinse curelușa sub bărbie în timp ce acționa mecanismul de decuplare al portierei. Vino după mine !

Sări afară și începu să alerge în vreme ce nava de patrulare se opri cu o smucitură la intrarea slab luminată a aleei. Mirosuri de mâncare gătită pluteau grele în aer ; fundătura îngustă era compusă din birturi — nișe și localuri pentru cină pustii. Câțiva indivizi aflați prin preajmă părură că se topesc pur și simplu în pereți la vederea luminii roșii și a uniformei albastru prăfuit. Jumătatea drumului, fusese pe la jumătatea drumului... — Jerusha încetini, căutând butonul proiectorului de pe cască și înaintând către crăpăturile negre ce brăzdau fațada clădirii cu trei etaje din stânga ei. Aprinse proiectorul, dar lumina nu-i dezvălui în prima spărtură decât niște bidoane metalice stivuite, iar în următoarea, nimic. Auzea pașii lui Gundhalinu care o urma pe trotuar... „Voci !".

Proiectorul inundă cu lumină următoarea deschidere din zid, mai adâncă decât celelalte. Fixă trei figuri... ba nu, patru... cinci... una ghemuită deasupra unei victime culcate la pământ, ceva viu cu propria-i lumină în mână.

— Nu mișcați ! strigă ea cu tranchilizatorul îndreptat spre ei.

— Albaștrii ! Într-o învălmășeală ca de insecte orbite de lumină, o anume mișcare o făcu să observe ceva rău.

Trase și văzu arma zburând din mâna bărbatului ce căzu.

— Am spus să nu mișcați ! Hei, tu, ăla cu cuțitul, ridică-te, închide-l și aruncă-l încoace. Fuga !

Îl simți pe Gundhalinu oprindu-se lângă ea cu arma în mână, așa că își concentră întreaga atenție asupra celui de-al patrulea individ, care îi executa ordinul. Raza de lumină alunecă pe pavaj, atingând și cizma ei.

— Așa, acum întindeți-vă pe jos cu burta la pământ. BZ, scoate-le colții. Te acopăr eu.

Gundhalinu înaintă rapid, îngenunche pe rând lângă ei și-i căută de arme. Așteptând, privirea Jerushei lunecă spre victima ce zăcea întinsă pe-o parte ; se încruntă și se apropie ca să-i vadă fața.

— Ooo, făcu ea zărind imaginea estompată a unui tânăr cu păr roșu.

Îi văzu groaza albindu-i ochii și-i auzi horcăitul respirației întretăiate. Se lăsă pe genunchi lângă el. Gundhalinu îl scotocea pe ultimul dintre negustorii de sclavi.

— BZ, caută cheia de la cătușele pe care i le-au pus băiatului. A încasat-o rău de tot și cred că are nevoie de ceva antiparalizant. Deschise trusa de prim ajutor de la centură și scoase o seringă gata umplută cu un întăritor. Nu știu dacă-mi poți vedea fața, băiete, continuă ea dar imaginează-ți un zâmbet de toată frumusețea. O să fie totul bine.

Zâmbind, îi desfăcu băiatului cămașa și-l injectă direct în mușchii pieptului. El mormăi ușor, de durere sau în semn de protest. Ridicându-i capul, femeia i-l culcă pe genunchii ei în timp ce Gundhalinu se apropia cu cheia pentru a-i scoate cătușele. Mâinile băiatului căzură fără vlagă pe lângă corp.

— Știu unde să le pun ca să stea bine, rânji sergentul arătând cătușele.

— Bine. Așa să faci, zise ea încuviințând din cap. Își desprinse și cătușele pe care le păstra la brâu și i le dădu. Apucă-te de treabă. Îi tratăm la fel conform legii.

Gundhalinu se ridică din nou. Se uită la el cum le pune cătușe celor trei negustori de sclavi. Un tremur trecu prin corpul băiatului ; privindu-l, Jerusha văzu că începuse să tragă aer în piept cu o ușurare disperată. Pleoapele căzură iar peste ochii lui sălbatici de culoarea mării. Ea îi îndepărtă de pe față șuvițele umede de păr roșu.

— Mai bine ia legătura prin radio, BZ — n-o să-i putem înghesui pe toți pe bancheta din spate. Cred că tânărul nostru prieten își revine foarte bine.

— Chiar așa, Inspectore aprobă sergentul.

Negustorul de sclavi pe care îl țintuia la pământ își ridică fața și apoi scuipă.

— O femeie ! O blestemată de muiere Albastră. Cum vă place ! O femeie ne-a făcut praf !

Gundhalinu îl înghionti brutal cu cizma și el protestă.

Jerusha se rezemă cu spatele de perete, punându-și tranchilizatorul pe genunchi.

— Și să nu uiți asta niciodată, fiu de cățea ce ești. Poate n-o să reușim s-ajungem până-n inima putreziciunii din orașul ăsta, dar câteva degete tot putem să-i retezăm.

Gundhalinu ieși în alee, întorcându-se la nava de patrulare. Nici unul dintre trecători nu se opri să întrebe ce se întâmplase. În mod sigur, cine avea într-adevăr interes știa deja. Băiatul încercă să scoată un sunet care era pe jumătate geamăt și mâinile i se ridicară pe piept. Deschise ochii, dar apoi îi miji, uitându-se printre gene din cauza luminii proiectorului.

— Crezi că te poți ridica ?

El dădu afirmativ din cap și se împinse cu mâinile în timp ce Jerusha îl rezemă cu spatele de perete. Sângele i se prelingea din nas și dintr-o zgârietură de pe bărbie ; fața și cămașa erau acoperite de pete unsuroase. Bâjbâi printre șiragurile de mărgele sparte, de proastă calitate, ce-i atârnau în jurul gâtului.

— La naiba ! Of, **la naiba...** D-abia le cumpărasem !

Ochii îi erau sticloși.

— Nu contează ambalajul dacă marfa e intac... Se întrerupse când văzu medalia de onoare, lipsită de strălucire, legănându-se printre mărgele. De unde-o ai ?

Pumnul băiatului se închise protector peste medalie.

— Este a mea !

— Nimeni nu spune că nu... Stai !

Prinsese mișcarea cu coada ochiului ; înălță pistolul. Negustorul cel mai apropiat de intrarea în alee șovăi, pe jumătate ridicat în picioare, cu mâinile legate la spate.

— La pământ, vierme, dacă nu vrei să simți pe pielea ta ce a pățit băiatul. Negustorul se trânti cu zgomot pe burtă în timp ce o privea cu nerușinare.

— El..., începu băiatul și-și apăsă o mână pe gură. Era... să mă taie. Voiau să mă vândă ! Spuneau că... aș...

Îl cuprinse un tremur ; Jerusha îl privea cum se luptă să și-l înfrângă.

— Muții nu spun povești... deși cei de-acolo de unde te-ai fi dus oricum n-ar fi înțeles nici o vorbă din spusele tale. Și desigur că nu le-ar fi păsat... Nu, nu-i un gând frumos, nu-i așa ? Îi strânse cu blândețe brațul subțire. Dar asta se întâmplă mereu. Numai că mărinimoșii ăștia n-au s-o mai repete niciodată. Ia spune, ești extraplanetar ?

Mâna lui se strânse din nou peste medalie și miji ochii cu înverșunare.

— Mda... adică, nu. Mama nu era, doar tata.

Polițista reuși să nu-și trădeze surprinderea.

— Medalia i-a aparținut lui.

Luă de bună declarația băiatului, fără să-i pese de unde avea medalia, pentru că acum o interesa posibilitatea unor delicte mai importante.

— Dar tu ai fost crescut aici nu ? Și te consideri cetățean al Tiamatului...

El se frecă la gură, clipind.

— Cred că da, răspunse cu o urmă de șovăială sau de bănuială.

Gundhalinu reapăru din alee ; raza proiectorului său se suprapuse peste cea a Jerushei, alungând umbrele.

— Vor veni să-i ridice dintr-o clipă în alta.

Femeia încuviință din cap. Sergentul se opri lângă băiat.

— Cum te simți ?

Băiatul se uită la fața smeadă și pistruiată a lui Gundhalinu, aproape holbându-se, înainte să dea semne că-și amintește de buna-cuviință.

— Bine, cred. Mulțumesc... mulțumesc... Se întoarse către Jerusha, îi întâlni ochii, privi în jos, într-o parte, iar în spate : Nu știu cum... eu doar... mulțumesc.

— Vrei să ne răsplătești ? zâmbi ea și el aprobă din cap. Fii mai atent pe unde mergi. Și să fii dispus să juri în mod oficial că ești cetățean al Tiamatului. Făcu o grimasă către Gundhalinu : Nu numai răpire și molestare, ci și încercarea de a lua în afara lumii un cetățean de pe o planetă proscrisă. Mă simt tot mai bine.

Sergentul râse.

— Iar altcineva se simte tot mai rău, arătă el cu capul către prizonieri.

— Ce înseamna asta? Băiatul se ridică în picioare, sprijinindu-se greoi de zid. Vreți să spuneți că nu voi putea merge niciodată pe altă lume, chiar dacă o doresc?

Gundhalinu întinse o mână, sprijinindu-l. Jerusha se uită în treacăt la ceas.

— În cazul tău, probabil că se poate. Dacă tatăl tău era extraplanetar, asta-i altceva... dacă o poți dovedi. Bineînțeles, odată ce pleci de-aici nu te mai poți întoarce niciodată... Ar trebui să te consulți cu un avocat.

— De ce? întrebă Gundhalinu. Aveai de gând să pleci?

Băiatul începu să-i privească ostil.

— Poate o să doresc s-o fac vreodată. Dacă voi veniți aici, de ce nu ne lăsați și pe noi să plecăm?

Deoarece culturile voastre nu au atins un grad adecvat de maturitate, recită sergentul.

Băiatul se uită semnificativ spre negustorii de sclavi extraplanetari, apoi întoarse ochii la Gundhalinu. Acesta se încruntă.

Jerusha își porni casetofonul.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, voi înregistra câteva date pentru evidență. Apoi te vom duce jos, la centrul medical, pentru...

— Nu-i nevoie. Mă simt bine. Băiatul se îndreptă, aranjându-și hainele.

Probabil că nu ești cel mai în măsură să judeci asta, îl privi pătrunzător Jerusha, întâlnind niște ochi ce străluceau ca niște tăciuni aprinși. Însă asta depinde de tine. Mai bine du-te acasă și trage un pui de somn. În orice caz, trebuie să știm de unde să te luăm în caz că vom avea nevoie de tine. Spune-ți, te rog, numele.

— Sparks Dawntreader Văratic.

— Văratic? surprinsă, abia acum îi auzi graseierea. De când ești în oraș, Sparks?

— Nu de prea mult timp, ridică el din umeri.

— Hm... **„Asta explică multe"**. De ce-ai venit în Carbuncle?

— Și asta e interzis de legile voastre? întrebă sarcastic.

— Nu, după câte știu eu, răspunse Jerusha și-l auzi pe Gundhalinu pufnind dezaprobator. Lucrezi undeva... cu ce te ocupi?

— Sunt cântăreț ambulant. Mâinile lui începură deodată să caute, scotocind prin cămașă, în centură, bâjbâind prin aer. Fluierul meu...

Jerusha lumină colțurile întunecate, rotindu-și cașca.

— Asta e?

Băiatul se lăsă în patru labe lângă unul dintre negustorii de sclavi și culese bucățile.

— Nu... nu!

Fața și mâinile i se încordară de durere. Negustorul de sclavi râse și pumnul băiatului îl lovi peste gură.

Jerusha înaintă și-l trase pe Sparks în sus și într-o parte.

— Ajunge, Văraticule... Ai trecut prin clipe grele aici, pentru că nimeni nu ți-a spus care sunt regulile. Și nimeni nu poate, asta-i problema. Du-te înapoi în insulele tale liniștite, unde vremea stă pe loc, cât mai ești încă în stare s-o faci. Du-te acasă..., și mai așteaptă încă cinci ani. Vei aparține acestui loc după Schimbare.

— Știu ce fac.

„Știi pe dracu'", gândi ea, cercetându-i fața învinețită și fluierul rupt pe care continua să-l țină strâns în mâini.

— În acest caz, dat fiind că îți lipsesc mijloacele de a-ți câștiga existența, am să te acuz de vagabondaj. Bineînțeles, doar dacă nu părăsești orașul până în cursul zilei următoare.

„Orice ca să te trimit înapoi pe o navă departe de aici, înainte ca orașul să ruineze o altă viață".

Băiatul părea neîncrezător. Apoi îi reveni mânia și Jerusha își dădu seama că ea pierduse.

— Nu sunt vagabond! Stau... stau în casa fabricantei de măști, din Aleea Lămâiului. Acolo stau.

Jerusha auzi zgomotul unei alte nave de patrulare care sosea și bocănitul cizmelor în gang.

— E-a ordine, Sparks. Dacă ai un loc unde să stai, ești liber să te duci acasă. „Numai că n-o să te duci acasă, prostule". Dar tot am nevoie să înregistrez depo-

ziția ta de victimă, pentru a-i izgoni odată pentru totdeauna pe paraziții ăștia. Treci mâine pe la sediul central al poliției... îmi datorezi măcar atâta lucru.

Băiatul aprobă ursuz din cap și ieși în alee. Poliția nu se aștepta să-l mai vadă vreodată.

— 6 —

— Ce vrei să spui, că nu știi ce i s-a întâmplat băiatului ? Arienrhod se aplecă în față, privind aspru craniul pleșuv al negustorului. Degetele ei pătrunseră adânc, ca niște gheare, în brațele moi ale fotoliului.

— Iertați-mă, Maiestate ! Negustorul îi aruncă o privire fugară, cu ochii unui rozător înspăimântat. N-am crezut că vă interesează și băiatul, ci numai fata. I-am spus să meargă la localul lui Gadderfy din fundătura Scoicii, dar el nu s-a dus acolo. Dacă vreți să caut în oraș... Vocea îi tremura.

— Nu, nu va fi nevoie. Reuși să imprime vocii un ton împăciuitor, nedorind ca bătrânul să cadă mort de frică. Metodele mele sunt mult mai eficiente decât ale tale. Îl voi găsi singură, dacă voi hotărî că am nevoie de el. „Și poate că am fost destinată să-l găsesc". Spuneai că s-a hotărât să vină aici pentru că... Moon... a devenit sibilă, în timp ce el a fost respins ? „Ce greu este să te chemi pe tine însăți cu un alt nume". Ce se așteaptă să găsească în Carbuncle ?

— Nu știu, Maiestate. Negustorul răsuci în mâini capătul centurii sale ornamentate. Așa cum v-am spus, ei erau făgăduiți unul altuia... erau mereu împreună. Cred că asta i-a rănit lui mândria, că n-a putut să i se alăture în scamatoriile acelea. Taică-său e extraplanetar... băiatul poartă mereu medalia aia... Cred că e curios.

Regina aprobă din cap, fără să-l privească. De-a lungul anilor negustorul îi adusese vești despre cei doi copii care creșteau împreună și se iubeau din copilărie, uniți fiind printr-o legătură invizibilă de fidelitate... care eventual putea fi folosită ca s-o atragă pe fată aici, în Carbuncle, și s-o smulgă din obsesia superstițioasă de sibilă. Nu o putea învinui că aspira la cea mai înaltă onoare din lumea ei limitată ; aceasta nu dovedea decât că ele erau în mod sigur aceeași femeie. Totuși obsesia lui Moon o făcuse să ignore încercările negustorului de a-i trezi interesul pentru tehnologia Iernaticilor, deși băiatul se arătase interesat, poate datorită tatălui său extraplanetar. Măcar Moon nu-și respinsese niciodată vărul fiindcă îi plăcea tehnica, așa cum ar fi făcut orice Văratic veritabil. Asta o determinase pe Arienrhod să tolereze relația dintre ei, în speranța că fie și indirect, contactul cu tehnologia o va pregăti pe fată pentru destinul ei. Cel puțin ea nu rămăsese însărcinată... până și Văraticii știau cum să folosească ierburile anticoncepționale. Dacă băiatul ar fi fost aici în palat, așteptând-o...

— Ești sigur că Moon „studiază" acum cu sibilii pe insula lor ? Va fi în siguranță acolo ?

— La fel de în siguranță ca oriunde în Vară, Maiestate. Poate mai în siguranță. Se poate chiar să se întoarcă în Neith până când eu voi ajunge din nou acolo.

— Și spui că sibilii pe care i-ai văzut nu sunt de fapt nebuni... ?

Vocea i se ascuți. Sperase s-o aducă pe fată aici înainte de a risca să contracteze maladia sibilului ; dar acum era prea târziu.

— Nu, Maiestate, clătină el din cap. Sibilii își controlează perfect crizele. N-am văzut niciodată pe vreunul să n-o facă.

Siguranța bătrânului o liniști și pe ea.

Studie fresca de pe zidul din spatele lui. Atâta timp cât fata era sănătoasă la minte, altceva nu conta ; maladia putea fi chiar un lucru bun, o protecție, dacă îi făcea pe Văratici să aibă încredere în ea. Reveni cu privirea spre negustor.

— Atunci îi vei duce un mesaj de la vărul ei, mesaj pe care ți-l voi da eu. Vreau ca ea să vină în Carbuncle.

Moon trebuia să vină prin propria ei voință, Văraticii n-ar fi permis niciodată răpirea unei sibile.

Negustorul rămase cu capul plecat, astfel încât expresia chipului nu-i era vizibilă, deși se încordase puțin.

— Dar, Maiestate... dacă ea devine sibilă, poate o să-i fie teamă să vină în oraș.

— Va veni, zâmbi Arienrhod. O cunosc eu : va veni. „Dacă ea crede că iubitul îi este în pericol, va veni". M-ai slujit bine... negustorule, continuă fără a-i pomeni numele pe care își dădu seama că-l uitase. Meriți o recompensă bună.

„O zei am început să îmbătrânesc". Surâsul i se șterse un pic. Apăsă o serie de taste luminoase de pe brațul fotoliului.

— Cred că vei descoperi că toate datoriile pentru ultimul tău transport de marfă au fost anulate.

— Vă mulțumesc, Maiestate ! Pieile flescăite de pe chipul bătrânului se bălănganiră când el făcu o plecăciune, și Regina blestemă urâțenia pe care o pricinuia vârsta, chiar dacă-i făcea plăcere să-și cunoască propria-i invulnerabilitate.

Îi dădu permisiunea să plece, fără măcar să-i atragă atenția să păstreze numai pentru el secretul acestei întâlniri. Era o rudă îndepărtată, dar loială ; nu conta că ar fi putut să se mire de ciudata sa calitate de paznic sau de și mai ciudatul obiectiv al supravegherii, căci n-ar fi pus niciodată întrebări și nici n-ar fi trădat. Mai ales că era plătit așa de bine. După plecarea lui se ridică și merse la ușa de intrare, glisând tăbliile albe încrustate. În mod surprinzător, Starbuck o aștepta, în sala mai largă din spatele ușii. Cu el se aflau Dulăii — copoi amfibii de pe Tsieh-pun, perfect înzestrați pentru a dibui șiretlicurile mersilor. Dulăii stăteau grupați în cealaltă parte a sălii, unduind din brațele tentaculare în timp ce mârâiau între ei, purtând o conversație sporadică.

Starbuck însă cu obișnuita lui insolență publică se sprijinea de o masă samathană, aflată foarte aproape în stânga Reginei... și foarte aproape de ușă. Se întrebă dacă nu cumva el ascultase convorbirea ; admițând că probabil o făcuse, pesemne că n-avea importanță.

Bărbatul avea gluga pe cap, fiind înveșmântat tot în negru, dar în locul costumului de curte purta o salopetă termică prevăzută cu echipament de vânătoare. Când se îndreptă, o rază de lumină se reflectă din cuțitul ucigaș aflat în teacă. Făcu o reverență, cu o decență rigidă, dar nu înainte ca ea să-i vadă privirea cercetătoare și întrebările din ochii întunecați.

— Pleci deja ? întrebă Arienrhod pe un ton nepăsător.

— Da, Maiestate. Dacă asta vă e dorința.

Ea sesiză ușoara aroganță a unui ritual repetat între egali.

— Exact, este dorința mea cea mare. „Da, tresări, vânătorul meu mult prea încrezător ! Nu ești primul dintre mulți alții și ai putea să nu fi nici ultimul". Cu cât te duci mai curând, cu atât mai bine. Vânezi în rezervația familiei Wayaways ?

— Da, Maiestate. Vremea e senină acolo și ar trebui să dureze. După o șovăială, se apropie de ea : Ai să-mi urezi noroc la vânătoare...? Mâna lui îi dezmierdă brațul prin pânza subțire.

Își ridică masca și femeia îi trase fața către a ei, dându-i un sărut ce promitea recompense mult mai însemnate.

— Vânătoare bună !

Starbuck încuviință din cap și-i întoarse spatele. Ea îl privi adunându-și Dulăii și plecând să caute viața și moartea.

— 7 —

— „Introducere de date..."

Un ocean de aer... un ocean de piatră. Zbura. Moon se holbă prin ochi străini la pereții boltiți ai stâncii striate care o scoase afară, în țara canioanelor, o întindere nemăsurată de piatră tocită, arătând ca o dantelă colorată în violet, verde, purpuriu și gri. Era prinsă în gușa unei păsări transparente, o aeronavă în zbor ; monitoare grafice și alfanumerice afișau simboluri ciudate în timp ce clipeau și țăcăneau pe bordul din fața ei. Transa o ținea însă în stază și nu le putea atinge, iar creasta stâncii purpurii se ridica precum un zid în calea zborului ei năvalnic.

Nava se înclină brusc de la sine, evitând culmea și plonjând într-o prăpastie adâncă, amețind-o pe fată. Pe bord, un beculeț clipi roșu, piuind un avertisment înainte ca altitudinea navei să se stabilizeze. De unde venea ? încotro se ducea ? unde se afla această mare pietrificată ? erau taine la care n-avea să poată răspunde niciodată ;

alături de „cine“, „cum“, şi „de ce“... Deasupra, cerul era un indigo fără nori, înnegrindu-se către zenit, luminat doar de un singur soare mititel, argintiu. Nicăieri nu putea zări apă...

— **„Introducere de date...“**

Un ocean de nisip. O plajă nesfâşită, o mare de dune fără ţărmuri, cu fluxuri şi refluxuri ce curgeau neîncetat sub vântul veşnic... Nava ei se deplasa pe deasupra nisipului într-o legănare neregulată şi fata nu era sigură, din poziţia în care se afla — purtând cască pe cap împotriva cuptorului de lumină, sus pe fuselajul blindat — dacă totul era aievea sau nu...

— **„Introducere de date...“**

Un ocean de omenire. Mulţimea se îmbulzea în jurul ei la întretăierea a două străzi, împingând-o şi târând-o precum un curent marin înşelător. Maşini treceau pe lângă ea vâjâind şi huruind, aglomerând partea carosabilă, umplându-i nările cu fum amar şi asurzind-o... Un străin cu faţa oacheşă îmbrăcat complet în maro, cu pălărie ascuţită şi cizme strălucitoare, o prinse de braţ; îşi înălţă vocea într-o limbă necunoscută, punând întrebări. Moon îi văzu faţa schimbându-i-se deodată, şi el o lăsă să plece...

— **„Introducere de date...“**

Un ocean de noapte. O completă absenţă a luminii, şi a vieţii... un sentiment de vârstă macrocosmică... o conştiinţă de activitate microcosmică... înţelegerea faptului că ea nu va pătrunde niciodată în inima secretă a acestei realităţi, indiferent cât de des revenea, mereu în acest miez de noapte complet lipsit de orice, în care nu exista absolut nimic...

— „Încetarea analizei! Auzi cuvintele răsunând, îşi simţi capul căzându-i moale în faţă, şi-şi trase suflarea când sfârşitul unei alte transe o îmbrânci înapoi în propria-i lume. Stătea cu şezutul pe călcâi, relaxându-şi în mod conştient muşchii trupului, într-un val crescător... răsuflând adânc şi fiind conştientă de orice răspuns furnicător al corpului.

Deschise în sfârşit ochii, către prezenţa liniştitoare a lui Danaquil Lu ce-i zâmbea din scaunul ei grosolan de lemn, aşezat în colţul opus al încăperii. Acum îşi putea controla trupul în timpul Transferului; nu mai trebuia

să fie ţinută şi readusă cu forţa în lumea reală. Îi surâse şi ea cu o mândrie obosită, apoi se aşeză turceşte pe covoraşul ţesut.

Clavally apăru brusc în uşă, acoperind pe moment dreptunghiul de lumină solară ce încălzea spinarea fetei. Aceasta se răsuci ca s-o vadă cum traversează cel de-al doilea dreptunghi luminos de sub rama spartă a ferestrei. Clavally îşi lăsă mâna să netezească absentă părul moale, castaniu, mereu zbârlit, al lui Danaquil Lu. Bărbatul era un individ tăcut, aproape timid, dar toanele permanente ale lui Clavally îl făceau să râdă cu uşurinţă

Îi lăsa lui Moon impresia că se simţea cumva stingherit sau nelalocul lui pe această insulă, în camerele cioplite în roca poroasă. Nu putea ghici de unde provenea; dar vedea uneori în ochii lui dorul după locurile natale. Câteodată îl surprindea privind-o cu o expresie pe care nu o putea preciza — de parcă ar mai fi văzut-o undeva mai înainte. Pe gât şi pe jumătate de faţă avea nişte cicatrici urâte, ca şi cum l-ar fi zgâriat un animal.

— Ce-ai văzut?

Întrebarea lui Clavally era ea însăşi aproape un ritual. Pentru a o ajuta să înveţe să controleze Transferul, să stăpânească ritualurile trupului şi ale minţii ce conduceau o sibilă, fetei i se puneau întrebări cu răspunsuri previzibile — întrebări ce fuseseră puse tuturor în cadrul educaţiei. Moon constatase că niciodată nu ştia ce-i va răspunde unui căutător. În schimb, era purtată într-o viziune: într-un hău întunecat, la fel de imens ca şi moartea... într-o vibrantă lume de vis, undeva în mijlocul unei alte realităţi. Un fir mistic lega fiecare întrebare de vis separat şi astfel Clavally, ori Danaquil Lu, îi puteau ghida experienţa Transferului, reducând teribila înstrăinare cu preziceri ale lucrurilor pe care ea urma să le vadă.

— Am fost iarăşi în Niciunde.

Moon îşi scutură capul, alungând ecourile înnebunitoare ale visului, umbrele ce continuau să-i răsune în memorie. Primele lucruri învăţate după iniţiere fuseseră barierele mentale şi concentrarea disciplinată, care aveau să-i păstreze mintea sănătoasă, împiedicând-o să audă

fără să vrea miile de gânduri ascunse ale minții atotvă-zătoare a Doamnei, sau să fie afundată în extazul Doamnei ori de câte ori cineva din jurul ei punea o întrebare.

— De ce mergem acolo mai des decât în orice alt loc ? Parcă m-aș îneca.

— Nu știu, zise Clavally. Poate că ne înecăm... se spune că cei care se îneacă au și ei viziuni.

Moon se foi stânjenită.

— Sper că nu.

Râsetele lor răsunară în încăperea micuță. Clavally se așeză lângă Danaquil Lu, frecându-l pe umeri cu o tandrețe absentă ; colierul său din cochilii de scoici zornăia muzical. Nopțile friguroase și umede din camerele de piatră îl anchilozau, totuși nu se plângea niciodată. „Poate că ăsta-i motivul pentru care...« Palmele fetei îi strânseră genunchii, când îi privi pe cei doi laolaltă.

— Controlul tău este bun, Moon, surâse Danaquil Lu jumătate înspre ea, jumătate înspre mâinile lui Clavally. Cu fiecare Transfer devii tot mai bună... ai o voință foarte puternică.

Moon se ridică brusc în picioare :

— Cred că am nevoie de puțin aer.

Vocea îi sună, chiar și ei, stinsă și subțire. Merse repede spre ușă, știind că de fapt nu aerul îi lipsea.

Porni la fugă pe cărarea ce ducea către golfulețul unde se aflau bărcile lor ; urmă poteca ce suia promontoriul verde-albăstrui, bătut de vânturi, ce se întindea deasupra mării verzi-albastre. Răsuflând cu greutate, se lăsă să cadă în iarba înaltă încâlcită de sare, și-și aruncă ochii înapoi către faleza îndreptată spre sud, unde în lunile trecute trăise ca o pasăre în cuib. Privea înspre mare, zărind în depărtarea albastră, pătată de nori, creasta zimțuită a Insulei Alegerii, sora mai mare a insulei unde se afla acum... amintindu-și cu toată însuflețirea unui vis de Transfer momentul deciziei Doamnei care despărțise viața ei de a lui Sparks. „Nu-mi pare rău !". Pumnul ei lovi cu putere iarba jilavă ; se deschise apoi, fără vlagă.

Își înălță brațul ca să se uite la linia subțire albă de pe încheietura mâinii pe care i-o crestase Clavally, când și-o crestase și pe-a ei, cu o seceră, acum multe luni. Danaquil Lu le apăsase încheieturile una peste alta iar

sângele lor se amestecase și picurase pe jos, în timp ce bărbatul cântase un imn pentru Marea Mamă, exact în acest loc. Aici, privind Marea de sus, Moon fusese sfințită și îi atârnaseră de gât trifoiul țepos ; întâmpinând-o cu bucurie în noua viață, sorbiseră cu toții pe rând dintr-o cupă cu apă de mare ; prin legătura de sânge fusese inițiată în această breaslă sfântă. Tremurând de teamă, se simțise simultan fierbinte, înghețată și amețită, percepând prezența Doamnei coborând asupra ei... se prăbușise leșinată în mijlocul lor, trezindu-se în a doua zi, încă slăbită și cu febră, dar plină de venerație. Devenise unul dintre puținii aleși ; după cicatricile de pe încheieturile lor, era clar că Clavally și Danaquil Lu inițiaseră doar alți șase sibili înaintea ei. Amintindu-și-l pe Sparks cum ținea în mână propriu simbol al depărtării dintre ei, fata își strânse trifoiul în palmă cu prudență, din cauza vârfurilor ascuțite. „Moarte dacă iubești o sibilă... dacă ești o sibilă...".

Dar nu să iubești, și să fii, o sibilă ; se uită cu gelozie la faleză, imaginându-și pe Clavally și Danaquil Lu făcând dragoste în absența ei. Cuvintele amare rostite de Sparks la despărțire rămăseseră doar o urmă subțire și albă pe suprafața minții aidoma liniei albe aflate în jurul încheieturii mâinii ei. Timpul și amintirile de-o viață întreagă îndepărtaseră durerea fetei, tot așa cum un val șterge urmele de pași de pe nisip, lăsând o suprafață netedă și strălucitoare, o reflecție de dragoste și necesitate. Îl iubise mereu și totdeauna să aibă nevoie de el. Nu-l putea părăsi niciodată.

Clavally și Danaquil Lu erau făgăduiți unul altuia și cunoașterea acestui lucru constituia un mic demon întemnițat în pieptul lui Moon. Pentru insulari, actul sexual reprezenta ceva la fel de natural ca și trecerea de la copilărie la adolescență, totuși erau reținuți în legătură cu viețile lor particulare ; așa că fata petrecuse multe ore în meditații conștiincioase, solitare, care se transformau prea ușor în vise de invidie și de dor trăite la lumina zilei. Unul dintre lucrurile pe care le aflase despre sibili era că aceștia nu se aflau mai presus de oamenii simpli : supărarea, mânia și toate măruntele frustrări ale vieții continuau să crească din semințele studiului, iar bunele intenții se încheiau deseori prin greșeli.

Încă râdea, plângea şi suferea gândindu-se la atingerea băiatului...

— Moon ?

Se întoarse cu vinovăţie înspre vocea lui Clavally ce răsună înapoia ei.

— Te simţi bine ? Clavally se aşeză lângă ea, punându-i o mână pe braţ.

Dincolo de valul de energie pe care orice întrebare îl elibera acum în mintea ei, Moon simţi cum o cuprinde emoţia — jalea de a nu fi singură. Abia reuşi să se stăpânească.

— Da, murmură ea, înghiţind un nod, dar uneori... mi-e dor de Sparks.

— Sparks ? Vărul tău, încuviinţă, Clavally. Acum îmi amintesc. V-am văzut împreună. Ziceai că vreţi să fiţi laolaltă pentru totdeauna. N-a venit cu tine ?

— Ba da ! Dar Doamna... l-a trimis înapoi. Toată viaţa am plănuit s-o facem împreună... şi pe urmă Ea l-a alungat.

— Totuşi tu ai venit aici.

— Trebuia. Am aşteptat jumătate din viaţă ca să fiu sibilă. Să fiu şi eu **ceva** pe lumea asta. Moon se foi, strângându-şi genunchii la piept, când un nor întunecă deodată soarele. Dedesubtul lor, marea căpătă, un plumburiu sumbru. El însă n-a putut înţelege, continuă fata. A spus lucruri prosteşti, odioase. A... a plecat, în Carbuncle ! A plecat mânios. Nu ştiu dacă se va mai întoarce vreodată.

Se uită în sus, întâlnind ochii lui Clavally, văzând simpatia din ei, înţelegând că se ascunsese prea mult timp şi dându-şi seama că greşise ascunzându-se... pentru a duce singură povara.

— De ce nu ne-a ales Doamna pe amândoi ? Noi am fost mereu împreună ! Ea nu ştie că noi suntem la fel ?

Clavally clătină din cap.

— Ştie că **nu** sunteţi, Moon. De asta te-a ales numai pe tine. În Sparks exista ceva ce tu nu deţineai — sau invers — aşa că atunci când Ea v-a atins inimile, acolo, în peşteră, dintr-a lui a auzit o notă falsă.

— Nu ! Moon privi peste întinderea apei către Insula Alegerii. Cerul se acoperea de nori, pregătind o altă aversă de ploaie. Vreau să spun... nu e nimic în neregulă

cu Sparks. S-a întâmplat aşa pentru că tatăl lui nu era Văratic ? Pentru că-i place tehnologia ? Poate că Doamna şi-a închipuit că el nu e cu adevărat credincios. Ea nu-i ia pe Iernatici ca să-i facă sibili.

Fata îşi trecu degetele prin iarba rară, căutând o explicaţie în firele încâlcite.

— Ba da, îi ia.

— Adevărat ?

— Danaquil Lu este Iernatic.

— Zău ? ridică fruntea Moon. Dar... cum ? De ce ? Mereu am auzit... toţi spun că ei nu sunt credincioşi. Şi că nu sunt... ca noi.

— Doamna lucrează pe căi ciudate, spuse Clavally. Când Dana era tânăr, familia lui deţinea terenuri la marginea Verii. Odată, într-un act de bravură, a vizitat un loc de alegere a sibililor şi Doamna l-a chemat. A devenit sibil... n-o putea refuza, aşa cum nici tu n-ai putut.

Moon se uită peste mare şi înapoi la Clavally, neştiind ce să spună.

Femeia surâse cu tristeţe.

— Oamenii sunt amestecaţi, fructe dulci şi acre deopotrivă, oriunde i-ai găsi. Doamna-i alege pe cei care corespund cel mai bine gusturilor. Ei şi nu pare să ţină seama dacă i se închină Ei, sau altcuiva. Ochii îi deveniră deodată reci ; aruncă o privire în sus la faleză. Dar sunt puţini Iernatici care încearcă să devină sibili, deoarece li se spune că este o nebunie, sau o escrocherie superstiţioasă. Ei ajung rareori să-i vadă pe sibili, căci acestora nu li se permite accesul în Carbuncle. Extraplanetarii îi urăsc din motive necunoscute şi Iernaticii îi imită în toate pe extraplanetari. Totuşi, ei cred în puterea judecăţii Doamnei. (Cutele de pe faţă i se adânciră). Au o prăjină terminată printr-un colan cu ţepi, astfel încât nimeni să nu fie „molipsit" de sângele unui sibil...

Moon se gândi la Daft Naimy... şi la Danaquil Lu. Atinse cu mâna trifoiul tatuat la ceafă, sub lâna ivorie a puloverului.

— Danaquil Lu...

— ...a fost pedepsit, alungat din Carbuncle. Nu se mai poate întoarce niciodată — cel puţin atâta timp cât domneşte Regina Zăpezii. L-am întâlnit pe când întreprindeam o călătorie prin insule. Cred că de când suntem împreună, este fericit... sau măcar mulţumit. Şi m-a în-

vățat multe lucruri. Plecă ochii... aducând pe neașteptate, cu o fetișcană. Știu că probabil nu-i corect din partea mea, dar mă bucur că l-au exilat.

— În cazul ăsta, știi ce simt eu.

Clavally încuviință, zâmbind. Își ridică mâneca de la canadiană, și-i arătă cicatricele de mult vindecate, din jurul încheieturii.

— Nu am habar de ce am fost alese... dar în nici un caz pentru că am fi perfecte.

— Știu. Gura lui Moon zvâcni ușor. Totuși dacă interesul lui în tehnologie nu constituie motivul, cum poate fi Sparks mai puțin perfect decât mine...

— ...când îți închipui că nu poate exista nimic mai bun decât iubitul pe care ți-l amintești ?

Fata încuviință sfios din cap.

— Când v-am văzut prima dată împreună, am simțit — după o vreme ajungi să percepi unele lucruri — că, dacă vii aici, vei fi aleasă. Mi-ai părut **potrivită.** Sparks însă... avea în el ceva nehotărât.

— Nu-nțeleg.

— Ai spus că a plecat furios. Tu crezi că s-a pripit, dar că a avut și motive întemeiate... că a făcut-o ca să te rănească ? Că te-a acuzat pentru succesul tău și eșecul lui.

— Dar și eu aș fi simțit la fel, dacă ar fi fost ales în locul...

— Chiar așa ? o privi Clavally. Poate că oricare dintre noi ar fi simțit... dar toată bunăvoința din lume nu ne poate opri să înghițim cârligul cu momeala invidiei. Însă Sparks te-a învinuit pe tine pentru tot ce s-a întâmplat. Tu te-ai fi acuzat doar pe tine însăți.

Moon clipi și se încruntă ; rememoră copilăria lor și-și aminti cât de rar încercase băiatul s-o contrazică. Atunci când se certau, el fugea departe și-o lăsa singură. Stătea supărat ore întregi, chiar zile. Iar în spațiul pustiu pe care îl lăsa în urmă, fata își revărsa mânia către ea însăși. De fiecare dată se ducea după el și-și cerea scuze, chiar și atunci când știa că el greșise.

— Cred că așa aș fi făcut, chiar dacă nu era vina nimănui. Deși nu-i bine.

— Da... cu excepția faptului că nu rănește pe nimeni decât pe tine. Eu consider că asta-i diferența.

Doi stropi de ploaie picură pe neașteptate pe capul descoperit al lui Moon ; privi în sus, dezorientată și surprinsă. Își trase gluga, în timp ce Clavally se ridică în picioare și-i arătă un loc ferit.

Se adăpostiră sub un pâlc de ferigi tinere. Câteva minute ploaia înăbuși toate celelalte sunete. Rămaseră tăcute, orbite de perdeaua sură și lichidă, până când aversa de ploaie se deplasă peste mare purtată de vânt. Moon se depărtă de trunchiul întunecat, viguros al ferigii ; examină micile picături împletite ca niște perle în dantelăria delicată a coroanei și le privi cum cad. Întinse o mână.

— S-a oprit deja... Supărarea față de Sparks îi trecuse la fel de repede ca și ploaia, având un efect la fel de neînsemnat asupra întregului vieții ei. Totuși când aveau să se întâlnească din nou, atât de multe vor fi diferite în relația dintre ei... Știu că oamenii trebuie să se schimbe, glăsui ea. Dar mă întreb dacă toți știu când trebuie să se oprească.

Clavally clătină din cap ; porniră înapoi pe lângă cărarea ce se transformase într-un torent.

— Nici măcar Doamna nu poate răspunde la așa ceva. Când îl vei revedea pe Sparks, sper că vei descoperi că și-a dat singur un răspuns la această întrebare.

Moon se întoarse, mergând câțiva pași de-a-ndaratelea, în timp ce se uita înspre marea fără odihnă.

8

— ...Atunci o parte din beneficiile ultimului Festival au fost depuse într-un nou fond pentru mine, așa încât am putut să încep să lucrez la măștile pentru acest Festival... cu aproape optsprezece ani în urmă. Cum trece timpul, mascat în ritmul zilelor ! Acesta-i ritmul creației pentru tine... creația individuală, creația universală. Pene roșu-oranj, te rog.

Fabricanta de măști întinse mâna.

Sparks se aplecă pe verandă, căută într-una din tăvile împrăștiate în fața ușii și-i dădu un pămătuf. Malkin, motanul sur cu labe lungi, își vârî pe furiș o labă

printre penele aflate în suport. Sparks îl dădu deoparte și reveni la separarea mărgelelor, lăsându-le să cadă în recipientele cuvenite. Se tot uită în sus și în jos până când îl apucă amețeala, încercând să urmărească atât munca bătrânei cât și propriul său lucru.

— Nu știu cum reușești... Cum poți crea atâtea măști complet diferite între ele, când de abia poți... Se opri, încă nesigur pe vorbele sale.

— ...deosebi o pană roșie de una verde? Ea zâmbi, înălțându-și capul ca să-l fixeze cu ferestrele întunecate ale ochilor și cu senzorul optic de pe banda ce-i încercuia fruntea. Păi, știi, la început n-a fost ușor. Dar am vrut să învăț... am simțit nevoia să creez eu însămi ceva frumos. Nu puteam să pictez sau să desenez, însă conceperea măștilor se aseamănă mai degrabă cu sculptura, fiindcă obții ceva care se poate pipăi. Iar îndeletnicirea este ereditară în familia Ravenglass, să știi, ca și orbirea. Fiind născută oarbă, apoi redându-mi-se vederea pe jumătate... uneori mă gândesc că această combinație a dus la sporirea imaginației. Toate formele sunt vagi și minunate... vezi în ele ceea ce vrei **tu** să vezi. Am două surori care și ele sunt oarbe și care își au propriile magazine aici, în oraș. Multe alte asemenea rude procedează la fel, deși nu sunt toate oarbe. E nevoie de multă energie creatoare ca să te asiguri că va exista o mască pentru fiecare chefliu ce va dansa pe străzi în timpul următorului Festival. Și știi ceva? surâse ea, cu mândria strălucindu-i pe buze. Ale mele sunt cele mai bune dintre toate. Eu, Fate *) Ravenglass Iernatica, voi realiza masca Reginei Verii... O bucată de catifea roșie, te rog!

Sparks i-o întinse, lăsând-o să i se strecoare, senzuală printre degete.

— Dar toată munca asta — o muncă de o jumătate de viață — este doar pentru o singură noapte. Și apoi e pierdută! Cum poți suporta așa ceva?

— Pentru că este foarte importantă pentru identitatea Tiamatului ca planetă autonomă — moștenirea noastră. Ritualurile Schimbării constituie o tradiție ce se întinde în trecut până în vremurile întunecate de dinainte ca Hegemonia și conducătorii ei să fi pus vreodată

*) Soartă, în engleză (N.T.)

piciorul pe lumea noastră... unele din ele provin din timpurile când noi înșine eram extraplanetari aici...

— Cum de știi asta? o întrerupse el. Cum de știi ce a făcut cineva înainte ca primele nave să fi coborât din Marea Furtună?

Fără să-și dea seama, alunecase în limbajul mitului.

— Tot ce știu este ceea ce aud la tri-dim, zâmbi ea. Extraplanetarii au arheologi care studiază mărturiile și ruinele Vechiului Imperiu. Ei susțin că noi am ajuns aici ca refugiați de pe o planetă numită Trista, după un război interstelar, petrecut spre sfârșitul Vechiului Imperiu. Chipurile acestea fantastice pe care le fac eu erau la început ființe reale. Ele au existat cândva în familiile de pe primele nave, care sunt strămoșii Văraticilor și Iernaticilor. Probabil că pe unele din ele le recunoști... în Vară continuă să-și păstreze semnificația. Numele navei tale, Dawntreader, este unul din duzina inițială de denumiri... știai asta? (Sparks clătină din cap). Hegemonia însă ne-a făcut să ne rușinăm de tradițiile noastre „primitive" așa încât acum le scoatem la lumină doar la Festival. De fapt nu sărbătorim vizita Primului Ministru, ci propria noastră moștenire.

— Aha.

Băiatul se simțea încă derutat și tulburat de viziunea istorică a Iernaticilor, în care Doamna nu figura, deși n-ar fi recunoscut asta nici măcar față de el însuși.

— Oricum, unele lucruri sunt mai frumoase pentru că pur și simplu sunt efemere. Gândește-te la o floare care se deschide, sau la cântecul pe care-l fredonezi, sau la un curcubeu... gândește-te la momentul când faci dragoste.

— Ce-ar fi dacă n-ar mai exista niciodată curcubee... Sparks se gândi la toate acele lucruri și-și mușcă buza. În cazul ăsta, cred că-i o prostie să privești înapoi și să-ți pară rău pentru ce-a trecut.

— Este omenește. Bătrâna înclină întrebător capul de parcă i-ar fi ascultat gândurile. Dar pentru un artist, adevărata bucurie se află în crearea obiectului. Când îl simți crescând de sub mâinile tale, crești și tu odată cu el. Ești viu energia curge. Când lucrul e terminat, încetezi să mai crești. Încetezi să mai trăiești. Nu trăiești decât pentru următorul act de creație. Nu simți asta când îți cânți muzica?

— Ba da.

Își ridică fluierul, mișcându-și rapid degetele peste lipiturile fine ca firul de păr rămase ca niște cicatrici pe scoica răsucită. Fabricanta de măști îi reparase într-atât de bine instrumentul, încât sunetul însuși de-abia dacă fusese puțin alterat.

— Cred că da. Nu m-am gândit niciodată la asta. Dar cred că simt.

— Aripa de gândac albastru-violet, te rog... Mulțumesc. Nu știu cum o scoteam la capăt înainte să fi venit tu.

Malkin păși sfios pe lângă șoldul lui Fate și i se cățără în poală, frământând apoi cu ghearele stofa fustei largi.

Sparks râse; un sunet reținut, de autodezaprobare, ce-i spunea bătrânei că adevărul curgea împotriva curentului. În ciuda prezicerii pe care i-o făcuse Fate la prima lor întâlnire, concurența nenumăratelor plăceri ale Labirintului fusese prea mare pentru delicata lui muzică insulară; cu cântecele de la colțul străzii abia dacă reușea să câștige atât cât să se poată hrăni. Inspiră adânc combinația de arome exotice care veneau de la botaneria, cu plante specifice de pe planeta Portul Nou, aflată alături, și de la restaurantul samathan de peste drum. Dacă Fate nu i-ar fi oferit adăpost în camera din spate, atunci el, în loc să doarmă sub supravegherea atentă a spiritelor celor o mie de măști, s-ar fi odihnit în vreo rigolă... sau mai rău.

O privi iarăși, recunoscător în cele din urmă pentru că-l silise să meargă la poliția extraplanetară ca să depună acuzație împotriva negustorilor de sclavi. Își aminti surprinderea de pe chipul Albastrei ce-i salvase viața când îl revăzuse și de vinovăția care se citise pe propria lui față. Oftă.

— Oare într-adevăr toți extraplanetarii își vor face bagajele și vor părăsi Tiamatul după următorul Festival? Vor abandona tot ceea ce au aici? E greu de crezut...

— Da, aproape toți vor pleca. Fate răsuci un ciucure din șnur auriu. Pregătirile lor au început deja, la fel ca și ale noastre. Ai putea simți schimbările dacă ai fi crescut aici. Te întristează lucrul ăsta?

El ridică privirea, întrucât nu fusese întrebarea pe care o aștepta.

— Eu... nu știu. Toată lumea din Vară spunea întruna că e ziua pe care o așteaptă cu nerăbdare: Schimbarea — că atunci vom dobândi ceea ce ne aparține. Și eu urăsc felul în care extraplanetarii i-au orbit pe Iernatici cu o atmosferă de mare glorie, în timp ce-au luat tot ce-au poftit, iar acum cred că ne pot abandona pur și simplu. Mâna i se strânse peste medalia de la gât; își răsuci degetele printre găuri. Dar...

— Dar ai fost orbit de glorie ca și noi toți, Iernaticii. Întrerupând legarea nodurilor, Fate mângâie spinarea argintie a motanului adormit.

— Eu...

Bătrâna zâmbi, cercetându-l cu al treilea ochi.

— Și ce-i rău în asta? Nimic! M-ai întrebat odată dacă nu regret că n-am fost în stare să părăsesc lumea noastră, ca să-mi vindec orbirea în altă parte. Te gândeai că ar trebui să detest faptul că mi s-au dat acești senzori, în loc... trebuind să mă împac cu doar jumătate de vedere. Dacă priveam lucrurile cu ochi perfecți, tot asta aș fi văzut. Eu însă le-am privit cu ochi orbi... și mi se par minunate.

— Grozav... Sparks se sprijini cu spatele de peretele prăvăliei, privind pe alee. Dar după Festival totul se sfârșește.

— Da. E ultimul Festival. După aceea, extraplanetarii ne vor părăsi, Văraticii se vor muta din nou în nord, iar viața așa cum am trăit-o dintotdeauna va înceta. De data asta, alegerea Reginei pentru o Zi se va face cum trebuie... masca Reginei Verii va fi ultima și cea mai bună creație a mea.

— Ce vei face după terminarea Festivalului? întrebă Sparks, simțind brusc tonul mai mult decât retoric.

— Voi începe o viață nouă. (Strânse un ultim nod). La fel ca și toți ceilalți din Carbuncle. Știi, de-asta e numită Schimbarea.

Ridică masca terminată ca pe o ofrandă pentru oamenii ce treceau pe alee. Sparks văzu pe câțiva dintre aceștia făcând ochii mari și zâmbind.

— De ce te cheamă Fate? Vreau să spun, de ce te-au botezat așa părinții tăi?

— Mama a făcut-o. N-ai ghicit ? Pentru același motiv pentru care ție ți-au spus Sparks. Cei procreați la Festival au nume speciale.

— Vrei să zici că acum două Festivaluri... ?

Ea aprobă din cap.

— Nu-i ușor să porți cu tine un asemenea nume toată viața. Fii bucuros că n-ai așa o povară.

Băiatul râse.

— Îmi ajunge că trebuie să-l car pe „Văratic" prin Carbuncle. E ca o ancoră, mă ține priponit în loc. Luă din nou fluierul și-l duse la buze ; îl lăsă în jos, uitându-se către intrarea în alee, când un murmur de surprindere trecu din om în om ajungând până la ei.

— Ce este ? Fate puse masca deoparte, iar fruntea i se încreți într-un efort inconștient de a-și concentra privirea.

— Vine cineva. Cineva bogat.

Văzu finețea straielor înainte de a putea distinge fețele, pe măsură ce străinii urcau pe aleea îngustă. Erau vreo șase femei și bărbați, dar privirea sa insistentă se opri la cea aflată în fruntea lor. Bogăția îmbrăcăminții ei exotice nu însemnă deodată nimic, când îi zări cu claritate figura...

— Sparks ? Mâna lui Fate îi găsi brațul și se strânse în jurul lui.

El nu răspunse. Se ridică încet în picioare, simțind cum lumea se retrage până când rămase singur într-un spațiu intim doar cu...

— Moon !

Fata se opri, zâmbindu-i în semn de recunoștință și așteptă să vină la ea.

— Moon, ce-i cu tine... ? Însoțitorii ei se strânseră în jurul lui, prinzându-i brațele și oprindu-l.

— Ce se întâmplă cu tine, băiete ? Îndrăznești să te apropii de Regină ?

Ea însă ridică mâna, făcându-le semn să-i dea drumul.

— E în ordine. Îi aduc aminte de altcineva, asta-i tot... Nu-i așa, Sparks Dawntreader Văratic ?

Se holbară cu toții la ea, dar nici unul mai uluit decât Sparks. Ea era Moon..., adică **era** și totuși **nu era** clătină el din cap. „Nu Moon. Regina...". Deci aceasta era Regina Zăpezii, Regina Iernii, care stătea acum în

picioare în fața lui. Încurcat, pe jumătate speriat, se lăsă să cadă în genunchi.

Arienrhod se aplecă, îi luă mâna și-l trase în picioare.

— Nu-i nevoie ! Băiatul înălță capul și o văzu privindu-l cu o insistență care-l făcu să roșească și să se uite în altă parte. Rar întâlnești un Văratic care să dea dovadă de respect, continuă Regina. Cine este cea de care îți amintesc atât de bine ?

Chiar și vocea îi era la fel ; și totuși ceva din ființa ei îl sfida.

— Veri... Verișoara mea, Maiestate. Verișoara mea Moon, înghiți el un nod. De... de unde știți cine sunt ?

Ea râse.

— Dacă erai Iernatic, n-ai fi întrebat asta. Nimic din acest oraș nu scapă atenției mele. Am auzit, de pildă despre un muzician neobișnuit de talentat. De fapt, am venit azi aici doar ca să te cunosc. Să-ți cer să vii la palat și să cânți pentru mine.

— Eu ? Sparks se frecă la ochi, îndoindu-se dintr-o dată că era treaz. Dar mie nu-mi ascultă nimeni muzica... Simți cum cele câteva monede câștigate în ziua aceea zornăie în buzunarul aproape gol.

— Cine trebuie, te-ascultă !

— Nu ți-am spus eu ? auzi din spate vocea lui Fate.

Regina urmări privirea pe care el o aruncă peste umăr.

— Aha, fabricanta de măști, spuse ea. Cum merge treaba ? Ai început deja masca Reginei Verii ?

— Maiestate, înclină solemn capul Fate. Munca mea merge mai bine ca de obicei, mulțumită lui Sparks. Dar încă nu e vremea pentru Regina Verii. Iarna continuă să domnească. Aveți grijă de muzicianul meu. O să-i duc lipsa.

— Cea mai bună grijă imaginabilă, zise cu blândețe Regina.

Sparks se duse pe verandă, își luă fluierul și-l lăsă să alunece în punga de la cingătoare. Apoi, pe negândite, apucă mâinile lui Fate, se aplecă peste tăvi și o sărută pe obraz.

— Voi veni să te văd.

— Știu, încuviință bătrâna, dar acum nu-ți lăsa viitorul să aștepte.

El se sculă în picioare și se întoarse spre Regină, clipind, în timp ce prin fața ochilor i se perindau imagini în care realitatea se împletea cu închipuirea. Însoțitorii lui Arienrhod se strânseră în jurul lui precum petalele unei flori de pe alte tărâmuri și ea îl luă cu sine.

9

— Am să-l rog să mă ia cu el. Nu mai pot aștepta aici. A trecut deja prea mult timp.

Moon stătea în picioare la fereastra căsuței bunicii, uitându-se către oraș prin sticla vălurită. Mama ei era așezată la masa grea de lemn unde bunica începuse să curețe pește; fata rămăsese cu spatele la ele, rușinată că avea nevoie de un asemenea argument pentru a-și susține hotărârea.

— Negustorul acela nu se va mai întoarce decât peste câteva luni. Mă gândesc cât a trecut de când Sparks a trimis după mine.

Ea se întorsese acasă cu întârziere de o lună; negustorul care îi adusese mesajul plecase deja pe drumul lui. Mâinile i se albiră pe pervazul din lemn, printre scoicile pe care ea și Sparks le strânseseră de pe plajă în copilărie. Avea să dureze prea mult până când o altă navă din Carbuncle să vină în acele insule îndepărtate; cel mai apropiat loc unde putea nădăjdui să găsească una era Golful Îndepărtat, la marginea teritoriului Iernatic, dar aceasta presupunea o călătorie pe mare mult prea lungă pentru ca s-o facă de una singură.

Însă pe câmpul de la marginea satului, un străin se străduia să repare o navă zburătoare, o aeronavă la fel cu cea văzută de Moon într-una din transele sale. Străinul nu era Iernatic, ci un extraplanetar adevărat, primul pe care-l zărise vreodată punând piciorul în Neith; un bărbat cu pielea de culoarea bronzului și cu ochi ciudați, afundați în orbite. Nava lui asolizase forțat; Moon o zărise apărând din cer, în timp ce se afla într-un grup de săteni ce-i puneau tot felul de întrebări. Se simțise ușurată și chiar un pic mândră să le spună din propria ei experiență ce reprezenta obiectul acela și că nu aveau de ce să se teamă.

La rândul său extraplanetarul păru ușurat să constate că sătenii știu destule despre tehnologie pentru a nu intra în panică. Ascultându-l, Moon își dăduse seama că era la fel de stingherit ca și sătenii de prezența lui acolo. La îndemnul lui, plecaseră cu toții, lăsându-l să lucreze în liniște, sperând că dacă ei nu-i dau atenție, va dispărea din nou.

Acum, ea trebuia să acționeze înainte ca extraplanetarul să dispară. Probabil că se afla în drum spre Carbuncle; toți extraplanetarii erau de acolo. Dacă ar fi luat-o și pe ea...

— Dar tu ești o sibilă, spuse mama ei.

Furioasă pe sentimentul ei de vinovăție, fata se întoarse de la fereastră.

— N-am să renunț la obligațiile mele! Sibilii sunt necesari peste tot.

— Dar nu în Carbuncle, se înăspri vocea mamei. Eu nu mă îndoiesc de credința ta, Moon, ci de siguranța ta. Acum ești fiica Mării. Știu că nu-ți pot interzice să-ți urmezi propria-ți viață. Dar ei nu vor sibili în Carbuncle. Dacă ar afla ce ești...

— Știu. (Își mușcă buza, amintindu-și de Danaquil Lu). Știu asta. Îmi voi ține trifoiul ascuns cât timp voi fi acolo. Îl ridică pe lanț, ținându-l în palmele făcute căuș. Doar până-l găsesc pe Sparks.

— E rău din partea lui că ți-a cerut să te duci acolo. Mama se ridică în picioare, umblând agitată în jurul mesei. Trebuia să știe că te pune în pericol. Nu trebuia să-ți ceară asta, dacă se gândea la tine. Așteaptă-l să vină, să mai crească și să înceteze să se gândească doar la el.

Moon clătină din cap.

— Mamă, noi despre Sparks vorbim acum! N-ar fi spus că nu poate veni acasă, dacă n-ar fi avut probleme. Nu mi-ar fi cerut să merg acolo, dacă n-ar fi avut nevoie de mine. „Și deja l-am trădat odată". Se uită din nou pe geam. Îl cunosc eu. Culese o scoică. „Îl iubesc".

Maică-sa veni lângă ea; îi simți ezitarea care o îndepărta acum de propria ei fiică.

— Da, îl cunoști, rosti mama uitându-se peste umăr către Buni, care ședea la masă, preocupată de curățatul solzilor. Îl cunoști mai bine decât mine. Îl cunoști chiar

mai bine decât te cunosc eu pe tine. Îi atinse umărul și o întoarse, privind-o în ochi ; fata zări acolo o străfulgerare de uimire și de regret. Fiica mea este sibilă. Deși ești copilul inimii și trupului meu, uneori simt că de fapt nu te-aș cunoaște deloc.

— Mamă... Moon își înclină capul, și-și apăsă obrazul pe mâna bătătorită a mamei. Nu spune asta.

Femeia zâmbi, de parcă s-ar fi răspuns la o întrebare nerostită.

Moon îi prinse mâna între palmele ei.

— Știu că de abia m-am întors acasă. Și voiam atât de mult să-mi petrec acest timp cu tine... Degetele i se încleștară și plecă privirea. Trebuie măcar să vorbesc cu extraplanetarul.

— Știu, aprobă din cap Mama zâmbind. Luă mantaua impermeabilă, așezată la piciorul patului lui Moon și i-o întinse. Acum știu cel puțin că Doamna merge cu tine, chiar dacă eu nu pot.

Fata își trase mantaua peste cap și ieși din casă. Urmă poteca pietruită ce ducea către câmpurile terasate ale satului, pe jumătate alergând de teama că ar putea să vadă nava extraplanetarului ridicându-se pe cerul cenușiu din care cădeau picături fine, înainte ca ea să ajungă acolo. Pe când escaladă parapetul terasei unde era așezată nava, un geamăt strident umplu văzduhul umed ; sunetul nepământean al unei instalații de forță care e ambalată.

— Așteaptă !

Începu să fugă, văzând grupul de copii curioși care se zgâiau la marginea câmpului arătând spre ea și făcându-i cu mâna, crezând că semnele ei le fuseseră adresate lor. Pilotul scoase și el capul prin deschizătura ușii ca să o vadă și vuietul amuți.

Bărbatul coborî din navă și se îndreptă de spate. Era îmbrăcat ca un insular, însă avea hainele făcute dintr-un material așa cum ea nu mai văzuse niciodată. Moon încetini mersul când își dădu seama că n-avea de gând să plece deocamdată. Extraplanetarul își puse mâinile în șolduri privind-o cu asprime și ea văzu că era atât de înalt încât de abia i-ar fi ajuns până la umeri.

— Ei bine, care-i baiul, duduiță ?

Moon se opri ; tonul vocii lui îi redusese problema la supărarea unui copil de pe un maidan murdar, dintr-o insulă stâncoasă uitată de zei.

— Cr... Credeam că vă luați zborul...

— Chiar așa, imediat ce-mi adun sculele. Dar de ce-ntrebi ?

— Așa curând... Moon își privi mantaua, în timp ce-și aduna gândurile ca să ia o hotărâre. Dacă a fost să fie acum înseamnă că așa trebuia. Aș vrea să vă rog ceva înainte să plecați.

Fără s-o bage în seamă, bărbatul închise compartimentul de sub curbura geamului din față al aeronavei și-l ciocăni cu încheieturile degetelor.

— Dacă vrei să-ți explic cum zboară nava fermecată, mă tem că n-am timp deloc. Am întârziat deja la o întâlnire.

— Știu cum zboară. Mi-a spus vărul meu, replică ea iritată. Vreau doar să mă luați până în Carbuncle.

De data aceasta, pilotul ridică ochii, ușor surprins. Ea se strădui să afișeze surâsul acela care spunea că are toate drepturile să ceară. Înghițindu-și primele răspunsuri ce-i veniră pe buze, extraplanetarul se aplecă să ia trusa cu scule.

— Îmi pare rău, dar nu merg în Carbuncle.

— Însă... Ea făcu un pas, interpunându-se între el și ușă. Unde mergeți ?

— Merg la Golful Îndepărtat, dacă te interesează cumva. Și acum te rog să...

— Asta-i foarte bine. De fapt, îmi convine. Vreți să mă duceți acolo, în loc de Carbuncle ?

Cu mâna murdară, bărbatul își dădu pe spate părul negru, drept ca trestia, lăsând prin el o dâră de noroi ; nu purta barbă, dar o mustață neagră îi împodobea gura arcuită în jos.

— Dar de ce, în numele a mii de zei, aș face-o ?

— Păi... Moon aproape că se încruntă în fața lipsei lui de generozitate. Aș fi bucuroasă să fac orice-mi cereți pentru a vă răsplăti. Am... impresia c-am făcut o greșeală, nu-i așa ? adăugă repede când căutătura lui se înăspri

El izbucni în râs.

— E-n ordine, duduiță. Azvârli trusa cu scule pe lângă ea, în spațiul dinapoia scaunelor. Totuși n-ar trebui să fii gata să fugi cu primul străin pe care-l vezi. Te-ai putea pomeni într-o situație mai rea decât cea în care crezi că te afli acum.

— Oh... Moon își simți obrajii arzându-i în aerul rece. Își ridică o mână, acoperindu-și fața. Oh, nu, nu asta am vrut să spun! Aici în insule, când cineva dorește să meargă acolo unde mergi și tu, pur și simplu... îl iei cu tine... Vocea ei se stinse. Îmi pare rău.

Plecă de lângă el, se împiedică într-o adâncitură a terenului, simțindu-se dintr-o dată precum copila prostuță pe care o văzuse în ochii lui.

— Hei, stai puțin! Supărarea i se mai simțea încă în voce dar nu la fel de intensă. De ce vrei să mergi acolo?

Ea se întoarse iarăși, încercând să-și amintească de trifoiul ascuns sub manta și de faptul că avea dreptul la demnitatea unei sibile.

— Vreau să găsesc o navă care să mă ducă în Carbuncle. Este foarte important pentru mine.

— Trebuie să fie, din moment ce-l face pe un Văratic să dorească să intre într-o navă zburătoare împreună cu un extraplanetar.

Moon strânse buzele.

— Simplul fapt că nu utilizăm tehnologia extraplanetară nu înseamnă că rămânem cu gura căscată în fața ei.

Pilotul râse din nou, apreciativ, de parcă i-ar fi plăcut să fie plătit cu aceeași monedă.

— E-n ordine, atunci. Dacă tot ce vrei mata, duduiță, este o călătorie, o vei avea.

— Moon mă cheamă. Îi întinse mâna, Moon Dawntreader Văratica.

— Ngenet ran Ahase Miroe. Îi luă mâna și i-o scutură, fără însă a-i prinde încheietura așa cum era ea obișnuită. Apoi, după o clipă de gândire, adăugă: Primul este numele. Suie la bord și prinde-ți centura de siguranță.

Moon urcă hotărâtă, fără să se gândească mai departe de clipa actuală, și se chinui să-și prindă centura. Interiorul aeronavei diferea de cel pe care-l văzuse în

transă; părea mai simplu. Se agăță de curele și de falsa lor familiaritate. Ngenet ran Ahase Miroe se instală în fața comenzilor și închise ușile; geamătul motorului începu să crească în jurul lor, dar în interior se auzea în surdină, nu mai tare decât zvâcnitul sângelui din urechile fetei.

Nici nu simți când se ridicară de la sol, dar văzând cum Neithul și satul ei se prăbușesc în jos, pe fată o apucă o durere nedefinită, de parcă ceva s-ar fi rupt din ea. Își apăsă mâinile pe piept, pipăind trifoiul de sub haine, și îngână o rugăciune.

Aeroglisorul se înclină pe o parte și se îndreptă spre largul mării.

— 10 —

Jerusha PalaThion privea fix afară, la albastrul ce se oglindea la infinit, presărat cu insule ca niște căpițe verzi. Și-l închipui curgând pe sub nava de patrulare precum apele subterane și se văzu pe ea însăși prinsă într-o buclă temporală, departe de deșertăciunea înăbușitoare a rutinelor muncii... Clipind din ochi, reveni la realitate și-i aruncă o privire lui Gundhalinu care citea înapoia comenzilor racordate la pilotul automat.

— Cât mai avem până ajungem la Golful Îndepărtat?

Sergentul ridică ochii, apoi îi coborî către cronometrul de pe bord.

Câteva ore, Inspectore.

Ea oftă și schimbă poziția picioarelor.

— Sunteți sigură că nu vreți să citiți una din cărțile mele, Inspectore?

Îi arătă una dintre terfelitele povești fantastice ale Imperiului Vechi, în care se afunda jumătate din timpul său liber. Era în limba tiamatană; femeia citi titlul: **Povești despre viitorul trecut.**

— Nu, mulțumesc. E mult mai interesant să mă plictisesc. Azvârli discret o păstaie de **iesta** în containerul de gunoi. Cum de poate un tehnocrat cinstit ca tine, BZ, să stea și să citească porcăria aia? Mă surprinde că nu te face s-o iei razna.

Bărbatul păru indignat.

— Se bazează pe date arheologice ferme și pe analize ale Transferurilor sibililor. Ele reprezintă..., surâse și expresia de beatitudine îi reveni pe chip,... singurul înlocuitor pentru ceea ce a fost.

— Singurul înlocuitor este Carbuncle. Și dacă așa era și originalul, atunci bine c-am scăpat de frumoasele zile de-altădată.

El mârâi a dezgust.

— Tocmai de-asta-ncerc eu să scap când citesc. Adevăratul Carbuncle era...

Probabil la fel de rău. În plus, nimeni nu dădea atunci doi bani pe schimbarea lucrurilor, așa cum nu dă nici acum. Se lăsă pe spate în scaun, încruntându-se spre apa albastră de afară. Uneori mă simt ca o sticlă azvârlită-n mare, purtată la nesfârșit de valuri, fără a ajunge vreodată la țărm. Mesajul pe care-l port, înțelesul pe care încerc să-l dau vieții mele, nu sunt descifrate nicicând... fiindcă nimeni nu e niciodată interesat.

Gundhalinu puse cartea jos și vorbi cu blândețe :

— Comandantul știe cu adevărat cum să vă pună la încercare strămoșii sanctificați, nu-i așa ?

Jerusha îl privi tăcută.

— Am auzit fiecare cuvințel pe care l-ați spus ieri în camera de gardă, rânji sergentul. Aveți mai mult tupeu decât mine.

— Poate doar un fitil mai scurt după atâția ani. Trase cu un aer distrat de închizătoarea hainei ei grele. Dar asta n-are nici o importanță. (Se aflau pe drumul către Golful Îndepărtat de la marginea Văraticului, atât de aproape de antipozii universului lui LiouxSked pe cât putuse el aranja la iuțeală). Un sfert de planetă înconjurat într-o navă de patrulare, după un raport despre un „posibil“ contrabandist !

— „În timp ce adevărații criminali acționează deschis în Carbuncle și ne râd în față“. Gundhalinu cită sfârșitul frazei de ieri cu un zâmbet plin de amărăciune. Da, doamnă, nu miroase a bine. Mâinile i se încleștară pe volan. Doar dacă am putea prinde cu adevărat pe cineva care aduce localnicilor mărfuri supuse embargoului... În ultimul timp am avut multă bătaie de cap pe tema asta.

— Din partea Reginei. Gura Jerushei se strânse când își aminti de demonstrația regală de ipocrizie pe care o suportase la ultima audiență oficială.

— Nu pot înțelege asta, Inspectore, scutură bărbatul din cap. Credeam că ea dorește pentru Tiamat toată tehnologia de vârf pe care poate să pună mâna. Face mereu caz de independența tehnologică. Nu-i pasă dacă este sau nu ilegal. La naiba, din câte văd ea preferă calea ilegală.

— Ei nu-i pasă de Tiamat, tehnologie sau de orice altceva decât în măsura în care îi afectează propriile interese. Iar în ultima vreme, unele dintre mărfurile de contrabandă îi cam încurcă socotelile.

— Greu de imaginat cum anume.

— Nu toți clienții comercianților sunt niște excentrici inofensivi.

Jerusha studiase cu interes și cu mai mult decât o ușoară simpatie rapoartele despre contrabanda din regiunile periferice ; cele câteva nave ale contrabandiștilor independenți care izbuteau să străpungă rețeaua supravegherii planetare a Hegemoniei puteau face o mică avere cu o încărcătură de benzi cu informații și manuale tehnice, acumulatoare energetice și componente greu de obținut. Existau întotdeauna nobili Iernatici bogați, obsedați de sclipirea lucrurilor, și laboratoare ascunse pe proprietățile lor de pe insule ; nebuni care se considerau oameni de știință și încercau să pătrundă secretele atomului și ale universului. Existau și alții care depozitau tehnologie în secret, în vederea apropiatei plecări a extraplanetarilor ; plănuind să-și înființeze propriile mici domenii feudale, ei nu-și dădeau seama că Hegemonia deținea o metodă de a-i împiedica s-o facă. Mai erau chiar și câțiva extraplanetari ce adoptaseră modul de viață băștinaș din această sălbăticie de apă, și nu tuturor le plăceau restricțiile pe care Hegemonia le impuneau căminului lor adoptiv.

— Cineva îi hărțuiește pe Starbuck și pe Dulăi atunci când merg la vânătoare de mersi și bănuiesc că au avut prea mult succes de-o bucată de vreme. Efectivele de mersi trebuie să fie deja foarte scăzute și asta se pare că are drept rezultat reducerea profiturilor Reginei... și a mijloacelor ei de a ne ține sub control. Amestecul în

treburile altora implică o aparatură de bruiaj și transmisiuni foarte complexă, care însă nu poate proveni decât dintr-un singur loc.

— Hm... Deci dacă arestăm câțiva contrabandiști, am putea prinde un fir care să ne ducă la cei care realizează hărțuirea ? Sergentul se foi cuprins de neliniște.

— Poate. Nu garantez nimic. După câte-mi dau eu seama, toată această călătorie e pierdere de energie. „Exact ceea ce și-a propus LiouxSked să fie". Sper sincer să nu găsim nimic. Te șochează asta, BZ ? Îi zâmbi scurt. Știi, nu-mi place s-o recunosc, dar uneori am probleme în a mă convinge pe mine însămi că acești contrabandiști fac ceva rău. Sau că cineva care se opune scurtării vieții unei specii doar ca o altă specie să și-o poată prelungi pe-a sa peste limitele normale ar face un lucru rău. Uneori mă gândesc că tot ceea ce mă dezgustă în legătură cu Carbuncle este legat de apa vieții. Orașul atrage putreziciunea și corupția pentru că supraviețuirea lui depinde de un act de corupție.

— Tot așa ați simți și dacă v-ați putea permite nemurirea, Inspectore ?

Ea înălță privirea și ezită.

— Mi-ar plăcea să cred că n-aș simți altfel. Dar nu știu... Efectiv nu știu.

Gundhalinu încuviință din cap și strânse din umeri.

— Nu cred că vreunul dintre noi va ajunge vreodată să afle. Modificându-și din nou poziția, aruncă în treacăt o privire către cronometru.

— E vreo problemă ?

— Nimic, doamnă. Se uită peste întinderea mării cu o stoică decență Kharemoughi. Trebuia să fi făcut ceva înainte de a părăsi orașul.

Oftă și luă iar cartea.

— 11 —

— Călătorești cu foarte puține bagaje. Ești sigură că poți face tot drumul de aici până în Carbuncle fără alte haine decât cele de pe tine ?

Ngenet apăsă închizătoarea ușii aeroglisorului în timp ce Moon privea portul. Parcurseseră distanța de la Neith până aici în câteva ore în loc de câteva zile. Genunchii fetei se muiaseră în fața incredibilei ei prezențe aici, în acest loc îndepărtat.

— Ce ?... Oh, mă descurc eu. O să intru în echipajul vreunui negustor de-aici... trebuie să fie o sută de nave în golful ăsta !

Golful Îndepărtat ar fi înghițit fără nici o problemă portul din Neith, satul și jumătate din insulă. La asfințit. Sorii ieșeau printre nori, împrăștiind flăcări peste suprafața mării ; nave de toate mărimile se legănau la cota înaltă a fluxului. Unele aveau forme stranii, cărora nu putea să le dea vreun nume. Altele erau fără catarge ; ea se întrebă dacă fuseseră cumva prinse într-o furtună.

— Știi, o mulțime de nave Iernatice folosesc motoare. Multe dintre ele nu utilizează deloc velele. Oare te vor lua la bord ?

Faptul că Ngenet începuse să-i pună întrebări o atenționă din nou, în timp ce pricepu brusc de ce nu existau catarge. Pe când zburau ca săgeata peste mare, nu aflase prea multe despre bărbat, decât că nu-i plăcea să vorbească despre sine însuși. Totuși, întrebările sale, concise de informații despre călătoria ei îi dezvăluiseră mai multe decât își dăduse el seama.

— Nu mi-e teamă de motoare. Și munca va fi aceeași — îndatoririle de pe orice navă sunt cam aceleași.

Zâmbi, sperând că avea dreptate. Își plimbă mâna peste învelișul metalic rece al aeroglisorului, luptându-se cu convingerea că ar fi putut s-o ducă la Sparks în mai puțin de o zi... Surâsul se șterse.

— Da, numai că trebuie să-ți găsești o navă condusă de femei. Unii dintre bărbații Iernatici au căpătat obiceiuri proaste de la lepădăturile din portul stelar.

— Eu nu... Oh, Moon încuviință din cap, amintindu-și că bunica îi spusese să se ferească de navele negustorilor. Așa voi face.

Chiar dacă era sigură că Ngenet era extraplanetar, el vorbea ca și cum poporul lui nu însemna mai mult decât Văraticii sau Iernaticii. Ea nu-l întrebase asupra

motivului ; nu se mai temea de proasta lui dispoziţie, dar încă nu era pregătită să i se strecoare în suflet.

— Şi aş vrea să-ţi mulţu...

Pilotul privi încruntat peste portul scăldat în lumina asfinţitului.

— Nu-i timp pentru aşa ceva. Am întârziat deja o jumătate de zi la întâlnirea aia. Aşa că tu ai...

— Hei, dulceaţă, dă-l încolo pe moşu' ăla şi hai cu noi să-ţi arătăm o distracţie **pe cinste !**

Unul dintre cei doi Iernatici care le făcuseră semne din mână trecând pe cheu se apropie de ei rânjind a satisfacţie şi cu braţele întinse. Dar tocmai când se pregătea să le dea o replică usturătoare, Moon îl văzu pe individ schimbându-se la faţă. Îşi smuci tovarăşul după el într-o retragere dezordonată, şoptindu-i ceva la ureche, apoi, o luară la fugă, privind peste umăr.

— Cu... Cum de-au ştiut ? Mâinile lui Moon apăsară pieptul mantalei.

— Ce să ştie ? Încruntarea se menţinu şi spori pe faţa lui Ngenet în timp ce se uita după huligani.

— Că sunt sibilă. Îşi băgă mâna sub haină şi scoase trifoiul aflat pe lănţişor.

— Ce eşti ? El se întoarse către fată, îi luă trifoiul în mâini şi-l studie de parcă ar fi trebuit să-i dovedească autenticitatea. I-l înapoie repede. De ce nu mi-ai spus şi mie ?

— E clar. (N-o mai asculta acum). N-o să rămâi singură aici peste noapte. Poţi să vii cu mine — Elsie va-nţelege.

O luă de braţ şi-o trase după el pe faleză, spre oraş.

— Unde mergem ? Stai puţin !

Moon se împletici cu o furie neputincioasă în timp ce bărbatul mergea cu paşi mari către intrarea celei mai apropiate străzi. Văzu o lumină înflorind în vârful unui stâlp subţire, apoi alta şi încă una în faţa lor, imense lumânări fără flacără.

— Nu-nţeleg ! Coborî vocea : Dumneata crezi în Doamnă ?

— Nu, dar cred în tine. O conduse pe trotuar.

— Eşti extraplanetar !

— Da. Aşa este.

— Dar credeam...

— Nu pune întrebări şi vezi-ţi de drum. Nu este nimic ciudat în asta. O eliberă din strânsoarea braţului şi ea se ţinu după el.

— Înseamnă că nu ţi-e frică de mine ?

Ngenet clătină din cap.

— Mai bine vezi să nu cazi şi să-ţi juleşti genunchiul, căci atunci m-aş putea îngrijora. Ea îl privi inexpresiv.

Înapoia lor, un alt aeroglisor, purtând însemnele Poliţiei Hegemonice, lunecă lin către platforma de asolizare de pe cheu. Ngenet însă nu se uită înapoi, aşa că nu văzu cum vehiculul se aşază lângă al lui.

— Unde mergem ? Moon se strecură pe lângă un grup de marinari care râdeau.

— Să ne întâlnim cu o prietenă.

— O prietenă ? Şi n-o să aibă nimic împotrivă...

— Este vorba de afaceri, nu de distracţii. Când o s-ajungem acolo, ai grijă să-ţi vezi de treburile tale.

Fata ridică din umeri şi-şi înfundă mâinile amorţite de frig în buzunarele pantalonilor. Putea vedea acum aburii răsuflării lor pe măsură ce temperatura scădea odată cu apusul sorilor. Cercetă curioasă varietatea faţadelor clădirilor cu unul sau două etaje, mai multe case decât văzuse ea vreodată la un loc, deşi ca formă nu reprezentau ceva deosebit. Pereţii de piatră şi scânduri îmbinate cu mortar păreau că se sprijină unii de alţii, iar printre ei mai distingea şi ziduri făcute dintr-un soi de chirpici. La urechi îi ajungeau tot felul de zgomote exotice, pe măsură ce treceau pe lângă o mulţime de taverne.

— Cum se face, Ngenet, că **şi-au dat seama** ce sunt eu, în timp ce tu habar n-aveai ?

— Spune-mi Miroe. Nu cred că ei ştiu cine eşti. Probabil au observat pur şi simplu că eram mult mai mare şi încă mult mai treaz decât cei doi.

Moon se linişti şi se destinse puţin când îşi dădu seama că ochii trecătorilor nu stăruiau prea des, sau prea mult asupra ei.

Ngenet coti pe o stradă laterală îngustă ; în cele din urmă se opriră înaintea unei taverne mici şi izolate. Prin sticla colorată, lumina se reflecta precum un curcubeu pe pietrele pavajului ; pe firma cu vopseaua cojită se putea citi : **Hanul Faptelor Negre.**

— Elsie a avut întotdeauna un simț al umorului puțin cam trăznit, mormăi bărbatul.

Moon observă o a doua inscripție care anunța că localul este **Închis,** dar Ngenet apăsă pe clanță ; ușa se deschise și ei pătrunseră înăuntru.

— Hei, e-nchis ! se răsti la ei dinapoia barului o grăsană care aducea cu un balon uriaș ce turna bere într-o halbă unui client invizibil.

— O caut pe Elsevier, păși în lumină Ngenet.

Chiar așa ?

Femeia puse jos halba și-l privi chiorâș. Cred că era și timpul. De ce-a durat așa de mult ?

— Pană de motor. Nu m-a așteptat ?

— E încă în oraș, dacă la asta te referi. Dar a ieșit să caute... alte aranjamente, pentru cazul în care te-ai fi hotărât să nu te-arăți. Ochii adânciți în orbite ai femeii o descoperiră pe Moon ; se încruntă.

Ngenet scăpă o înjurătură.

— Ce naiba, doar știe că sunt legat de ea !

— Nu știu dacă n-ai fost cumva reținut permanent, cred că-nțelegi ce vreau să spun. Asta cine-i ?

— O autostopistă. Simțind din nou mâna lui Ngenet pe brațul ei și înțelegând îndemnul, fata păși în față, deși fără tragere de inimă. N-o să ne facă necazuri, continuă el potolind indignarea femeii. Nu-i așa, Moon ?

— Eu ? se miră Moon. Clătină din cap și întrevăzu o umbră de zâmbet pe față.

— Eu ies s-o caut pe prietena mea. Poți aștepta aici până mă-ntorc. Arătă cu bărbia către camera plină cu mese. Pe urmă, poate vom vorbi despre Carbuncle.

— Bine.

Alese o masă lângă șemineu, se apropie de ea și luă loc. Ngenet porni către ușă.

— Știi pe unde să cauți ? îi strigă femeia cea grasă. Întreabă pe lângă Club.

— Așa am să fac, încuviință el și ieși.

Moon rămase într-o tăcere stânjenitoare sub privirea aspră, insistentă a hangiței, plimbându-și degetele pe scrijeliturile din tăblia de lemn a mesei. În cele din urmă, grăsana ridică din umeri și-și șterse mâinile pe șorț. Luă halba și o aduse pe masă. Sibila se crispă puțin când i-o puse în față, cu spuma împrăștiindu-se peste

lemnul marcat cu inele. Femeia se îndepărtă iarăși legănându-se fără să scoată o vorbă, făcându-și apoi de lucru în spatele barului cu o cutie neagră, simplă. Deodată cineva începu să cânte, luând melodia de la mijloc și de la jumătatea unui cuvânt, cu același zgomot ritmic, strident, pe care Moon îl auzise pe străzi ca acompaniament.

Fata tresări și, aruncându-și o privire peste umăr, găsi camera la fel de pustie ca mai înainte. Mai pustie... se uită la hangiță care dispărea în sus pe scări, ducând cu ea altă halbă plină. Ochii lui Moon reveniră la cutia neagră. Brusc, zâmbi imaginându-și-o umplută până la refuz cu sunete, precum un butoiaș sau un sac cu făină. Sorbi o înghițitură de bere, strâmbându-se ; era făcută din alge, acră și prost fermentată. Puse halba jos, apoi își scoase mantaua. În cămin, o bucată stingheră de metal strălucea înroșită, fierbinte, precum un drug de fier în cuptorul unui potcovar. Se răsuci pe scaun, pipăind cu degetele figurile de animale încrustate pe spătar pe măsură ce se încălzea în sunetul muzicii. Începu să bată tactul cu piciorul, în timp ce un fel de constrângere plăcută îi mișcă trupul. Armoniile erau complicate, sunetul tare și vibrant, iar vocea emitea triluri lipsite de sens. Efectul nu era cu nimic asemănător muzicii pe care o scotea Sparks din fluierul lui... totuși avea în el ceva irezistibil, aducând pe departe cu cântecul secret al locului alegerii.

Moon închise ochii, sorbind puțin câte puțin din bere ; își lăsă mintea să despartă amintirea a tot ceea ce mersese prost de tot ceea ce fusese bun între ea și Sparks, în vreme ce asculta muzica pe care el o auzise întotdeauna cu altă ureche. „Vor vorbi despre Carbuncle", spusese Ngenet. Are oare de gând s-o ducă acolo ? Sau va încerca doar să-i schimbe intenția ? Nimeni nu-i va schimba intenția... dar se gândi că ar fi putut să i-o schimbe ea pe a pilotului. Putea folosi grija lui față de ea ca să-l facă s-o ducă acolo — era sigură de asta. Ar putea fi acolo mâine... Începu să zâmbească.

Dar oare era corect ? O parte a minții ei se agită neliniștită. „În ce fel era greșit ?". Ngenet voia s-o ajute ; o știa cu precizie.

Nu știa însă nici măcar de ce avea Sparks nevoie de ea : și-l imagină bolnav sau flămând, fără bani și fără prieteni, poate chiar muritor de foame. O zi, o oră, puteau să conteze... Fiecare minut de tristețe sau durere de care ea ar fi putut să-l scutească era important, mai important decât orice altceva.

Un zgomot în fundul încăperii o făcu să deschidă ochii. Se uită către intrarea din spatele camerei și își simți ochii lărgindu-se întruna, în timp ce mintea refuza să accepte ceea ce vedea : Era o creatură vie, care se mișca. Stătea pe două picioare ca oamenii dar labele picioarelor erau late și membranate, iar mișcările aduceau cu cele ale smocurilor de iarbă de mare într-o hulă submarină. Corpul verde-cenușiu, lipsit de sex, cu o peliculă uleioasă sclipind pe el, era gol, cu excepția unei curele țesute de care atârnau forme de neidentificat ; brațele ființei se ramificau în vreo șase lujeri asemenea unor bice. Ochi sidefii, fără pupile, se fixară asupra ei precum ochii unui spirit al mării.

Moon se ridică în picioare, cu gura prea uscată pentru sunetele pe care încerca să le scoată ; puse scaunul între ea și făptura de coșmar în timp ce-și căută cuțitul. Dar la mișcarea ei, creatura scoase o tuse guturală și țâșni în spate prin ușă, dispărând din vedere înainte de a putea să creadă cu adevărat că fusese acolo.

În locul ei stătea acum un bărbat pe care fata nu-l mai văzuse niciodată ; probabil că avea vreo zece ani mai mult decât ea iar o creastă de păr blond, țeapăn îi cădea peste un ochi. Purta o canadiană de pescar, dar pantalonii îi erau de un verde întunecat în strălucirea fără flacără a camerei.

— Să nu faci asta, domniță, că te-am marcat. Întinse brațul și ea văzu că are în mână ceva de nerecunoscut. Aruncă-l jos pe podea hai, ușurel.

Moon trase complet cuțitul, fără să știe cu siguranță ce pericol o paște. La gestul nerăbdător al necunoscutului aruncă pe podea cuțitul cu lama curbată. El înaintă atât cât să-l poată lua de pe jos.

— Ce vrei ? întrebă fata strident, dându-și seama din propria-i voce cât de teamă îi era într-adevăr.

— Vino-ncoace, Silky*) !

În loc să-i răspundă bărbatul aruncă o privire spre intrare. Nu primi drept răspuns decât niște sunete șuierate neinteligibile. Zâmbi fără chef.

— Da, zise el, la fel de încântată să te întâlnească pe cât ai fost și tu s-o găsești aici. Hai, vino și uită-te mai bine la ea.

Creatura trecu pragul precautä, revenind în cameră ; mâinile lui Moon se strânseră peste capetele de animale de pe spătarul scaunului. Ființa o făcea să se gândească la un blazon de familie care căpătase viață.

— N-am... n-am nici-un ban.

Necunoscutul o privi impasibil și râse.

— Oh, înțeleg ! Deci în clipa de față suntem cu toții la fel. Dar nu din același motiv. Așa că stai liniștită și nu vei păți nimic.

— Cress ! Ce naiba se petrece aici ? Un al treilea străin intră în încăpere în spatele lui, tot o ființă umană, dar la fel de surprinzătoare. (Moon văzu o femeie mică și bondoacă, având pielea neagră-albăstruie și părul argintiu, care se opri, cu mâinile strânse a surpriză). Dragul meu, n-o să obții niciodată o întâlnire cu o fată dacă o ameninți cu pistolul, zise ea cu blândețe, deși fără să zâmbească, în timp ce-o studia pe Moon.

De data asta blondul nu mai râse.

— Habar n-am ce știe ea, dar n-ar trebui să se afle aici, Elsie.

— Evident. Cine ești, fetițo ? Ce cauți aici ? Cuvintele îi cereau să răspundă în semn de politețe, dar vocea îi era ca de oțel.

— O prietenă... Sunt o prietenă a lui Ngenet Miroe Dumneata ești Elsevier, pe dumneata a venit să te vadă ? Văzând că se pregătește un răspuns, Moon luă inițiativa : A plecat să te caute. Pot să mă duc după el... Aruncă o privire către ușă.

— Nu-i nevoie. Femeia făcu un semn cu mâna ; bărbatul strecură arma în buzunarul în care dispăruse și cuțitul lui Moon. Fețele amândurora se liniștiră puțin. Vom aștepta împreună cu tine. Ființa-spirit șuieră o

*) Mătăsosul (N. Tr.)

întrebare ce suna aproape omenește. Silky ar vrea să știe ce l-a reținut.

— O pană de motor, repetă mecanic fata. Își mută greutatea pe celălalt picior, ținând încă scaunul între ei.

— Aha. Asta explică întârzierea. Totuși vocea bătrânei o făcu pe Moon să înțeleagă că nu era pe deplin mulțumită. Păi, nu e nevoie să stăm în picioare cât timp așteptăm, nu-i așa ? Oasele mele scârțâie numai când mă gândesc la asta. Așază-te, drăguță să stăm cu toții lângă foc și să ne cunoaștem mai bine până se întoarce el. Cress, vrei să ne aduci niște bere ?

Moon privi cu groază cum femeia și coșmarul vin spre masă. Însă creatura se ghemui pe vatră, cât putu mai aproape fără să se frigă, uitându-se în jos în timp ce corpul îi sclipea sub căldura radiatorului. Tentaculele ei plate urmăreau cu mișcări ritmice, hipnotice, forma pietrelor din cămin ; unele dintre tentacule erau multilate, deformate de vechi cicatrici. Femeia își trase un scaun și se așeză alături de Moon cu un zâmbet ce părea a fi de încurajare. Își descheie mantaua, mai largă cu câteva mărimi, lăsând să se vadă o salopetă simplă, de o culoare portocalie la fel de intensă ca și verdele pantalonilor bărbatului.

— Iartă-l pe Silky că nu stă cu noi la masă — mă tem că nu-i prea îndrăgește pe străini.

Fata ocoli precaută propriul ei scaun și luă loc. Bărbatul reveni cu trei halbe și puse una pe vatră. Moon îl privi pe demonul mării cum dezmiardă recipientul cu tentaculele, cum îl ridică și bea. Sorbi și ea câteva înghițituri lungi. Bărbatul se așeză de cealaltă parte a ei surâzând.

— Văd că bei bere, domniță.

Bătrâna cloncăni dezaprobator și trase o dușcă.

— Nu face nimic. Povestește-ne despre tine, dragă. Nu cred că ne-ai spus cum te cheamă. Eu sunt Elsevier, bineînțeles, iar ăsta e Cress. Și acela e Silky, partenerul de... afaceri al răposatului meu soț. Evident, Silky nu-i numele lui adevărat. Pe acela noi nu-l putem pronunța. Silky este un **dillyp** din Tsieh-pun, adică de pe altă planetă, așa cum suntem și noi, adăugă ea liniștitor. Tu faci parte dintre... colegii lui Miroe ?

— Pe mine mă cheamă Moon. Eu... Șovăi, conștientă de ezitările lor ; încă nu era sigură de ei, nu știa precis dacă o minciună sau adevărul ar fi reprezentat o alternativă mai rea. Abia l-am cunoscut. M-a adus cu nava lui.

— Și pe urmă ai venit cu el aici ? Cress se aplecă în față, încruntându-se. Va să zică, așa.. Și ce ți-a zis ?

— Nimic. Moon se îndepărtă de el, apropiindu-se de bătrână. De fapt, nici nu-mi pasă. Eu nu vreau decât să ajung la Carbuncle. El.. a spus c-o să-nțelegeți.

Se întoarse către Elsevier și întâlni privirea severă a ochilor ei albaștri-violeți prinși într-o țesătură de riduri.

— Ce anume să înțelegem ?

Fata inspiră adânc și scoase de sub pulover semnul de sibilă.

— Asta, răspunse ea.

Elsevier tresări vizibil ; Cress se retrase în scaunul său. Ființa din vatră șuieră o întrebare și Cress răspunse:

— E sibilă !.

— Ei poftim... ! murmură Elsevier. Cuvintele fură mai mult un oftat. Suntem onorați. Aruncă o privire spre ceilalți și Cress încuviință din cap. Înțeleg că această jumătate din Tiamat nu este cel mai bun loc pentru o sibilă. Asta ar fi ca și cum Miroe s-ar lăsa implicat. Surâse pe neașteptate, din toată inima, dar dând semne de mare oboseală. Nu, nu-i nimic... numai că văzându-te pe tine care ești așa de tânără și de înțeleaptă, m-am simțit deodată bătrână și ridicolă.

Moon își privi degetele răsucindu-se pe masă.

— Eu nu sunt decât purtătoarea înțelepciunii Doamnei.

Conștientă de sine repetă cuvintele tradiționale. Aceștia erau extraplanetari și totuși reacția lor, ca și a lui Miroe, era cea de respect vecin cu venerația pe care ar fi avut-o un Văratic.

— Eu... credeam că nici un extraplanetar nu crede în puterea Doamnei. Toți spun că voi i-ați făcut pe Iernatici să urască sibilii. Voi de ce nu mă urâți ?

— Nu știi ? spuse Cress neîncrezător. Privi către Elsevier apoi spre făptura de pe vatră. Ea nu știe ce este !

— Bineînțeles că nu știe, Cress. Hegemonia vrea ca această planetă să fie ținută în beznă din punct de vedere tehnologic, iar sibilii sunt niște balize luminoase ale cunoașterii. Dar numai dacă știe cineva cum să le folosească lumina. Elsevier sorbi gânditoare din bere. Noi am putea

aduce acestei lumi un mic Mileniu al nostru, propria epocă de aur. Știi, Cress, noi am putea chiar să fim cei mai periculoși oameni care au vizitat vreodată Tiamatul...

Moon se încruntă pe jumătate.

— Ce vrei să spui, că nu știu ce sunt ? Sunt o sibilă. Răspund la întrebări.

Bătrâna aprobă din cap.

— Dar nu la cele care trebuie. De ce te duci în Carbuncle, dacă te-aștepți ca acolo să fii întâmpinată cu ură ?

— Eu... trebuie să-l găsesc pe vărul meu.

— Asta-i singurul motiv ?

— Este singurul lucru care contează. Coborî privirea spre trifoi.

— Deci nu e doar o rudă pe care-o cauți, nu-i așa ?

— Nu.

— Un iubit ? întrebă cu blândețe Elsevier.

— Fata încuviință din cap și înghiți pentru a scăpa de nodul ce i se pusese brusc în gât.

— Singurul pe care-l voi iubi vreodată. Chiar dacă nu-l voi găsi niciodată...

Elsevier întinse o mână înăsprită de ani și bătu ușor palma fetei.

— Da, draga mea, știu. Uneori găsești pe cineva pentru care ai merge în picioarele goale prin focurile iadului. Mă întreb însă ce-l face pe acesta atât de diferit față de ceilalți... ? Cress se holba la ea ; privi în altă parte.

Moon scutură din cap. „Și ce l-a făcut diferit de mine?"

— Ești din Carbuncle ? întrebă ea. Poate l-ai văzut acolo. Are părul roșu...

— Vai, nu, răspunse Elsevier. Noi nu suntem din oraș. Suntem doar... în vizită, temporar. Aruncă o privire către ușă, ca și cum și-ar fi amintit deodată de ce așteptau acolo.

— Ah... Ce-ai vrut să spui despre faptul că nu-mi sunt puse întrebările care ar tre...

Ușa hanului se deschise brusc cu destulă putere ca să fie trântită de perete. Moon se uită într-acolo împreună cu ceilalți, întrebarea rămânând suspendată în văzduh.

Din întunericul de-afară pășiră înăuntru două persoane ; un bărbat zvelt de statură mijlocie și o femeie robustă, înaltă, amîbii extraplanetari. Erau îmbrăcați gros în haine asortate și purtau căști. Aveau arme.

— Albaștri ! murmură Cress, abia mișcând gura.

Mâna lui Elsevier se ridică spre gât, trăgându-și mantaua peste haina portocalie de dedesubt. Privi culoarea închisă a pielii sale și lăsă mâna să cadă.

— Ce-i asta ? Moon își înfrână dorința să sară căt colo când Silky se refugie lângă ea. Cine sunt ei ?

— În nici un caz niște persoane pe care ar trebui să le cunoști mai bine, spuse calmă Elsevier. Ridică halba, apoi îi examină iarăși pe oaspeții nepoftiți. Eh, Inspectore ! E o vizită neașteptată. Sunteți tare departe de casă în seara asta.

— Îmi închipui că nu-i nici pe jumătate din distanța la care vă aflați voi față de casă. Femeia avansă și-i cercetă din ochi, continuând să țină arma la vedere, în mână.

— Mă tem că nu știu ce vreți să spuneți. Privirea insistentă a lui Elsevier sclipi de o indignare reținută. Asta e întrunirea particulară a unor cetățeni ai Hegemoniei răspunzători de faptele lor, și consider năvălirea voastră aici cât se poate de...

— Scutește-mă, contrabandisto ! Polițista gesticulă cu pistolul, strângând din dinți. Nava v-a fost observată venind aici, iar voi vă aflați ilegal pe această planetă. În plus, sunteți acuzați de a fi introdus articole de contrabandă. Ridicați-vă în picioare și puneți mâinile pe creștetul capului.

Moon înghețase, uitându-se de la Elsevier la Cress și înapoi ; dar ei nu aveau ochi decât pentru străini. Trifoiul îi intra în carne în palma strânsă. Înțelegând doar atât cât să-i fie frică, și-l îndesă sub pulover.

Polițista îi zări mișcarea și înaintă ; pe măsură ce se apropia, Moon văzu încruntarea de pe fața ei transformându-se în aceeași neîncredere care apăru și pe chipurile celor doi Iernatici de pe cheu. Bărbatul care o seconda începu să se miște cu atenție într-o parte, când Elsevier și Cress se sculară în picioare. Moon o simți pe bătrână atingându-i cotul și se ridică stângaci, hârșâind scaunul pe podea.

— Acum, Silky ! murmură Elsevier, smuncind-o pe Moon îndărăt în timp ce creatura țâșni ca o săgeată de lângă masă, îndreptându-se către intrare.

Fata se pomeni lângă peretele șemineului, pe când polițiștii nu știau încotro s-o apuce. Cress înhăță o halbă

de pe masă şi o azvârli în dipozitivul de iluminare atârnat de grinzi, care se sparse. O aversă de scântei electrice şi spumă căzu în întunericul ce se lăsase brusc.

— Fugi după el!

— BZ! Înhaţă-l!

— Moon, nu te băga!

Sibila o simţi pe Elsevier îmbrâncind-o într-o parte, se împiedică orbeşte de propriul scaun şi căzu peste masă. În spatele ei se auzi un zgomot şi un ţipăt; o văzu nedesluşit pe poliţistă cum sare s-o prindă pe bătrână de manta. Mâna lui Moon apucă o altă halbă de pe masă. Se răsuci şi izbi cu toată puterea în braţul poliţistei, auzind un icnet de durere. Elsevier se eliberă şi o împinse pe Moon înainte pe drumul spre ieşire.

— Niciodată, niciodată să nu loveşti un Albastru, draga mea..., spuse Elsevier gâfâindu-i la ureche. Dar îţi mulţumesc. Acum, fugi!

Moon ţâşni prin uşă cu mintea invadată de albeaţa nedefinită oarecum a camerei puternic iluminate lăsată în urmă, apoi printr-o altă uşă ajunse într-o alee întunecoasă.

— Pe aici! Cress apăru brusc lângă ea, arătând spre stânga. Acolo-i o fundătură. Elsie?

— Aici. Uşa se trânti în spatele lor. Nu vorbi despre asta, ia-o către LB!

Porniră în fugă; Moon prinse mâna bătrânei, împrumutându-i putere şi viteză. În faţa lor îl văzu pe Silky într-o aură de lumină stelară aurie-roşiatică, dispărând într-o spărtură de beznă; înapoia ei auzi uşa deschizându-se şi pe cineva strigând că i-a văzut. Mâna liberă îi înţepeni dintr-o dată până la încheietură; panica îi dădu aripi.

Cress se opri în locul unde ea văzuse dispărând pe Silky. Acolo se găsea un gard de lemn decorat pentru noapte; bărbatul se strecură printr-o spărtură dintre două scânduri putrede. Îl urmă, trăgând-o şi pe Elsevier după ea, şi aproape căzu pe un maldăr de lemne îngrămădite de cealaltă parte.

— Du-te la LB! Cress gesticula frenetic, făcându-le semn să se îndepărteze. Astup eu gaura.

— Pe-aici.

Elsevier o trase de braţ şi se îndepărtă printre stivele şi mormanele de obiecte recuperate sau aduse de apă. Moon merse cu ea, uitându-se înapoi cum Cress bloca spărtura cu trunchiul ţepos al unui arboret. Când dădu să plece, canadiana i se agăţă într-o creangă şi îl văzu luptându-se să se elibereze, până ce vederea îi fu acoperită de o grămadă de vele mucegăite. Elsevier se împiedică de un obstacol aflat în umbră şi fata o ajută să-şi recapete echilibrul.

Printre umbre şi lumina aurie a stelelor, ea văzu acum în faţa lor un elicopsoid de metal uzat. O trapă stătea deschisă pe o latură şi o rampă se întindea până la sol.

— Ce-i asta?

— Sanctuarul, gâfâi Elsevier. Ajunseră la rampă şi o urcară împreună, găsindu-l sus pe Silky care-i aştepta. Ai cuplat?

Făptura mormăi afirmativ, gesticulând cu un tentacul.

— Atunci, pune-ţi centura că plecăm de-aici. Elsevier se sprijini de un batardou, cu o mână apăsată, pe inimă. Cress? chemă ea şi privi spre trapă, prin care nu se vedeau însă decât vechituri şi un petec de cer mohorât.

Moon se întoarse şi se aplecă în afară pentru a se uita în josul rampei. Cress venea alergând, dar la un moment dat îl văzu împiedicându-se şi căzând, rămânând nemişcat la pământ preţ de câteva clipe. Când se ridică în sfârşit şi-şi continuă deplasarea, îi aminti un om care aleargă pe sub apă şi întâmpină rezistenţă la fiecare mişcare.

— Vine!

Bărbatul atinse piciorul rampei, se opri şi, înainte să urce, privi în sus cu braţele apăsate peste stomac. În spatele lui, fata îl văzu pe unul dintre urmăritori ocolind grămada de vele.

— Cress, grăbeşte-te!

El însă încetini, la jumătatea rampei cu ochii sticlind de disperare.

— Hai, vino!

El scutură din cap, clătinându-se în loc.

De partea cealaltă a terenului îi văzu acum pe ambii poliţişti, unul dintre ei ochindu-l cu arma pe Cress în timp ce se auzi o voce care strigă:

— Stai !

Moon coborî pe rampă, înşfăcă mâneca fluturândă a canadienei lui Cress şi-l trase după ea prin deschizătură. Rampa telescopă înapoia lor, iar uşa se închise şuierând ; modificarea presiunii provocă dureri în urechile fetei. Cress se prinse cu mâna de rama uşii interioare iar Monn îi dădu drumul, regăsindu-şi propriul echilibru. Mâna continua să-i fie paralizată de o stranie amorţeală ; se uită la ea şi ţipă surprinsă când o văzu plină de sânge.

— Cress, treci în faţă şi...

Elsevier se opri când bărbatul se lăsă în genunchi şi se prăbuşi lângă ea. Moon observă pata de culoare intensă de pe haina lui şi ştiu că sângele de pe mână nu era al ei.

— Oh, zei, Cress !

— Ce s-a-ntâmplat ? Se lăsă în genunchi, ţinându-i mâna.

El îi îndepărtă mâna înroşită de sânge.

— Nu ! Fata văzu mânerul propriului ei cuţit de curăţat peşte ieşind afară din buzunarul aflat în mijlocul petei ce se întindea pe haină. Nu-l atinge... O să mi se reverse... Moon se trase înapoi şi-şi încrucişă mâinile. Elsevier ? strigă Cress, privind pe lângă ea.

— Cress, cum s-a întâmplat asta ?

Bătrâna îngenunche şi ea cu greutate de cealaltă parte a lui, şi îi puse o mână pe obraz. În pragul uşii din spatele ei apăru Silky.

Cress râse printre buzele palide.

— Trebuia s-o las pe domniţă să-şi păstreze pumnalul... alergând, am căzut în blestemăţia asta. Pune-mă la congelator, Elsie, mă doa...doare...

Se strădui să se ridice singur şi gemu printre dinţii încleştaţi când femeile îl traseră în picioare.

— Silky, treci la comenzi !

Silky o luă înainte, iar ele îl introduseră pe Cress în compartimentul alăturat şi-l aşeză pe canapeaua aflată în spaţiul îngust.

— Să-ţi pui cuţitul ei în buzunar !? Băiete dragă, ai făcut o prostie mai mare decât tine, să ştii. Elsevier îşi sărută degetele şi i le puse uşor peste ochi.

— Eu sunt arstrogator, nu.. nu ucigaş plătit. Ce să... ştiu eu despre asta ?. Bărbatul tuşi şi o dâră de sânge îi

apăru în colţul gurii, de unde îi alunecă în jos pe obraz către ureche.

Elsevier se retrase şi un con translucid, fumuriu coborî peste canapea, ascunzându-l pe Cress privirii lor.

— Somn uşor. Urarea sună ca o binecuvântare ; dar ea clătină din cap când văzu întrebarea nerostită de pe faţa lui Moon. Nu... Asta îl va ţine în viaţă până când vom putea ajunge într-un loc unde să primească ajutor. Dacă vom putea măcar ieşi din atmosferă înainte ca Albaştrii să cheme asupra noastră furia cerului, adăugă ea, schimbându-se la faţă. Prinde-ţi centura, draga mea, fiind la primul zbor, acceleraţia s-ar putea să-ţi creeze probleme.

Trecu pe lângă ea şi se aşeză pe un scaun capitonat, situat în faţa unui tablou cu comenzi. Silky şedea în scaunul alăturat, cu tentaculele suspendate deasupra unui panou de lumini. În faţa lor, un hublou larg cu sticlă groasă înfăţişa altă vedere a maidanului. Moon ocupă cel de-al treilea scaun şi-şi strânse nesigură centurile de siguranţă. Silky întrebă ceva pe un ton gutural.

— Păi, ce altceva o să fac ? replică ea Elsevier. N-o putem lăsa aici pe mâna poliţiei — nu putem face aşa ceva unei sibile. După ce ea s-a luptat să mă salveze... ştii ce i-ar face... Decolează !

Fata care se aplecase în faţă, ascultând, fu împinsă înapoi în scaun de creasta unui val nevăzut. Icni luată prin surprindere, apoi gemu din nou când presiunea crescu tot mai mult, scoţându-i aerul afară din plămâni. Căută să se împotrivească, aidoma unui care se îneacă, dar în zadar ; se prăbuşi pe perne scoţând un scâncet de neîncredere. Printre scaunele din faţă nu mai vedea nici maidanul şi nici măcar solul, ci numai stelele. În timp ce privea, luna căzu ca o piatră prin dreptul hubloului şi dispăru. Închise ochii şi se simţi absorbită într-un vârtej de coşmar, într-o prăpastie neagră fără fund.

Totuşi printre apele revărsate ale panicii regăsi amintirea unei alte întunecări, mai groaznice, mai absolute decât cunoscuse vreodată — inima neagră a Transferului..." senzaţia asta era asemănătoare Transferului. Se agăţă de acea ancoră şi simţi greutatea solidă a familiarităţii încetinindu-i spirala fricii. Îşi concentră atenţia asupra ritmurilor disciplinate ale minţii şi trupului care

menținea firul subțire al conștiinței legat de realitate și, încet — încet, se potoli, răbdătoare. Redeschise ochii și văzu că stelele continuau să sclipească ; își roti capul și privi monitoarele strălucitoare de lângă propriu-i scaun. Nu încearcă să le atingă. Distinse vocea lui Elsevier, încordată, abia auzindu-se ca și răspunsurile lui Silky ; dialogul lor era absolut neinteligibil.

— ...Verificăm. Încă nu s-a declanșat vreo alarmă de urmărire. Sper să nu aibă stații de retransmisie... până să intre ei în legătură, noi putem scăpa... Au fost activate scuturile ?

Silky răspunse în graiul lui neînțeles.

— Și eu sper asta... dar fi gata să faci schimbul de putere.

(Răspuns).

— Confirm, suntem în afara zonei lor de căutare. Oricum, ei caută contrabandiști care încearcă să pătrundă... nu se uită îndeajuns în spatele lor... Mă rog cerului să n-o facă.

(Răspuns).

Un chicot înfundat.

— Bineînțeles... Timpul scurs ?

Moon închise din nou ochii, tihnită, lăsând cuvintele să treacă pe lângă ea. Zburau, cumva, în această cabină din metal ; dar nu aducea deloc cu zborul alături de Ngenet. Se întrebă de ce, și cum, se întrebă într-o doară dacă semăna zborului cu o navă stelară extraplanetară... Ochii se deschiseră brusc.

— Elsevier !

— Da... Te simți bine, Moon ?

— Ce facem ?... Unde mergem ? Respiră cu greu ; parcă n-avea aer.

— Plecăm... Timpul scurs ?

(Răspuns).

— Am ieșit din puț ! Un râs de triumf. Reducem energia... e mai bine să păstrăm ceea ce ne-a mai rămas pentru joncțiune.

Strânsoarea de menghină se risipi în jurul lui Moon la fel de brusc precum venise. Fata întinse brațele. Acum, când trupul nu-i mai era apăsat de greutate, i se părea că nu avea deloc substanță, ridicându-se precum o bulă de aer prin apele mării... înălțându-se din scaunul capitonat și întâmpinând rezistență centurilor de siguranță. Se privi disperată, prinzându-se cu mâinile de curele.

— Oof, Silky ! Sunt prea bătrână pentru așa ceva. Asta nu-i viață pentru o persoană civilizată.

(Răspuns).

— Sigur că-i o problemă de principiu. Doar nu-ți închipui că aș fi continuat munca lui TJ doar pentru bani ? Și cu siguranță nu pentru senzațiile tari pe care le presupune, murmură, Elsevier. Oricum, nu vor mai fi alte călătorii. N-o să facem o tragedie din asta de-acum, încă avem toate mărfurile la bord... Săracul Miroe ! Zeii știu ce-o să se întâmple cu el.

Se auzi zgomotul unei catarame care se desface și Moon văzu capul argintiu al bătrânei ridicându-se deasupra spătarului scaunului.

— De-acuma însă noi n-o să știm niciodată. Elsevier se întoarse și se uită către ea : Moon, ești...

— Nu-ți fie teamă ! Fata înălță ochii extaziați. Este prezența Doamnei. Camera plină de Mare, de-aceea plutim... E o minune !

Elsevier îi zâmbi, puțin tristă.

— Nu, draga mea... nu este nici o Doamnă. Suntem deasupra atingerii zeiței tale, dincolo de atracția planetei de care aparții. La depărtarea asta, pur și simplu nu se mai simte gravitația care să te țină jos. Vino aici, ca să vezi ce vreau să-ți spun.

Moon își desfăcu nesigură centura și se împinse în sus. Elsevier sări și-o prinse de picior ca să nu se lovească de conul suspendat, aidoma celui ce-l proteja pe Cress, deasupra scaunului ei rabatabil.

— Ușurel !

O trase către hublou și arătă în jos. Sub ei se întindea curba sferei Tiamatului, un val înspumat de albastru translucid spărgându-se de zidul stelelor.

În inima ei, fata știa ce-avea să găsească acolo ; dar pe măsură ce plutea spre hublou, panorama depășea tot ceea ce-și închipuise, abia putând să mai îngaime :

— Minunat.., minunat... Își apăsă mâinile pe suprafața rece, transparentă.

— Așteaptă până vei trece prin Poarta Neagră și vei vedea ce se întinde de partea cealaltă.

— Oh, da... O sămânță întunecată de îndoială îi încolți în minte. Întoarse capul : Poarta Neagră ? Dar așa călătoresc extraplanetarii către alte lumi... Se uită îndărăt, afară, la planeta ei care păruse atât de imensă și de variată, întinsă dedesubt ca o plută de pescuit din sticlă albastră. Nu... nu, nu pot trece cu voi prin poartă. Trebuie să merg la Carbuncle. Trebuie să-l găsesc pe Sparks. Se desprinse cu hotărâre de la fereastră și se prinse de spătarul scaunului lui Silky. Vreți să mă duceți jos, acum ? Puteți, vreți să mă... debarcați în portul stelar ?

— Să te ducem jos, înapoi ? Între ochii albaștri-violeți ai lui Elsevier apăru o cută de încruntare ; își apăsă mâinile pe buze. Oh, Moon, draga mea... Mi-e teamă că n-ai înțeles. Vezi, nu te putem duce înapoi. Ne vor urmări, și apoi suntem cu combustibilul pe sfârșite... În nici un caz nu acum ne putem întoarce. Mă tem că atunci când ți-am vorbit despre Poartă, nu ți-am oferit o alternativă.

12

— Dumneata ești proprietarul acestui vehicul ?

Jerusha stătea lângă aeroglisorul de pe cheu, cu răsuflarea aburind în aerul extrem de rece al nopții. Se încruntă fără chef de glumă către bărbatul rezemat de vehicul, care arbora același aer fals de individ stăpân pe situație ca și contrabandiștii de tehnologie din bar. Gundhalinu se afla alături legănându-se pe călcâie cu o ciudă abia stăpânită.

— Sunt, de vreme ce am tot dreptul să fiu.

Vocea lui scrâșnea precum pietrișul călcat în picioare. Făcu un gest brusc spre propria-i față ; în ciuda luminii slabe, se vedea clar că era extraplanetar — de pe Tsieh-pun, presupuse polițista, sau poate de pe Numărul Patru.

— Ați bătut atâta drum din Carbuncle până aici, Inspectore, doar ca să mă amendați pentru parcare incorectă ?

Jerusha se strâmbă, profitând de enervare ca să-și ascundă încurcătura. Ținea brațele strâns încrucișate pe haina groasă, protejându-l pe cel care fusese lovit cu halba. Antebrațul ei drept părea o stea alb de fierbinte, arzându-i cu furie în centrul universului tremurând al trupului ; durerea îi producea greață, și doar intensitatea furiei îi mai ținea mintea clară. O bătrână și o mână de neisprăviți își bătuseră joc de ea și o rodea bănuiala că asta se întâmplase din cauză că ea însăși o dorise. La naiba, rolul ei era să aplice legea, nu s-o răstălmăcească după cum îi convenea. Cel puțin bărbatul ăsta n-o ștersese.

— Nu, cetățene Ngenet, am venit să te acuzăm de tentativă de cumpărare a unor mărfuri aflate sub embargou.

Fața lui exprima surprindere și indignare. „O zei, ce n-aș da ca măcar o dată să văd pe unul din ei ridicându-și mâinile și zicând „Recunosc !"

— Aș vrea să știu pe ce bază faceți această acuzație. N-o să găsiți...

— Știu că nu. N-ai avut timp să închei afacerea. Dar ai fost văzut în prezența unuia dintre extraplanetarii care ne-au scăpat.

— Despre ce vorbiți ?

Jerusha l-ar fi putut crede că nu știa despre ce era vorba

— O persoană de sex feminin, de aproximativ șaptesprezece ani standard, cu părul și pielea albicioase.

— Ea nu-i contrabandistă ! Ngenet se smulse de lângă aeroglisorul lui, fulgerând-o cu privirea.

— Îi însoțea când am intrat să facem arestările, interveni Gundhalinu. A lovit-o pe Inspectoare și a fugit cu ceilalți.

— Este o Văratică din zona Windwards, se numește Moon Dawntreader. Am dus-o cu aeroglisorul și am lăsat-o la han pentru că... Se întrerupse, iar Jerusha se întrebă care putea fi lucrul pe care se temuse să-l spună : Ea nu știa nimic despre contrabandă.

— Atunci de ce i-a ajutat să fugă ?

— Dar dumneata ce dracu' ai fi făcut dacă ai fi fost proaspăt venită din Vară și doi extraplanetari s-ar fi năpustit cu pistoalele asupra dumitale ? Făcu agitat doi pași între polițiști. În numele a o mie de zei, ce-ai fi crezut dacă ai fi fost în locul ei ? Voi n-ați rănit-o... ?

Jerusha făcu din nou o grimasă, pe care însă o transformă în zâmbet.

— Mai bine-ai pune întrebarea invers.

În sinea ei era și mai curioasă de ce oare încerca s-o protejeze pe fată. „I-o fi amantă ?"

— Ziceți că au scăpat cu toții ?

Gundhalinu râse acru.

— Pentru cineva care nu știe nimic, ești al naibii de preocupat de ceea ce s-a întâmplat în seara asta.

Ngenet nu-l luă în seamă, așteptând.

— Da. Nava lor a ieșit din spațiul Tiamatului fără stricăciuni.

Expresia de pe fața bărbatului se transformă în ceva care nu era ușurare.

— Toți ? Adică și ea s-a dus cu ei ? Pronunță cuvintele de parcă fiecare din ele îi era străin pe limbă.

— Chiar așa, aprobă femeia, strângându-și mâna teafără peste celălalt cot și apăsând traseele nervilor. Au luat-o și pe ea. Vrei să-mi spui că în realitate era o spectatoare nevinovată, o localnică ?

Ngenet se întoarse și lovi cu pumnul înmănușat parbrizul acoperit cu brumă al aeroglisorului.

— Greșeala mea...

„Și-a mea. Dacă ne-am fi ținut de ei, ea ar fi fost bine acum. Așa se-ntâmplă când încerci să schimbi regulile." Jerusha blestemă printre dinți.

— Ce reprezenta pentru tine, cetățene Ngenet ? întrebă Gundhalinu după care adăugă o remarcă fără ton interogativ : Mai mult decât o străină în trecere.

— Ea e sibilă, răspunse el privindu-i. Acum nu mai contează dacă o știți.

Jerusha ridică din sprâncene.

— Sibilă ? Vântul care sufla peste golf o prinse în gheare de gheață. Și... ce-are asta a face cu noi ?

— Să fim serioși, Inspectore. Vocea lui se înăspri, precum vântul.

— Suntem oameni ai legii. Noi aplicăm legea — „mincinoaso" — iar legea îi apără pe sibili, chiar și pe Tiamat.

— Tot așa cum îi apără și pe mersi ? La fel cum protejează planeta împotriva progresului ?

Îl văzu pe Gundhalinu încordându-se ca un vânător ce-și adulmecă prada.

— De când trăiești în regiunile periferice, cetățene Ngenet ?

— De când mă știu, răspunse el cu un fel de mândrie. La fel ca tatăl meu și ca tatăl lui... Asta-i lumea mea natală.

— Și nu-ți place cum o conducem ? îl provocă Gundhalinu.

— Să fiu al naibii dacă-mi place ! Încercați să-năbușiți viitorul planetei, lăsați un vierme ca Starbuck să-și șteargă cizmele de voi în timp ce măcelărește ființe nevinovate pentru mulțumirea câtorva ticăloși, putred de bogați care vor să trăiască o veșnicie. Voi batjocoriți și „legea" și „dreptatea"...

— La fel și tu, cetățene. Gundhalinu păși în față și Jerusha putu citi în el ca într-o carte deschisă. Inspectore, după toate probabilitățile se pare că acest individ este implicat în delicte mai grave decât simpla contrabandă. Consider că ar fi cazul să-l luăm cu noi înapoi în oraș...

— Și ce acuzație să-i aducem ? Că s-a purtat ca un prost arogant ? Clătină din cap. Nu avem nici o dovadă care ar justifica asta.

— Dar el... gesticulă Gundhalinu, lovind-o fără să vrea peste mână.

La naiba, sergent, am spus că-l lăsăm în pace ! Explozia stelară de durere izbucnită înaintea ochilor săi, acoperi chipul polițistului. Clipind, femeia căută să se concentreze asupra pilotului. Dar asta nu înseamnă, Ngenet, că ai scăpat de tot. Prezența ta aici și atitudinea adoptată ridică destule semne de întrebare care să-mi justifice ridicarea permisului de conducere. Îți sechestrez glisorul și-l ducem înapoi în oraș.

O dâră de transpirație i se prelinse rece pe obraz.

— Nu puteți face asta ! Ngenet se îndreptă de spate lângă ușa vehiculului, acoperind-o. Sunt cetățean al Hegemoniei...

— Și ești obligat să-mi dai ascultare. Înălță capul, fixându-l amenințător. Ești cetățean al Tiamatului prin propria-ți alegere. Dacă asta dorești, atunci poți trăi ca unul de-aici.

— Și cum credeți că-mi voi conduce plantația ?

— Precum oricare alt Iernatic. Folosește-ți navele, fă afaceri cu negustorii. O s-o duci bine, dacă într-adevăr doar de asta îți trebuie... Sau preferi să mergi cu noi la Carbuncle și să-ți scotocim electronic plantația, căutând bunurile de contrabandă ?

Îl văzu cum se luptă să-și țină gura și fu mulțumită.

— E-n ordine. Luați vehiculul. Lăsați-mă doar să-mi strâng lucrurile.

— Nu-i nevoie. Te voi lăsa pe plantație înainte să duc glisorul la Carbuncle... BZ, tu vei pilota nava de patrulare.

Gundhalinu aproba din cap ; un semn afirmativ ; în gestul lui, Jerusha îi simți dezamăgirea.

— Vreți să vin în urma dumneavoastră, Inspectore ?

— Nu. Nu cred că cetățeanul Ngenet are de gând să facă vreo prostie. Nu-mi face impresia unui individ prost.

Ngenet scoase un sunet care nu era tocmai un râs.

— Putem să-i dăm drumul.

Își îndreptă capul cu o căutătură severă spre nava de patrulare. „Va fi o călătorie lungă".

— Da, doamnă. Ne vedem în Carbuncle. Gundhalinu salută și se îndepărtă.

Ea îl urmări intrând în nava de patrulare și-o privi cum se înalță de pe terasa de piatră a cheului. Cerul se înnora din nou ; femeia tremura tot mai tare. „Măcar Carbuncle are încălzire centrală"... I se făcu deodată dor de adierea caldă a vântului încărcat cu miresme de sillipha, de nesfârșitele după-amiezi de vară ale copilăriei ei petrecute pe planeta Portul Nou.

— Și-acum între noi doi, cetățene Ngenet...

Ngenet întinse mâna către Jerusha și o apucă ușor dar hotărât de brațul care o durea. Ea icni, înțepenită de uimire și cuprinsă dintr-o dată de teamă.

— Au !

Bărbatul ridică cealaltă mână într-un gest de înțelegere. Îi dădu drumul și spuse :

— Voiam doar să fiu sigur. Văratica v-a rănit Inspectore. Poate c-ar fi mai bine să mă lăsați să văd cât de rău.

— Nu-i nimic. Urcă înăuntru.

Își mută privirea în altă parte, cu fălcile încleștate. El ridică din umeri.

— Dacă vreți o martiră, n-aveți decât. Dar pe mine asta nu mă impresionează. Așa cum spuneați, nu sunt prost.

— Prefer s-aștept până când voi putea fi văzută de un medic în astroport.

— Sunt medic autorizat.

Întorcându-se, apăsă cu mâna o încuietoare aflată în partea laterală a aeroglisorului. Se deschise un compartiment interior, dar lumina era prea slabă să se distingă ce se afla înăuntru. Ngenet scoase o geantă de culoare închisă, o puse jos și o deschise.

— Bineînțeles, surâse el sardonic, probabil considerați că sunt veterinar. Dar instrumentele de diagnosticare sunt aceleași.

Fără să înțeleagă, Jerusha se încruntă puțin, totuși îl lăsă să-i ia mâna și să plimbe scannerul de-a lungul brațului.

— Hm... Fractura radiusului. O să-i pun o atelă temporară și o să vă dau ceva contra durerii.

Femeia rămase tăcută în timp ce el strânse și fixă tubul rigid al atelei în jurul brațului. Apoi îi apăsă în palma lipsită de mănușă un mic tampon spongios ; ea simți o alinare binecuvântată ce începu să-i stingă durerea din braț și oftă ușor.. Mulțumindu-i, îl privi punând geanta la loc și se întrebă deodată dacă nu cumva o considera drept o femeie pe care o poți prosti cu ușurință.

— Să știi că asta nu mă va face să-mi schimb hotărârile anterioare.

El închise compartimentul de bagaje și replică prompt :

— Nici nu m-am gândit la așa ceva. Atât doar că mă simt indirect răspunzător de rănirea dumneavoastră, lucru care nu mi-a plăcut. De altfel, cred că vă sunt dator cu ceva.

— Ce vrei să spui ?

— Vă sunt dator pentru faptul că m-ați lăsat ca din două rele să-l aleg pe cel mai mic. După sergentul dumneavoastră cuprins de exces de zel, puteam să fiu deportat.

Jerusha schiță un zâmbet.

— Dacă n-ai nimic de-ascuns, n-ai de ce să te temi.

Cine oare dintre noi nu are cu adevărat nimic de ascuns, Inspectore PalaThion ? Deschizând portiera aeroglisorului, surâse și o privi. Dumneavoastră n-aveți ?

Ea dădu ocol navei, aşteptă să-i deschidă portiera din partea opusă şi se instală cu grijă în scaun.

— Oricum, tu ai fi ultimul care să afle acest lucru. Îşi prinse centura folosindu-se de o singură mână.

Ngenet nu spuse nimic, dar continuă să zâmbească în timp ce porni motorul. Şi, dintr-o dată, femeia nu mai fu atât de sigură că el avea să fie chiar ultimul.

13

— ...Aşa că prezenţa lui acolo ne dă motive să credem că ar putea fi implicat în intervenţiile din vânătorile de mersi. Totuşi, eu personal i-am confiscat aerogl'sorul şi fără el nu cred că le va mai da bătăi de cap vânătorilor dumneavoastră.

Arienrhod îşi rezemă capul pe perna cu aromă de floare care o proteja de spătarul rece al tronului ; o asculta, cu mai mult interes decât îşi permitea să arate, pe inspectoarea care raporta încruntată. Citi privirea pe care femeia i-o aruncă lui Starbuck când termină, şi mai mult simţi decât văzu reacţia lui. Cu câtva timp în urmă, îl repezise pe ţărănoiul obraznic care o seconda pe PalaThion şi o făcuse mai mult pentru propriul lui amuzament ; Reginei îi plăcuseră aluziile străvezii cu privire la ceea ce i-ar face el femeii dacă ar avea ocazia. Trecutul lui Starbuck n-o interesa în mod deosebit, dar revenea în prezent într-un mod care uneori o surprindea... deşi el rareori o mai surprindea în vreun fel.

— Cine este individul, Inspectore ? De ce nu l-ai arestat, dacă ştii că-i vinovat ? Vocea ei trăda nevoia de a descoperi taina ce înconjura Golful Îndepărtat.

— Nu aveam destule dovezi, spuse PalaThion ca într-un ritual pe care îl repetase de nenumărate ori. De vreme ce este extraplanetar, el se află oricum sub jurisdicţia Hegemoniei şi deci identitatea lui nu v-ar fi de nici un folos, maiestate.

— Bineînţeles, Inspectore. „Şi pot s-o descopăr destul de uşor, extraplanetaro !".

Aruncă o privire spre baza podiumului, la capul luminos, strălucitor al lui Sparks Dawntreader ; care stătea stânjenit pe trepte. La sosirea inspectoarei, Regina evacuase mulţimea de nobili palavragii, dar din aceleaşi motive îi ordonase băiatului să rămână. PalaThion se uitase lung la el, fără să-şi ascundă uimirea. Arienrhod văzuse cum ţinuta lui Sparks devine mai ţanţoşă de mândrie, când poliţista îşi înclinase capul într-un gest scurt de recunoaştere a noului său rang.

— Ai văzut-o şi pe Văratica adusă de acest extraplanetar ?

PalaThion tresări vizibil ; ea nu menţionase fata.

— Da, am văzut-o... Maiestate. Mâna stângă i se apăsă uşor, inconştient, pe stratul subţire de ghips de pe braţul drept. Dar n-a stat să fie interogată. A fugit cu contrabandiştii. Ei... ne-au scăpat, după cum ştiţi... (îşi coborî privirea)... şi-au luat-o cu ei când au descoperit de pe planetă.

— Nu !

Arienrhod se aplecă înainte şi, cuvântul îi scăpă fără să se poată stăpâni, „S-a dus, s-a dus... ?" Descleştă pumnii şi se lăsă din nou pe spate într-un gest elegant, simţind cum trei perechi de ochi se fixează asupra ei. Ochii căprui şi adânci ai inspectoarei se mijiră, gânditori ; Arienrhod îşi dădu seama că ea trebuie să fi observat remarcabila asemănare. Dar PalaThion se mulţumi să-şi plece iar fruntea, de parcă n-ar fi putut să tragă o concluzie logică din bănuieli.

— Ştii numele fetei ? Am motiv să cred că ar putea fi o... rudă.

Poliţista n-avea decât să-şi bată capul.

— Se numeşte Moon Dawntreader, Maiestate.

De data aceasta, aşteptându-se la răspuns, Regina reuşi să se controleze, simţind însă cum un val de emoţie îi cuprinde trupul. Însă băiatul de la picioarele ei, auzind numele şi înţelegând în sfârşit despre ce era vorba, scăpă fluierul, care alunecă fără zgomot de pe treaptă pe covor până la picioarele lui PalaThion, fără să tulbure liniştea încăperii. Inspectoarea se uită lung la băiat înainte de a-şi ridica privirea.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat aşa, Maiestate. Îi aruncă din nou băiatului o căutătură, de parcă îşi dăduse seama că exista o anume legătură între ei şi continuă : Eu... nu cred că a dorit cineva să se întâmple astfel.

„Nici pe jumătate cât de rău îmi pare mie". Arienrhod își răsuci un inel cu degetul mare. „Și nici pe jumătate pe cât îți va părea rău ție, extraplanetaro!"

— Ești liberă, Inspectore.

PalaThion salută și porni grăbită către Sala Vânturilor, cu pelerina roșie pâlpâind ca o flacără înapoia ei. Mâinile lui Arienrhod se încleștară din nou, tremurând. Sparks se sculă în picioare și-și ridică fluierul, luptându-se cu supărarea și consternarea.

— Maiestate, eu... pot să plec...? Ținu plecați ochii verzi ca frunza; vocea lui era abia ca o șoaptă.

— Da, du-te. O să te chem eu când voi avea nevoie de tine.

Ridică Regina o mână. Băiatul părăsi podiumul fără să facă plecăciunea cuvenită. Ea îl privi; părul precum sângele proaspăt pe albul de zăpadă al covorului; un trup rănit care dorea un ungher în care să se ascundă, lovit, părăsit, vulnerabil... frumos.

Încă de la sosirea lui aici, Arienrhod simțise cum se trezește în ea ceva ce fusese adormit. O împrospătare, o renaștere, o dorință... Nu însă dorința așa cum o simțea pentru Starbuck, ori pentru oricare dintre cei o sută de foști sau actuali amanți... pentru acea carne fără suflet, însetată să răspundă nevoilor nesătule ale puterii. Când îl privea pe Sparks Dawntreader, ei bine, tânjea să-i aibă trupul zvelt și suplu, în pat lângă ea, tânjea să-l atingă și să-l simtă atingând-o. Când se uita la el, îi vedea și fața, prospețimea mirării sale, inocența recunoștinței... acele lucruri pe care ea învățase să le disprețuiască la alții și să le înfrâneze în sine în decursul lungii ei domnii în Iernatic. Tânărul era iubitul lui Moon — cealaltă întrupare a ei, fiica minții ei — și jumătate — bărbat, jumătate-băiat, prezența lui sufla în tăciunii mocniți ai copilăriei ei de mult uitate, încălzindu-i cotloanele reci ale sufletului.

Totuși Sparks nu răspunsese atunci când ea îi dăduse de înțeles în mod subtil, apoi mai puțin subtil, că îl dorește. Se retrăsese murmurând, părând pe jumătate speriat, îndărătul pavezei legăturii sale cu celălalt eu al Reginei și rămăsese acolo, neînduplecat ca o stâncă în fața tuturor ispitelor, în timp ce neîmplinirea la care Arienrhod nu se aștepta îi ințețea focul ce-o mistuia pe dinăuntru.

Însă acum, când amândoi își pierduseră viitorul... Își dorea din tot sufletul ca tânărul să se întoarcă, să o privească măcar o dată.

El se opri, o figură solitară pe un câmp de zăpadă, și se uită înapoi. Iar când căutătura ei îl țintui în loc, pe fața lui se așternu, ca un fel de obsesie, înțelegerea unui fapt: „Amândoi am pierdut-o..."

În cele din urmă, se întoarse din nou și merse mai departe către scara în spirală ce ducea înspre nivelele superioare.

— Acum c-ai pierdut peștele, poate-o s-azvârli momeala înapoi.

Femeia se răsuci către Starbuck, simțind tăiușul de brici al invidiei ce se simțea permanent în vocea lui când vorbea despre băiat.

— Descotorosește-te de Văraticul ăsta slăbănog și de fluierul lui blestemat, Arienrhod. Când îl văd și-l aud îmi vine să vomit. Aruncă-l înapoi în Stradă unde l-ai găsit, până n-apuc eu să-l...

— Până n-apuci să ce, Starbuck? Mă comanzi tu pe mine acum? Se aplecă înspre el, ridicându-și sceptrul.

El se trase puțin înapoi, plecându-și ochii.

— Nu. Doar te rugam, Arienrhod. Doar te rugam... să scapi de el. Nu-ți mai trebuie acum că fata a...

Regina coborî violent sceptrul peste mâna ce se sprijinea pe brațul tronului; luat prin surprindere, Starbuck țipă de durere.

— Ți-am spus să nu vorbești niciodată de asta.

Își duse mâna la ochi, ca să nu-l mai vadă. Pierduse jocul! Planul ei, viitorul ei, totul era pierdut acum, la această ultimă aruncare a zarurilor sorții. Din cele nouă semințe pe care reușise să le planteze, o singură floare crescuse fără cusur... și-acum tocmai aceea se pierduse datorită intervenției incompetente a acelorași extraplanetari al căror ciclu de tiranie sperase să-l sfarme. Nici chiar dacă ar fi știut ce-avea de gând, ei nu i-ar fi putut zădărnici mai bine planurile. Iar acum... ce putea să mai facă acum? Să înceapă din nou, cu alt plan, unul mai puțin subtil, mai puțin fragil... și deci mai periculos potențial pentru propria ei poziție. Însă cercetarea posibilităților avea să dureze...

Între timp, se putea răzbuna pe cei răspunzători. Da, putea!

— Vreau ca LiouxSked să plătească pentru asta, iar Albaştrii să sufere. Vreau să se ocupe cineva de el... să dispară.

— Pentru chestia asta vrei să fie omorât Comandantul Poliţiei ? Vocea lui Starbuck trăda o uşoară surprindere.

— Nu. Clătină ea din cap, mutându-şi inelele de pe un deget pe altul. Asta ar fi prea simplu. Îl vreau ruinat, umilit, vreau să piardă tot ce are : poziţia, respectul prietenilor, respectul pentru el însuşi. Vreau ca poliţia să fie dispreţuită. Cunoşti genul de oameni care pot face să i se întâmple aşa ceva... du-te în Labirint şi aranjează treaba.

Ochii întunecaţi ai lui Starbuck umplură fantele măştii sale negre cu o curiozitate încă şi mai sumbră.

— De ce, Arienrhod ? De ce toate astea pentru o puştoaică Văratică pe care nici măcar n-ai văzut-o vreodată ? Întâi băiatul, ca s-o aduci pe ea aici, acum asta pentru că ea s-a dus... Pe toate cele şapte învelişuri ale iadului, ce-nseamnă ea pentru tine ?

— Pentru mine... (trase aer în piept şi-l reţinu), a însemnat ceva, ceva ce n-aş putea începe să-ţi explic, chiar dacă aş vrea.

Îi dăduse lui Starbuck doar liniile generale ale problemei, văzând că gelozia lui pe prezenţa băiatului începuse să-l facă necontrolabil. Atâta timp cât avea siguranţa că alţi iubiţi n-o interesau decât în mod superficial, el era mulţumit ; totuşi Sparks însemna ceva mai mult şi Arienrhod nu era singura care îşi dăduse seama de asta. Îi displăcea atitudinea posesivă a lui Starbuck faţă de ea, dar, ca şi alte slăbiciuni ale bărbatului avea rostul său. Îi spusese de existenţa fetei, dar nu suflase o vorbă despre motivele dinapoia acestei existenţe...

— De vreme ce ea a plecat acum, continuă Arienrhod, nu mai există nici un motiv pentru care să fie nevoie să ştii ce a fost. Uit-o ! „Cum trebuie şi eu..."

— Şi băiatul ? întrebă el cu ranchiună.

— Uită-l şi pe el, dacă asta te face să te simţi mai bine. Îl văzu cum se încruntă. „Cu cât cineva se retrage mai mult, cu atât e urmărit mai cu înverşunare" se gândi

ea la Sparks şi rosti cu glas tare : Concentrează-te asupra lui Lioux Sked şi-ai să mă faci să mă simt mult, mult mai bine.

Întinse mâna şi-i atinse uşor braţul.

El aprobă din cap, calmându-se sub mâna ei.

— Cu PalaThion cum rămâne ? La urma urmei, din vina ei au putut să scape contrabandiştii. Vrei să.. aranjez ceva şi pentru ea ?

— Nu. Regina îşi aruncă privirea către Sala Vânturilor. Cu ea am alte planuri. Îşi va plăti datoria... crede-mă, n-o să-mi scape. Acum însă du-te. Vreau ca asta să se întâmple cât de curând.

Bărbatul făcu o plecăciune şi părăsi sala. Arienrhod rămase singură în vasta tăcere albă.

14

În apartamentul său personal Sparks stătea întins pe pat, răşchirat, urmărind cu degetele cârceii unei viţe necunoscute de pe tăblia cu cioplituri măiestrite de la capul patului. „S-a dus. E dusă..." Îşi repeta el ori de câte ori repeta modelul. Nu avea însă putere să creadă — să reacţioneze, să se mişte, să simtă. Nu avea nici lacrimi. Cum a putut ea să plece... să părăsească planeta într-un mod atât de definitiv, încât parcă murise ? Aceea nu fusese Moon, care reprezentase o parte din viaţa lui din ziua în care se născuse. Nu fusese Moon, cea care jurase să fie veşnic o parte din el...

Moon, care îşi încălcase legământul şi devenise sibilă. De ce ? De ce-i făcuse lui asta ? De ce-i făcuse lui asta acum ? Crezuse că Sparks n-o să se mai întoarcă niciodată ? Atunci de ce nu revenise el în Neith cu mult timp înainte ? Dacă ar fi fost acolo când ea revenise acasă, atunci nu s-ar mai fi întâmplat aşa.

Dar el nu se întorsese. La început, din cauza tuturor lucrurilor care merseseră prost, apoi-după ce-l descoperise Regina — din pricina tuturor lucrurilor ce merseseră bine. Şi mereu din cauza lui Carbuncle. Acum, Neith şi întreaga lume a Verii păreau la fel de îndepărtate şi de cenuşii ca un văl de ceaţă ; singura realitate o constituia caleidoscopul de imagini ale oraşului ce îi extin-

seseră simțurile și conștiința în asemenea măsură încât el nu mai putea fi fericit în lumea limitată a insulelor și a mării. Marea... Pentru locuitorii orașului, marea nu era decât o peliculă de apă întinsă pe un glob de piatră. Ei blestemau folosind numele a mii de zei și rar le adresau rugi — iar răspunsurile pe care le voiau într-adevăr le primeau de la mașinile lor.

Pe o masă din camera alăturată, Sparks avea un terminal legat la una din acele mașini. Băiatul umpluse volumul absurd de spațiu pe care i-l repartizase Regina cu instrumente care vorbeau, cântau ba chiar ascultau, care înregistrau și reproduceau imagini, care îl anunțau timpul sau distanța până la cele mai apropiate stele. Uneori încercase să le demonteze, doar ca să descopere că mecanismele se transformau în pulbere sub mâna lui, sau că erau goale (cu excepția fulgilor de metal pictați cu traiecte insectiforme și acoperiți cu filamente). Însă Regina îl încurajase, îl lăsase să cerceteze dispozitivele tehnice ale palatului ; îl trimisese chiar și în Labirint, ca să-și aleagă altele de prin magazinele dispuse într-o rețea complicată.

Sparks se întreba încă de ce-l alesese tocmai pe el și de ce-l răsplătise într-un mod atât de generos pentru puținul pe care-l avea de oferit. Deși nu se mai minuna la fel de mult cum o făcuse la început... Chiar de-atunci devenise conștient de felul cum îl privea Regina în momentele când cânta pentru ea — ardoarea din ochii ei care nu avea nimic de-a face cu muzica, făcându-i degetele să se poticnească și făcându-l să se simtă de parcă ar fi fost în pielea goală. Urmaseră o atingere, un cuvânt șoptit, un sărut, o întâlnire întâmplătoare într-un loc tainic... Arienrhod semăna atât de mult cu Moon încât îi venea tot mai greu să-și desprindă ochii de la ea, să nu-i întâlnească privirea insistentă, să nu încerce aceleași sentimente și să nu răspundă cererii de pe chipul femeii.

Însă ea nu era Moon, ci Regina fără de vârstă a Iernaticului ; iar când privea negocierile ei cu extraplanetarii și cu nobilii ce i se înfățișau la curte, acest adevăr îi devenea tot mai limpede. Arienrhod deținea însușiri pe care Moon nu le putea poseda pentru că era prea tânără — înțelepciunea, judecata calculată, profunzimea experienței dinapoia zâmbetului ei cunoscător. Apoi însușiri pe care Moon nu le va avea niciodată, însușiri pe care îi venea greu să le numească... existau pe de altă parte însușirile fără nume ale lui Moon, pe care nu le văzuse niciodată la Regină. Ea n-ar fi putut niciodată să devină amintire, să fie cea cu care Sparks împărțise totul.

Cu toate astea, ele semănau atât de mult și trecuse atâta vreme... încât uneori, precum orașul din jur, Arienrhod devenea realitatea, iar Moon doar o imagine din amintire. Iar asta îl făcea să se teamă ; spaima că-și va pierde propria realitate îi oprise limba atunci când ar fi dorit să accepte invitația Reginei.

Dar acum ața care-l ținea legat de jumătatea din Vară a vieții sale fusese tăiată. Moon plecase. Plecase ! Pentru tânăr nu mai exista nici un motiv ca să se întoarcă acasă... ei nu mai puteau descurca vreodată harababura pe care o făcuseră în viitorul lor. N-avea s-o mai revadă; n-avea să mai stea niciodată întins lângă ea, așa cum stătuse prima dată, pe covorul din fața căminului, în timp ce vântul răbufnea și se tânguia prin bezna miezului de noapte dincolo de ziduri, iar bunica dormea liniștită în camera alăturată... Lacrimile îi veniră în sfârșit în ochi, se rostogoli pe-o parte și le-ascunse în întunecimea moale a pernei.

Mai mult simți decât auzi pe cineva intrând în odaie, îl atinse curentul rece pătruns prin ușa care se deschise, apoi se închise silențioasă. Se ridică în capul oaselor, ștergându-și fața, iar când o recunoscu pe Regină, dădu să se scoale în picioare.

Arienrhod însă îi puse o mână pe umăr și-l sili, cu blândețe, să se-ntindă iarăși pe pat.

— Nu. În seara asta nu suntem supus și regină, ci doar doi oameni care au pierdut pe cineva drag.

Când se așeză lângă el, veșmântul din material moale, plisat, alunecă de pe-un umăr, dezvelindu-l.

Era îmbrăcată simplu, fără bijuterii, în afara unui colier făcut din frunze metalice, bătute, înșirate pe un șnur de mătase.

Sparks își șterse din nou fața, îndreptând oarecum stânjeneala dar nu și confuzia ce-l cuprinsese.

— Eu... nu-nțeleg... Maiestate. Văzând-o aici, lângă el, îi trecu în sfârșit prin minte s-o-ntrebe: Cum de-ați știut despre Moon? Despre Moon și mine?

— Încă mă întrebi cum de le știu eu pe toate, după atâta vreme de când te afli aici? surâse ea.

Tânărul își plecă privirea, la mâinile pe care și le apăsa pe genunchi.

— Dar... de ce noi? Dintre toți de pe lumea asta... suntem doar niște Văratici...

— Sparks, chiar n-ai ghicit, nici măcar un pic? Uită-te la mine. El își ridică ochii. Îți amintesc de cineva... îți amintesc de Moon, nu-i așa? Sparks încuviință. Tu credeai că n-am înțeles. Îi atinse brațul și continuă: Ba da, am înțeles. Știu că asta... te neliniștește. Ea este neamul meu, din aceeași carne și același sânge cu mine. Îmi este mai apropiată mie decât ție.

— Sunteți...? El încercă să-și imagineze ce relație de rudenie putea fi între ele, de semănau atât de mult la fiecare trăsătură. Mătușa lui Moon? Sora tatălui...

Arienrhod clătină din cap; o șuviță de păr de culoarea laptelui i se desprinse din coafură, descolăcindu-se în lungul gâtului.

— Moon nu are tată... nu mai are. Nici noi, tu și cu mine, n-o mai avem pe Moon. N-am avut nici măcar șansa s-o-ntâlnesc vreodată, dar ea era la fel de importantă, la fel de scumpă pentru mine cât a fost și pentru tine. Poate chiar mai mult decât atât. O vreme am sperat că o vom avea alături de noi, aici în oraș.

Își mută ochii de la el, plimbându-i agitați pe deasupra mesei ornamentate și ticsită de fleacuri de lângă perete.

— Ea n-ar fi venit, șopti tânărul. Mai ales după ce a devenit sibilă.

— Crezi că nu? Nici măcar pentru tine? Mâna Reginei continua să se sprijine, plină de înțelegere pe brațul lui.

— N-am fost niciodată atât de important pentru ea pe cât era dorința de-a deveni sibilă, oftă Sparks. Dar de ce nu mi-ați spus despre... ea, și dumneavoastră, și... și noi?

Cumva, nu-i mai vorbea Reginei, ci singurei persoane care înțelegea ce pierduse.

— Ți-aș fi spus. Îți spun acum. Voiam să știu ce fel de iubit ar alege... neamul meu dintre toți ceilalți. Voiam să te cunosc eu mai întâi. Și i-am aprobat alegerea, foarte mult.

Înainte de a-i părăsi brațul, mâna femeii i-l strânse ușor; nervoasă își înlătură șuvița rebelă, eliberând-o însă și mai mult. Băiatul n-o mai văzuse niciodată — epuizată, neatentă și dezamăgită. Atât de umană, atât de asemănătoare lui... și lui Moon.

— Eu n-am s-o mai cunosc niciodată pe Moon. Te am doar pe tine ca să-mi povestești despre ea, să-mi amintești de ea. Spune-mi ce-ți aduci aminte cel mai bine și ce simți cel mai puternic. Ce lucruri iubea... ce însușiri ale ei îți plăceau ma mult decât toate celelalte? Spune-mi cât de mult o iubeai...

Îi reveni în minte noaptea cu vântul puternic, cu lumina focului, laolaltă de alte mii de imagini ale lui Moon; copila rotindu-se pe o plajă strălucitoare, cu brațele întinse în lături ca pentru zbor; fata înfofolită, târând o plasă plină cu pești arămii, alături de el pe o punte înghețată; și din nou iubita, șoptind cuvinte dulci, fierbinte aproape de inima lui.

— Nu pot. Nu pot să vă povestesc despre ea... Vocea i se stinse. Nu dacă ea a plecat.

— A plecat, Sparks. Arienrhod își trase diadema din păr și-și scutură pletele eliberate ca o revărsare de cascadă peste umeri și spate, peste pastelurile ca de nori ale veșmântului simplu. Dar n-ai pierdut-o. Numai dacă nu vrei s-o pierzi. Ea se apleca în față: Suntem foarte asemănătoare, nu-i așa... noi două?

Tânărul se uită la cascada părului auriu, la trupul zvelt de fetișcană și la materialul moale al rochiei, bine întins de sânii mici și aroganți... la buzele ei, la ochii de culoarea agatului, verzi ca mușchiul de copac, care puneau întrebarea, la fața ei pe care se citea răspunsul:

— Da.

— Atunci lasă-mă să fiu Moon pentru tine.

Ridică cu vârfurile degetelor o șuviță din părul lui, cu un gest ce i se păru obsedant de familiar și Sparks simți cum pulsul începe să-i bată puternic în tâmple. În cap auzi vocea Mării; dar nu știa, sau nu-i mai păsa, dacă îl binecuvânta sau blestema. Era înfierbântat, și

nici măcar Marea nu-i mai putea stinge flacăra nevoii. Întinse mâna, atingând-o pentru prima dată ; și-o lăsă să alunece de-a lungul umărului ei dezgolit în jos, pe suprafețele reci, curbate, ale brațului.

Ea se lăsă doritoare spre dezmierdarea lui, și-l trase în jos pe pat, conducându-i palmele.

— Arată-mi cât de mult o iubeai...

Sparks ședea întins cu ochii închiși, absorbind mesajele care ajungeau la el prin celelalte simțuri, amplificate de greutatea recunoscătoare a trupului său epuizat. Inhală parfumul cald, de mosc, al lui Arienrhod, simțind ușoara apăsare a corpului lipit de al lui. Femeia nu avea aromele mării, ci emana o mireasmă de parfumuri exotice. Cu toate acestea, intuia în ea prezența Mării : ea era încarnarea Doamnei, înveșmântată în spumă, cu păsări de mare zburându-i din păr, cu buze precum răsăritul soarelui, precum sângele... ea îl așteptase acolo, de secole. Ascultă ritmul răsuflării liniștite a femeii și deschise ochii ca să-i examineze fața ; cum stătea întinsă lângă el, zâmbind pe jumătate adormită, putea să fie chiar cea pe care o strigase în momentul când își pierduse controlul...

Uimirea îl atinse cu o mână neliniștită când își dădu iarăși seama că stătea întins lângă Regina Iernii. Îl copleși însă o tandrețe profundă ; dori să-i dea ei dragostea, loialitatea, viața, pe care le făgăduise celeilalte întrupări a femeii.

— Arienrhod..., șopti el numele neobișnuit, Arienrhod... Vreau să fiu singurul tău iubit.

Ea deschise atunci ochii și-l privi cu blândă dojană.

— Nu. Nu, dragostea mea.

— De ce nu ? O strânse protector în brațe. Pentru Moon, eu am fost singurul. Lasă-mă să fiu singurul și pentru tine. Nu sunt doar un alt pește în plasă, nu vreau să te-mpart cu alții o sută.

— Dar trebuie să mă-mparți, Sparks. Eu sunt Regina, puterea. Mie nu-mi pune nimeni limite, pe mine nu mă comandă nimeni... N-aș permite așa ceva, pentru că mi-ar știrbi controlul. Nu va exista niciodată o persoană unică, bărbat sau femeie. Pentru că eu sunt Unica. Nimeni însă nu va mai fi ca tine... Îl sărută ușor pe frunte, strângând

în palmă medalia extraplanetară de la pieptul lui : Copilul meu stelar.

El se cutremură.

— S-a-ntâmplat ceva ?

— Ea obișnuia să-mi spună așa... Sparks se ridică într-un cot, privind-o pe femeia care stătea pe spate, zâmbind, cu gândul dus în afara timpului. Dacă nu pot să fiu singurul, atunci vreau să fiu unicul care contează, adăugă, văzând în minte silueta batjocoritoare îmbrăcată în negru, aflată întotdeauna la dreapta Reginei, care nu scăpa nici un prilej ca să-l sâcâie și să-l umilească, cu o bucurie drăcească izvorâtă dintr-o gelozie cruntă. Vreau să-l înfrunt pe Starbuck !

— Pe Starbuck ? Arienrhod făcu ochii mari și se uită la el sincer surprinsă, înainte de a izbucni în râs. Scumpul meu, ești prea nou aici ca să-ți dai seama ce spui... și ești mult prea tânăr și plin de viață ca să pierzi totul. Pentru că asta se va întâmpla dacă-l provoci pe Starbuck. Sunt măgulită de gestul tău, dar îl interzic. Crede-mă, când îți spun că el n-are nici o importanță în inima mea încă din noaptea primului Festival, de când mi-am pus masca de Regină a Iernii... cu atât de mult timp în urmă... (ochii ei se schimbară și nu-l mai vedeau), în patul meu sau în viața mea, n-a mai existat nimeni care să mă facă să doresc din tot sufletul vremea când eram doar Arienrhod și trăiam într-o lume ignorantă dar liberă. Când dorințele și visele însemnau ceva, pentru că ele nu se realizau niciodată. Mă faci să visez la inocența pierdută... mă faci să visez. Zâmbi din nou, de parcă nu-i venea să creadă. Nu-i nevoie să faci sau să fii mai mult decât ești pentru ca să te iubesc... și să doresc să te țin la adăpost de primejdii. Starbuck te poate ucide într-un duel, indiferent ce armă ai alege, fie chiar și numai cu mâinile goale. Și-apoi, un Starbuck trebuie să fie extraplanetar, să posede anumite cunoștințe și să aibă printre ai lui relațiile care să m-ajute să-i țin în șah.

— Sunt destul de extraplanetar. Întinse medalia și-o lăsă să se răsucească pe lănțișor în aer deasupra ei. Și-aparțin destul de lumea asta pentru ca să-i urăsc pe extraplanetari așa cum îi urăști și tu. Am ascultat și-am privit — am aflat multe despre curte, și despre oraș, des-

pre felul cum îl folosesc extraplanetarii. Iar ceea ce nu știu, ai putea să mă-nveți tu... Surâse, într-un fel pe care Moon nu l-ar fi înțeles. În plus, cunosc singurul lucru cu adevărat important, chiar dacă nu crezi... știu cum îl pot provoca pe Starbuck și să câștig.

Încetă să mai zâmbească.

Arienrhod îl studie în tăcere; tânărul simțea cum îl cântărește și-l măsoară din ochi. I se păru că o umbră trece peste fața ei înainte să aprobe din cap:

— Provoacă-l, atunci! Dar dacă o faci și dai greș, voi spune că ești un mic fanfaron încrezut și voi face dragoste cu el pe mormântul tău.

Apucă pandantivul sclipitor și-l trase pe Sparks peste ea.

— Nu voi da greș, se repezi el din nou flămând, la buzele femeii. Și dacă nu pot să fiu singurul tău iubit, atunci voi fi cel mai bun.

15

Era chiar dimineața zilei cu pricina. Starbuck se pregătea încet tacticos, în camera cea mai tainică a apartamentului său particular; cu fiecare mișcare precisă și fiece hotărâre, cât de mică, se autoliniștea, repetându-și că este absolut stăpân pe situație. Ca să se simtă comod și să se poată mișca mai ușor, purta salopeta utilitară a costumului de vânătoare în locul scliviselii funebre a straielor de la curtea regală. Își trase mănușile negre de piele și-și așeză pe cap casca. Îl străfulgeră gândul că aceea putea fi ultima oară când purta masca sau îndeplinea ritualul și mușchii i se încordară. Alungă gândul, cu dispreț, ca și cum l-ar fi măturat din cale pe Sparks Dawntreader.

Va să zică răsfățatul Mamei, cel cu caș la gură, își închipuie că ar putea să fie Starbuck, ba mai avusese și neobrăzarea să lanseze o provocare... pe care Arienrhod o acceptase. L-ar fi durut să știe că Regina îi putuse face una ca asta, numai că înfruntarea era atât de dezechilibrată încât nu putea crede că ea o luase în serios. N-ar

fi lăsat un jegos neștiutor de provincial, cu o medalie luată de la amanet, să pretindă că e extraplanetar, dacă n-ar fi fost sigură că puștiul nu avea nici o șansă să câștige întrecerea.

Nu, dorise doar să se distreze; era în firea ei s-o facă. De la primirea veștii despre verișoara lui Dawntreader, parcă-și ieșise din fire; mofturoasă și arțăgoasă, era chiar mai greu de trăit cu ea decât de obicei. N-ar fi crezut că pe această planetă exista ceva care putea să-i străpungă armura supremului egocentrism sau să-i clatine aroganța de nezdruncinat. Oare ce reprezenta fata pentru ea ca să o supravegheze în toți acești ani? Ar fi dorit mult să știe care erau punctele vulnerabile ale lui Arienrhod...

Știa deja ce însemna băiatul pentru ea — satisfacția faptului că, după cea mai lungă urmărire de care avusese ea vreodată nevoie, reușise să aducă în pat un vânat ce nu se lăsa prins. Fie că puștiul era fraier, fie c-o făcea într-adins pe inocentul și se lăsa rugat, fie că era și una și alta, treaba mersese foarte bine. Privirea galeșă cu care îl fixa Arienrhod pe Sparks îl scoase din minți pe Starbuck, trezindu-i o gelozie pe care n-o simțise niciodată față de foștii ei amanți.

Acum însă nimic din toate astea nu mai conta. Pur și simplu, pierduse timpul făcându-și atâtea griji, deja, regina se plictisise de Sparks. Odată ce emoția vânătorii pierise iar obiectul râvnit nu mai constituia decât o simplă piesă din colecție, era de presupus că Arienrhod avea să decidă să scape de el, așa cum o făcuse cu toți ceilalți. Lucrurile deveneau astfel de înțeles și se potriveau cu firea ei pe care o știuse dintotdeauna. Regina urma să fie din nou a lui, revenind la el ca întotdeauna; fiindcă Starbuck știa ce voia ea, în toate privințele, și-i putea satisface poftele.

În plus avea să fie de-a dreptul o plăcere să se ocupe de această trebușoară de rutină, ucigându-l pe netrebnicul acela incomod. Arienrhod îi acordase băiatului șansa alegerii armelor, ceea ce pe Starbuck nu-l deranjase deloc, căci el mânuia perfect orice armă, iar puștiul nu era decât un umil cântăreț din fluier. Ba chiar aproape sub demnitatea lui... dar își pusese în gând să se bucure totuși de situație.

Starbuck se studie în oglinda înaltă și fu mulțumit de efect. Își puse centura cu arme și se îndreptă către Sala Vânturilor, acolo unde le ordonase Arienrhod să se întâlnească. Deși hotărârea îl cam surprinsese, nu o pusese sub semnul întrebării. Nobilii și servitorii pe lângă care trecea pe coridoare se țineau la distanță, aruncându-i în fugă priviri nervoase. (Chiar și nobilii îl tratau întotdeauna cu respect, căci nu erau decât niște aristocrați plăpânzi și răsfățați). Toți știau că se lansese o provocare și că aceasta era ziua înfruntării, dar nimeni nu va afla niciodată cine aruncase mănușa sau care va fi deznodământul, deși oricine putea ghici.

Ce armă va încerca puștiul ? se întrebă Starbuck. Un fior electric îi străbătu degetele și făcu vreo câteva mișcări de dezmorțire. Provocările reprezentau ceva ce nici unui Iernatic respectabil nu-i plăcea să admită că existau încă undeva în jumătatea lor de planetă : ceva rămas din negura vremurilor întunecate de dinainte ca Hegemonia să fi readus lumina pe această lume pierdută ; dintr-o vreme în care Regina era adevărata Mare Mamă în ochii supușilor și bărbații luptau pentru favorurile ei divine... așa cum făceau acum cei doi. Nu-l deranja faptul că era un atavism provenit dintr-o eră necivilizată. Îi făcea plăcere să-și măsoare forțele cu alți bărbați, dovedind lumii — lui Arienrhod, sie însuși — de fiecare dată când câștiga că e un bărbat mai bun decât cei care încercaseră să-l doboare. Nu numai cel mai puternic, dar și cel mai isteț. De aceea câștigase întotdeauna și avea să câștige mereu. Chiar dacă se născuse Neclasificat pe Kkaremough, cu întreaga lume în spatele lui făcându-l să mănânce rahat, își croise o ieșire din cloaca aceea, ajungând prin propria-i strădanie într-o poziție influentă pentru care nici cel mai școlit tehnocrat de pe Kharemough n-ar fi fost mai potrivit. El avea tot ce dețineau ei și încă ceva pe deasupra — apa vieții. Câți dintre ei își cheltuiau averile strânse într-o viață pentru a șterge o zi din fiecare săptămână, sau lună cu care îmbătrâneau ? El bea zilnic din fântâna vieții — și asta datorită funcției. Atâta timp cât îi dădea lui Arienrhod ce voia ea, el urma să aibă tot ce-i poftea inima și nu trebuia să îmbătrânească niciodată. Atâta timp cât urma să rămână în floarea vârstei, nici un provocator nu-i putea lua toate astea.

Ajunse în sala de audiențe. Era pustie acum, vastă și liniștită, de parcă își ținea răsuflarea. O traversă și trecerea lui nu-i deranjă cu nimic tăcerea. Se întrebă cum ar fi fost să dețină puterea timp de o sută cincizeci de ani, așa cum făcea Arienrhod ? Cum ar fi fost să rămână în viață atât de mult ; să vadă întoarcerea extraplanetarilor și renașterea Iernii... să vadă civilizația reînviind și să-și aleagă în voie distracțiile ei ? I-ar fi plăcut să știe cum s-ar fi simțit un bărbat sau o femeie după toate astea ; și se întrebă dacă, după ce-ar fi trăit atât de mult, n-ar fi putut înțelege toate convoluțiile minții lui Arienrhod.

Pierduse de multă vreme șirul femeilor pe care le cunoscuse, de la tehniciene aristocrate până la sclave ; le urâse pe unele și se folosise de cele mai multe, respectând una sau două, dar fără să fi iubit măcar vreodată pe una dintre ele. Nimic nu-i dovedise niciodată că iubirea ar fi reprezentat ceva mai mult decât un cuvânt referitor la actul sexual. Doar ființele plăpânde și învinșii mai credeau în iubire și în zei...

Totuși nu avusese niciodată o experiență asemănătoare celei trăite cu Arienrhod. Ea nu era atât femeie, cât o forță a naturii ; magnetismul ei fusese alcătuit din toate lucrurile pe care Starbuck le găsea demne de dorit. Fără voia lui, îl făcuse să creadă în propria lui vulnerabilitate; și din cauza asta nu era decât pe jumătate dispus să mai creadă în puterea unor zei... sau a unor zeițe stranii. Iar el nu urma să aibă la dispoziție o sută cincizeci de ani de tinerețe și plăceri, o sută cincizeci de ani ca să lucreze la descâlcirea misterelor ei, chiar dacă ar fi vrut s-o facă. Peste doar cinci ani trebuia să părăsească această lume pentru totdeauna... sau să moară. Peste cinci ani la Schimbare totul lua sfârșit : Arienrhod avea să moară... și el împreună cu ea, doar dacă nu va fi alungat între timp. Acum o iubea, deși niciodată în viață nu mai iubise pe altcineva în afară de sine însuși. Totuși nu credea că o iubește mai mult decât iubea viața.

Când intră în Sala Vânturilor, o găsi pe Regină așteptându-l pe platformă ; în spatele ei, groapa gemu și oftă un înflăcărat salut de bun venit. Turbioane de vânt rătăcite îi ridicau părul alb ca laptele, fluturându-l apoi peste albeața cuprinzătoare a mantiei de ceremonie. Fă-

cută din penajul și pielea de pe burta unor păsări arctice, mantia era împodobită cu argint și avea moliciunea norilor... bărbatul își aminti de senzația pe care i-o provocase atingându-i pielea. Arienrhod o purtase de șase ori, la fiecare din precedentele lui dueluri ; o purtase și prima dată când el fusese cel care azvârlise mănușa.

Dulăii stăteau în stânga, cu pieile strălucind, cu pleoapele interioare întinse peste ochii sidefii, lipsiți de expresie. Fuseseră aduși aici pentru a-l sluji pe învingător... și a se debarasa în liniște de cadavrul învinsului. În zece ani, Starbuck nu înțelesese niciodată nesfârșitele lor dialoguri zumzăite, dar nici nu-i păsase de ele. Nu știa dacă aveau viață sexuală și nici măcar dacă erau sexuați. Se presupunea că inteligența lor era subumană, dar cum naiba puteai judeca mintea unei ființe de pe alte tărâmuri ? Pe unele planete, erau folosiți ca sclavi, dar aceeași soartă o împărtășeau și ființele umane. Se întrebă în treacăt la ce s-or fi gândit Dulăii când se întoarseră să-l privească și dacă ei se gândeau vreodată la orice ar putea avea vreo legătură cu omul, în afară de subiectul uciderii.

Starbuck se înclină protocolar în fața lui Arienrhod și a băiatului.

— Am venit. Spune ce armă ai ales.

Era pentru prima dată când alegerea nu-i aparținea lui. Ochii Reginei îl fixară când rosti cuvintele pe care le prevedea ritualul ; dar în căutătura lor nu se vedea nimic liniștitor, ci doar o reafirmare a răcelii ce sporise în ea după sosirea băiatului. Însemna oare că ea continua să fie impresionată de ticălosul de Văratic ? Credea oare cu adevărat că el avea o șansă ?

Prins pe picior greșit Starbuck își strânse pumnii unul în celălalt. S-o ia dracu', doar n-o avea de gând s-o țină tot așa ! Era hotărât să-l ucidă pe băiat, și-atunci urma să intre din nou în patul ei, indiferent dacă femeia îl dorea sau nu. Se strădui să-și îndrepte mânia ucigașă ce-i creștea mereu, pe făgașul concentrării atenției.

— Ei, ce-ai ales ?

— Vântul. Sparks Dawntreader schiță un zâmbet și roti brațul, indicând : Vom sta pe pod și acela care va stăpâni mai bine vânturile va rămâne acolo când totul se va sfârși.

Scoase încet fluierul din punga de la cingătoare și-l ridică.

Starbuck chicoti scurt a surprindere. Deci puștiul mai avea și imaginație pe măsura tupeului... și prostiei lui. Nobilii cu fluierele lor puteau să-și asigure împrejur un spațiu liniștit pe timpul traversării abisului, însă n-aveau cum să manevreze două spații simultan. Cu ajutorul cutiei de control, Starbuck putea produce notele și acordurile care să-i asigure protecția și totodată capacitatea de a ataca. Dacă puștiul, cu fluierul ăla din scoică, își închipuia că era mai bine echipat decât un nobil, atunci va avea cea mai mare surpriză a vieții sale... și ultima.

Arienrhod se retrase, cu mantia unduindu-se ca un văl de ceață, precum panourile de vânt translucide de deasupra punții. Îi lăsă singuri pe cei doi, față în față.

— Cel mai bun să învingă.

Vocea ei nu avea nici o intonație.

Fără să aștepte ca Sparks să facă prima mișcare, Starbuck trecu pe lângă el și păși pe punte. O traversă aproape fără grijă, cu degetele apăsând secvența muzicală a butoanelor de la centură. O dată îl lovi vântul și i se tăie răsuflarea, dar fu sigur că nu observase nimeni. Se opri în sfârșit dincolo de jumătatea lungimii podului și se întoarse ; rămase în picioare, așteptând cu o mână în șold și cu cealaltă la cingătoare. Până acum, nu stătuse niciodată nemișcat deasupra abisului ; măruntaiele gemânde ale mașinăriei orașului coborau parcă la infinit dedesubtul lui, iar puntea pe care stătea i se părea mult prea fragilă. Apăsă automat butoanele de tonuri ascuțite, simțind fluctuațiile celulei de presiune din jurul său, foarte conștient că nu trebuia să se uite în jos.

Sparks ridică fluierul la buze și păși pe podeț ; puritatea fluidă a notelor ajunse cu claritate la Starbuck. Cu oarecare surprindere văzu că, în ciuda așteptărilor, șmecheria funcționa — muzica îl învăluia pe puști ca o vrajă, iar el se mișca în văzduhul liniștit, cu văpaia părului și mătasea verde a cămășii netulburate de vânt. Pesemne petrecuse o mulțime de timp analizând acest loc. Numai că asta n-avea să-l ajute cu nimic.

În clipa în care băiatul abia trecuse puțin de margine. Starbuck apăsă un al doilea buton. Panourile translucide și bombate se deplasară brusc ; vântul se năpusti în sus

dintr-o direcţie neaşteptată şi lovi ca un şarpe în spatele băiatului. Acesta se clătină şi căzu într-un genunchi la marginea fără balustradă a potecii de peste hău ; dar degetele lui nu dădură drumul fluierului, şi contracară cu abilitate curentul transversal ,sculându-se în picioare pe mijlocul punţii. Înaintă iarăşi cu o furie nemiloasă întipărită pe faţă ; un iureş de note stridente dansă în faţa lui, păzindu-i mersul estompând sunetele fentei şi atacului celuilalt.

Starbuck se poticni, abia reuşind să se ţină pe picioare când vântul îl lovi puternic în faţă. Ochii îi lăcrimară; clipi frenetic încercând să vadă, când de fapt ar fi trebuit să asculte. Vântul îl prinse din spate şi-l doborî. Rămas în patru labe, îşi regăsi însă stăpânirea de sine, stabilizându-şi spaţiul de aer liniştit cu o îndemânare disperată. Panourile de vânt trosniră şi zornăiră când Sparks atacă din nou, rânjind acum cu o concentrare care nu avea nimic vesel în ea. Starbuck se clătină, dar reuşi să pareze lovitura notele răsunând în văzduh ; îşi dădu seama în sfârşit că duelul nu avea să fie dezechilibrat... cel puţin nu în felul în care îşi imaginase el. Nu dăduse niciodată destulă atenţie muzicii băiatului ca să sesizeze virtuozitatea cu care folosea bucata aia blestemată de scoică. Putea scoate din ea acorduri foarte înalte şi-şi mişca degetele atât de repede încât notele realizau o armonie aproape perfectă... aproape. Iar Sparks o făcea de parcă s-ar fi pregătit pentru înfruntare cu toată iscusinţa urechii lui muzicale şi a minţii sale de viitor tehnician.

Era totuşi un joc al morţii şi dintre toate deprinderile pe care el, Starbuck, le avea şi pe care băiatul ar fi putut să le aleagă, manipularea vânturilor era cea mai puţin exersată. Începu să transpire ; pentru prima dată dintr-o lungă perioadă de timp pe care şi-o putea aminti, simţi cum încet-încet îl cuprinde teama pentru propria-i viaţă. Vântul îl trânti din nou tocmai când credea că se află în siguranţă. Plin de ciudă, întoarse lovitura şi, trimiţând vântul din trei direcţii diferte, auzi strigătul de surprindere al băiatului care, pocnit pe neaşteptate de o rafală, se rostogoli de-a berbeleacul în faţă. Rămase însă pe punte şi-şi recăpătă echilibrul înainte ca altă pală să-l poată mătura de tot.

Starbuck înjură, abia trăgându-şi răsuflarea. Existau prea multe opţiuni şi nu era nici o cale de a prezice ce efect va avea suprapunerea comenzilor lor separate, chiar dacă şi-ar fi putut ghici corect intenţiile. Se ghemui, apoi se repezi către Sparks, preocupat mai mult de propria-i siguranţă decât de atac. Cu cât se aflau mai aproape unul de celălalt, cu atât mai puţin îşi putea permite puştiul să-şi pericliteze stabilitatea prin schimbarea vânturilor din jur. Dacă ar fi putut pune mâna pe fluierul ăla şi să-l spargă, atunci ar fi fost în măsură să termine aceasta...

O puternică rafală rece îl trânti pe jos cât era de lung; se răşchiră de-a curmezişul punţii, zbătându-se deznădăjduit cu picioarele într-o parte, iar capul şi umerii atârnând peste cealaltă margine. Timp de o clipă care i se păru o veşnicie, privi în jos în abisul cu pereţi negri unde rotocoalele înceţoşate ale luminilor maşinii sclipeau precum focul pierdut şi fără de sfârşit al inimii Porţii Negre ; iar mirosul mării îi pătrundea adânc în nări în timp ce bocetul ei înăbuşit îi răsuna puternic în tâmple. Zăcu nemişcat, aşteptând, cu mâinile agăţate de marginea îngustă a punţii arcuite, hipnotizat de iminenţa morţii.

Totuşi necunoscuta lovitură finală nu se abătu spre a-l rostogoli peste marginea punţii ; paralizia îi trecu şi, când înălţă capul, îl văzu pe Sparks, înlemnit ca şi el, incapabil să-l ucidă.

Se ridică iar pe puntea lată de numai un metru, reacţionând acum în mod instinctiv ; înălţându-se în picioare se adăposti într-o bulă de aer calm. Se repezi în faţă şi aproape îl ajunse pe băiat când acesta reacţionă în cele din urmă, biciuindu-l cu o rafală dublă. O respinse însă cu uşurinţă şi în acelaşi timp îl lovi cu toate puterile pe băiat în burtă.

Sparks se prăbuşi cu un ţipăt de animal în agonie. Fluierul îi rămase în pumn, dar inutil acum, fără să mai constituie un pericol pentru rivalul lui... Starbuck se retrase încet, savurându-şi triumful, părându-i rău doar că puştiul era prea rănit ca să-i mai pese de ce urma să i se întâmple în continuare. Înălţă capul ca s-o privească pe Arienrhod, privindu-i de pe margine, departe, ca un vis de neatins. În următorul moment, drumul către ea va fi din nou liber. Mâna i se deplasă înspre comenzile de la cingătoare ; Arienrhod se mişcă uşor.

Două note discordante se ciocniră în aer. Uluit, Starbuck își simți picioarele fugindu-i de sub el în clipa în care îl doborî vântul. Nu, nu-l dobora pe băiat... ci pe el însuși! Iar acum cădea...

— Arienrhod! îi strigă el numele ca pe-un blestem, ca pe-o rugăciune, ca pe-o acuzație, în timp ce cădea; și strigătul îl urmă în jos, în întuneric.

16

Poarta Neagră umplea ecranul protejat ce acoperea centrul peretelui, precum o spirală înflăcărată pe întunericul de chihlimbar al îndepărtatului fond stelar. În inima acestui roi stelar existase odată o abundență de epave cosmice plutitoare, care hrăneau foamea unei găuri negre; de-a lungul eonilor, cele mai multe dintre ele fuseseră consumate iar excrementul ucigaș al radiației gravitaționale a găurii se redusese. Gaura captase însă și steaua pe care tiamatanii o numeau Steaua Verii; o ținea prizonieră printr-un cordon îngust, absorbindu-i cromosfera. Praful și moleculele izbucneau în vâlvătăi, degajând energia potențială atunci când erau absorbite către distrugere, la fel cum nava lor era acum atrasă în jos...

Elsevier simți cum o mistuia foamea Porții Negre, încercă prima furnicătură a senzației fizice, mișcarea lentă, coercitivă, a trupului ei lipsit de greutate către imaginea de pe zid... o simți și în adâncurile minții, unde îi testă groaza tainică de dezmembrare. Perna flexibilă, dar fermă a coconului transparent care o învăluia o ținu cu o blândă liniștire.

În treacăt se uită în jos, pe lângă picioarele ei, către centrul de greutate al navei, acolo unde Moon atârna într-o altă crisalidă captatoare de lumină. Fata se foia neliniștită, precum o pasăre în laț; combinezonul ei roz închis prindea reflecțiile din consola suspendată în jurul ei. O coroană de plasă argintie atârna inutilă deasupra părului ei poleit de argint — coroana pe care Cress ar fi trebuit s-o poarte, casca simbiotică a unui astrogator. Moon privi în sus și o descoperi pe Elsevier, iar aceasta îi citi emoțiile de pe față.

— Moon, ești gata?

— Nu...

Elsevier încremeni gândindu-se cu teamă la ce le putea face o izbucnire de rebeliune din partea fetei. Credea că o convinsese că această călătorie nu reprezenta decât un simplu ocol în drumul spre găsirea vărului ei. Dar dacă acum refuza să înceapă un Transfer...

— Nu știu ce să fac. Nu-nțeleg nimic, nu-nțeleg cum...

Bătrâna simți cum îi înflorește un zâmbet când își dădu seama că pe fața lui Moon exista doar îndoială, nu refuz. Își citise acolo propria-i conștiință vinovată.

— Nici nu trebuie să înțelegi. Lasă asta în seama mea Ai încredere, încă nu sunt pregătită să-l întâlnesc pe Plătitor. Tu doar să introduci toate datele, așa cum ți-am arătat.

Fără să spună nimic, fata se uită iarăși la ecran cu uimirea temperată de înțelegerea parțială a puterii teribile a Porții. Se aflau deasupra polului ei de rotație, prinși deja în vârtejul miezului său gravitațional: acea forță atât de inexorabilă, încât nici chiar lumina nu putea evada dinăuntru. Gaura, având douăzeci de mii de mase solare, era destul de întinsă ca o navă special proiectată să cadă prin orizontul evenimențial înainte să poată fi ruptă în bucăți de forțele de maree ce acționau asupra ei. Totuși, numai un astrogator pregătit în fizica singularităților și aflat în conexiune simbiotică cu calculatoarele navei putea menține echilibrul critic al stabilizatoarelor. Doar el le putea asigura intrarea în Poartă, exact prin punctul care să le permită înscrierea pe canalul către destinația aleasă. Doar un astrogator... sau o fată neștiutoare de pe o planetă înapoiată a cărei minte se găsea deja în simbioză cu cea mai mare bancă de date din spațiul și timpul cunoscute.

— Vrei să încep Transferul? Moon o privi din nou palidă la față.

Elsevier respiră adânc, amânând momentul inevitabil. Acesta trecuse deja și acum trebuia s-o spună.

— Da, Moon. Ține-ți ochii pe ecran și începe Transferul.

Și zeii să mă ierte, iar pe tine să te ocrotească, copila mea. Pentru că nu-ți vei mai vedea casa niciodată". Ochii lui Moon se închiseră pentru câteva clipe, ca în-

tr-o rugă către propria-i zeiță și apoi se concentrară pe vârtejul strălucitor aflat în fața lor.

— Introducere de date.

Elsevier apăsă un buton de pe telecomanda de la centură în timp ce trupul zvelt al fetei fremătă în transă ; datele privind intrarea lor se luminară brusc pe imaginea de pe ecran și dispărură din nou. Dacă ea avea dreptate și nu-și putea permite să greșească — ar fi trebuit să fie îndeajuns pentru a porni conexiunea inversă cu informația necesară în sistemul de conducere al navei. Fără implanturile unui astrogator, nici o ființă umană nu putea realiza o utilizare completă a circuitelor simbiotice ale calculatorului navei, dar Transferul sibil putea furniza informația pe care n-o puteau da calculatoarele.

— Gata, anunță Silky vorbind într-o Sandhi stâlcită și vocea lui ajunse la Elsevier ca un șuier în tăcerea cabinei de comandă. Doare la fată ?

— De unde vrei să știu ? răspunse bătrâna, cu vocea ascuțită de fiorul propriei îndoieli.

Se încruntă către el. Corpul său amfibiu, mătăsos sub acțiunea uleiurilor care nu-l lăsau să se deshidrateze strălucea prin propriul lui cocon. Vocea îi suna ciudat de neliniștit ; femeii îi trecu prin minte că se transpusese în situația lui Moon, nevinovată și neajutorată, ruptă de lumea pe care o știa și lăsată la cheremul unor străini trădători.

— Poate ea muri ?

— Termină naibii Silky ! Elsevier își mușcă buza și privi iarăși imaginea tot mai sumbră a Porții. Știi doar că nu-ți pot răspunde... și mai știi că n-aș fi făcut treaba asta dacă aș fi crezut că ar putea să moară. Tu știi asta, Silky... Ce altceva îi mai rămâne de făcut oricăruia dintre noi decât să-ncerce ? I-am spus fetei că o să fie o transă lungă și ea a acceptat.

— Ea prea tânăr. Ea știe nu. Tu mințit la ea, zise Silky cu o nuanță de reproș pe care n-o mai manifestase niciodată.

Elsevier închise ochii.

— Am s-o las să facă ce vrea ea. Voi veghea să aibă tot ce-i trebuie pentru a fi fericită pe Kharemough.

Deschise din nou ochii, privind-o pe Moon. Îmbrăcat în costumul roz corpul fetei era acum fără vlagă, apăsat

ușor de pereții coconului. Trecuseră oare numai patru zile tau de când făcuseră acea asolizare nenorocită pe Tiamat și fugiseră înapoi pe navă fără alt rezultat decât starea gravă a lui Cress, înlocuit acum de o străină derutată ?

În plus, timpul nu curgea în favoarea lor ; poliția îi căuta deja în spațiul Tiamatului și nu-și puteau permite să fie prinși având la bord o cetățeancă răpită de pe planetă. Fata dorise să meargă acasă... dar n-aveau cum s-o trimită înapoi. Cress trebuia spitalizat... și singurii care-l puteau salva se aflau pe Kharemough, dincolo de Poartă.

Dar numai Cress îi putea conduce prin ea. Apoi bătrâna își amintise că Moon e sibilă și că TJ îi spusese odată că văzuse un sibil intrând în transă și acționând un polarizator de câmp pentru a salva cinci oameni în timpul unui accident industrial. Sibilul respectiv nu fusese instruit pe sofisticata mașinărie ; nu conta că sibila de aici abia dacă știa despre ce fel de aparatură este vorba. Fata constituia numai un receptacul, așa cum spusese chiar ea era datoria ei să-i servească pe toți cei care aveau nevoie de ea, căci îi putea trece în siguranță prin Poartă.

Totuși când încercase să-i explice asta lui Moon, se lovise de un obstacol la fel de netrecut ca și Poarta însăși. Moon ședea nemișcată, strânsă cu centura de siguranță în scaunul din LB, și nu voia cu nici un chip să pună piciorul în interiorul navei mai mari : „Du-mă înapoi ! Trebuie să ajung la Carbuncle !". Fața îi era încordată ca un pumn strâns și la orice argument răspundea cu aceleași două propoziții, neschimbate și de neschimbat.

— Dar Moon, extraplanetarii nu te vor lăsa niciodată să te întorci dacă te găsesc cu noi. Planeta ta este proscrisă. Ne vor condamna pe toți la ocna de cenușă de pe Marele Albastru și crede-mă, draga mea, că-i mai bine moartă decât s-ajungi acolo.

— Nu contează, dacă nu mă pot întoarce. Nimic nu are importanță fără el.

„Of, copilă, ce norocoasă ești să crezi că totul e atât de simplu... și ce naivă". Cu toate acestea, o părticică din inima ei îi spunea că era adevărat ; că de la moartea lui TJ, își trăise viața doar pe jumătate...

— Știu foarte bine. Știu că așa ți se pare acum. Dar dacă nu te gândești la tine, atunci gândește-te la Cress. Mâna i se mișcase de-a lungul cochiliei reci, translucide. în care abia mai pâlpâia un licăr de viață. Va muri, Moon. Dacă nu ajungem pe Kharemough, se va sfârși. Ești sibilă — este de datoria ta.

— Nu pot să fac ce-mi ceri ! scuturase Moon din cap, fluturându-și cosițele. Nu pot, nu știu cum să fac asta. Nu pot pilota o navă stelară..., ridică ea vocea. Și nu-l pot părăsi pe Sparks !

— Doar pentru câteva săptămâni !

Cuvintele țâșniseră din Elsevier într-o izbucnire de exasperare ; dar înainte de a putea să și le retragă, văzu cum fata își înalță capul, fixând-o :

— C... Cât ?!

— Cam o lună, dus.

„Măsurată după ceasul de la bordul navei". Dar între timp, pe Tiamat vor fi trecut mai mult de doi ani. Însă Elsevier nu rostise aceste vorbe cu glas tare ; nevoia îi stimulă imaginația.

— Doar o lună în fiecare direcție, zise ea. Dacă ai fi luat o navă de comerț, din Golful Îndepărtat până la Carbuncle ai fi făcut cam tot atât. Ajută-ne să trecem prin Poartă, ajută-l pe Cress... și dacă după ce vom ajunge pe Kharemough, vei mai dori să te întorci te voi duce eu înapoi. Îți promit !

— Dar cum să vă ajut ? Nu știu să pilotez o astronavă.

— Poți să faci orice, poți să fii orice, poți să răspunzi la orice întrebare, mai puțin una. Ești sibilă și a sosit timpul să afli ce înseamnă asta, draga mea. Ai încredere în mine.

Vorbele o sufocaseră când se întinsese să desfacă centura fetei.

Un trosnet puternic răsună prin navă, readucând-o pe Elsevier în prezent.

— Silky ! Ce-a fost asta ? S-a desfăcut ceva...

Contragreutățile protectoare ale coconului o imobilizaseră. Nu-și putea elibera nici măcar un deget sau să-și miște capul cu un milimetru ; nu era nimic de făcut decât să stea și să privească drept în față către urgia strălucitoare care se împrăștia peste ecranul dinaintea lor.

— Ceasul...

Scoase un mic oftat de iritare și ușurare văzându-l prins ca o stea dublă în jumătatea de jos a ecranului.

— Abia-l cumpărasem !

Imaginile stelelor se scurgeau spre interior către centrul ecranului ; gaura neagră purta o coroană înstelată, simbolul puterii sale asupra luminii însăși... Fusese neatentă ! Un obiect mai mare decât ceasul ei de mână, lăsat neasigurat, ar fi putut produce o gaură în corpul navei pe traiectoria lui spre sinucidere.

— Am suportat de prea multe ori această călătorie. Singură, nu-mi mai pot duce anii cu ușurință. TJ era forța mea, Silky... și el s-a dus. Simțurile ei percepură un tremur vag printre fibrele navei ; ridicând din nou privirea, nu mai văzu acum un câmp stelar în față, ci doar pelicula strălucirii de iad din ce în ce mai roșie, luminându-le calea destinului. Silky, ea stăpânește stabilizatoarele de câmp — altfel ne-am fi rostogolit până acum. Știam eu că ne poate conduce !

„Dar dacă asta îi va distruge fetei mintea ?" Dacă Moon ar fi pățit ceva din cauza asta, nu și-ar fi iertat-o niciodată. Niciodată ! În cele numai câteva zile pe care fata le petrecuse în navă, reafirmase prin doar simpla ei prezență lucrurile în care TJ crezuse întotdeauna. Maleabilă și independentă, ea începuse să-și revină după șocul transplantului brusc, începuse să întindă mâna posibilităților pe care i le ofereau ei pentru împăcare. Îmbrăcată într-o salopetă simplă, plăcută la vedere, în locul straielor maron-gălbui croite de mână, nu exista nici o șansă ca vreun străin s-o ia drept un cetățean de categoria a doua al Hegemoniei, unul care să fie considerat că nu merită să aibă acces deplin la cunoștințele Hegemoniei. Iar mașinăria-sibilă a unei civilizații mult mai cunoscătoare decât a lor o analizase și o găsise corespunzătoare.

Visul lui TJ fusese acela ca toate ființele inteligente să aibă într-o bună zi șanse egale de a-și realiza potențialul. De aceea începuse el să efectueze transporturi de contrabandă în Tiamat, în ciuda protestelor zadarnice ale lui Elsevier, care încerca să-l convingă că devenise un contrabandist ordinar. „Sunt contrabandiști și contrabandiști, inimioara mea", spusese el râzând ; și de atunci

ea a știut că nici un protest omenesc nu putea amuți vocea interioară care-l conducea pe el... nici măcar al el.

Hegemonia ținea Tiamatul departe de dezvoltarea unei baze tehnologice proprii, prin restricții și embargouri (bătrâna își mai amintea și acum cum sunau prelegerile lui TJ prin apartamentul lor strâmt); locuitorii Tiamatului erau menținuți la un nivel unde nu erau decât niște copii dădăciți, cărora li se dau anumite jucării pe care părinții-stăpâni le pot face apoi inofensive. Și toate acestea de dragul acelei prețioase obscenități, apa vieții, care îi ademenea pe privilegiații și potentații Hegemoniei cu speranța tinereții veșnice.

Dacă Tiamatul și-ar fi format o societate planetară proprie bazată pe tehnologie, dacă ar fi fost lăsat să se maturizeze nesupravegheat în veacul în care urma să fie desprins de Hegemonie, cine știe ce aveau să găsească potentații când se vor intoarce? O lume capabilă să stea dreaptă în fața lor, care să nu mai râvnească la jucăriile lor tehnice pentru că și le putea face pe-ale ei... o lume care hotărâse că preferă să-și țină nemurirea pentru ea însăși și că se săturase de exploatare? Sau o planetă care decisese că exploatarea mersilor de către ea însăși este era sau și mai rău, una care se transformase singură într-un morman de zgură radioactivă, așa cum o făcuse Caedw. Tiamatul avea ceva ce nici o altă lume nu putea oferi, iar acel ceva era mai mult un blestem decât o binecuvântare. TJ o găsise intolerabilă situația respectivă. Știind că nu-l putea opri, Elsevier plecase din nou cu el, așa cum o făcea mereu, nefiind niciodată în stare să-i refuze vreo dorință. Și ca întotdeauna, în cele din urmă fusese prinsă de pasiunea lui... așa că după decesul soțului, ea și Silky îi continuaseră cruciada, singurul lucru din viața ei, după dispariția omului drag, care părea să mai aibă sens.

Acum norocul i-o scosese în cale pe Moon, parcă pentru a dovedi că totul meritase osteneala... imaginea copilului pe care ea și TJ nu-l avuseseră niciodată. „El ar fi fost mândru". Pentru ea n-ar fi însemnat o povară ca să-i poarte de grijă lui Moon în noua sa viață; ci dimpotrivă, un privilegiu...

Pe Elsevier o cuprinse greața și amețeala când forța irezistibilă a efectului de maree îi trase de trupul imobil.

Nici chiar cu toate câmpurile de protecție puse în funcție, nava nu-i putea proteja în întregime. Mai privi o dată inima incandescentă a întunericului. „O cerule nu sunt gata; se întâmplă prea repede și durează prea mult". Cel puțin Moon scăpase de arșiță și durere, mintea ei fiind țintuită pe undeva la jumătatea drumului peste galaxie... „N-aș fi făcut asta dacă nu era vorba de Cress... Nu s-ar fi întâmplat așa dacă nu era Cress la mijloc... Oh, zei, faceți-l bine!" Cress zăcea încă în prisma de urgență; nu îndrăzniseră să-l mute într-un loc mai sigur. Dar nava întreagă și tot echipamentul aferent fuseseră proiectate să reziste la această trecere; cu siguranță deci că va rezista și el... în cazul în care va rezista cineva...

Bătrâna simți din nou cum i se înmoaie și se mișcă încheieturile oaselor, senzația de neplăcere fiind mai puțin intensă acum, dar în creștere pe măsură ce temperatura din interiorul navei se ridica. Își imagină suprafața exterioară a fuselajului ajunsă la incandescență din cauza tensiunilor la care era supusă în timp ce gonea spre orizontul găurii negre și parcă auzea semnalul de alarmă de incendiu transmis la nesfârșit în timp ce condamnații erau strânși pentru ultima lor confruntare. Nava fusese construită din cele mai rezistente și cele mai elastice materiale cunoscute de umanitate, fiind echipată cu contracâmpuri de protecție și stabilizare a coborârii în marele vârtej. Avea forma unei monede cu dimensiunile cele mai mici ce se puteau realiza; în timpul prăbușirii, stabilizatoarele își mențineau suprafețele circulare permanent aliniate cu gradienții gravitaționli. Deoarece în spațiu pereții puțului gravitațional al găurii negre erau atât de abrupți, dacă nava și-ar fi pierdut cumva stabilitatea și ar fi început să se rostogolească, forțele de maree ar fi rupt-o în bucăți în câteva secunde. Moartea ar fi venit peste ei toți într-o agonie ca o vâlvătaie de-o clipă și țipătul lor de moarte ar fi răsunat veșnic în interiorul puțului. Trecerea prin Poarta Neagră punea la încercare rezistența umană și mecanică, dar și limitele tehnicii de pe Kharemough. Doar simbioza dintre calculator și creierul uman al unui astrogator îi putea ține împreună, conducându-i în jos, către punctul precis al intrării în orizont.

Şi dacă Moon îi ţinea pe toţi la un loc, dar ratau deschiderea îngustă către canalul hiperspaţiului care avea să-i scuipe la doi ani lumină de Kharemough? Kharemough reinventase principiul călătoriei prin Poarta Neagră cu aproape un mileniu în urmă, lucrând după informaţiile despre Vechiul Imperiu furnizate de sibili. Vechiul Imperiu deţinuse propulsia stelară superluminică ce-i permisese să-şi extindă controlul la distanţe încă imposibile pentru Hegemonie; dar până şi el folosise Porţile Negre. Scurtăturile cosmice oferiseră Hegemoniei posibilitatea de a restabili această mică parte a reţelei de planete a Imperiului şi ei utilizaseră înţelepciunea lor fosilă pentru a le traversa în siguranţă. Totuşi încă nu înţelegeau cu adevărat forţele pe care le manipulau... Dacă această navă nu trecea prin orizont la coordonatele potrivite, putea ieşi la suprafaţă într-un sector de spaţiu complet neexplorat, fără nici un sistem în apropiere şi fără nici un fel de coordonate pentru întoarcere... sau chiar puteau să nu mai apară niciodată în universul cunoscut. Nave se pierduseră şi înainte şi pierdute rămăseseră pentru totdeauna.

Elsevier îşi simţi ochii umflându-i-se sub pleoapele închise, deja incapabilă să privească focul strălucitor al suprafeţei găurii negre ce-i înghiţea universul. Auzi cum geme nava şi-şi auzi propriul geamăt, atunci când simţi că ea însăşi se rupe în bucăţi din toate încheieturile. Întunericul îi pătrundea în trup în valuri poleite cu lumină şi punea stăpânire pe ea în timp ce starea de veghe o părăsea puţin câte puţin; îşi lăsă toate îndoielile şi toate spaimele să zboare în sus ca o ploaie de scântei şi se abandonă în sfârşit, cu bucurie, pradă anulării.

Poarta Neagră se deschise.

17

„Nu se întâmplă chiar aşa". Jerusha stătea în picioare, cu mâinile la spate, în eleganta ei locuinţă aflată în oraşul de sus, privind fix afară prin fereastra împodobită cu modele romboidale. Nişte copii dansau printre cercurile mâzgălite pe pavajul ros de vreme, prinşi într-un

fel de fantezie copilărească de nepătruns — copii ai Iernaticilor bogaţi şi ai extraplanetarilor bogaţi, cu toţii laolaltă, uitând de distanţele spaţio-temporale şi de vederile diferite care-i separau pe părinţii lor. Femeia încercă să nu se gândească la distanţe, la deosebiri, la teribilul... „Nu se întâmplă chiar aşa!"

Cu toată strădania, nu-şi putea scoate din minte, nu putea să nu retrăiască inexplicabilele chemări care o făcuseră să plece din biroul serviciului de noapte din sediul poliţiei şi să urce pe coridoarele întunecate ale nivelului al doilea. Nu se putea abţine să nu-şi amintească sunetele care o atrăseseră — nu sunete umane, ci scoase de o creatură torturată —, să deschidă uşa din capăt şi să aprindă lumina.

În ultima jumătate a vieţii ei nu mai ţipase, dar în noaptea aceea o făcuse. Un ţipăt primitiv, de respingere: nu-şi putea crede ochilor văzând animalul care urla plin de sânge, întins pe duşumea, rupându-şi carnea de pe el în camera împuţită... epava murdară în delir a ceea ce odată fusese o fiinţă umană. Nu doar o fiinţă omenească oarecare, ci Comandantul Poliţiei de pe întregul Tiamat, care-şi arsese creierul cu o supradoză de k'spag. O, zei, nici chiar dacă ar trăi să vadă Noul Mileniu şi tot n-ar putea uita vreodată priveliştea aceea! Clipi cu putere când imaginile de pe stradă părură că se înceţoşează. Oricât încerca să-şi alunge din minte scena respectivă se ţinea de ea ca duhoarea morţii, răvăşindu-i toate emoţiile, toate gândurile. În meseria ei, văzuse destulă hidoşenie ca s-o călească chiar şi pe cea mai slabă dintre femei; dar când se întâmplă aşa ceva unuia dintre ai tăi... Nu-i plăcuse prea mult de LiouxSked, dar nici un om nu merita să sufere o asemenea degradare în faţa ochilor unei planete întregi. Deşi probabil că nimănui nu avea să-i pese vreodată de el.

Rămânea însă familia lui. Prin dispoziţia lui Mantagnes, comandantul provizoriu, Jerusha trebuise s-o ajute pe soţia lui LiouxSked la pregătirile pentru plecarea familiei de pe Tiamat. „Într-un moment ca ăsta, Marika are nevoie de prezenţa altei femei", spusese Mantagnes cu toată sinceritatea. Ea îşi muşcase limba, „Bine la naiba poate că are!".

Jerusha se întrebase cum se va putea uita în ochii doamnei Lesu Marika LiouxSked și ai celor două fetițe când cele văzute în noaptea aceea îi erau încă proaspete în minte. Dar își stăpânise emoțiile cu o artă născută dintr-o practică îndelungată și asta păruse să aibă un efect favorabil asupra femeii dezorientate și îndurerate.

Lesu Marika fusese distantă și nemulțumită în decursul întâlnirilor lor precedente — atunci când LiouxSked o făcuse să joace rolul bonei perfecte în deplasările efectuate cu familia în Labirint. Precum majoritatea polițiștilor staționați aici, LiouxSked și familia lui veniseră de pe planeta Portul Nou, și acum Jerusha și Marika vorbeau între ele pe limba lor natală, așa cum fac concetățenii când se întâlnesc pe un teritoriu străin. Marika și copiii urmau să se întoarcă acasă la familie și la prieteni (Comandantul avea să plece și el pentru a-și petrece restul vieții într-un sanatoriu, dar nu discutară despre asta). Jerusha încuraja aducerile-aminte sigure, de ordin general, despre planeta pe care tânjeau s-o revadă: zilele călduroase și însorite; oamenii plini de viață, iuți ca argintul viu; metropola astroport și centrul comercial Miertoles lo Faux, unde văzuse ea pentru prima oară măreția vizitei Primului Ministru și fusese copleșită de splendoarea acesteia, unde-și țesuse propriile visuri despre alte lumi...

Simțind pe cineva venind să i se alăture, aruncă o privire în jur, apoi în jos și o zări pe Lesu Andradi, cea mai mică dintre cele două fiice ale lui LiouxSked. Avea zece ani și era o fetiță isteață energică, foarte diferită de sora ei mai mare, afectată, iar Jerusha ajunsese s-o îndrăgească. Treptata înțelegere a faptului că acest copil agățat de mâna ei îi privea uniforma cu aproape aceeași venerație pe care ea o simțise întotdeauna pentru tatăl și fratele ei, care ambii erau polițiști, făcuse suportabilă umilința datoriei de dădacă.

Acum Andradi îi imita inconștient modul în care stătea la fereastră — o siluetă măruntă, oropsită, într-o rochie sură fără formă, cu fruntea mânjită de cenușă. Familia ei se îmbrăca de doliu, de parcă LiouxSked ar fi murit cu adevărat. Dar zeii nu erau atât de îngăduitori... „Zei, la naiba !" Jerusha strânse buzele. Zeii n-aveau nimic

de-a face cu asta ; episodul duhnea în mod clar a trădare omenească.

Andradi își șterse ochii pe furiș, văzând copiii care se jucau — o parte a lumii de care ea fusese brusc despărțită.

— Aș fi vrut să le spun la revedere lui Scelly și Minook. Dar Mama nu ne-a lăsat, din cauza... din cauza lui Papá.

Jerusha se întrebă dacă maică-sa considera jocul nepotrivit cu doliul sau pentru că îi era teamă de ceea ce ar fi putut spune ceilalți copii.

— Vor înțelege ele, rosti ea împăciuitoare.

— Dar nu vreau să plec și să nu le mai văd niciodată ! Urăsc Portul Nou ! Andradi se născuse pe Tiamat și părinții ei, preocupați de imaginea familiei, ținuseră la un pretențios stil de viață Kharemoughi ; planeta natală a părinților nu reprezenta pentru ea, decât un simplu nume, un simbol a tot ceea ce, deodată, îi înrăutățise viața.

Jerusha întinse un braț, încercui umerii înguști ai fetei și aruncă o privire spre rafinamentul searbăd al camerei din spatele lor. Auzi sunete înăbușite de la etajele de sus, unde Marika și servitorii strângeau ultimele bunuri ale familiei. Lăsau pe loc majoritatea mobilierului, nu atât din cauza cheltuielilor de transport, bănuia ea, cât din pricina amintirilor dureroase ce le stârnea.

— Știu, Andradi. Acum urăști Portul Nou. Dar când vei fi acolo, îți vei găsi noi prieteni și ei te vor învăța cum să te urci în pomii țepoși și cum să faci pălării din scoarță de copac. Vei merge cu o lanternă, căutând florile ce înfloresc doar noaptea, iar în anotimpul ploios apa curge din cer ca un duș cald, acoperind vițele din curte cu bobițe dulci. O să poți prinde **wogii** strălucitori din bălți...

Deși se îndoia că Marika avea să-și lase fetele să prindă **wogi.**

— Ce... ce sunt ăia ? fornăi Andradi.

— Un fel de peștișori care trăiesc în bălțile de ploaie ce se formează iarna. Vara, ei se îngroapă în noroi și dorm acolo până reîncep ploile.

— Dorm o sută de ani ? căscă Andradi ochii. Asta-i mult !

Jerusha râse când înțelese la ce se referea fetița.

— Nu, nu o sută... doar câțiva. Acolo iarna și vara nu durează așa mult ca aici.

— Ah, ce noroc! aplaudă fetița. Asta va fi ca și cum ai trăi veșnic. La fel ca Regina Zăpezii!

Femeia se crispă, își alungă gândul și făcu un semn de încurajare.

— Chiar așa. O să-ți placă să crești mare pe Portul Nou. Știu pentru că și mie mi-a plăcut. (Era conștientă că pe atunci nu cunoștea lucrurile pe care avea să le urască odată ajunsă la majorat). Și eu aș vrea să mă întorc înapoi, scăpă ea fără să vrea.

Pe neașteptate, Andradi se agăță de ea ca un scai, îngropându-și fața micuță în tunica Jerushei.

— O, da... Sigur că da, Jerusha... te rog, vino! Poți să-mi arăți orice, tu le știi pe toate, vreau să vii cu mine. Tu ești o Albastră bună...

Jerusha dezmierdă căpșorul brunet, cu părul creț, înțelegând brusc ce însemna ea pentru acest copil, al cărui simbol îndreptățit de stabilitate fermă și încredere se autodistrusese. Își îngădui în sfârșit să-și dea seama ce adânc îi pătrunseseră în suflet durerea și consternarea Andradiei și cum își întăreau strânsoarea în jurul propriei inimi.

Desprinse brațele fetei când ele o îmbrățișară deasupra centurii și-i cuprinse mâinile mici și calde, între palmele ei.

— Mulțumesc, Andradi. Îți mulțumesc că m-ai invitat. Aș vrea să pot merge cu tine, dar încă nu mi-am terminat treaba aici. Tatăl tău... tatăl tău nu și-a făcut-o singur, Andradi. Indiferent ce ai auzi, să nu crezi niciodată! Altcineva i-a făcut-o. Nu știu cine a fost dar o să aflu. Voi face totul ca vinovatul să plătească. Și când voi reuși, vei primi un mesaj de la mine, astfel încât să știi că el... sau ea, a fost pedepsit. Poate după aceea voi fi gata să merg și eu acasă.

— Bine... Capul creț se lipi din nou de ea, apoi ochii oblici și gravi o priviră drept în față: Când am să fiu mare, am să mă fac și eu Albastră.

Jerusha surâse, fără ironie sau superioritate.

— Da, cred că s-ar putea să te faci.

Amândouă înălțară capetele când Marika intră în cameră înveșmântată în cenușiu; îi făcu un semn fiicei să i se alăture și Andradi se îndepărtă fără tragere de inimă.

— Totul este gata, Jerusha. Vocea îi era la fel de mohorâtă ca și straiele. Ne poți conduce la astroport.

— Da, Doamnă LiouxSked. Încuviințând din cap, Jerusha fu fericită să părăsească odaia.

Polițista lăsă aeroglisorul în seama unui slujitor a cărui prezență abia o înregistrase și se îndreptă spre ușile masive, cu ferestre, care separau garajul de sediul central al poliției. Întreaga alee era ocupată de birouri și celule de detenție, precum și de clădiri destinate curții, o pată sobră de corectitudine morală pe nebunescul mozaic multicolor al Labirintului. Oficial, se numea Aleea Olivină; dar toți, inclusiv locuitorii ei, o știau de Aleea Albastră.

În ultimul moment, Jerusha își aduse aminte să respecte pauza de o secundă necesară ușilor leneșe să se deschidă și s-o lase să treacă în coridorul anonim dinapoia lor. Mintea îi stăruia încă la călătoria pe care abia o făcuse, la motivul acesteia, cu totul incredibil, la oribilul lanț de evenimente care îl zdruncinase pe fiecare...

— Scuzați-mă, doamnă polițist! Scuzați-mă, doamnă polițist! Scuzați-mă, doamnă polițist!

Ceva i se agățase de mâneca uniformei în timp ce-și croia drum în aglomerația camerei de gardă. Privi distrată la plasticul inexpresiv ce proteja creierul mecanic — un polrob, care îi bloca drumul cu o insistență ce nu ținea seama de nimic.

— Sunt inspector, vorbi ea imitând monotonia robotului. Cineva o înghionti din spate.

— Scuzați-mă, Inspectore. Trebuie să-mi fac raportul și să mă întorc la muncă. Vă rog să-mi acordați permisiunea. (Inflexiunile metalice ale vocii robotului păreau disperate). Un bărbat de pe Numărul Patru a făcut aprecieri subversive în legătură cu Hegemonia în Barul Docului Stelar. Le-a spus localnicilor că sibilii au acces la cunoștințe interzise. Părea să fie sub influența drogurilor.

— Mda, bine, autorizaţia 77A. Emite un ordin şi-l vom ridica pe individ.

„Droguri... Nu te gândi la droguri". Trecu mai departe, încercând să nu privească spre locul unde, până acum o lună, fusese biroul lui LiouxSked.

— Scuzaţi-mă, Inspectore !

De data aceasta scuzele veneau de la un poliţist cu braţul plin de fişiere holografice care se lovise cu spatele de ea.

— Greşeala mea : nu mă uitam.

Avalanşa de date care marca sfârşitul şederii lor pe Tiamat începuse să crească. Negustorii şi rezidenţii străini de pe alte planete se îngrijorau deja pentru viitorul lor, sau pentru lipsa acestuia ; sâcâiau organele administrative cu întrebări despre sutele de tipuri de autorizaţii, formulare şi reglementări necesare înaintea plecării definitive. Şi dacă ea îşi închipuia că acum sunt ocupaţi, n-avea decât s-aştepte încă patru ani... „Da, ocupată, ocupată, trebuie să fiu mereu ocupată ; prea ocupată ca să mă mai gândesc la asta...".

Totuşi nimic nu-i bloca mintea cu interferenţe destul de tari ca să-i acopere prea mult timp imaginile de oroare şi durere. Nu minţise când îi spusese fetiţei că tatăl ei nu se transformase singur într-o legumă imbecilă. Nu avea sens... îl cunoştea şi orice ar fi fost sau făcut, nu era un individ care să se joace cu drogurile. La naiba, nu s-ar fi atins nici măcar de un pachet de iestas ! Însă în Carbuncle existau vreo cincizeci de distribuitori care îi puteau strecura o supradoză de drog într-o cană de ceai, sau într-un castron cu supă.

Iar una dintre persoanele care ar fi dorit acest lucru era... Arienrhod. Jerusha îi remarcase expresia la auzirea veştii despre răpirea lui Moon — plină de furie şi disperare. Atunci pricepuse brusc de ce avusese impresia că Moon Dawntreader se uitase la ea dinapoia chipului unei femei, al Reginei Iernii. Exista o singură modalitate ca o persoană perfect străină să poată fi dublura Reginei — respectiva era clona Reginei. Arienrhod avusese anumite planuri cu fata aceea, planuri legate probabil de Schimbarea ce se apropia, de momentul în care extraplanetarii plecau, predând iarăşi planeta Văraticilor. Evidenţele lor arătau că toate fostele Regine ale Zăpezii

încercaseră să facă ceva pentru a-şi menţine intacte puterea şi domnia asupra Iernii atunci când venea Schimbarea. Cumva fata aceea se potrivise în planul actualei regine ; era sigură de asta. Ea însă distrusese acel plan în mod necugetat, iar Arienrhod nu era femeia care să lase un afront nepedepsit. Se răzbunase pe poliţie, pe LiouxSked ; Jerusha era absolut convinsă şi în această privinţă aşa cum ştia că nu va fi niciodată în stare s-o dovedească. Dar putea fi capabilă să descopere cine făcuse actuala ispravă...

Dacă până atunci Regina nu se va răzbuna pe ea... Jerusha înghiţi obişnuitul nod ce i se pusese în gât din cauza încordării. De fapt, ea era singura vinovată ; dacă Arienrhod voia să pedepsească pe cineva, acela se cuvenea să fie chiar poliţista. Timp de o săptămână, abia dacă fusese în stare să mănânce şi să bea, speriată că ceea ce i se întâmplase lui LiouxSked urma să i se întâmple şi ei. Şi poate că asta făcea parte din pedeapsă : aşteptarea. O, zei, nu putea ţine piept unei asemenea încordări, nu putea să sfârşească în halul ăsta...

— Inspectore !

Şocul revenirii în lumea reală o făcu să tresară ; scrutând coridorul ce ducea la biroul ei, zări faţa alarmată a lui Gundhalinu.

— Ah... BZ, ce faci aici ?

— Vă aşteptam. Aruncă o privire peste umăr în direcţia biroului ei, apoi către Jerusha, şi îngrijorarea i se citi pe faţă. Inspectore, Comandantul stă pe scaun în biroul dumneavoastră... şi de asemenea Şeful Justiţiei. Nu ştiu ce dracu' vor, dar mi-am zis că e cazul să fiţi oarecum prevenită.

— Şeful Justiţiei ? întrebă ea neîncrezătoare. Rahat ! Închise ochii. Se pare că aşteptarea s-a terminat.

Gundhalinu ridică din sprâncene.

— Ştiţi despre ce-i vorba ?

— Nu chiar.

Clătină din cap, simţind cum disperarea rece i se instalează în golul stomacului. Şeful Justiţiei se afla în vârful sistemului judiciar extraplanetar de pe Tiamat, fiind singurul om care îi putea da ordine Comandantului Poliţiei. Nu exista nici un motiv imaginabil pentru prezenţa sa în biroul ei... nici un motiv valabil. Asta era

răzbunarea lui Arienrhod. Era dată afară, arestată, deportată; acuzată de corupție abuz de putere, perversiune sexuală? O mie de coșmaruri ale unei persecuții nedrepte umpleau coridorul tăcut ca niște furci caudine, așteptând-o să treacă. „Poate că la urma urmei trebuia să fi rămas pe navă aceea azi dimineață".

— Mulțumesc că m-ai prevenit, BZ. Vocea ei se auzi slab, ca de departe.

— Inspectore... Gundhalinu ezită, dar în ochi i se citea întrebarea pe care n-avea curajul s-o pună cu glas tare.

— Mai târziu. Femeia inspiră adânc și adăugă: Să mă-ntrebi mai încolo, când voi ști ce să-ți răspund.

Își continuă drumul pe coridor știind, cu fiecare pas, că acesta era cel mai curajos lucru pe care-l făcuse vreodată.

Îi văzu prin panoul transparent al ușii înainte ca ei s-o observe. Mantagnes, fost Inspector Șef, iar acum Comandant Provizoriu, ședea ciocănind ușor în terminalul ei, cu o stingherealǎ prost disimulată; mai vârstnicul Șef al Justiției stătea pe scaun, sfrijit dar demn în roba sa oficială strânsă la gât. Jerusha simți cum îi alunecă mâna când răsuci mânerul sferic de alamă, lipsit de luciu, al ușii.

La intrarea ei, amândoi se ridicară brusc în picioare. Gestul neașteptat o făcu să se holbeze la ei; își reveni însă la timp pentru a-i saluta (cu o fracțiune de secundă înaintea lui Mantagnes), adresându-i-se fiecăruia cu denumirea funcției pe care o avea.

— Domnule Comandant... Domnule Judecător.

Șeful Justiției răspunse la salut, ambii bărbați rămânând în picioare. Ea se întrebă dacă nu cumva cei doi o așteaptă să se așeze, dintr-un fel de cavalerism judecătoresc lipsit de sens. Aruncă o privire către spațiul gol din spatele ei; probabil că se așteptau să se așeze pe dușumea.

— Vă rog... nu stați în picioare din cauza mea. Tonul ei curtenitor sună teribil de fals în spațiul strâmt. Nici măcar nu încercase să adauge vreun zâmbet. Mantagnes ieși dinapoia biroului și, fără să scoată o vorbă, îi arătă propriul ei scaun pe care să stea. Mânia pe care i-o citea în ochi îi înfioră pielea. El era Kharemoughi, ca și Șeful Justiției... Kharemoughii aveau grijă

să ajungă în vârful ierarhiei diplomaților; nu era de mirare, din moment ce planeta lor natală domina. Polițista știa că pe Kharemough femeile se bucurau de o relativă egalitate socială, societatea lor prețuind îndemânarea și statutul de clasă mai mult decât forța fizică brută. Serviciul diplomatic, care cuprindea o largă diversitate de recruți de pe planete mai puțin sofisticate, părea să-i atragă însă până și pe Kharemoughii cei mai regresivi și autocrați — inclusiv pe Mantagnes. Nu știa nimic despre Hovanesse, Șeful Justiției, dar nu putea descifra nimic încurajator în expresia de pe fața lui. Se așeză, senzația teritoriului familiar ușurându-i puțin teama. Aruncă o privire de la un perete la altul, dorindu-și mai mult ca de obicei ca odaia să fie avut o fereastră.

Ei continuau să stea în picioare.

— Vă întrebați probabil de ce suntem aici, Inspectore PalaThion, începu Hovanesse cu o necruțătoare banalitate.

Femeia își înăbuși un brusc și monstruos impuls de a izbucni în râs. „Asta-i cea mai tare afirmație a mileniului!".

— Da, bineînțeles că mă întreb, domnule Judecător.

Își încrucișă mâinile pe tastatura cu clape gri a terminalului și-și privi articulațiile albindu-i-se pe măsură ce degetele i se strângeau într-un gest deznădăjduit de rugăciune. Observă pe colțul biroului un colet deteriorat pe care-și citi numele; constată absentă că nu recunoștea scrisul de mână. Numele îi era greșit ortografiat. „Sper că-i o bombă".

— Înțeleg că... fostul Comandant LiouxSked și familia sa au părăsit azi Tiamatul. I-ați condus la plecare?

— Da, domnule Judecător. Au plecat conform programului.

— Zeii să-i aibă în pază! Se încruntă spre plăcile de gresie pătate, ale podelei. Cum a putut face așa ceva familiei și bunului lui renume!

— Domnule Judecător, nu pot să cred...

Ea simți cum o sfredelește căutătura apăsată și dușmănoasă a lui Mantagnes și șovăi. „Așa vor ei să creadă: el nu fusese Kharemoughi".

Șeful Justiției își trase cu putere de pieptii tunicii. Pe furiș, Jerusha slăbi gulerul propriei ei haine. Fără să

știe de ce, era surprinsă să-l vadă atât de stingherit. Kharemoughii erau făcuți să poarte uniformă ; cei din Portul Nou se simțeau mai degrabă încorsetați de rigorile vestimentare.

— După cum știți, Inspectore, îi... plecarea Comandantului LiouxSked ne lasă fără un conducător oficial al forței de poliție de pe Tiamat. Firește, din motive legate de moralul colectivului, trebuie să numim cât mai curând posibil pe cineva în acest post. Răspunderea numirii îmi revine mie. Dar, bineînțeles, politica Hegemoniei a fost întotdeauna de a permite conducătorilor locali să-și spună cuvântul în legătură cu alegerea persoanelor oficiale care vor lucra mai îndeaproape cu ei.

Jerusha se lăsă pe spate în scaun, în timp ce expresia feței lui Mantagnes se întunecă și mai tare.

— Regina Zăpezii a solicitat... a cerut... ca să vă numesc pe dumneavoastră drept noul Comandant.

— Pe mine ? Se prinse de marginea biroului. Asta e... asta-i o glumă ?

— O glumă nemaipomenită, comentă cu acreală Mantagnes. Iar noi suntem ținta ei.

— Vreți să spuneți că sunteți de acord cu propunerea ? Doriți ca eu să accept această funcție ? Nici nu-i venea să creadă în vorbele pe care le rostea.

— Bineînțeles că veți accepta funcția, spuse Hovanesse inexpresiv. Dacă asta dorește ea de la cei care îi protejează poporul, atunci asta va primi, încheie el lăsând să se înțeleagă că, după părerea lui, Arienrhod își alesese singură propria-i pedeapsă.

Jerusha se ridică încet din scaun, aplecându-se peste birou.

— Atunci, îmi ordonați să devin Comandant. Nu am de ales.

Mantagnes își duse mâinile la spate.

— Pentru a o mulțumi pe Regină, nu ați avut nici o obiecție să fiți făcută inspector înaintea bărbaților care meritau asta, rosti el, recunoscând pentru prima dată pe față acest lucru. M-am gândit că o să vă repeziți să acceptați postul de Comandant al Poliției, pentru simplul motiv că sunteți femeie.

— Este mai bine așa, decât să nu fiu promovată deloc pentru că sunt femeie. Simțea o greutate atât de mare în piept, încât crezu că i se va opri inima. Însă eu nu vreau așa ceva ! La naiba, nu-mi place Regina cu nimic mai mult decât vă place dumneavoastră, iar dacă asta nu înseamnă altceva decât să fiu o marionetă... atunci nu vreau să fiu Comandant ! „O capcană, asta-i o capcană...".

— Nu aveți alternativă, Comandante PalaThion... doar dacă, bineînțeles, nu demisionați, preciză Hovanesse. Voi avea totuși grijă ca îndoielile dumneavoastră asupra capacității de a îndeplini funcția în mod satisfăcător să fie înregistrate cum se cuvine.

Jerusha tăcu, incapabilă să se gândească la măcar un singur răspuns potrivit.

Mantagnes își duse mâinile la guler și-și desfăcu însemnele pe care sperase să le poarte pentru totdeauna. Le azvârli pe biroul ei ; femeia întinse la timp mâna ca să oprească una din ele să alunece peste margine.

— Felicitări, îngăimă el și salută cu o precizie desăvârșită.

— Ești liber... Inspectore Mantagnes, răspunse ea înclinându-și capul cu o mișcare mecanică.

Cei doi bărbați părăsiră încăperea fără un cuvânt.

Jerusha se așeză din nou pe scaun. Luă în mâini emblemele în formă de aripi care desemnau Comandantul și simți cum îi pătrund în palme. Asta era lucrătura lui Arienrhod, răzbunarea ei... „Comandanta PalaThion...". Regina o lăsase în bătaia vânturilor, azvârlind-o într-o postură care spera să-i distrugă cariera.

Dar, pe Ticălosul de Luntraș !, ea nu ajunsese Albastră fiind slabă de înger sau defetistă. Acum era Comandanta PalaThion... și-n cazul ăsta, ce naiba, o să profite din plin ! Tacticos, își prinse însemnele pe guler.

— Dacă-ți închipui c-o să mă distrugi, dacă-ți trece cumva prin minte c-o să mă poticnesc, află atunci că asta-i cea de-a doua greșeală a ta, spuse ea cu glas tare către Regina Văzduhului.

Cu toate acestea, mâinile îi tremurau. „Voi reuși ! Sunt la fel de bună ca orice bărbat !« își zise, simțind durerea vechilor răni adânci care-i slăbea încrederea în ea însăși.

Deschise un sertar și căută pachetul de iestas. Imaginea agoniei lui LiouxSked îi apăru însă înaintea ochilor și palma i se închise fără să apuce pachetul. Împinse la loc sertarul. Nu se mai atinsese de iestas în întreaga perioadă scursă de la accidentul fostului Comandant.

Dădu din nou cu ochii de coletul misterios și-l trase spre ea, ca să dea de lucru mâinilor și minții. Deznodă sfoara și desfășură pânza cafenie și aspră care acoperea o cutie grosolană. Părea adus din regiunile periferice pe nava unui negustor ; iar acolo nu exista nimeni pe care să și-l poată imagina trimițând un pachet unui inspector de poliție.

Deschise cutia și scoase cu grijă conținutul : o scoică mare cât palmele ei deschise, având unul dintre degete țepoase rupt de pe creasta fragilă. Scoica avea culoarea răsăritului de soare, iar suprafața îi fusese șlefuită cu răbdare până căpătase strălucirea cerului în zori. Ultima oară o văzuse, și o admirase, pe tăblia șemineului din casa de pe plantația lui Ngenet ran Ahase Miroe... când stătuse în picioare, ascultând trosnetul flăcărilor în tăcerea tihnită, sorbind ceaiul negru, tare pe care Ngenet o îndemnase să-l bea înainte să-și continuie drumul către Carbuncle. Momentul acela, surprinzător de pașnic, îi reveni acum în minte cu claritate, liniștind-o. Ce ironie : singura vizită mondenă plăcută pe care și-o putea aminti de când venise pe această planetă, cu zece ani în urmă, consta în cele cincisprezece minute petrecute în compania unui bărbat care probabil încălcase legea...

Scotoci în interiorul scoicii și desfăcu tot ambalajul de pe cutie ; dar nu găsi nici un mesaj. Oftă... nu prea sigură la ce se așteptase, doar dezamăgită că nu exista.

— Felicitări pentru promovare, Geia Jerusha, spuse ea plictisită. Luă din nou scoica și închise ochii ; o ținu la ureche așa cum îi arătase Ngenet, ascultând glasul Mării.

18

HEI SPARKS, NU PLECA ACUMA CÂND CÂȘTIGI. DĂ-NE ȘI NOUĂ ȘANSA SĂ EGALĂM.

Bustul holografic de deasupra orașului distrus de pe masa de joc protestă în momentul în care își scoase căștile miniaturale. Fără să-l bage în seamă, le agăță de terminal, retrăgându-se în mod oficial.

— Îmi pare rău. Rânji cu îngâmfare nonșalantă, răspunzând mai mult privirilor fixe, ostile ale celorlalți judecători decât calculatorului ce-l comanda pe crupierul fantomă. Deveni plctisitor.

Introduse cartea de credit în fantă și o văzu sărind afară cu noua sumă înscrisă pe ea — mai mulți bani decât își imaginase cu câteva luni în urmă că existau pe lume. Acum, ideea că toți îi aparțineau aproape încetase să-l mai impresioneze ; în momentul de față, știa ce multă bogăție circulă de-a lungul Străzii spiralate din Carbuncle. Începea chiar să simtă câți bani trebuie să se scurgă prin Porțile Negre către celelalte planete ale Hegemoniei... învăța repede. Dar nu destul de repede.

O șterse de la masă, amețit de vinul samathan, totuși nu așa de beat decât să nu poată pleca atunci când câștiga. Se gândi că ăsta era unul din lucrurile la care se pricepea, cunoscându-și șansele de izbândă și propriile limite — de aceea câștiga tot mai des la joc. Arienrhod îi furniza întruna bani și el își petrecea timpul (când nu juca rolul oficial al lui Starbuck) cheltuindu-i prin cârciumi și jucând în tripourile Străzii ; înhăitându-se cu atâția tovarăși de petrecere cât putea cuprinde ; ascultând, întrebând, urmărind mișcările subterane, încercând să afle de unde vin și încotro se scurg informațiile.

Se căznea să iasă dintr-o groapă de ignoranță abisală, iar când vinul și parfumul drogat al prea multor încăperi ca aceasta începeau să-i îmbâcsească simțurile, frustrarea creștea în el până când îi producea durere. În oraș nu mai exista nimic care să-i poată face vreo plăcere ; poate că lucrurile care-l încântau pe flăcăul din Vară continuau să se găsească aici în măruntaiele vibrante ale Labirintului, dar el nu le mai vedea. Cu cât trăia mai mult în Carbuncle, cu atât îi disprețuia mai mult pe oamenii care făceau parte din viața lui.

Fără să știe de ce, începuse să deteste vederea a toate și a tuturor ; întunericul îi păta trecutul și viitorul ba chiar și imaginea propriei sale fețe. Totul — cu excepția lui Arienrhod. Ea înțelegea bezna care se întindea aidoma unor bălți otrăvite în cele mai tainice locuri ale minții lui ; știa cum să-i înfrângă ostilitatea ; îl asigura

că fiecare suflet este negru la inimă. Arienrhod îl alina, Arienrhod îi aducea liniștea, Arienrhod îi îndeplinea orice dorință... Arienrhod îl iubea. Iar teama că putea pierde dragostea ei, că putea s-o facă să regrete că-l lăsase să devină Starbuck — s-o vadă aruncându-l, așa cum procedase cu rivalul lui — constituia un nor ce se întindea permanent la orizontul acelei mări liniștite.

Regina folosea propriul ei sistem vast de spioni electronici și de nobili de încredere pentru verificarea și completarea informațiilor fragmentate și disparate pe care i le aducea Sparks. Cu toate acestea, extraplanetarii care aveau într-adevăr ceva de ascuns își luaseră contramăsuri eficace și tânărul știa că ea duce lipsă de informații de primă mână, culese direct de la sursă de către un Starbuck autentic, adică de un bărbat care și-ar fi petrecut viața printre ei. Avea să vină și ziua când Reginei va începe să-i displacă ignoranța lui de Văratic. Poate că, amețit de situație, el își pierduse din vedere propriile limite, doar o dată...

Sparks îndesă cartea de credit în căptușeala centurii și plecă de la masă, simțind cum îi dispare entuziasmul. Pentru o clipă se întrebă nemulțumit dacă era cu adevărat cât de cât priceput la jocurile acelea; sau dacă Arienrhod îl supraveghea în secret chiar și aici, aranjând lucrurile în așa fel încât să fie lăsat să câștige.

Își alungă din minte acest gând și-și vârî mâinile în curea; aruncă o privire peste marea de capete descoperite sau cu turbane, bonete, căști, coafuri împodobite cu pietre prețioase, aplecate într-o prosternare deloc sacră în jurul meselor cu lumini pâlpâinde unde se desfășurau jocurile de noroc pe care și le aleseseră. Acesta era unul dintre tripourile de înaltă clasă; mai rafinat, mai puțin sumbru decât speluncile din Labirintul de jos, care asigurau distracțiile unei mulțimi formate în mare măsură din muncitori Iernatici. Totuși nici chiar aici bucuria nu era cinstită. Jucătorii râdeau și înjurau cu aceeași sete de răzbunare, neluând în seamă muzica stridentă care estompa conversația și acoperea zgomotele din camera alăturată. Acolo se aflau mașinile de vise, unde te puteai pierde în aventuri teribile în alte lumi, unde puteai comite orice crimă și puteai trăi orice experiență, până și momentul propriei tale morți, dacă aveai curajul să-l

înduri. Sparks le folosea tot mai des, dar ele îi dăruiau din ce în ce mai puțin.

Porni să se strecoare printre mese către intrare, mișcându-se cu alura și siguranța de sine ce aparțineau altui bărbat; unuia care purta mască și avea pe piept o medalie extraplanetară. Sparks Dawntreader purta o tunică de import cu benzi lucitoare, iar în picioare era încălțat cu cizme înalte; părul îi era tuns scurt ca al unui Iernatic, însă ceea ce-i făcea pe ceilalți clienți să se ferească din calea lui era aroganța nesimțitoare a lui Starbuck.

— Arăți ca un bărbat care știe ce vrea!

Singura ce nu se dăduse la o parte i se propti în cale, cu îndrăzneală, etalându-și despicătura argintie a rochiei lungi de seară ce nu tăinuia nimic.

El o privi dar apoi întoarse capul, continuând să nu fie prea încântat de caracterul public al avansurilor sexuale care se obișnuiau în oraș.

— Nu, mulțumesc. Vreau doar să ies de-aici.

Argintiul rochiei ei îl făcu să se gândească pentru o clipă la părul alb ca argintul... Trecu hotărât pe lângă femeie, încercând să n-o atingă. În afară de Arienrhod, nu mai dorea acum cu adevărat pe nimeni alta; Arienrhod era cea care îl învăța să dorească lucruri la care el nici măcar nu visase vreodată. Iar ideea unui act sexual făcut pentru bani i se părea grotescă și perversă, chiar dacă știa că jumătate din femeile și bărbații care-și ofereau trupurile în aceste locuri erau Iernaticii. Din plictiseală ori avizi de bani, ei își adaptaseră dispoziția firească pentru raporturi sexuale la poftele mercenarilor extraplanetari.

Se aflau aici și prostituate extraplanetare, dirijate de alți extraplanetari situați în păturile înalte ale păienjenișului puterii ascunse care cuprindea Labirintul. În Hegemonie existau lumi unde sclavia constituia un fapt acceptat fățiș sau tacit — iar Arienrhod nu se amesteca în obiceiurile clienților ei. Unii nu difereau cu nimic de vânzătorii de trupuri locali (păreau doar, mai exotici); dar existau și zombii, victime în carne-și-oase care satisfăceau genul de clienți nemulțumiți de mașinile de vise. Aceștia se mișcau aproape dezbrăcați prin mulțime, etalându-și cicatricile — nu, nu e bine spus „etalând". Ei **erau** niște morți vii ce se mișcau, privind cu ochi lipsiți de expresie,

ca somnambulii ; al lor era și visul și coșmarul. Erau drogați, i se spusese tânărului, sau drogurile le distruseseră deja creierele. Arienrhod îi explicase că nu mai simțeau nimic. Odată, când propria-i stare sufletească devenise teribil de deprimantă, el însuși fusese gata să...

Totuși amintirea momentului în care zăcuse neajutorat într-o alee, în timp ce patru negustori de sclavi îl numeau „drăguț« risipise deprimarea, având același efect cu felul în care fluierul său de scoică se spărsese în acea noapte ; se întrebase dacă îi disprețuia cu adevărat pe toți extraplanetarii, sau doar pe extraplanetarul din el.

Arienrhod îi alinase însă din nou conștiința, ștersese cu buretele întrebările, râsese cu blândețe și-i spusese că mereu va exista răul, pe orice lume, în orice ființă, fiindcă fără el nu ar mai fi existat măsură pentru bine...

Sparks inspiră adânc, în timp ce ușile cazinoului se închiseră în spatele lui ; rămase locului pe lespedea din minereu metalic rar ce servea drept prag și-și lăsă plămânii să se curețe. O pisică brun-roșcată alunecă pe lângă picioarele sale și dispăru într-o spărtură ascunsă în zid, mergând la vânătoare.

— ...Hai, s'eing, dă-mi un răgaz. (Vocea familiară, totuși ciudată îl făcu să se-ntoarcă și să se uite în lungul fațadei clădirii). Voi face totul, pentru numele zeilor, orice ca să ies din gaura asta de iad și să mă-ntorc în vreun loc unde ei mă pot ajuta ! Angajează-mă...

Vorbitorul era extraplanetar, cu păr întunecat la culoare și năclăit, cu piele maronie și o barbă rară. Stătea așezat pe o cutie, sprijinit de perte, și purta o salopetă de marinar pătată, lipsită de însemne. Era străin ; arăta a fi un bărbat puternic, într-o stare de inaniție care-l ducea încet la moarte, și Sparks dădu să se îndepărteze ca să nu-l mai vadă. Dar vocea...

— Mi-o datorezi, lua-te-ar naiba, S'eing !

Sparks îl privi pe străin cum se smulge de lângă perete cu o stângace răsucire a torsului și cum îl apucă pe interlocutorul său de cracul costumului de zbor.

Al doilea bărbat părea să fie căpitan de cargobot, sau să aibă alt rang mai puțin oficial ; era o matahală de om cu fața brăzdată de cicatrici. Se retrase brusc, dezechilibrându-l pe cel așezat. Acesta se rășchiră neajutorat pe stradă și Sparks înțelese șocat că picioarele îi erau

paralizate. Ofițerul cu cicatrici hohoti cu genul de râs pe care n-ar fi dorit să-l mai audă vreodată.

— Nu-ți datorez nici un sfanț, Herne, dacă nu ești în stare să iei paralele.

Blestemele ologului îl urmăriră pe alee.

Herne își aranjă cu efort picioarele-i inutile, ignorând privirile mai mult sau mai puțin delicate ale trecătorilor. Sparks rămase în picioare holbându-se ca și ceilalți, prins în capcana unui voyeurism al milei. În cele din urmă mai înaintă puțin, șovăitor, când îl văzu pe schilod încercând să se târască înapoi la locul său. Bărbatul îi aruncă o căutătură și alunecă iarăși pe pavaj.

— Tu ! Dușmănia urmă recunoașterii, precum noaptea zilei. Ea te-a trimis aici ? Ea ți-a zis unde să mă găsești ?... Mda, uită-te bine, băiete ! Umple-ți ochii, umple-ți creierul și-apoi să nu uiți niciodată că într-o zi îți va face și ție același lucru.

Palma lui se strânse într-un pumn de praf, pe care îl aruncă apoi departe.

— Starbuck ! Sparks nu-și dădea seama dacă vorbise sau nu cu glas tare, dar știa că acesta era adevărul. Ea... ea a spus c-ai murit.

Crezuse că Regina voise să spună că Starbuck ar fi căzut în mare de la o înălțime de câteva mii de metri. Dar din pereții puțului ieșeau în afară tot felul de platforme și instalații. Una din ele îi întrerupsese probabil căderea... și-i rupsese spinarea. Acum putea la fel de bine să fie mort... dar trăia. Sparks simți deodată cum scăpă de apăsarea nedefinită pe care o avea undeva în piept, lucru de care deveni conștient doar în lipsa lui.

— Mă bucur...

Herne se răsuci cu o furie zadarnică ; brațul i se repezi către piciorul lui Sparks.

— Pui de lele din Vară ! Dacă aș putea pune mâna pe tine, aș termina ce am început ! Se prăbuși din nou pe spate, lăsându-și mâna să-i cadă. Dă-i bătaie, bucură-te de asta, puștiule ! Chiar și așa, tot sunt de două ori mai bărbat decât tine, iar asta o știe și Arienrhod.

Sparks rămase în afara razei de acțiune a schilodului ; fața îi ardea. Amintirea a ceea ce-i făcuse Herne, și a ceea ce nu reușise să-i facă, acolo în Sala Vânturilor, îi înecă mila, precum o picătură de miere într-un cazan cu fiere.

— Nu mai ești deloc bărbat, Herne, și Arienrhod este numai a mea.

Se răsuci pe călcâie și porni pe alee.

— Prostule ! Râsetul furios al lui Herne îl izbi în spate. Arienrhod nu este a nici unui bărbat ! Tu-i aparții și te va folosi până când te va termina...

Sparks continuă drumul fără să privească înapoi, până ce ajunse la colțul Străzii. Acolo însă nu porni în sus pe pantă, către palat ; stătu locului până când furia i se scurse încetul cu încetul din inimă și numai avu nici un sens, după care se hotărî s-o ia în direcția opusă. Merse mult timp la întâmplare, pătrunzând în inima Labirintului. Trecu de barurile și cazinourile care îi deveniseră o a doua casă ; aruncă priviri neinteresate către vitrinele magazinelor, pline de mirodenii și plante medicinale de import, bijuterii, picturi, caftane, terminale... și sute de jucării tehnice diferite : fleacuri scumpe, sofisticate, puse în circulație pentru comerțul înfloritor din portul liber ca și pentru ochii uimiți ai băștinașilor. Cândva se oprea la fiecare vitrină pe care o întâlnea în drum și o plimbare prin Labirint părea o plimbare prin rai. Acum abia de-i mai rețineau privirea. Oricum, fără ca el să fie conștient de asta, timpul îi acoperise conștiința cu o coajă de dezamăgire și vinul încântării se transformase în oțet.

Chiar și aleile multicolore, terenul întâlnirii rodnice unde artizanii acestei planete și ai altor șapte își lăsau creativitatea să înflorească, deveniseră rupte de realitatea sa. Nu-l mai atrăgeau prezentarea, parfumurile sau muzica, atunci când trecea pe lângă ei ; iar acum vânătaia profundă lăsată pe conștiința lui de imaginea lui Herne îl apăsa dureros, cu acuitate, prin zidurile de sticlă care-l închideau între ele. Încercuit de inima pulsândă a orașului pe care venise să-l descopere, el constata că, într-un fel sau altul, lucrul după care se întinsese îi lunecase din nou printre degete. La fel ca tot ceea ce iubise vreodată, sau pe care contase...

Mâna i se încleștă violent peste suportul unei sculpturi cinetice din standul de prezentare pe lângă care trecea ; note stridente răsunară dintre țepii ei, sărind precum niște pisici. Cu toate acestea muzica disonantă, izotonică, se oprise la nivelul pielii sale, iar suportul de

metal rece se legăna într-o altă dimensiune. Sau poate doar își imagina nefirescul lor ; deși tot nu trecea... „De ce ? Ce nu-i în ordine cu mine ? Ce-i greșit ?"

Îi dădu drumul cu dezgust, când sculptorul ieși indignat în ușa magazinului. Plecă mai departe, dându-și seama abia acum unde se afla : era în Aleea Lămâiului, iar în fața lui putea deja s-o vadă pe Fate Ravenglass, așezată ca de obicei cu tăvile și ornamentele în pragul ușii. Locul unde venise, odată, de mult, pentru adăpost și unde fusese acceptat fără să i se pună întrebări sau condiții. Locul în care putea reveni oricând ; un liman de liniște și creație într-un univers al indiferenței și al dezbinării.

Observă că Fate nu e singură și-l văzu pe vizitator ridicându-se de pe treaptă într-un nor de văluri albastre ca noaptea, brodate cu curcubee. O recunoscu pe prietena ei, Tiewe — după văluri, căci niciodată nu-i zărise altceva decât mâinile de abanos. Auzi cântecul dulce al colierului ei de clopoței ascuns sub veșmânt. O întrebase pe Fate de ce Tiewe nu-și arată niciodată fața, gândindu-se că poate era desfigurată ; dar bătrâna îi răspunsese că așa se obișnuia pe planeta ei natală. De atunci el mai văzuse doar una sau două femei asemănătoare, păzite cu grijă de către însoțitoare. Tiewe se simțea stânjenită în prezența bărbaților și Sparks încercă o mulțumire amestecată cu gelozie când își dădu seama că acum pleca fiindcă îl văzuse pe el. Fata avea mulți prieteni, dar nici unul nu părea să-i fie mai mult decât atât. Tânărul chiar se întrebase uneori despre motivele celibatului ei.

Pe când Tiewe se îndrepta ducând cu ea clinchetul clopoțeilor, Sparks se apropie de Fate, care întoarse chipul spre el pe jumătate zâmbitor și pe jumătate încruntat de încordare.

— Sparks... tu ești acolo ?

Malkin mieună afirmativ din locul unde stătea ghemuit în prag.

— Eu sunt. Bună, Fate. Sparks se opri în fața ei, simțindu-se dintr-o dată cuprins de nesiguranță.

— Ia te uită, ce surpriză plăcută ! Ia loc, doar nu ești un străin. Deși cam așa te-ai comportat în ultimele luni.

Pe fața lui apăru o expresie de vinovăție, când se așeză grijuliu printre tăvile de pe verandă.

— Știu. Îmi pare rău, eu...

— Nu, nu, nu te scuza, își agită ea brațele, iertându-l cu mărinimie. În definitiv, cât de des am venit eu la palat să te vizitez?

— Niciodată, râse el.

— Atunci eu ar trebui să-ți fiu recunoscătoare că ai venit. Pipăi după masca pe care o lăsase pe jos. Povestește-mi bârfele de la curte — ce se mai poartă pe-acolo, cum se mai distrează, ce năzdrăvănii miraculoase mai pun la cale. Am nevoie să mă-nveselesc puțin. Tiewe este inspirată când ține în mână un ac și-un fir de mătase, dar e o persoană atât de tristă. Privi într-o parte, încruntându-se la ceva nevăzut și, întinzând brusc mâna după o tavă cu mărgele, o răsturnă. La naiba!

Malkin sări din ușă și dispăru în magazin.

— Ascultă, lasă-mă pe mine...

Sparks se aplecă, abia reușind să prindă o cascadă de verde lucitor care se revărsa peste marginea treptei. Îndreptă tava și o umplu la loc cu răbdare, operațiunea meticuloasă având asupra lui un efect liniștitor.

— Uite-aici! Îi înmână alte trei mărgele, revenind recunoscător la obiceiurile sale și la relaxarea pe care o avusese cât stătuse aici.

— Vezi cât de mult ți-am simțit lipsa, zâmbi Fate primind mărgelele în palmă. Dar nu doar pentru mâinile tale neobosite... ci și pentru cântecele tale legănate de Văratic, ca și pentru prospețimea uimirii tale.

Sparks își înfipse degetele în genunchi, fără să spună nimic.

— Mai rămâi un pic să-mi cânți și mie ceva? A trecut destulă vreme de când nu s-au mai auzit cântece pe aleea asta.

— Eu... Își înghiți nodul din gât. Nu mi-am adus fluierul cu mine.

— Nu? rosti ea, cu un ton mai neîncrezător decât dacă i-ar fi spus că este gol-pușcă. De ce?

— Eu... de-o vreme nu prea am chef de cântat.

Oarba ședea aplecată deasupra formei de mască, așteptându-l să continue.

— Sunt prea ocupat, se apără Sparks.

— Credeam că asta faci tu pentru Regină... îți cânți muzica.

— Nu mai cânt. Acuma... ăă... fac altele. Se foi pe suprafața dură a treptei. Alte... lucruri.

Fate aprobă din cap; tânărul uitase cât de tulburătoare putea fi privirea celui de-al treilea ochi al ei.

— Cum ar fi jocurile de noroc și băutul în „Vederea Paralakă".

Remarca ei suna ca o simplă constatare.

— Cum de știi... pe unde umblu? se miră Sparks, nu prea încântat să recunoască și restul afirmației.

— Te cunosc după miros. Tămâia folosită la ei este importată din Tsieh-pun. Fiecare loc are propria lui identitate și la fel se întâmplă și cu drogurile. Iar vorba îți e puțin împleticită.

— Spune-mi dac-am pierdut sau am câștigat.

— Ai câștigat. Dac-ai fi pierdut, n-ai mai fi vorbit așa de îngâmfat despre asta.

El râse cam mânzește.

— Ai fi fost bună de Albastră.

— Nu, clătină ea din cap în timp ce căuta cu acul găurica unei mărgele. Ca să fii Albastru trebuie să ai un anumit simț al superiorității morale, iar eu nu-i pot judeca pe semenii mei care sunt la fel de păcătoși ca și mine. Așa..., făcu încântată când mărgeaua lunecă la locul ei. Niște pene verzi, te rog.

— Știa, zise tânărul dându-i penele.

— De asta ai venit azi aici? Își înmuie degetele în clei și unse codițele penelor. Atâta timp cât îți închei jocul când ești în câștig, Regina n-are de ce să se opună felului în care-ți petreci timpul liber sau îți cheltui banii, nu-i așa?

— Ea vrea să joc. Îmi dă și bani.

Vorbele îi scăpară fără să vrea; simțise că secretul atât de bine ascuns îi vine pe limbă și știuse că era numai o chestiune de timp.

—Chiar așa? Ești atât de bun? întrebă Fate de parcă s-ar fi îndoit.

— Nu. Mă folosesc de joc ca să aflu câte ceva despre modul cum gândesc extraplanetarii, ce planuri au, și pe urmă să-i spun Reginei...

— Credeam că pentru asta îl are pe Starbuck.

— Așa e. Zidul invizibil al anomiei sale păru să-l închidă într-un spațiu al tăcerii absolute, iar vocea care

trebuia să fi fost mândră, abia trecu dincolo de acest zid : Eu sunt Starbuck.

Femeia oftă ușor când trase aerul în piept și acesta fu primul ei răspuns.

— Auzisem eu că există un nou Starbuck. E adevărat, Sparks ? Tu, un Văratic, un... „Un băiat“, voise să spună, dar se abținu.

— Pe jumătate Văratic, preciză el dând din cap. Da. E adevărat.

— Cum ? De ce ? Mâinile ei rămaseră nemișcate peste gura căscată a măștii.

— Pentru că ea se aseamănă atât de mult cu Moon... Și Moon a plecat (Arienrhod era singura ființă care nu se schimbase, singura întreagă și reală, mai adevărată pentru el decât propria lui carne). Ea știa totul despre Moon, despre ce înseamnă pentru mine. Era singura care putea înțelege... Cuvintele ieșeau cu greu, spunându-i lui Fate ce se petrecuse (dar nu chiar tot) între Arienrhod și el după aflarea veștii despre răpirea lui Moon... Așa încât, a trebuit să-l provoc la luptă pe Starbuck — pentru că o iubesc. Ea m-a lăsat să-l provoc, pentru că mă iubește. Și am învins.

— Cum ai izbutit să ucizi un bărbat ca acela ?

— L-am omorât cu fluierul meu... în Sala Vânturilor. „Numai că n-a murit“.

— Și de-atunci n-ai mai cântat. Fate clătină din cap, și coada ei groasă împletită i se rostogoli pe umăr. Dar spune-mi... a meritat oare să faci asta ?

Da ! Tresări surprins de propria-i voce.

— Oare de ce mi se pare că am auzit „nu“ ?

Degetele lui se strânseră peste o tavă cu mărgele, mușchii i se contractară ; bătrâna nu văzu acest lucru.

— Trebuia să fiu Starbuck. Trebuia să fiu cel mai bun, altfel n-aș fi fost... vrednic de ea. Trebuia să fiu singurul care să conteze. Dar am crezut că odată ce am câștigat întrecerea, restul o să fie ușor — și nu e. Am crezut că asta va fi tot ceea ce mi-am dorit vreodată.

— Și nu e.

El clătină din cap :

— Nu știu ce naiba o fi cu mine ! Prea îmi ies toate mereu pe dos... tot ce fac.

— Atunci poate că tu n-ai fost destinat să faci asta. Încă te mai poți întoarce în Vară... nu te oprește nimic.

— Înapoi la ce ? izbucni Sparks. Nu ! Nu mă pot duce înapoi. Își pusese deja această întrebare și-și dăduse răspunsul. Nimeni nu se-ntoarce, știu asta acum. Noi mergem mereu tot înainte, asta-i, și nu există absolut nici un motiv... N-o voi părăsi pe Arienrhod, nu pot. Dar dacă nu pot să ajung ceea ce vrea ea să fiu, oricum o voi pierde. „Herne știa ; Herne știe totul...“.

— Vei găsi tu o cale să iei pulsul extraplanetarilor. Dacă ai fost îndeajuns de isteț ca să-l păcălești pe Starbuck, vei fi destul de deștept să-i iei și locul. O să te-nveți să fii ca el : ai început deja s-o faci.

Ceva îl surprinse în cuvintele oarbei, un fel de mâhnire. Încleștă un pumn și-l cuprinse în palma cealaltă.

— Trebuie s-o fac. Trebuie să cred în asta... înainte să vină iar Vânătoarea.

— Vânătoarea care aduce apa vieții ? Vânătoarea de mersi ?

— Da.

Privi în jos, prin pavaj, prin inima orașului și a planetei, către întinderile maritime stăpânite de nobilii Iernatici. În mintea lui putea să vadă din nou Vânătoarea, șiragul de stânci golașe risipite în largul mării ; putea să simtă ritmul valurilor oceanului, cântând prin coastele navei, cântecul lumii pe care o lăsase în urmă. Își aminti cum cercetase zările, prins deodată de dor... Dar dacă Doamna îl chema acasă, el nu îi mai putea auzi glasul. Poate pentru că el venise ca să vâneze mersi ; sau poate fiindcă Marea era doar mare, un volum de apă, o soluție chimică.

Privise țărmul celei mai apropiate insule, unde colonia tot mai redusă a mersilor se întinsese de-a lungul plajei cu prundiș negru... până când Dulăii îi împinseseră înapoi în mare, în plasele ce așteptau să-i tragă în adânc și să-i înece. Ei mureau dacă nu puteau ieși la suprafață de două ori pe oră, ca să respire.

Nici un Văratic n-ar fi omorât un mers ; aceștia erau copiii Doamnei, născuți de Ea după ce stelele căzuseră în mare și deveniseră insule, consorții ei, Uscatul. Se spunea că marinarul care întâmplător ucide un mers nu mai are noroc din ziua aceea... iar cel care ucide unul în

mod intenționat este înecat de către restul echipajului. Auzise sute de povești despre mersi care salvează mateloți căzuți peste bord, ba chiar echipaje întregi ale navelor eșuate ; îl văzuse pe mersul care trăia în portul Insulei Porții și care brăzda drumul pe suprafața unduitoare a mării, călăuzind navele în siguranță printre stâncile periculoase ale Recifului Porții. Își aminti de mersii care le ieșiseră în întâmpinare când ajunseseră pe insula sibililor. N-auzise niciodată de vreun mers care să facă rău sau să rănească pe cineva.

Însă pentru binele ce-l puteau face ființelor umane — binele fundamental al tinereții veșnice — ei trebuiau să moară. Sparks crezuse întotdeauna că mitul mersilor nemuritori care dăruiau imortalitatea oamenilor nu era decât o poveste din bătrâni... însă asta nu durase decât până când venise în Carbuncle. Apoi o întâlnise pe Regină, care domnea de o sută cincizeci de ani... și Arienrhod îi pusese în mâini sticluța cu lichid argintiu, vâscos, iar el lăsase stropii să-i picure în gât și înțelesese că și el putea fi veșnic tânăr.

De aceea rămăsese pe loc, plătind pentru nemurire cu prezența sa, trădând toate lucrurile în care crezuse vreodată sau în care mai credea, în timp ce Dulăii prindeau în plasă și înecau undeva dedesubtul apei victimele neajutorate.

După aceea trăseseră cadavrele la bordul navei și, împingându-l pe el la o parte ca pe o ființă nefolositoare ce era, se aplecaseră deasupra lor cu cuțitele, pentru a le despica beregățile pestrițe. Scurseseră apoi prețiosul sânge de mers, în timp ce tentaculele li se înroșeau iar puntea devenea alunecoasă sub picioarele lui Sparks.

Roșul se scurgea înapoi în mare, urmat de cadavrele mutilate, cu ochii întunecați încă uimiți de sosirea morții. „Pierduți... pierduți cu toții !". Își întorsese capul, cu inima grea, cu mult înainte de încheierea masacrului, încercând să se piardă în zarea nesfârșită a oceanului și a cerului. Dar nu putuse scăpa de pleoscăitul leșurilor aruncate în mare „prea târziu, prea târziu", sau de biciuirea sălbatică a apei de către vietățile ce se hrăneau cu stârvuri și care pângăreau puritatea verde-albastră, înfulecând hămesite. Marea Mamă, în înțelepciunea ei nemiloasă, nu irosea nimic și blestema destrăbălarea celor care făceau acest lucru...

— Sparks !

Vocea lui Fate îl rechemă la realitate ; orașul se închise în jurul lui, adăpostindu-l de blestemele Doamnei, negând până și simpla lor existență.

— A fost atât de groaznic... și s-a distrus totul ! N-am putut... Scutură din cap. Dar de data asta, am s-o fac așa cum trebuie. Pot scoate măruntaiele unui mers mort, nu mai sunt un superstițios Iubitor al Mamei.

Își aminti de disprețul Dulăilor care fusese extrem de evident chiar și fără cuvinte ; își aminti de bunăvoința mângâietoare a lui Arienrhod când îi alungase demonii îndoielii și dezgustului de sine pe care-i adusese cu el în Carbuncle. Tot atunci ea îi dăduse, fără comentarii, sticluța poleită ce conținea apa vieții.

— Nu, presupun că nu ești, nu-i așa ? Vorbise iar cu regret. Moartea nu e niciodată un lucru pe care să-l înfrunți cu ușurință. De-asta jinduim toți să gustăm apa vieții. Și o luăm pentru noi înșine, fiindcă propria noastră moarte este cel mai dur lucru dintre toate... Facem ceea ce credem că trebuie să facem.

Întinse mâna, bâjbâind după brațul lui.

— Nu vreau să vă întrerup..., se auzi o voce străină dinapoia tânărului. Avem o livrare aici.

Sparks se întoarse, privind odată cu Fate spre cele două siluete de pe alee : o femeie șleampătă și o făptură neumană...

— Tu !

Chipul fără de față al lui Pollux îl privea cu o platitudine neschimbată, dar ochii cenușii ai lui Tor înregistrară toată gama de sentimente, de la stupefacție la o întristare profundă.

— Dawntreader ? se foi ea de pe un picior pe celălalt. Hei, ăă... Cum ai dus-o, puștiule ? Se pare că te-ai descurcat. Cu greu te-am recunoscut.

— Nu mulțumită ție am reușit să fac ceva.

— Mda, păi... Își feri stingherită căutătura. Bună, Fate. Ți-am adus, în sfârșit, toate furniturile. Vrei să ți le stivuiască Pollux ?

Fate începu să împingă tăvile, deschizând o cărare către ușă.

— Îi arăt eu unde să le pună. Nu știam că ești prietenă cu Sparks.

— Nici nu este.

Sparks se ridică în picioare și se feri, când Pollux trecu indiferent, manevrând platforma plutitoare pe care se aflau containerele. Privi după Fate cum dispare înăuntru, strecurându-se cu ușurință printre lucrurile cunoscute, și după Pollux care o urma. O opri însă pe Tor, blocând cu mâna deschizătura ușii.

— Nu, nu. O lipi cu spatele de peretele clădirii. Ia să discutăm noi puțin. Despre ceea ce mi-ai făcut la spectacolul cu omorârea starlului. Despre ceea ce ai făcut cu toate bunurile mele, după ce m-ai curățat de ele.

Tor se apăsă cu spatele de vopseaua cojită, ferindu-și în continuare privirea.

— Uite ce-i, Sparks, să știi că-mi pare cu adevărat rău de cele întâmplate. Zău că nu mi-a plăcut să-ți fac așa ceva, dar erai așa de încrezător... și atât de prost... Iar eu eram datoare vândută lui Hardknot, aia de la „Marea și Stelele". Pierdusem o parte din încasările zilnice ale cazinoului. Dacă nu-i duceam banii înapoi, mi-ar fi luat și pielea de pe mine, știi tu ce-nseamnă asta? Sinceră să fiu, a fost care pe care, ori tu ori eu. Și-n plus, mi-am închipuit că o să te-nvăț ceva minte, oricum aveai nevoie...

Ridică din umeri, începând să-și recapete stăpânirea de sine.

— Ce-ai făcut cu lucrurile mele?

— Le-am amanetat, doar ce credeai?

— Cât ai căpătat pe ele? întrebă tânărul aproape într-o doară.

— Praful de pe tobă, ce-ți închi... Vocea ei amuți când brațul lui o apucă strâns de gât și-o izbi din nou de perete. O, zeilor! Se zbătu, încercând să nu mai vadă ceea ce zărea în ochii lui Sparks. Ce te-a apucat, puștiule?

— Am învățat de la tine. O strânse și mai tare, bucurându-se de expresia întipărită pe fața ei. Acum, Tor, îmi ești datoare mie și-aș putea să-ți iau imediat pielea de pe tine.

— Tu... doar n-o să faci așa ceva? O simți cum înghite în sec, brusc înfricoșată, mâinile ei se ridicară, strângându-se peste brațul lui. Ce faci...

— Sparks, ce faci acolo! se auzi vocea surprinsă a lui Fate.

El clipi și ceața mândriei sale rănite se risipi treptat, îi dădu drumul lui Tor.

— Nu meriți atâta osteneală.

Femeia suspină zgomotos, pipăindu-și gâtul cu mâinile.

— Doar... doar o simplă neînțelegere, Fate. Am să-ți dau banii, puștiule. Vreau să spun, vine ziua de plată și...

— Las-o baltă.

Se întoarse pe călcâie, cu fața arzându-i de mânie și stânjeneală, întrebându-se cât de mult din scena anterioară putuse Fate să priceapă. Totuși ceva care îi scăpase lui Tor în șuvoiul acela de scuze îi răsări iar în minte, undeva la rădăcina proastei dispoziții care-l cuprinsese; se răsuci iarăși către ea, cu răzbunarea calculată întipărită pe chip.

— Pe de altă parte, nu... să n-o lăsăm chiar baltă. Îmi ești datoare, și-am să-ți spun cum poți să-mi înapoiezi datoria. Dac-o să joci corect, s-ar putea să-ți iasă și ție ceva. Își scoase cartea de credit și i-o puse înaintea ochilor.

Tor o privi nedumerită.

— Ce spui? Șovăind, întinse mâna s-o apuce; el o feri.

— Spuneai adineaori că ești curier la „Marea și Stelele". Probabil că știi multe despre cine și ce controlează aici în Labirint și-auzi o mulțime de bârfe interesante prin zonă...?

— O, nu... eu nu știu nimic, puștiule, îmi țin urechile astupate. Scutură din cap, închizând ochii împotriva tentației. Eu doar stau pe margine și adun comisioane de la mese, pentru câțiva bănuți în plus, asta-i tot.

— Nu mai spune! se încruntă Sparks. Dar poate că-ntr-adevăr nu știi destule ca să afli lucrurile care mă interesează pe mine. Îi veni deodată o idee care-l încântă. Cunosc pe cineva care știe ce vreau eu, așa că nu contează! Tu poți obține informații de la el, dar eu nu pot. Așa că o să te ocupi tu de treaba asta pentru mine, o să ai tu grijă de el, înțelegi?

— Nu clătină ea din cap. Dar în ce naiba ai intrat, ia spune? În ce vrei să mă bagi și pe mine?

— Lucrez și eu pentru cineva, o persoană... sus-pusă. Cineva care vrea să știe ce face opoziția. Există un tip,

unul zis Herne, care le știe pe toate, numai că-i cu norocul la pământ. Tu ai să-l agăți și ai să-l ajuți să iasă din necaz, iar el o să-ți fie atât de recunoscător încât îți va spune tot ceea ce vrei să știi.

— Ha ! Cunosc eu un Herne un mare cheltuitor, și dacă acum e la ananghie poate să și putrezească. El și unii dintre amicii lui făceau urât când se drogau și odată a încercat să... Nu pronunță cuvântul, dar mâinile i se strânseră peste închizătoarea salopetei. Mi-a făcut vânătăi în locuri pe care nu le-aș arăta nici propriei mele mame și noroc cu Pollux care l-a smuls de pe mine și l-a făcut să se răzgândească. Aruncă o privire, pe lângă prezența de martor tăcut a lui Fate, către ființa metalică, indiferentă, din ușă. Poate că e o mașină mută, dar e o prezență mult mai a dracului de bărbătească decât cei care-l programează.

Sparks rânji, imaginându-și descumpănirea lui Herne.

— Probabil că era criță de drogat, dacă-și pierduse mințile ca să se ia de o...

Tor se înroși la față și ridică pumnii.

—Ascultă, Văraticule, să nu glumești despre un lucru ca ăsta c-o Iernatică !

Rânjetul lui căzu brusc.

— Pe Do... pe toți zeii, nu asta am vrut să spun ! Dacă-i același Herne, nu mai ai de ce să te îngrijorezi. Nu te va mai supăra cu nimic de data asta. O să-l găsești lângă „Vederea Paralakă". Îți voi plăti cheltuielile și am s-o fac astfel încât să-ți merite osteneala. Ai însă grijă să fii sigură că el n-o să știe niciodată de ce faci asta. Să nu pomenești deloc de mine. Coborî glasul, întorcându-se cu spatele la Fate : Dacă n-o să obțin ceea ce vreau, o să te căiești, și nici chiar Pollux n-o să fie de ajuns ca să te țină în siguranță.

Fața palidă a lui Tor se făcu și mai albă, iar Sparks se simți puțin surprins când își dădu seama că îl credea.

— Ne întâlnim tot aici, la aceeași oră, peste... o săptămână.

— Bine, încuviință ea fără vlagă și se strecură pe lângă trupul lui. Hai Pollux, să plecăm.

— Cum spui tu, Tor.

Robotul coborî de pe verandă și porni după ea.

Tor îl lovi cu ciudă în piept și-și continuă drumul pe alee, frecându-și încheieturile degetelor.

— Ține-ți gura, grămadă blestemată de fiare vechi ce ești ! O să te schimb pe-un câine.

Fate se așezase la loc și continua să împodobească forma de mască, de parcă aceasta constituia singura realitate din univers. Nu-i spuse nimic lui Sparks și nici măcar nu se uită la el cu vreunul din ochii săi.

Tânărul simți cum i destramă buna dispoziție, văzând-o cum se retrage din fața lui... ca și cum era pe punctul de a se despărți de el ; sau de parcă făcuse asta pentru ea.

— Spuneai că voi găsi o cale să rezolv problema. Am găsit-o.

— Da, presupun c-ai găsit-o, încuviință ea și luă o bucată de satin.

— Credeam că tu nu faci judecăți morale.

— Încerc să nu fac. Toți ne alegem propriile drumuri către iad. Dar unele alegeri sunt mai ușor de privit decât altele... Nu-mi place să văd cum prietenii mei sunt răniți.

— Ți-am spus : Nu i-aș fi făcut nici un rău.

Știa însă că pentru o clipă fusese cât pe ce s-o facă. Aceea fusese clipa când aflase Fate.

— „Cuvântul de azi e fapta de mâine", cită ea calmă. Și pe tine te consider tot prietenul meu.

— Încă ?

— Da, încă. Îl privi fără să zâmbească : Fii atent, Sparks. Să știi că viața nu-i țesută dintr-un singur fir.

— Bine, ridică el din umeri, neînțelegând prea bine. Ne mai vedem, Fate.

Femeia zâmbi în sfârșit, dar nu era zâmbetul pe care îl așteptase de la ea.

— „Peste o săptămână, la aceeași oră".

*
* *

— S... scuză-mă, amice, l-ai văzut cumva pe unu' H... Herne ?

Tor se întrerupse când fața epavei umane se întoarse către ea, aprinsă de ura fără rost a unui animal înlănțuit, și își dădu seama că o mai văzuse cândva. Scofâlcit și acoperit de barbă, rămânea același chip : un chip smead de extraplanetar, cu ochi fermecători, îm-

podobiți cu gene lungi, dar la fel de reci ca și moartea. Rămase o clipă privindu-l, țintuită între prezent și trecut ca în strânsoarea unei menghine. Acesta era Herne, același Herne, ai cărui ochi o cercetaseră odată, văzând nu o ființă umană, ci un obiect.

El însă nu dădu nici un semn că ar fi recunoscut-o, nu confirmă prin nimic ironia cu care îi trata soarta, făcându-i să se reîntâlnească. Tor se retrase puțin în fața duhorii răspândite de Herne și de salopeta lui murdară, și-și aminti de îmbrăcămintea bogată purtată de bărbat la anterioara lor întâlnire. Probabil că drogurile fuseseră cele care râseseră la urmă... Tor surâse ușor. Pe ladă, lângă Herne zăceau o sticlă golită pe jumătate și o cutie de conserve în care se zăreau câteva monede. Mergând pe alee, femeia văzuse un locotenent Albastru cu pielea oacheșă, cu pistrui absurd de roz, amendându-l pentru cerșetorie. Totuși așteptarea sfidătoare îi păli de pe față când pricepu în sfârșit întrebarea lui Tor; îi cercetă, pe ea și pe Pollux, cu o privire fugară lipsită de expresie.

— Poate cunosc vreun Herne. Nu prea-mi amintesc. Mâna i se închise semnificativ în jurul conservei. De ce?

Ea scotoci într-un buzunar și azvârli niște mărunțiș.

— Am auzit că l-a părăsit norocul. Poate că vreau să i-l schimb.

— Tu? Trase o dușcă din sticlă și se șterse cu mâna la gură. Te mai întreb o dată, de ce?

— Asta ne privește pe noi doi, replică Tor și-și încrucișă brațele; jocul aproape începea să-i placă. Deci unde e?

— Eu sunt Herne, zise el în silă.

— Tu? se prefăcu ea neîncrezătoare și hohoti cu dispreț. Dovedește-o!

— Cățea ce ești!

Tor sări înapoi, amintindu-și de puterea lui brutală; însă bărbatul doar se clătină pe ladă și ar fi căzut, dacă Pollux n-ar fi întins o mână rigidă pentru a-l împinge la loc. Tor rămase locului și-l privi atentă, în afara razei lui de acțiune, încercând să evalueze cele văzute.

— Deci asta a vrut să spună. Ești olog!

Gura lui se strâmbă.

— Cine? Cine te-a trimis aici?

— Nimeni important. Ridică din umeri, încurcată. Eu doresc să te văd, Herne. Eu sunt cea de care ai face bine să fii îngrijorat. Se sprijini de Pollux și, zâmbind, își plimbă o mână peste metalul rece al umărului acestuia. Ce-ți imaginezi că mi-ai face, dacă pozițiile noastre ar fi inversate...?

O îndoială surprinsă îi contractă mușchii obrazului. O studie din nou, apoi îl examină pe Pollux. Pentru moment, Tor crezu că vede recunoașterea în ochii lui; sau poate că vinovată era doar teama de a fi fost recunoscută. Cât de mulți dușmani avea un asemenea om într-un asemenea loc... câți prieteni adevărați avea el în întregul univers? Herne se rezemă de perete, resemnat.

— Fă ce vrei, pe mine mă doare-n cot. Mai trase o dușcă din sticlă.

— Nu, clătină ea din cap, amintindu-și de Dawntreader și de necazurile ei cu un sentiment ce se apropia de empatie. Doar te-am întrebat. Cum îți merge?

Se uită cu atenție în cutia de conserve.

— Cam greu. Îl simți că nu voia s-o întrebe despre propriile-i afaceri, o încordare subtilă străbătu acea jumătate a corpului său care încă mai reacționa. Clienți de la „Vederea Paralakă“ treceau pe lângă ei ferindu-și privirile.

— Ai coborât mult de ultima dată când ne-am întâlnit.

El nu-și amintea, Tor era sigură acum, totuși nu știa dacă să se bucure sau să-i pară rău.

— Am mai cerșit și înainte — n-am murit din asta.

Ea se rezemă de Pollux, cercetându-l fără grabă, pe schilod

— Cred că s-ar putea, acum.

Herne o privi, apoi coborî ochii fără să-i răspundă.

— Am auzit că știai bine treburile prin Labirint înainte să fi avut... ăă, accidentul. (Se întrebă ce, sau cine îl ologise). Am auzit că știi cu adevărat pe ce cale se scurge puterea, în afara planetei și mai departe. Ei bine, asta valorează ceva pentru mine.

— De ce? spuse el tăios.

— Ce te interesează? contracară ea, nefiind sigură ce motiv putea să invoce. Pui cam multe întrebări pentru un cerșetor.

— Vreau să știu de ce o poate interesa pe o Iernatică. Există o singură Iernatică... Se încruntă.

— Există mii de-ai noștri la fel de interesați ca și voi s-o facem mare, străine. Deschise un buzunar și-și scoase cartea de credit, ridicând-o așa cum îi făcuse Sparks ei : Poate că nu vreau să fiu veșnic hamal. Poate că vreau să-mi iau porția înainte ca voi toți să plecați de pe planetă și să luați tortul cu voi.

Cu o ușoară surprindere, simți că aceste cuvinte aveau un sens pentru ea.

Bărbatul dădu aprobator din cap, de parcă vorbele acelea ar fi însemnat într-adevăr ceva și pentru dânsul.

— Spuneai că asta valorează ceva. Cât ? Miji ochii spre cartea de credit.

— N-am mult... oricum mai mult decât tine. Măcar ai un loc unde să stai ?

El se mulțumi să clatine din capul slinos și ciufulit.

— Exact cum mi-am închipuit, murmură Tor adăugând o înjurătură. Poți să stai la mine deocamdată. Ai oricum nevoie de cineva prin preajmă ca să te hrănească și să te spele.

— Am nevoie de bani, nu de cineva care să-mi șteargă nasul meu blestemat ! Nu-mi irosi timpul.

Se întinse peste umăr și se scărpină, strâmbându-se.

— E o minune că se mai apropie cineva într-atât cât să-ți arunce ceva, arătă femeia spre cutie. Ce-o să te faci când o să se rupă hainele de pe tine ?

— N-ai vrea să mi le scoți tu diseară, iubito ? replică el privind-o pofticios.

Tor strânse buzele, dar se strădui să zâmbească.

— Nu ești genul meu, schilodule. Pollux, aici de față, face toate muncile murdare pentru mine. E obișnuit să care greutăți inerte.

— Cum spui tu, Tor, rosti Pollux monoton, cu blândete.

În vocea lui inexpresivă exista o sugestie aprobatoare, imposibil de definit. Tor se îndepărtase din nou, puțin stânjenită. Uneori îi venea greu să-și aducă aminte faptul că Polly nu era nimic altceva decât un dispozitiv programat de încărcare cu acțiuni perfect previzibile.

— Atâta timp cât îmi ești de folos, poți avea masă și casă, Herne. Dacă vrei, bine, dacă nu, iar bine. „Zi da sau nu, ticălosule. Eu sunt oricum la mijloc, și-ntr-un caz, și-n altul".

— Nu pot fi la curent cu ceea ce se-ntâmplă decât dacă circul. Și pentru asta îmi trebuie bani, am nevoie de ceva care să...

— O să ai tot ce-ți trebuie... atâta timp cât am și eu. „Cât timp Dawntreader își menține târgul cu noi".

El se lăsă pe spate, cu un zâmbet care îi urâțea fața.

— Te-ai făcut, deci, cu un consilier, scumpo. Își întinse mâinile, cu atenție.

— M-am ales c-o bătaie de cap. Luă cutia știrbă și-și răsturnă monedele în palmă. Așa, Polly, acum cară-l acasă.

19

Absența desăvârșită a luminii și a vieții înfășura simțurile lui Moon într-un giulgiu înăbușitor, lipsind-o de orice senzație. Căzând într-un puț fără fund, se recunoscu pe sine cu cea din urmă scânteie slabă de viață într-un univers unde Moartea domnea necontestată... consoarta Morții, a cărei îmbrățișare de neatins o slăbea de putere și de sănătatea minții. Ea venise în acest loc situat în afara vieții ca să-și caute dragostea pierdută și intrase pe o poartă prin care trecuse de mai multe ori ; dar de data asta își pierduse drumul și nu era nimeni care să răspundă la strigătele ei, nici o ureche să le-audă, nici-o voce să le transmită mai departe... „Lasă-mă să mă duc acasă..."

— Lasă-mă să mă duc acasă ! se ridică Moon în capul oaselor în pat ; vocea îi ricoșă și se întoarse la ea din pereții cămăruței.

— Moon, Moon... e doar un coșmar. Ești în siguranță acum cu noi. În siguranță... Brațele lui Elsevier erau în jurul ei dezmierdând-o așa cum, cu mult timp în urmă, Buni o alina, noaptea.

Lumina de zi artificială îi izbi ochii, făcând-o să lăcrimeze, imaginea tridimensională fixată în perete emana zgomot și mișcare — întocmai cum se întâmplase înainte ca ea să alunece în somnul nesigur. De la greaua încer-

care a Porţii Negre, nu mai putea sta într-o cameră întunecată. Înghiţi un nod de mâhnire dureroasă, rezemându-şi capul pe umărul lui Elsevier şi simţi suflarea ca de gheaţă a aerului pe spinarea propriei cămăşi de noapte, rece şi umedă. Lumea se închegă încet în jurul ei, confirmându-i locul său ; inima i se opri încercând să se smulgă afară din piept. Se pomeni ascultând zgomotul mării.

— E în regulă. Mă simt mai bine acum.

Vocea continuă să-i sune subţire şi neconvingătoare... devenise un lucru obişnuit ca la trezirea dintr-un coşmar să se simtă lipsită de putere şi control. Se ridică din nou în capul oaselor, departe de prezenţa liniştitoare a bătrânei, dându-şi după urechi şuviţe de păr jilave.

— Îmi pare rău că iar te-am trezit, Elsie. Pur şi simplu nu pot...

Se întrerupse, ruşinată de neputinţa ei şi îşi frecă ochii. O ardeau de parcă se umpluseră cu nisip suflat de vânt. Era a treia noapte consecutivă când visurile ei obsedante străbăteau pereţii subţiri ai apartamentului. Pe măsură ce treceau zilele, vedea oboseala şi grija instalate tot mai adânc în cutele de pe faţa lui Elsevier.

— E o prostie, zise ea frângându-şi mâinile. Îmi pare rău că te ţin trează toată noaptea cu nenorocitele astea de...

— Nu, draga mea. (Moon rămase mută de surprindere, când văzu tandreţea din ochii de culoare indigo ai bătrânei). Nu te scuza faţă de mine. Nimic din ce-ai putea face nu m-ar deranja. Dimpotrivă, eu sunt cea care trebuie să-ţi cează iertare — este vina mea că ai visele astea, că nu-ţi poţi purta trifoiul... Privi în cealaltă parte a camerei, la semnul de sibilă aflat pe scrin. Dacă aş putea lua asupra-mi frica ta, aş face-o bucuroasă : ar fi o pedeapsă mică pentru răul pe care ţi l-am făcut.

Fata îşi feri privirea, masându-şi braţele cu degetele.

— N-a fost vina ta, ci a mea : nu eram destul de tare ca să fiu sibilă.

Moon îşi strânse fălcile cu atâta putere încât simţi că o dor dinţii. Ea trecuse prin Poarta Neagră şi ieşise din Transfer ca o străină, bântuită de o realitate divizată. În momentul ajungerii lor pe Kharemough, îşi revenise, era din nou o fiinţă aproape umană ; şi totuşi, când închidea ochii şi-şi lăsa mintea slobodă...

Purtase nestingherită trifoiul aici, în astroportul orbital, mulţumită când persoane complet străine de pe planete de care nu auzise niciodată o recunoscuseră cu zâmbete şi plecăciuni. Apoi, însă, un bărbat îi ceruse să răspundă la o întrebare. Îi întorsese spatele cuprinsă de o spaimă bolnăvicioasă şi-l refuzase... **îl refuzase.** Elsevier îl alungase, dar Moon îşi dăduse seama că nu va fi niciodată în stare să răspundă la o altă întrebare...

— O să... o să mă simt bine când o să ajung acasă, pe Tiamat.

Acolo unde cerul nopţii sclipea cu o puzderie de nori, nu ca în această pustietate neagră şi amară ce secătuia până şi puterea de viaţă a unei stele, unde stelele înseşi erau pipernicite, îngheţate şi deznădăjduit de singure. Acolo, unde singurul lucru care conta pentru ea la fel de mult precum cel pe care-l distrusese venind aici, aştepta încă să fie făcut. Acolo unde se găsea om care putea înţelege ce înseamnă pentru ea să-şi piardă dorinţa de o viaţă. **Sparks...** trebuia să-l găsească !

— Dar cât va mai dura... ? Ea încercase să nu pună întrebarea până acum, fiindu-i teamă de răspuns, deşi ar fi vrut s-o ntrebe zilnic, ceas de ceas.

— Deci într-adevăr nu vrei să mai stai ? Nici chiar după tot ce-ai văzut ?

Speranţa dezamăgită pe care Moon o simţi în vocea lui Elsevier îi înţepă inima. Văzuse cât de mult se străduia femeia să-i umple timpul şi mintea cu minunile de necrezut ale acestui oraş, ale acestui astroport care naviga prin cosmos pe o funie invizibilă ţinută de planeta de dedesubt. Crezuse că Elsevier proceda aşa doar ca să-i alunge spaimele, dar acum înţelegea că există un alt motiv.

— Tu... chiar vrei să rămân pentru totdeauna cu tine ?

— Da. Foarte mult, draga mea. Elsevier zâmbi, şovăind. Noi n-am avut niciodată copii, vreau să spun TJ şi cu mine...

Moon coborî privirea, străduindu-se să nu dezamăgească din nou.

— Ştiu. Dacă ar fi vorba numai de mine, dacă eu aş fi alta, aş rămâne cu tine, Elsie.

Își dădu seama că era adevărat, chiar dacă se simțea aidoma unui copil pierdut la Festival, aici, în această insulă de neînțeles, imaculată, ce se rotea pe cer. Elsevier încercase s-o facă părtașă la tot ceea ce vedea, până când Moon începuse să simtă mândria nepăsătoare a extraplanetarilor, care considerau că o navă stelară e ceva la fel de banal ca o corabie, care tratau lucrurile sublime și miraculoase de parcă reprezentau dreptul lor legitim. Cu fiecare mică minune tehnologică pe care răbdarea lui Elsevier o învăța s-o utilizeze, venerația ei față de altele mai mari pălea, până ce ajunsese să stea pe balconul apartamentului lor și să se uite la Piața Hoților ca orice extraplanetară get-beget ; o cetățeană a Hegemoniei, simțindu-se complet ca la ea acasă în această comunitate interstelară.

Îi trecu apoi prin minte că înțelesese în sfârșit ceea ce Sparks încercase întotdeauna s-o facă să simtă ; și-și închipui ce mult ar fi însemnat pentru el să fie aici — și își aminti că-l părăsise tocmai atunci când avusese nevoie de ea.

— Sparks este în Carbuncle — trebuie să mă întorc. Nu pot rămâne aici fără el. „Exilată pe o insulă înconjurată de un pustiu fără viață“. Nu pot fi sibilă aici. Își apăsă palma pe trifoiul de la gât. Mi-am părăsit propria lume când trebuia să rămân. Nu mi-am făcut datoria, n-am ajuns la Sparks, am dat greș... Doamna nu mai aude rugile mele. Sunt pierdută și de aceea nu mai aud vocea Ei. Își trecu picioarele desculțe peste marginea patului, punându-le pe podeaua rece. E o greșeală : eu nu aparțin acestui loc. Eu aparțin Tiamatului..., zise fata și în timp ce vorbea, simți dintr-o dată că trăiește sentimentul respectiv cu o intensitate specială. Susținu privirea lungă a lui Elsevier, dorindu-și ca bătrâna să-i înțeleagă nevoia, dorul... și amărăciunea.

— Moon. Elsevier își lipi palmele laolaltă, așa cum făcea când încerca să ia o hotărâre. Cum să-ți spun oare, căci oricum aș face-o, tot rău e ?... Tu nu te poți duce acasă.

— Ce ? Coșmarul estompă imaginea camerei și a feței neliniștite a bătrânei. Ba pot ! Azvârli lumina încrederii ei împotriva umbrei. Trebuie să pot !

Elsevier ridică brațele, pe jumătate cedând, pe jumătate apărându-se.

— Nu... nu. Voiam doar să spun... voiam să spun că nu te poți duce acasă până când Cress nu se va face destul de bine ca să-și reia funcția de astrogator.

Cuvintele se stinseră, ca o șansă pierdută.

Moon se încruntă nesigură ; un văl de îndoieli continuă să adumbrească chipul lui Elsevier. Își frecă ochii, fața ; corpul îi era gârbovit de oboseală și dezamăgire.

— Știu. Îmi pare rău. Degetele ei bâjbâiră după sticla de tranchilizant, pe jumătate goală, de pe etajera de lângă pat.

— Nu. Mâna tuciurie a lui Elsevier o apucă strâns de încheietură și-i trase brațul înapoi. Nu ăsta e răspunsul. Și nu vei găsi răspunsul la spaimele tale, întorcându-te pe Tiamat — ele te vor urmări pretutindeni, totdeauna, dacă nu vei afla ce face cu adevărat un sibil. Eu nu sunt destul de înțeleaptă ca să-ți explic asta, dar există cineva care poate. La prima fereastră favorabilă de acces vom coborî pe sol și-l vom vedea pe cumnatul meu. Întinse mâna și luă sticla cu pilule. Asta trebuia s-o fi făcut eu demult... dar, de, nu-s decât o femeie bătrână și proastă. Se ridică în picioare, zâmbind către lipsa de înțelegere a sibilei. Oricum, cred că ne va face tuturor un mare bine chiar și numai faptul că vom pune din nou piciorul pe o planetă adevărată. Și poate Cress va fi în măsură să vină cu noi. Odihnește-te acum, draga mea... și vise plăcute. Atinse ușor obrazul lui Moon și ieși din cameră.

Fata își trase iar picioarele în pat și-și întinse peste stomac pătura subțire, care era tot ce-i trebuia în momentul ăsta. Dar nici un vis plăcut n-o aștepta în noaptea fără viață care înconjura orașul-insulă sau planeta lui. Se întinse privind fix activitatea semi inteligibilă ce pâlpâia straniu prin ecranul mural, cu mintea și trupul provocându-i dureri din nevoi diferite. În acest loc straniu nu exista nimeni care să-i poată lumina vreunul din visele ei întunecate, decât dacă ar fi lăsat-o să plece acasă... **acasă...** Lacrimi i se prelinseră pe obraji, pe când pleoapele se închiseseră încetișor.

Călătorea prin Piața Hoților sub lumina zilei artificiale, înghesuită în tramvaiul aglomerat al astroportului alături de Elsevier, Silky, un Cress cu picioare din

cauciuc și destui navetiști posomorâți ca să populeze o insulă. La fiecare câteva ore, orbita stației spațiale trecea peste o „fereastră« — un coridor de transport și navigație ce cobora către suprafața lui Kharemough ; pe planetă însă, ferestrele erau localizate la sute sau mii de kilometri distanță una de alta. Dacă pierdeai o oprire, trebuia să aștepți o zi întreagă redeschiderea acesteia.

Când urcase ea în tramvai, nu mai era nici un scaun liber, dar un bărbat se ridicase și-i oferi locul lui în mod neașteptat. Moon zâmbise și cedase locul lui Cress, dar atunci un alt bărbat îi oferise locul. Stânjenită, fata o împinsese pe Elsevier pe scaun și-i șoptise :

— Și-or fi închipuind că sunt atât de palidă din cauză că sunt bolnavă ?

— Nu, dragă. Elsevier se încruntase, cu o dezaprobare prefăcută și-i trăsese zdravăn de tivul tunicii galbene, fără mâneci, lungă până la coapse. Dimpotrivă. Ar trebui să-ți pui haina.

Atinsese haina de culoarea vinului, purtată de fată pe braț.

— E prea cald.

Moon își pipăise cosițele prinse cu ace în vârful capului ca să n-o jeneze și-și amintise de robele voluminoase ca și de salopetele strânse pe corp pe care le încercase și le aruncase cât colo în magazinele din Bazarul Orașului Central. Acum că părăsise nava încercase să-și poarte propriile haine, dar erau prea groase. Aerul stației părea la fel de cald ca și sângele, așa că se îmbrăca pe cât de sumar îi permitea Elsevier.

— Când eram fată, umblam acoperită cu văluri din creștet până-n tălpi — asta făcea parte din misterul femeii. Elsevier își aranjase faldurile caftanului larg, imprimat cu multe culori ; colierul ei din clopoței avea un clinchet plăcut. Și ce n-aș fi dat să le arunc pe toate și să alerg dezbrăcată pe stradă, în arșița aburindă a verii ! Dar n-am îndrăznit niciodată...

Moon se ținu de spătarul scaunului, la un pas în spatele lui Silky, care tăcea nefericit și pe care-l simțea stingher în mijlocul atâtor străini. Ea privi afară — vehiculul nu avea pereți laterali — spre bulevardele comunității interstelare a portului, unde Elsevier împărțea un apartament cu Silky și Cress — acum și cu Moon — în

eleganta claustrofobie a ghetoului extraplanetar al Kharemoughului. Moon se simțea deja pierdută ; nu putea să priceapă sistematizarea acestui oraș, așa cum nu înțelegea obiceiurile oamenilor care-l conduceau. Tot ce știa era că întreaga construcție se integra într-o formă de inel, având astroportul plasat în mijloc. Băștinașii de pe Kharemough numeau Comunitatea extraplanetară „Piața Hoților“, iar străinii care locuiau acolo acceptau denumirea cu o perversitate amuzată. Kharemough domina Hegemonia, deoarece producea cele mai sofisticate articole tehnologice, iar Elsevier îi spusese într-o zi, nu fără oarecare mândrie, că „Piața Hoților« era mai mult un adevăr decât o defăimare.

— Cum ai devenit o... Cum de-ai venit atunci pe Kharemough ? întrebă Moon, când bătrâna nu-și mai continuă amintirile.

I se părea din ce în ce mai neverosimil faptul că această femeie amabilă și modestă putuse alege o carieră ce îi sfida pe toți, și în primul rând legea interstelară.

— O, draga mea, felul cum mi-am pierdut eu vălurile și respectabilitatea este o poveste lungă, tristă și încâlcită...

— Falsă modestie !

Se foi Cress în scaunul din fața lor, cu ochii închiși și mâinile apăsate pe piept. Ieșise din spitalul portului de numai două zile.

— Te simți bine ? îi atinse umărul Elsevier.

— Grozav doamnă, rânji el. Sunt numai urechi.

Elsevier îl înghionti și se rezemă de spătar, ridicând resemnată din umeri.

— Așaaa... Eu sunt de pe Ondinee, o planetă despre care sunt sigură că ți s-ar părea mai de neînțeles decât Kharemough, deși nivelul lor tehnologic nu-i nici pe departe atât de ridicat. În țara mea femeile nu erau încurajate...

— **Nu li se ,permitea,** interveni Cress.

— ...să-și trăiască pe deplin viața, în felul pe care l-ai cunoscut tu întotdeauna.

Vocea ei plutea peste murmurul conversațiilor din jur precum fumul care se înalță în ceața orașului unei alte lumi, într-o țară dominată de temple-criptă piramidale ale unei teocrații străvechi. O țară unde femeile erau

cumpărate și vândute precum mărfurile locuiau în odăi separate din complexele familiale și fără să se amestece cu bărbații, care nu le erau parteneri, ci niște stăpâni geloși. Viețile lor urmau căi înguste, adânc întipărite de-a lungul generațiilor ; vieți incomplete, dar liniștite și previzibile.

O fată timidă pe nume Elsevier — Supunere — urmase vechile poteci bătătorite ale tradiției, se înfășurase în văluri care-i ascundeau umanitatea, poticnindu-se adesea în făgașurile ritualului, totuși fără să-și vadă vreodată propria viață de la distanță, pentru a se întreba de ce se întâmpla așa. Până când, într-o zi, curiozitatea o îndepărtase de vizitele regulate la altarele spiritelor protectoare, ducând-o în mulțimea adunată să asculte un extraplanetar țicnit clamând despre libertate și egalitate. Acesta urcase sfidător treptele Marelui Templu al lui Ne'ehman, în timp ce un grup de tineri radicali localnici vârau foi volante în mâinile și hainele spectatorilor. Totuși gloata devenise furioasă și amenințătoare ; nemiloasa Securitate a Bisericii intervenise ca s-o împrăștie și, în panica ce urmase, zvârliseră tot ce prindeau în dubele negre.

Elsevier se ghemuise într-un colț al vehiculului ce hurducăi, presată de mulțimea de oameni înghesuiți claie peste grămadă. Îmbrâncită și călcată în picioare, cu vălurile sfâșiate, se chircise, plângând cu sughițuri și cuprinsă de isterie, la gândul că putea fi pângărită sau ucisă. Niște mâini puternice o prinseseră însă brusc, trăgând-o în picioare și sprijinind-o cu spatele de perete. Înnebunită de spaimă, simțise că lumea se învârte în jurul ei și că o duce ca un vârtej...

— Pentru numele zeilor nu leșina acum ! Nu te pot sprijini la nesfârșit ! îi răsună o voce în urechi, urmată de o palmă.

Durerea îi perforă zidul de nebunie. Deschise ochii, smiorcăindu-se, și văzu înaintea ei fața scofâlcită, însângerată a extraplanetarului țicnit, bărbatul care declanșase totul... ...singurul bărbat pe care avea să-l iubească toată viața. Dar în acel moment, nimic nu era mai îndepărtat de mintea ei decât dragostea.

— Te simți bine ? întrebă el și gemu când cineva îl lovi peste rinichi. Își proptise brațele în pereți, apărând-o cu trupul său. Elsie clătină din cap. Te-am rănit ? N-am făcut-o într-adins. Întinse o mână și-i mângâie ușor obrazul descoperit. Ea se feri trăgându-și peste cap pânza sfâșiată a vălului. Iartă-mă, adăugă bărbatul, plecând ochii și proptindu-se iar în brațe, când duba se legănă la o cotitură. Tu nici măcar nu te aflai acolo ca să-mi asculți discursul, nu-i așa ?

Se strâmbă cu tristețe ; dintr-o dată păru să fie doar cu puțin mai în vârstă decât ea. Elsie scutură din nou din cap și se șterse la ochi. El bombăni cu amărăciune ceva pe limba lui.

— KR are dreptate : fac mai mult rău decât bine !... Nu tremura, n-o să-ți facă nimeni nici un rău. Odată ce ajungem la anchetatori, vor separa neghina și te vor lăsa să pleci.

O altă scuturătură. Fata știa prea bine ce reputație avea poliția Bisericii. Își simți din nou ochii înlăcrimați.

— Nu plânge. Te rog. El încercă un zâmbet dar nu reuși să-l mențină. N-am să-i las să-ți facă vreun rău. (Era o absurditate, totuși Elsie se agăță de ea ca de un pai, ca să nu se înece). Știi ce, căută bărbatul să schimbe vorba, ăă..., dacă tot ești aici..., n-ai vrea să-mi asculți discursul ? Asta ar putea fi ultima mea șansă. Stropi de sudoare sclipiră în părul lui aspru castaniu.

Fata nu răspunse și, luându-i tăcerea drept acceptare, el umplu restul călătoriei lor sufocante către judecată cu aerul proaspăt și dulce al idealismului său lipsit de speranță... în care toți oamenii trăiau laolaltă ca frații, femeile se bucurau de aceleași libertăți ca și bărbații și-și asumau aceeași răspundere pentru propriile lor fapte... Până când duba se opri, hurducându-se și readucându-i la realitatea cruntă, Elsie se convinsese că bărbatul era teribil de aiurit... și teribil de frumos.

Dar apoi ușile se deschiseră zgomotos, lăsând să pătrundă lumina nemiloasă a zilei și comenzile aspre ale paznicilor, care-i mânară pe nefericiții captivi în curtea interioară a centrului de detenție. Ei doi coborâră ultimii și bărbatul o strânse scurt de mână — „Fii curajoasă, surioară“ — întrebând-o cum o cheamă.

Ea îi vorbi în sfârșit, doar atât cât să-și spună numele, înainte ca paznicii să ajungă la el. Îl auzise protestând împotriva reținerii ei fără vină, în timp ce temnicerii îl târau afară iar vorbele lui se transformară într-un icnet.

Mâini grele o înşfăcară şi o duseră de-acolo, astfel încât nu mai putu să vadă ce se întâmpla cu bărbatul. Fusese împinsă împreună cu ceilalţi în clădirea postului de poliţie şi nu-l mai revăzuse.

Înăuntru o aştepta tatăl ei, venit la apelul disperat al însoţitoarei, după ce fata fusese luată cu duba. Elsie se repezi smiorcăind la taică-su care, după ameninţări şi o sumă importantă de bani depusă în fondul pentru misionari al Bisericii, o scosese din acel loc îngrozitor, înainte ca anchetatorii să poată ştirbi pentru totdeauna reputaţia fetei.

Ea rămase acasă aproape două săptămâni, abia îndrăznind să iasă pe stradă, în vreme ce teama i se potoli treptat şi îşi putu permite să se gândească din nou la extraplanetarul nebun... să se mire de cuvintele lui şi de bunătatea pe care i-o arătase în toiul haosului... să se întrebe, cu încă şi mai multă greutate, dacă el mai trăia. Deşi ştia că nu va afla asta niciodată şi că nu-l va revedea nicicând, încă nu-şi putea alunga din minte fantoma lui cu ochi strălucitori.

Cu toate astea, nu-l recunoscuse pe străinul sigur pe sine, aşezat pe banca de lângă zidul acoperit cu viţă, atunci când mama ei a condus-o în faţa unui „peţitor", lăsând-o, stingherită şi nesigură, să fie cercetată de privirea înfocată a bărbatului. Acesta purta un costum tradiţional de om de afaceri şi o mantie ; o pălărie cu boruri largi îi întuneca jumătate din faţă. Prin vălul ei, Elsie nu putu distinge decât ceva purpuriu şi verde.

Neliniştită, îşi aruncă pe spate vălul albastru întunecat, pentru a-i permite necunoscutului să-i vadă chipul, totuşi ferindu-şi ochii. Făcu o reverenţă şi colierul ei cu clopoţei din argint scoase un clinchet melodios în aerul liniştit.

— Elsevier ! Nu mă 'ecunoşti, aşa-i ?

Cuvintele erau bolborosite, dar dezamăgirea străinului răsună cu claritate. El îşi scoase pălăria.

Fata îi recunoscuse însă vocea, chiar aşa distorsionată cum era, şi se aşeză pe bancă, scoţând un mic ţipăt de uimire.

— Tu ! Oh... Sfinte Calavre ! bâigui ea abia dându-şi seama că scăpase o înjurătură. Ridică mâna spre faţa lui, dar n-o atinse ; arămiul cald al pielii părea o tapiserie din tăieturi şi arsuri pe jumătate vindecate, iar linia ascuţită a maxilarului său era încă întunecată şi umflată.

— I-am spus ta'ălui 'ău c-am avut un acciden'. Zâmbi din ochi şi arătă cu mâna : falca-i prinsă-n sârmă.

Chipul Elsiei se crispă de emoţie, şi-şi frânse mâinile î poală.

— E-n reg'lă. A'cu' nu mai doare.

Anchetatorii nu-l dăduseră pe mâna Albaştrilor, ci îl bătuseră cu rândul până la sânge o zi şi-o noapte, după care îl azvârliseră în stradă, de unde se târâse cât putuse de repede.

— Nişi nu mai vreau să-mi amintesc...

Izbucni în râs ; dar aveau să treacă mulţi ani până să-i spună măcar o fărâmă de adevăr. Amuţi, uitându-se la ea de parcă aştepta ceva.

— Şi falca ta-i p'inşă cu sârmă, şurioară ?

— Nu ! Îşi scutură ea capul în clinchet de clopoţei. Eu... eu m-am gândit la tine. De nenumărate ori. Am crezut că n-o să te mai văd niciodată... mi-a fost teamă pentru tine. Simţi brusc dorinţa de a-i strânge la piept faţa lovită. De ce-ai venit aici ?

Strânse între degete pânza vălului. „Nu ca peţitor". Dar nu-şi reacoperi chipul şi nici nu simţi nevoia s-o facă de faţă cu el.

— Trebuia să fiu sigur că eşti bine. Ai păţit ceva ?

— Nu. A venit tatăl meu... Ai fost tare bun cu mine. Tata o să...

— Nu. Te rog, nu-i spune de mine. Spune-mi doar c-ai fost atentă la ideile mele. Spune-mi c-am blantat o sământă în mintea ta... Spune-mi că vrei să ştii mai multe.

— De ce ? Din toate întrebările şi răspunsurile care-i treceau prin minte, singura care-i ieşi din gură fu exact aceea care lui nu-i spunea nimic.

— „De ce ?" (Ea văzu însă în ochii lui că înţelesese). La dracu... pentru că vreau să te mai văd.

— Oh ! Mă simt în al nouălea cer !

Chicoti prosteşte, apoi îşi duse mâinile la gură, zărindu-i expresia de pe faţă. Femeia care avea să câştige dragostea acestui bărbat trebuia să-i câştige mai întâi respectul.

— Da ! Îl privi cu îndrăzneală, fără să stea pe gânduri, dar cu o tresărire în obraz. Da ! Vreau să știu mai multe. Te rog să mai vii.

— Când ? surâse el.

— Tatăl meu...

— Când ?

— Mâine, îi răspunse ferindu-și ochii.

— Voi veni, încuviință din cap bărbatul.

— C... Câte neveste ai ? Se căi imediat că pusese o asemenea întrebare.

— Câte ? (Păru indignat). Niciuna ! Pe Kharemough, noi credem că la un moment dat nu poate exista decât una singură. Una e de-ajuns pentru o viață de om... dacă-i femeia pot'ivită. Căută prin jachetă și scoase un teanc de manifeste : Ți-am adus astea, fiindcă eu vorbesc mai greu deocamdată. Asta însă... și asta sunt scrise de mine. Vrei să le citești ?

Ea aprobă din cap și simți parcă un șoc traversându-i brațul când atinse hârtiile.

— Ai o grădină frumoasă aici. O anume nostalgie se strecurase în vocea lui. Tu îngrijești florile ?

— O, nu. Elsie clătină din cap, un pic tristă. Mi se permite să vin aici doar la ocazii speciale. Și nu mi se dă voie niciodată să fac ceva care m-ar putea murdări. Dar iubesc florile. Mi-aș petrece tot timpul aici, dac-aș putea.

O hotărâre stranie apăru pe chipul stâlcit al bărbatului. Se întinse tacticos și apucă o floare de culoarea levănțicăi, cu multe petale, din vița de deasupra lor. O puse în mâinile fetei.

— Toți murim, într-o bună zi. Mai bine să trăim o viață liberă decât să murim pe o viță.

Ea închise floarea în mâinile făcute căuș, inspirându-i aroma. Îi zâmbi fără să-i asculte cuvintele, iar el îi întoarse zâmbetul.

— Atunci, pe mâine. Se ridică țeapăn.

— Te duci...

— Diseară am o întrunire la Universitatea din Merdy. Zâmbi radios văzând-o dezamăgită și se aplecă puțin, cu un aer conspirativ. Sunt un ajitator estern, să știi.

— Dar n-o să... ? Elsie îndrăzni să-l atingă ușor.

— Oho ! El își trase pălăria pe ochi. Făr' de spiciuiri — măcar pân-oi putea dășchide iar gura... La revedere, surioară.

Porni să traverseze curtea cu pas legănat, înainte ca ea să-și dea seama că nici măcar nu-i știe numele. Privi teancul de materiale de propagandă și citi : **Parteneri într-o Lume Nouă,** de TJ Aspundh. Oftă.

— Ce ți-a dat ?

Mama ei cercetă bănuitoare manifestele.

— Ăă... păi... poezii de dragoste. Elsevier le îndesă repede în brâu și-și trase vălul în jos. Unele-s scrise de el.

— Hm. Maică-sa clătină din cap și clopoțeii răsunară. E un Kharemoughi — i-a dat tatălui tău un branșament de videocomunicații ca să-l lase să te vadă. Stăpânul meu a fost foarte mulțumit. La urma urmei, asta depinde de el... nu de noi.

— De ce ? sări Elsevier, foșnind hârtiile. De ce nu depinde de noi ?

Mama îi luă floarea din mână și o conduse înapoi în apartamentele femeilor.

TJ veni așa cum promisese, comportându-se ca un adevărat model de bună-cuviință în fața părinților ei, iar în particular ca un visător încăpățânat ce se îndrăgostea nu de fata care era Elsevier, ci de femeia care putea fi. Îi mai aduse niște literatură revoluționară disimulată sub formă de poeme de dragoste ; dar înainte ca ea să poată începe să exploreze noua lume ale cărei orizonturi i le lărgea zilnic, încercările ei timide de a se impune în fața familiei conduseră la descoperirea ascunzătorii în care-și ținea broșurile și astfel TJ fu alungat din viața ei.

— Dar nu i-ai lăsat să vă separe. Moon se rezemă de spătarul scaunului. Ai fugit ?

— Nu, draga mea. Elsevier clătină din cap, încrucișându-și mâinile într-un gest care amintea de atitudinea supusă. Tata m-a încuiat în camera din turn pentru că se temea c-o voi face — și asta s-a întâmplat chiar înainte ca mie să-mi treacă prin minte. Zâmbi. Dar TJ era neînfricat. S-a întors într-o noapte cu aeroglisorul, a urcat până la fereastra mea și m-a furat.

— Și tu...

— Am înnebunit ! Nu eram nici pe departe atât de emancipată pe cât își închipuia el sau pe cât păream, iar

prin atitudinea mea de autoafirmare nu făceam altceva decât să recâştig simpatia cuiva... a lui. Acum el îmi distrusese reputaţia. Aproape că am murit de ruşine în noaptea aceea de pomină. Dimineaţa însă am ajuns la portul spaţial şi de acolo nu mai era cale de întoarcere. (Privi afară, văzând de fapt un alt loc, în alt timp). Cred că aşa am fost mereu, toată viaţa : TJ crezând în „Asigură-te că ai dreptate şi-apoi mergi înainte", iar eu crezând în „Fă ceea ce trebuie"... Dar chiar şi în noaptea aceea teribilă, în mintea mea nu exista nici o îndoială că el acţionase cu inima cea mai curată, că mă iubea într-un fel în care nu îndrăznisem niciodată să visez că aş putea să fiu iubită. După ani şi ani, l-am mustrat pentru fapta aceea de pură dominaţie masculină. A râs şi mi-a spus că nu făcuse altceva decât să încerce să lucreze potrivit sistemului.

Ne-am cununat în portul spaţial, la una dintre acele înspăimântătoare maşini „notar", iar călătoria la Kharemough a reprezentat luna noastră de miere. Săracul TJ ! Parcursesem jumătate din galaxie înainte de a-l lăsa să m-atingă. Dar după ce-am aflat că ceea ce mi se spusese toată viaţa despre... corpul meu fusese o minciună, mi-a fost mai uşor să cred că am şi eu minte şi că mă pot conduce după capul meu. Eram diferiţi în multe privinţe..., oftă ea, totuşi sufletele noastre au fost ca unul.

Întunericul îi înghiţi pe neaşteptate când tramvaiul intră într-una dintre spiţele tubulare transparente ce traversau spaţiul dintre roata exterioară şi butucul astroportului. Imaginile sugerate de cuvintele lui Elsevier se pierdură în propriile amintiri ale lui Moon despre lumina focului şi vânt, despre sărutări calde şi două inimi bătând la unison. Întunericul pustiu se strecură în pustiul din sufletul fetei care ar fi trebuit să fie plin ; iar de acolo i se reflectă pe faţa care se mohorî ca şi inima.

— Aş vrea să-l fi cunoscut.

Faţa lui Cress străluci pentru o clipă când îşi aprinse una din trestiile cu aromă de mirodenii pe care toată lumea pe-acolo părea să le fumeze.

— El dus, zise Silky fără noimă, remarcând ceva evident. Silky abia putea fi înţeles când vorbea în Sandhi, limba internaţională de pe Kharemough, pe care Moon o învăţa cu ajutorul lui Elsevier. Însă gândurile dinapoia

bolboroselilor lui de nepătruns erau pentru ea la fel de opace ca întotdeauna.

— TJ te-ar fi scos din minţi, comentă Elsevier cu simpatie. El era întotdeauna atent la ce se întâmplă. Tu te mişti printr-un mediu temporal mult mai dens — eşti mult mai potrivit pentru astrogaţie.

Cress râse ; apoi începu să tuşească.

— Ţi-am zis să nu mai fumezi !

Elsevier se întinse şi-i smulse din mână trestia incandescentă, fără ca el să protesteze.

— Dus, zise Silky. Dus. Dus..., mormăi el de parcă ar fi fost obsedat de sensul cuvântului.

— Da, Silky, murmură bătrâna. Cei buni mor întotdeauna tineri, chiar dacă trupul lor ajunge la vârsta de o sută ani. Dezmierdă unul din tentaculele mutilate întinse pe spătarul scaunului lui Cress. Nu l-am văzut niciodată aşa de furios, sau aşa de sensibil, ca în ziua când te-a luat din carnavalul acela stradal din Narlikar. Clătină din cap, şi colierul de clopoţei scoase un clinchet argintiu : El suferea pentru toţi şi de asta a vrut să pună capăt durerii. Nici nu ştiu cum a trăit aşa.

„Unde-i acum Sparks şi cine-i face rău ? Şi de ce nu-l pot ajuta ?". Moon îl fixă pe Silky cu o înţelegere pe care nu şi-o dorise. „Oh, Doamnă... nu mai pot aştepta". Dar rugăciunea ei nu fu auzită şi rămase fără răspuns.'

— Să cred că şi-a rupt toate legăturile radicale fiindcă îi era teamă pentru mine... când ştiam că şi-ar fi dat cu drag viaţa pentru convingerile lui. Eram furioasă, dar şi bucuroasă : El era un pacifist printre oameni cu alte credinţe. (Trase un fum din trestia lui Cress). Apoi s-a apucat de contrabandă ! Oh...

Tramvaiul ieşi iar la lumină, la nivelul pentru pasageri al astroportului propriu-zis. Peste tot de-a lungul drumului se zăreau ecrane murale, pe care se proiectau peisaje schimbătoare din alte lumi. La nivelurile de mai jos, un număr inimaginabil de bunuri importate de pe toate acele planete aşteptau transportul către suprafaţa Kharemoughului. Alte nenumărate încărcături de produse executate de industria sofisticată a planetei de dedesubt treceau prin portul stelar fiind destinate exportului. Se proiectau şi alte imagini, menite să-i impresioneze pe vizitatori, scene care glorificau culmile tehnologice ce pu-

teau susține procese majore de fabricație chiar în spațiu. Lui Moon i se spusese că acesta era cel mai mare oraș plutitor, deși nu singurul, aflat deasupra Kharemougului ; existau mii de șantiere de producție și fabrici, ai căror lucrători își duceau traiul mai mult în spațiul dintre planetă și sateliții ei. Ideea de a-și petrece toată viața într-o neagră izolare o obseda și o deprima.

Tramvaiul se opri lent în zona de așteptare pentru călătorii ce coborau spre suprafața planetei. Fără un cuvânt, Moon îi urmă pe Cress și pe Silky prin mulțime ca să-și ocupe locul într-un salon, în timp ce Elsevier se duse la automatele de bilete.

— Ah...

Cress se instală comod, privind în sus la omniprezentele ecrane video. Pe ele apăreau scene din exteriorul portului stelar : suprafața cețoasă acoperită de nori a planetei Kharemough ; suprafața celui mai apropiat satelit natural — precum o pictură abstractă de poluanți industriali ; imaginea strălucitoare a unui cargobot interstelar — un lanț de discuri asemenea unor monezi înșirate pe ață, proiectându-se pe întunericul mat precum un colier făcut din scoici perforate. Cress stătea la margine, astfel încât să-l protejeze pe Silky împotriva străinilor ; acesta rămăsese cu gura căscată la mulțimile de trecători ce se deplasau, formând modele precum petele de petrol pe suprafața unei ape.

— Asta-mi place mie la cei de pe Kharemough — întotdeauna caută să-ți țină mintea ocupată.

În vorbele rostite alene răsună o notă falsă, în timp ce pe ecran sclipeau luminile navelor stelare. Potrivit lui Elsevier, Cress fusese cândva un astrogator cu experiență la o mare companie de navigație.

— Păcat că nu putem vedea navele Primului Ministru, dar nu este așteptat să se întoarcă acasă mai devreme de câteva săptămâni. Ele sunt ceva care ți-ar fura ochii, domniță.

Fata își îndepărtă pentru o clipă privirea de pe ecrane.

— De ce-mi spui mereu așa ? Numele meu e Moon.

— Ce ? Cress o privi inexpresiv și ridică din umeri. Știu că ăsta e, domniță, spuse el domol. Dar ești sibilă și eu îți datorez viața. Meriți să mă adresez dumitale cu respect. De altfel, adăugă cu un zâmbet, dacă m-aș

adresa prea familiar, aș putea să mă îndrăgostesc de dumneata.

Moon se uită atentă la el, luată prin surprindere, dar pe fața lui nu se putea citi dacă glumește sau nu. Privi din nou într-o parte, iritată, neștiind cum să-i răspundă ; încercă să revină la imaginile de pe ecrane.

Voci imateriale făceau anunțuri în sandhi și în alte șase limbi pe care ea nu le cunoștea deloc. Ideogramele folosite de sandhi îi erau de neînțeles, cum însă învăța limba vorbită de pe benzi, mai deslușea câte ceva din cele ce auzea. Benzile îi asigurau inițierea cu ajutorul muzicii, și astfel cuvintele i se întipăreau în subconștient fără mare dificultate ; de fapt, acum putea să înțeleagă cea mai mare parte a celor auzite. Dar existau nuanțe și nuanțe ale acestui grai, reflectând nivelul relațiilor dintre oamenii care îl foloseau. Un sistem rigid, de caste controla poporul planetei, locul oamenilor în societate fiindu-le pecetluit din ziua în care se nășteau. Extraplanetarii erau imuni la aceste restricții, cu condiția să nu se amestece în treburile locale ; dar Moon, cu toate protestele lui Elsevier, fusese odată amendată pentru simplul motiv că se adresase unui negustor cu formula obișnuită în sandhi pentru această ocupație în loc să-i spună „cetățene". Contravențiile mai grave de comportare în cadrul sistemului se pedepseau cu amenzi grele sau chiar cu pierderea rangului moștenit. Existau magazine, restaurante și teatre separate pentru rangurile Tehnicienilor, Netehnicienilor și Neclasificaților, iar locuitorul de rang înalt și cel de rang inferior nu puteau nici măcar să-și vorbească unul altuia fără un intermediar. Se întrebase indignată, ținând strâns tichetul de contravenție, cum de suportau ei așa ceva, la care Elsevier se mulțumise să zâmbească și să adauge scurt :

— Inerția, draga mea. Cei mai mulți oameni pur și simplu nu sunt îndeajuns de nefericiți de situația cunoscută pentru a o schimba cu una necunoscută. TJ n-a putut niciodată să-nțeleagă lucrul ăsta.

Moon se aplecă în față, când Elsevier își făcu apariția din mulțime.

— Lumea se-mbarcă deja. Am face bine să mergem și noi.

Flutură biletele de călătorie tipărite de calculator înspre poarta de la capătul îndepărtat al sălii de așteptare, unde pasagerii intrau ca printr-o pâlnie în spațiul necunoscut. Cress se ridică în picioare odată cu Silky ; Moon îi urmă, resemnată.

— Nu mai fi așa de posomorâtă, domniță, spuse Cress. N-o să simți nimic. Totul e în mâinile controlorilor de trafic — o navetă nu e o navă. Seamănă mai degrabă cu o ladă.

— E frumos acolo jos, Moon. Așteaptă pân-ai să vezi grădinile ornamentale ale lui KR.

— Nu de grădini am eu nevoie, Elsie. Ochii ei se îndreptară din nou către imaginea spațiului precum acul către magnet. Trebuie să merg acasă.

Cress îi aruncă lui Elsevier o privire acuzatoare imposibil de exprimat în cuvinte ; bătrâna întoarse capul.

— Așteaptă până îl vei întâlni pe KR și atunci o să înțelegi totul, Moon, o asigură Elsevier.

20

Urcară printre ultimii în navetă. Prin ușa ecluzei, Moon îi întrezări aspectul exterior butucănos, de forma unei cutii. Fără propulsie proprie, vehiculul părea într-adevăr o ladă, exact așa cum spusese Cress. Era tras către planetă, apoi împins iarăși în sus ca un balot de marfă, ținut ca într-o mână nevăzută de un mănunchi de raze împingătoare — sau tractoare — emise de un centru planetar de distribuție. Naveta culisa într-o „fereastră« de forma unui puț larg de treizeci de metri, care pătrundea în zona industriei grele situată între Kharemough și lunile sale.

La bord fură conduși spre niște șiruri de scaune dispuse deasupra unui ecran central așezat în podea, care arăta suprafața planetei acoperită de o ceață cu reflexe albastre și kaki ; Moon încercă să se gândească la imensitatea de dedesubt și să-și alunge din minte distanța uriașă până la sol. Nici chiar aici, în navetă nu exista imponderabilitate ; cei de pe Kharemough pretindeau, cu o mândrie nedisimulată, că greutatea cea mai mare era

să scape de gravitație, întrucât producerea ei o puteau realiza oricând doreau.

Ieșirile se etanșară, naveta se desprinse din strânsoarea stației și-și începu căderea în tubul de forță. Indiferentă la conversațiile murmurate, aproape neinteligibile, din jurul ei, lui Moon nu-i păsa decât de suprafața planetei ce părea că se ridică spre ei pentru a-i întâmpina la jumătatea drumului : discul amorf, învolburat de nori, se lărgea, făcându-i detaliile tot mai clare, în timp ce vocea liniștitoare a lui Elsevier atrăgea atenția asupra mărilor de un albastru sclipitor, sau asupra verdelui-ocru al insulelor care, în imensitatea lor, împingeau până și marea în lături. Insula centrală crescu până acoperi ecranul în totalitate, divizându-se mereu în fresce cu munți, păduri, terenuri agricole, toate rostogolindu-se inexorabil în lumina dimineții... și apoi, înainte ca fata să-și dea seama, inelul subțire al unui oraș se întinse în unduiri concentrice în jurul unui șes imens, strălucitor, lipsit de arbori.

— ...terenul de asolizare, zise Elsevier.

În momentul final, fata avu sentimentul că mâna invizibilă a unui uriaș îi culege din văzduh înainte să se producă impactul cu caroiajul strălucitor de pe sol. Invizibila mână îi purtă într-una din clădirile ce străjuiau suprafața de asolizare și-i așeză în cele din urmă pe pământ.

Mulțimea de călători părăsi interiorul zugrăvit în culori calde al terminalului pentru pasageri. Moon își simți picioarele tremurându-i când începu să meargă ; de vină era probabil gravitația planetei străine... sau poate o proastă circulație sanguină. Gravitația artificială a astroportului fusese mai mică decât cea pe care o cunoștea ea, iar cea de-aici era mai mare ; picioarele i se împleticeau indiferent cât de precaut se mișca.

În zona aceasta de abia răsăriseră zorii. Aerul continua să fie rece ; Elsevier își vârî mâinile în interiorul mânecilor hainei. Moon își aruncă pe ea roba roșie ca vinul și o strânse cu cordonul, fără să mai protesteze. Kharemoughii erau oameni modești și Elsevier o avertizase că libertinismul din Piața Hoților nu se întindea până jos, pe sol. Răsăritul de soare apăru ca o floare înspre est, dar cerul de deasupra rămânea încă negru și fără stele... Privind în sus, fetei i se opri respirația la

vederea cerului. În partea superioară întunericul era acoperit cu o perdea ce cădea în falduri ușoare verde-trandafirii, galben-aurii sau albe ca gheața cu reflexe albăstrii ; păreau niște benzi de curcubeu, împodobite cu raze de un alb scânteietor ce încoronau o lume vrăjită dintr-o țară de vis.

— Ia te uită acolo, Silky ! izbucni Elsevier vorbind în sandhi, când privi în direcția unde se uita Moon ; dar vorbele ei nu sunau deloc a laudă. Dezgustător !

— Aici ai dreptate, cetățeano.

Trei pasageri cu care călătoriseră în navetă, niște băștinași oacheși și zvelți din Kharemough, stăteau în picioare lângă ei așteptând un taxi ; unul din ei încuviință dezgustat din capul acoperit cu cască și adăugă :

— Poluare... să crezi îți vine că ziua de mâine prevăzută n-a fost. Voi zei, morman de vechituri netrebuincioase acolo plutește. Nu știu cum cred ei a noastră treabă să ne-o facem· Controlul traficului nu mai există, e o cursă a distrugerii.

— SN... (Unul din însoțitorii săi era o femeie ; ea râse ușor și-l bătu pe umăr, nu chiar în joacă). Acești cetățeni nu sunt de pe-aici, ridică ea semnificativ din sprâncene. Nu-i cazul a-i plictisi cu plângeri ale noastre mărunte, nu-i așa ?

— Da, bătrâne, aprobă a treia cască. Tu ca un biopurist întocmai te exprimi.

Primul bărbat își vârî mâinile sub centură, părând iritat.

Ce nu-i în ordine cu cerul ? Moon coborî privirea cu părere de rău. E plin de lumină. Așa cum trebuie să fie. E frumos.

Primul bărbat o examină încruntat, dar sfârși prin a zâmbi împotriva voinței sale. Clătină din cap mai mult a tristețe decât a mânie.

— Fericiți cei săraci cu duhul, cetățeană. Bucură-te că nu ești Kharemoughi.

În fața lor încetini un aeroglisor și ei urcară·

— Bun venit pe Kharemough, rosti Cress deliberat în tiamatană, unde zeii vorbesc Sandhi.

Ei rânji.

Elsevier chemă următorul taxi ; Netehnicianul Kharemoughi de la comenzi îi privi ușor surprins când ea ceru să-i ducă la proprietatea lui KR Aspundh. Bătrâna ridică grațios mâna, arătându-i sigiliul rubiniu pe care-l purta pe degetul mare. Pilotul reveni asupra bordului, fără comentarii, și se angajă într-un prelung arc de cerc în jurul câmpului de asolizare.

— Totuși, ce nu-i în ordine cu cerul ? Moon se uită prin cupola taxiului ; cerul strălucea iar aurora pălea în lumina zilei.

— Poluare industrială, îi explică Elsevier. „Suntem oare condamnați pe vecie să repetăm greșelile strămoșilor ? Istoria este ereditară, sau ambientală ?".

— Bine formulat, comentă Cress întorcându-se de pe scaunul lui de lângă pilot.

— Sunt cuvintele lui TJ. Elsevier respinse complimentul de parcă ar fi alungat un țânțar. Kharemough era o planetă destul de înstărită chiar și după destrămarea Vechiului Imperiu. Avea încă o oarecare bază industrială, deși greutățile erau mari aici, ca peste tot, după despărțirea bruscă a locuitorilor săi de comerțul interstelar care îi susținuse. Ei au învățat să facă singuri o serie de lucruri, însă într-o manieră mai rudimentară și cu o risipă infinit mai mare. Cu un mileniu în urmă aproape că și-au distrus lumea, înainte ca o mare parte a industriei să fie deplasată în spațiul cosmic. Dar acum au schimbat vechile necazuri cu altele noi — e drept, nu chiar așa de grave pentru moment, dar cine știe ce vor însemna ele pentru generațiile viitoare ? Cauză și efect — niciodată nu poți să scapi de ele.

Moon își atinse tatuajul ascuns sub gulerul smălțuit și privi pe lângă Silky la marea de frunziș verde de dedesubt. Uitându-se în jos, se feri de el căci știa că îi era teamă de atingerea ei ; și-apoi, ea însăși încerca o senzație de respingere față de luciul său din alte lumi. Plutiseră peste fâșia îngustă a orașului, formată, după câte putea să vadă, din depozite și magazine de tot felul necuprinse încă de forfota zilei, și din puține blocuri, sau case de locuit· Acum se înălțau peste un ținut împădurit, întrerupt de mici zone defrișate semănând a parcuri în care se aflau locuințe particulare.

— Mi s-a părut c-ai zis că aici există încă prea mulți oameni, Elsie. Nu sunt însă nici măcar atât de înghesuiți precum insularii.

— Ba sunt, draga mea... dar fiindcă atât de multe activități industriale se desfășoară acum în spațiu iar cei care le supraveghează stau tot acolo, locuitorii planetei dispun de tot locul pe care și-l doresc sau și-l pot permite. Se adună în jurul unor osii centrale, cum era cea pe lângă care tocmai am trecut și care le asigură tot ceea ce au nevoie. Cu cât sunt mai bogați, cu atât trăiesc mai departe de centru. KR locuiește destul de departe.

— Înseamnă că-i bogat, nu ?

— Bogat ? chicoti Elsevier. Oh, e putred de bogat... Toate ar fi trebuit să fie ale lui TJ, căci el era cel mai mare, dar a fost condamnat și degradat din cauza comportării lui scandaloase. Sunt sigură că a făcut-o într-adins, căci detesta întregul sistem de castă. Nu a fost și cazul cu KR — întotdeauna a fost un susținător al statu quo-ului. El și TJ nici măcar nu-și vorbeau.

— Și-atunci de ce-ar dori să ne vadă ? Moon se foi stingherită pe scaun.

— O să ne vadă, nu-ți fie teamă. Zâmbetul enigmatic apăru din nou pe fața bătrânei. Nu vreau să te fac să-ți închipui lucruri rele despre el : este un om foarte bun, doar că trăiește după alte criterii ale măsurii valorii.

— Toți Kharemoughii sunt intoleranți, observă Cress. Singura diferență este aceea că o fac în legătură cu lucruri diferite.

KR a venit la înmormântarea lui TJ. Atunci mi-a spus că e conștient de faptul că tot ceea ce are și tot ceea ce este el îi datorează lui TJ, care renunțase la orice. Mi-a mai spus că dacă voi avea vreodată nevoie de ceva, nu va trebui decât să-i cer.

— Cum a murit TJ ? întrebă Moon șovăind.

De inimă. Trecerea prin Porțile Negre reprezintă un mare efort pentru corpul omenesc, pentru inimă. Și dezamăgirea supune inima la un mare efort...

Privi în altă parte, afară la verdele și roșul prăfuit al terenului ondulat împădurit. Acum piscuri imense de stâncă cenușie răsăreau printre pomi, ca niște degete groase și ciuntite ; o serie de case atârnau nesigur de piscuri și de coline.

— S-a întâmplat cu totul pe neașteptate, adăugă Elsevier. Sper că și pe mine o să mă ia tot prin surprindere.

Coborau iarăși pe terenurile unei proprietăți întinse, zburau razant peste tablouri realizate din straturi meșteșugite de flori, tufișuri astfel aranjate încât să simuleze niște animale fantastice, case ușoare de vară ascunse într-un labirint de garduri vii. Pilotul coborî pe terasa marcată cu pietre ce se întindea în fața casei principale, o clădire mare cât o sală de conferințe, dar cu toate curbele, denivelările și pantele line acoperite cu iederă, ce imita solul însuși. Existau numeroase ferestre, multe dintre ele din sticlă colorată, repetând formele și nuanțele grădinilor artistice. În timp ce privea uluită, Moon văzu cum ușile împodobite cu fresce încep să se deschidă.

— Vreți să vă aștept, cetățenilor ? Pilotul își trecu un braț peste spătarul scaunului, privind neîncrezător.

— Nu-i nevoie.

Elsevier îi transferă o sumă din cartea de credit. Moon coborî odată cu ceilalți.

— Arată exact ca locul în care să-ți petreci o zi la țară, își întinse brațele Cress.

— Mai multe. Silky se răsuci încet, privind în spate și în jos pe deasupra grădinilor terasate.

Elsevier îi conduse către intrare. O femeie respectabilă de vârstă mijlocie, cu pistrui palizi și un inel de argint străpungându-i o nară, îi aștepta ; purta o robă albă, simplă, înfășurată cu o eșarfă lată, acoperită cu șiruri de bijuterii grele de turcoaze.

— Mătușă Elsevier, ce surpriză neașteptată !

Moon nu era sigură dacă zâmbetul grațios adresat tuturor pătrundea mai adânc decât suprafața pielii ei.

— Nu chiar așa de neașteptată, murmură Elsevier. Una dintre invențiile cu care socru-meu a făcut avere este un sistem de identificare electronică a vizitatorilor... Bună, ALV, dragă, spuse ea în Sandhi. Ce drăguț că vizitele noastre coincid. Am o prietenă care să-l vadă pe tatăl dumitale, am adus-o. Atinse brațul lui Moon. Sper că el bine este.

Moon remarcă faptul că Elsie nu folosise familiarul **tu.**

— E bine, mulțumesc, dar în acest moment fizicianul Darjeeng — eshkrad pe el îl consultă.

ALV îi introduse în interiorul răcoros, închizând ușile. Lumina de la vitraliile de pe fiecare parte fragmenta câmpul vizual al lui Moon, ușurându-i brusca senzație a incongruenței grupului lor.

— Dați-mi voie eu să vă întrețin până el liber se face. Îi invită cu un gest să treacă mai departe prin hol și Moon observă că unghiile ei lungi fuseseră astfel pilite încât păreau niște sculpturi.

Trecură printr-o serie de camere tot mai înalte, ajungând într-una în care fereastra largă din benzi colorate, atârna deasupra grădinilor cu tablouri florale. ALV apăsă o comandă aflată pe panoul încastrat în peretele de lângă ușă; un tablou mare în care se vedeau câțiva Kharemoughi la un picnic sub arbori se transformă într-un ecran tridimensional plin de bărbați ce discutau în contradictoriu. Făcu un semn din cap către maldărele de perne tapisate în roșu și purpuriu, către oazele formate de mesele joase din lemn încrustate cu aur și ametist.

— Iată-vă. Servitorii mecanici vor veni... în caz de ceva nevoie aveți. Și-acum vă rog să mă scuzați — examinez impozitele pentru tata și e un proiect groaznic. El va veni la dumneavoastă imediat ce va putea.

Îi lăsă singuri cu oratorii care se înfruntau pe perete. Cress își încrucișă mâinile, șuierând cu indignare.

— „Simțiți-vă ca acasă — furați niște argintărie". Pe Marele Albastru legăturile de familie însemnau ceva. Părinții mei...

— Potolește-te Cress, clătină din cap Elsevier. M-am întâlnit cu fata — femeia — asta doar de două ori, o dată când avea opt ani și o dată la funeraliile lui TJ. În tot acest timp n-a putut să audă prea multe lucruri bune despre nici unul dintre noi. Și-apoi, știi tu ce cred aristocrații despre —plecă privirea către ea însăși — căsătoriile mixte.

Bărbatul scutură și el din cap, înghiontind cu sandaua un picior de masă.

— Iată un lucru făcut cu multă măiestrie, Elsie, spuse el cu voce tare. Pentru câteva din pietrele astea, acolo sus am putea lua un preț cu patru zero-uri în coadă.

Ea dezaprobă cu un sâsâit.

— Potolește-te ! Moon ?

Fata tresări și se întoarse de la fereastră.

— Nu ți-am zis că-i frumos aici ?

Moon încuviință din cap, zâmbind, fără un cuvânt.

— Crezi că ai putea să rămâi și să fii sibilă aici ?

Zâmbetul sibilei păli. Clătină din cap, păși încet în interiorul camerei și se așeză pe un teanc de perne. Ochii lui Elsevier o urmăreau, dar ea nu le putea răspunde. „Nu pot să răspund la nici o întrebare !". Arătă cu degetul spre ecran, schimbând subiectul, când bătrâna se așeză lângă ea.

— De ce s-or fi înfuriat ?

Elsevier se uită cu atenție la oratorii care gesticulau pe ecran.

— Păi, ăsta-i bătrânul PN Singalu, liderul politic al Neclasificaților. Cerule, nu știam că mai trăiește ! Asta-i o dezbatere parlamentară... văd și-un translator, așa că tânărul țâfnos și spilcuit din dreapta trebuie să fie vreun aristocrat. După cum știi, ei nu-și pot vorbi direct unul altuia.

— Credeam că Neclasificații n-au nici un fel de drepturi.

Moon îi privi pe cei doi bărbați așezați față în față, înfruntându-se cu ochi arzători de pe podiumurile lor, pe deasupra terenului neutru al translatorului cu vorba monotonă, ras în cap. Își răspundeau fără să mai aștepte ca translatorul să termine de tradus, iar acesta continua să repete cele auzite deja, totul lăsând impresia unei certe între copii. Uitându-se la ei, fata nu-l putea deosebi pe unul de celălalt și se întrebă cum anume îl identificau pe cel inferior.

— Ah, nu, ei au ceva drepturi, inclusiv cel de reprezentare, numai că dacă ceva nu le este acordat în mod precis le este în mod sigur interzis. În plus, nu le sunt permiși destui reprezentanți pentru a schimba legile. Totuși ei continuă să încerce.

— Cum pot să aibă totuși un guvern ? Credeam că Primul Ministru este undeva în spațiu.

— El se află la un cu totul alt nivel, flutură din mână Elsevier. El și Adunarea reprezintă Kharemoughul, însă pe cel din zilele primelor legături cu planetele care aveau să constituie Hegemonia. Kharemoughul își închipuise că reclădește în microcosmos Vechiul Imperiu cu ajutorul Porții Negre. În realitate însă locuitorii săi nici măcar nu s-au apropiat de rafinamentul tehnic al Imperiului Vechi, înțelegând totuși la timp că adevăratul control asupra câtorva lumi supuse nu putea fi pus în practică fără o

propulsie stelară superluminică. Visurile lor de dominație au fost înghițite de imensitatea cosmosului. Până la redobândirea unei propulsii stelare, vor trebui să se mulțumească doar cu dominația economică, ceea ce restul Hegemoniei dorea să sprijine. Însă Primul Ministru și anturajul său regal au continuat așa cum începuseră, ca un simbol al unității, deși nu al unității imperiului. Ei călătoreau de la o planetă la alta, acceptând să fie omagiați ca posibili zei — aparent nemuritori, protejați de dilatarea timpului și de apa vieții împotriva precesiei universului exterior. Desigur, sunt întotdeauna bineveniți, deoarece, ca o ironie a soartei, nu sunt altceva decât o fantezie inofensivă.

În acest timp, vocile celor aflați în dispută crescură mereu în intensitate, ca și nervozitatea din spatele lor; icnetul ei brusc păru un ecou al tăcerii ce se lăsase brusc în clădirea guvernului, aflată la o depărtare de jumătate de continent.

Moon văzu expresia de uimire ce se așternuse pe fața zbârcită a bătrânului... ba chiar și totala neîncredere de pe fața tânărului și arogantului Tehnician. Până și translatorul se făcuse alb ca varul și rămase năuc între ei, uitându-se în stânga și-n dreapta.

— Ce s-a întâmplat? sări ea, urmată ca un ecou de Cress.

— N-a avut răbdare — nu l-a așteptat pe translator! Elsevier își apăsă mâinile pe obraji cu un strigăt de încântare. Oh, priviți-l pe bătrânul acela! O viață întreagă a pregătit un asemenea moment, știind că s-ar putea să nu vină niciodată... Și-acum a venit.

În sală, rumoarea creștea tot mai tare; tânărul Tehnician se îndepărtă de camera de luat vederi, pășind ca în transă. Cineva în veșminte gri și purtând o mantie de persoană oficială îi luă locul, cerând să se facă ordine.

— Ce s-a-ntâmplat? repetă Moon aplecându-se în față și strângându-și genunchii la piept.

— L-a luat gura pe dinainte pe Tehnician, explică Elsevier dintr-o suflare. I s-a adresat direct lui Singalu — ca unui egal — în loc s-o facă printr-un translator. Și asta în fața a milioane de martori!

— Nu-nțeleg...

— Singalu este Tehnician de-acuma! râse Elsevier. Pe Kharemough, o cale de a urca în rang, este ca un

superior să te ridice la înălțimea respectivă, adresându-ți-se ca de la egal la egal de față cu martori. Asta s-a întâmplat aici.

— Dacă încă ar fi greșit Singalu? Tehnicianul ar fi fost trecut în rândul Neclasificaților?

Moon îl privi pe bătrânul subțirel, cu părul ca o creastă de pene, agățându-se de tribună și plângând fără jenă, râzând printre lacrimi. Simți cum i se pune și ei un nod în gât; alături, Elsevier se șterse la ochi.

— A, nu, nicidecum Tehnicianul ar fi dispus pur și simplu arestarea lui... Elsevier se întrerupse când bărbatul în gri traversă platforma până la Singalu și, îmbrățișându-l cu răceală, îl felicită. Oh, dac-ar fi putut și TJ acest moment să vadă, să fie alături...

— Ar fi el oare alături și la momentul întunecat ce va urma, când tânărul care toate acestea a provocat se va duce diseară acasă și otravă va lua?

— KR?

Se răsuciră amândouă spre ușa de unde venea vocea. Moon văzu un bărbat ce fusese odată înalt dar care acum era gârbovit sub greutatea anilor — chiar dacă Kharemoughii amânau bătrânețea cu mai multă dibăcie decât ceilalți oameni care nu posedau apa vieții. Clipi și se uită iar la el, dar ridurile nu-i dispărură nici acum de pe pielea maronie, și nici chiar caftanul larg nu-i putea ascunde toate semnele vârstei. Iar acesta fratele mai mic al lui TJ... cum putuse oare să îmbătrânească așa de rău?

— Da, KR, replică Elsevier așezându-se la loc după ce-și netezise fustele. Ar fi alături de el și în momentul acela întunecat. Chiar dacă prostul de tânăr și-a făcut-o singur și chiar dacă poporul dumitale recurge cu prea multă ușurință la principiul „decât dezonoarea mai bine moartea". Dar dumneata ești alături de bătrânul Singalu la bucuria lui? (Nici în discuțiile cu Aspundh nu fusese înlocuit distantul **dumneata** cu apropiatul **tu**).

El zâmbi, gata-gata să izbucnească într-un râs sănătos.

— Sigur că da. De-a lungul anilor, aștept și capabil s-a dovedit a fi... și asta din nou demonstrează că sistemul nostru pentru inteligență și inițiativă alege. În ciuda a tot ce a făcut TJ, întorcând tot cu susu-n jos, promo-

vând orice individ de origine umilă care înspre el a zâmbit.

— KR, cum poți asta dumneata să spui ? Știi că aristocrații puritatea precum virginii și-o apără ! Nimeni nu l-ar fi ridicat pe tatăl dumitale, una dintre cele mai sclipitoare minți ale generației sale.

— Dar eu ridicat am fost. Înălță din umeri cu blândețe. Tatăl meu era mulțumit — știa că asta va veni, cu timpul.

— Când au fost destule credite în bancă pentru a plăti adoptarea unor strămoși respectabili, comentă Cress.

Expresia lui Aspundh rămase calmă ; Moon presupuse că bătrânul nu vorbea tiamatana.

— Este o strecurare cât se poate de științifică a societății, perfect indicată pentru orientarea noastră tehnologică. Și funcționează — ne-a ridicat deasupra haosului erei prespațiale pentru totdeauna. Asta un mileniu de progres stabil ne-a dat.

— De stagnare, vrei să spui, se încruntă Elsevier.

— Dumneata poți încă asta să spui, gesticulă indignat KD după traiul pe cea mai avansată lume din Hegemonie ?

— Avansată din punct de vedere tehnic. Din punct de vedere social, abia dacă sunteți mai buni decât Ondinee.

— De ce simt eu că această conversație am mai avut-o înainte ? oftă bătrânul.

Elsevier ridică mâinile.

— Iartă-mă, KR... n-am venit aici politică să discut, sau timpul dumitale sau al meu să-l irosesc. La dumneata pentru capacitatea apolitică am venit și am adus pe cineva care de călăuzirea dumitale are nevoie.

Se ridică în picioare și o trase în sus pe Moon.

Fata se sculă și rămase nemișcată holbându-se la KR Aspundh care se apropie, târșindu-și papucii de casă. Rămase cu privirea la trifoiul strălucitor ce-i atârna pe piept.

— El sibil ? Nu se poate !

Bătrânul se opri, cu o plecăciune solemnă.

— Întreabă, și voi răspunde.

Elsevier întinse mâinile, desfăcu gulerul emailat și, dezgolind gâtul lui Moon, lăsă să se vadă tatuajul care se potrivea cu trifoiul.

— Sora dumitale întru spirit. Numele ei este Moon.

Palmele lui Moon zburară către propriul ei gât ; se răsuci, ascunzându-și semnul inspirației ei eșuate, de parcă fusese surprinsă în pielea goală. Elsevier o întoarse înapoi cu hotărâre și-i ridică bărbia, silind-o să se uite din nou în ochii lui KR.

— Îmi onorezi casa, își înclină Aspundh capul în direcția ei. Iartă-mă dacă purtarea mea te-a dezamăgit și te-a făcut să te rușinezi că ai venit.

— Nu. Moon plecă din nou și vorbi cu stângăcie în Sandhi. Nu m-ați dezamăgit... Eu nu sunt... Nu sunt sibilă. Nu aici, asta nu-i lumea mea.

— Mulțumită miracolului științei Vechiului Imperiu. Viziunea noastră nu este de timp sau de spațiu limitată. El păși mai în față, cercetându-i fața în timp ce înainta. Noi putem oriunde să răspundem, oricând... Dar **tu** nu poți. Ai încercat, și ai dat greș. Se opri în fața ei, privind insistent, cu sinceritate, drept în ochii ei uimiți. Oricine putea atât de mult să vadă — nu necesită vreo intuiție specială. Acum de ce ? Asta-i întrebarea la care pentru mine trebuie să răspunzi. Așază-te, și spune-mi de unde ai venit.

Se lăsă pe perne, sprijinindu-se de tăblia unei mese.

Moon se așeză, privindu-l drept în față pe deasupra mesei ; Elsevier completă cercul, împreună cu Silky și Cress.

— Vin de pe Tiamat.

— Tiamat !

Ea încuviință.

— Și acum Doamna nu mai vorbește prin mine, pentru că nu mi-am... nu mi-am ținut promisiunile.

— „Doamna" ? aruncă el o privire înspre Elsevier.

— Marea Mamă, o zeiță. Poate mai bine cum am ajuns să fim aici ți-aș explica, KR.

Își apăsă mâinile una peste alta, aplecându-se în față, și-i povesti totul. Moon văzu cum între sprâncenele albe ale lui Aspundh se adâncește o cută, dar Elsevier nu se uita în acel moment la el.

— N-am putut înapoi s-o ducem, și aveam nevoie de un astrogator pentru ca prin Poartă să trecem. Fiindcă Moon e sibilă, eu... eu am folosit-o. Ea de-abia ce devenise sibilă și până atunci nu fusese într-un Transfer capabilă să intre singură. Degetele i se împletiră, răsucite.

Un servitor mecanic cu albedo ridicat apăru în ușă, apropiindu-se de umărul lui Aspundh cu o tavă cu pahare înalte. Bătrânul aprobă din cap și robotul puse băuturile pe masă.

— Altceva mai doriți, domnule?

— Nu. Cu o urmă de nerăbdare, îi făcu semn să se îndepărteze. Vrei să spui că în Transfer pe ea mai multe ore ai lăsat-o, nepregătită? O, zei, ăsta-i genul de act iresponsabil la care din partea lui TJ m-aș fi așteptat! E de mirare că nu și-a ieșit din minți.

— Păi, ce erau să facă? îl întrerupse Cress supărat. Să-i lase pe Albaștri să ne prindă? Să mă lase să mor?

Aspundh se uită la el, cu o față lipsită de expresie.

— Dumneata consideri sănătatea ei mintală un schimb cinstit.

Privirea lungă a lui Cress coborî pe trifoiul de pe pieptul lui Aspundh, se mișcă apoi spre gâtul tatuat al lui Moon, dar nu întâlni ochii fetei. Clătină din cap.

— Eu consider că da, interveni Moon și în timp ce vorbea văzu cum se domolește profilul lui Cress. Era de datoria mea s-o fac. Dar... n-am fost destul de puternică.

Sorbi o înghițitură din paharul înalt, aburit, din fața ei; lichidul de culoarea caisei era efervescent și-i dădură lacrimile.

— De vreme ce asta acum îmi spui, aș zice că ești una dintre cele mai sănătoase la minte — sau mai norocoase — ființe umane pe care le-am cunoscut vreodată.

— Chiar așa? Moon cuprinse cu palmele paharul rece și simți un efect calmant. În cazul acesta, când voi înceta să-mi mai fie teamă înapoi în întuneric să mă duc? Când simt că Transferul începe peste mine să vină... e ca și cum aș muri pe dinăuntru. Sorbi din nou, cu ochii înnegurați. Urăsc întunericul!

— Da, știu. Aspundh tăcu câteva clipe. Elsevier, vrei pentru mine să traduci? Cred că important va fi ca Moon fiecare cuvânt perfect să-l înțeleagă.

Femeia încuviință din cap și începu să-i traducă lui Moon în tiamatană.

— Tiamat este... subdezvoltată. Înțelegi unde-ai să te duci atunci când vei fi aruncată în întuneric? Înțelegi de ce uneori vezi o altă lume în loc?

Elsevier clătină din cap către Aspundh când ea termină traducerea, murmurând:

— De-asta pe ea la dumneata am adus-o.

Moon privi către fereastră, căutând parcă ceva în văzduh.

— Doamna alege...

— Ah! Deci pe lumea ta, zeița asta e la conducere... sau așa ai crezut întotdeauna că este. Ce-ai spune dacă ți-aș zice că viziunile tale nu erau un dar de la zei, ci o moștenire de la Vechiul Imperiu?

Moon își dădu seama că-și ținuse răsuflarea, așa că expiră brusc.

— Da! Vreau să spun, eu... eu mă așteptam la asta. Toată lumea de-aici știe că sunt sibilă — cum puteau ei să știe? D-ta ești sibil și n-ai auzit niciodată de Doamnă.

Încetase de mult să o vadă pe Marea Mamă în sensul strict al cuvântului, ca pe o femeie frumoasă cu părul din alge, înveșmântată în spumă, ridicându-se din valuri într-o scoică trasă de mersi. Dar nici chiar forța elementară, amorfă, pe care o simțise câteodată atingându-i sufletul, n-ar fi părăsit elementul EI și n-ar fi călătorit atât de departe. Dacă într-adevăr ea simțise vreodată ceva, dincolo de propria-i dorință de a simți...

— Voi, extraplanetarii, aveți așa de mulți zei... (Era prea amorțită de pierdere și de schimbare ca să mai simtă încă o lovitură). De ce aveți așa de mulți?

— Pentru că există multe planete și fiecare are cel puțin un zeu propriu, dar de obicei sunt mai mulți. „Zeii mei sunt zeii tăi", se spune, „dar cine știe care-or fi cei adevărați?". Așa că noi ne închinăm la toți, ca să fim mai siguri.

— Totuși cum de-a putut Vechiul Imperiu să pună sibili peste tot, dacă nici un zeu n-a reușit? Nu erau și ei doar niște ființe umane?

— Ba da. Aspundh întinse mâna către bolul cu fructe zaharisite din mijlocul mesei. Dar în unele cazuri, aveau puterea zeilor. Puteau călători direct între planete, în

câteva săptămâni sau luni, nu în ani... aveau aparate de transmisiuni și sisteme de propulsie stelară superluminice. Cu toate acestea, în final, Imperiul lor s-a fărâmițat... probabil pentru că s-au supraextins. Sau cel puțin așa credem noi. Dar chiar în timp ce Imperiul se prăbușea, un grup de oameni remarcabili și plini de abnegație au creat un depozit, o bancă de date, în care au adunat tot ceea ce se știa din toate domeniile cunoașterii umane. Ei sperau că având toate descoperirile umanității concentrate într-un singur loc inviolabil, vor face ca prăbușirea iminentă a civilizației lor să fie mai puțin dezastruoasă iar reconstrucția cu mult mai rapidă. Și fiindcă și-au dat seama că pe multe lumi prăbușirea tehnică putea să fie practic totală, ei au inventat cele mai simple ieșiri ce puteau să și le imagineze pentru banca lor de date — ființele umane. Adică sibilii, care-și transmiteau receptivitatea în mod direct succesorilor lor aleși, prin sânge.

Degetele lui Moon pipăiră cicatricea de la încheietură.

— Dar... cum poate sângele cuiva să arate ce există într-o... într-o mașină de pe o altă planetă? Nu cred asta!

— Numește-o contaminare divină. Știi ce-i aceea contaminare?

Ea încuviință din cap.

— Când cineva e bolnav, stai departe de el.

— Exact. „Contaminarea« unui sibil este o maladie creată de om, o construcție biotehnică atât de sofisticată încât noi abia am început să-i descifrăm subtilitățile. Ea creează, sau poate implantează, anumite restructurări în țesutul cerebral care-l fac pe sibil receptiv la un mediu de comunicație cu viteză superluminică. El devine atât receptor, cât și emițător. Comunică direct cu sursa de date originală. Ca sibil sau sibilă, acolo te afli când te afunzi în neant: în miezul circuitelor calculatorului, nicidecum pierdut în spațiul cosmic. Sau, uneori, ești în comuniune cu alți sibili care trăiesc pe alte lumi, care au răspunsuri la întrebări pe care Vechiul Imperiu nu s-a gândit niciodată să le pună. Ridică paharul către Moon cu un zâmbet de încurajare: Toată perorația asta îmi provoacă sete.

Moon privi cum trifoiul se răsucește pe cafeniul bogat cusut cu aur al robei lui; îl văzu și pe-al ei, răsucindu-se tăcut și singuratic într-un cârlig dintr-o cameră cu aer condiționat aflată undeva sus, deasupra capului.

— Atunci, asta-i boala care-i face pe oameni să innebunească? Moarte dacă ucizi un sibil... moarte dacă iubești un sibil... Se întrerupse, atingând pietrele reci încrustate pe marginile mesei.

Bătrânul ridică sprâncenele.

— Așa se spune pe Tiamat? Și noi avem zicala asta, deși n-o mai interpretăm literal. Da, pentru unii oameni contaminarea poate cauza nebunie. Sibilii sunt aleși pentru anumite caracteristici de personalitate, între care se numără și stabilitatea emoțională... și bineînțeles, sângele unui sibil poate transmite boala. La fel și saliva... dar în mod obișnuit, cealaltă persoană trebuie să aibă o rană deschisă ca să se molipsească. Evident, nu este vorba de „moarte dacă iubești un sibil". Cu precauții rezonabile, se poate, căci altfel nu mi-ați mai fi văzut astăzi fiica. Presupun că această superstiție a fost îmbrățișată în scopul protejării sibililor împotriva molestărilor în societățile mai puțin civilizate. Însuși simbolul pe care-l purtăm, trifoiul țepos, este un semn al contaminării biologice — unul dintre cele mai vechi simboluri cunoscute de umanitate.

Moon nu mai auzi însă nimic după...

— Nu e moarte dacă iubești o sibilă? Atunci Sparks... noi nu trebuie să fim despărțiți. Putem trăi împreună! Elsevier! O strânse în brațe până ce biata femeie aproape că-și pierdu răsuflarea. Mulțumesc! Mulțumesc că m-ai adus aici... mi-ai salvat viața. Între mare și cer, nu există nici un lucru pe care nu l-aș face pentru tine!

— Ce-i asta? exclamă uluit Aspundh sprijinindu-se în pumni. Cine-i acest Sparks? O idilă?

Elsevier o îndepărtă pe fată la o lungime de braț și o ținu acolo cu blândețe.

— Oh, Moon, draga mea copilă, spuse ea cu o tristețe inexplicabilă, nu vreau să te fac să respecți această promisiune.

Ea o privi pieziș, neînțelegând.

— Noi ne-am făgăduit...

— În felul lor, s-au căsătorit, murmură Elsevier.

— El a plecat atunci când m-am făcut sibilă. Însă acum, când am să mă întorc, am să-i pot spune...

— Să te-ntorci? Pe Tiamat? Aspundh își îndreptă spatele.

— Moon, zise Elsevier, nu te poți întoarce.

— Știu. Știu că trebuie să aștept până...

— Moon, ascult-o! țipă Cress. Șocul produs de furia cu care rupsese el tăcerea o făcu să-și piardă respirația.

— Ce? Se lăsă moale în brațele lui Elsevier, clipind întruna. Spuneai c-o să...

— N-o să ne întoarcem niciodată pe Tiamat. Nici n-am avut de gând, căci nu putem. Nici tu nu poți. Buza lui Elsevier tremură. Te-am mințit. Se uită în altă parte, căutând o cale mai ușoară să i-o spună, dar n-o găsi. Totul a fost o minciună monstruoasă. Îmi... pare rău.

Se retrase din brațele lui Moon.

— Dar de ce? Fata își îndreptă părul cu un gest reflex, șuvițele despletite ca un păienjeniș gâdilându-i fața. De ce?

— Pentru că e prea târziu. Poarta Tiamatului se închide, devenind prea instabilă pentru ca o navă mică așa ca a noastră să poată trece în siguranță prin ea. Nu, Moon... N-au trecut doar câteva luni de când am părăsit Tiamatul. Au trecut mai mult de doi ani. Și va dura tot atât de mult și la întoarcere.

— Asta-i o minciună! N-am petrecut doi ani pe navă. Moon se ridică în genunchi când înțelegerea se topi și alunecă în jurul ei. De ce-mi faci asta?

— Pentru că trebuia să-ți fi spus de la început.

Elsevier își acoperi ochii cu mâna. Cress îi șopti repede ceva lui Aspundh în Sandhi.

— Nu te minte, Moon. Aspundh se lăsă pe spate, distanțându-se în mod inconștient, iar Elsevier reîncepu să-i traducă vorbele cu o voce monotonă. Timpul navei nu este același cu timpul din exterior. Se mișcă mai încet. Uită-te la mine, uită-te la Elsevier... și amintește-ți că eu eram cu mulți ani mai tânăr decât TJ. Moon, dacă te-ai întoarce acum pe Tiamat, ai constata că ai lipsit de acolo aproape cinci ani.

— Nu... nu, nu!

Ea se sili să se ridice în picioare, smulgându-se din mâna lui Cress când acesta încercă s-o țină jos. Traversă

camera către fereastră și rămase privind afară, la grădini și la cer, cu fruntea apăsată pe ochiul de geam. Răsuflarea ei acoperi sticla cu o brumă trecătoare, albind-o înaintea ochilor.

— Nu vreau să rămân pe această lume. Nu mă puteți ține aici. Își încleștă mâinile și încheieturile îi scârțâiră pe sticlă. Cum ați putut să-mi faceți una ca asta, când știați ce-o să se întâmple? Se întoarse furioasă: Am avut încredere în voi! Blestemată să vă fie nava și toți zeii voștri să vă blesteme!

Aspundh traversă încet camera spre ea.

— Uită-te la ei, Moon, vorbi el liniștit, aproape ca într-o conversație obișnuită. Privește-le fețele și spune-mi că au vrut viața să ți-o ruineze.

Ea privi în silă la cei trei care continuau să stea așezați în jurul mesei: o față impenetrabilă, una plecată de rușine și alta șiroind de lacrimi amare. Nu răspunse; dar era destul. Bătrânul o duse înapoi la masă.

— Moon, te rog să mă înțelegi, te rog să mă crezi... asta-i pentru că fericirea ta e atât de importantă pentru mine încât nu mă puteam hotărî să-ți spun eu însămi. Vocea lui Elsevier suna subțire și obosită. Și pentru că voiam să rămâi aici.

Fata stătea în picioare fără să spună nimic, simțindu-și fața la fel de rigidă și rece precum o mască. Elsevier își feri ochii.

— Îmi pare atât de rău...

— Știu, rosti Moon cu greu cuvintele printre buzele amorțite. Știu că-ți pare rău. Dar asta nu schimbă nimic. Se afundă între perne, fără putere dar încă neiertătoare.

— Răul a fost făcut deja, cumnată, zise Aspundh. Și întrebarea rămâne — ce-o să faci ca să-l îndrepți?

— Tot ce-mi stă în putință.

— În putința noastră, spuse Cress.

— Atunci, du-mă acasă, Elsevier!

— Nu pot. Toate motivele pe care ți le-am spus sunt adevărate. E prea târziu. Dar îți putem face aici o viață nouă.

— Nu vreau o viață nouă. O vreau pe cea veche.

— Cinci ani, Moon, spuse Cress. Cum îl vei găsi pe el după cinci ani?

— Nu știu. Își încleștă pumnii. Dar trebuie să mă-ntorc pe Tiamat! Nu s-a terminat. Pot simți asta, încă nu s-a terminat! Ceva răsună în adâncurile minții ei; un clopoțel îndepărtat. Dacă nu mă poți duce acolo, atunci trebuie să existe o navă care să poată. Ajută-mă să găsesc una...

— Nici alții nu te pot lua cu ei. Cress se foi printre perne. E interzis — odată ce-ai părăsit Tiamatul, legea spune că nu te poți întoarce iar acasă. Planeta ta e proscrisă.

— Doar nu pot să... Sibila simți cum îi crește mânia.

— Ba pot, fetițo. Aspundh ridică mâna. Explică-mi însă ce-ai vrut să spui când ai afirmat că „nu s-a terminat“? Cum de știi asta?

— Nu... nu știu, privi ea în jos, descumpănită.

— Doar că tu nu vrei să crezi că s-a terminat.

— Nu, eu știu! Moon se simți dintr-o dată neclintit de sigură. Numai că nu știu... cum.

— Înțeleg, se încruntă el mai mult din consternare decât din dezaprobare.

— Nu poate, murmură Cress privindu-l fix. Nu-i așa?

— Uneori se întâmplă. Expresia lui Aspundh era sumbră. Noi suntem membrele mașinăriei sibile. Uneori ea ne manipulează în propriile-i scopuri. Cred că ar trebui măcar să încercăm să aflăm dacă plecarea ei, în caz că reușim, ar avea vreo importanță.

Ochii lui Moon se fixară neîncrezători asupra lui, ca și ai celorlalți.

Cress râse înfundat.

— Dumneata vrei să spui că mașinăria... acționează pe cont propriu? De ce? Cum?

— Asta-i una dintre schemele pe care încă încercăm să le reînvățăm. Mașina poate fi al naibii de imprevizibilă, cum sunt sigur că știi. Dar orice lucru capabil să-și îndeplinească toate funcțiile ar trebui să posede un fel de facultate intelectuală.

Moon ședea nerăbdătoare, doar pe jumătate ascultând și doar pe jumătate înțelegând.

— Cum pot să aflu că... dacă trebuie să mă întorc?

— Cheia e la tine, sibilo. Lasă-mă să te-ntreb și-ai să primești răspunsul.

— Vrei să spui... Nu, nu pot. Nu pot!

Bătrânul se așeză în genunchi, netezindu-și părul cu fire argintii.

— Atunci întreabă tu și eu voi răspunde. **Introducere de date...** Ochii îi păliră și căzu în Transfer.

Luată prin surprindere, ea înghiți în sec și zise conștientă de sine:

— Spune-mi ce... ce se va întâmpla dacă eu, Moon Dawntreader, nu mă voi întoarce niciodată pe Tiamat?

Văzu cum ochii lui clipesc prinși de o bruscă uimire, cum caută prin colțurile punctate de lumină ale camerei și apoi revin la fețele lor, la a ei...

— Tu, Moon Dawntreader, o sibilă, întrebi asta? Tu ești aceea. Aceeași... dar nu la fel. Tu ai putea să fii ea, ai putea fi Regina... El te-a iubit, dar acum o iubește pe ea — aceeași, dar nu la fel. Întoarce-te...- pierderea ta este o rană ce transformă carnea bună într-una amară, aici în inima Orașului... o rană care nu se vindecă... Trecutul devine un viitor continuu, dacă nu întrerupi Schimbarea... Oprirea analizei.

Capul lui Aspundh se lăsă în față; el se sprijini pe masă mult timp înainte de a ridica fruntea.

— Părea să fie... noapte, acolo, zise el. Sorbi o înghițitură din pahar. Și camera era plină de fețe ciudate...

Moon își luă paharul și bău ca să i se ducă nodul din gât. „El te-a iubit, dar acum o iubește pe ea“.

— Ce-am spus? Aspundh o privi, cu ochii din nou limpezi, dar cu fața epuizată și trasă.

Ea îi relată, șovăielnică, ajutată de către ceilalți.

— Dar nu-nțeleg asta...

„Nu înțeleg asta! Cum ar putea el să iubească...“ Își mușcă buza. Mâna lui Elsevier îi atinse ușor brațul, într-un gest scurt.

— „Tu ai putea să fii Regină“, repetă Aspundh. „Pierderea ta este o rană care nu se vindecă“. Cred că ai intuit corect... rolul tău într-o piesă mai mare a rămas neîndeplinit. A fost creată o inegalitate.

— Dar asta s-a întâmplat deja observă încet Elsevier. Nu înseamnă că așa a fost predestinat să se întâmple?

Bătrânul zâmbi, clătinând din cap.

— Nu pretind că știu. Sunt tehnocrat, nu filosof. Nu sunt eu în măsură să fac interpretări, slavă zeilor ! Dacă lucrurile s-au încheiat sau nu, e treaba lui Moon.

Fata încremeni.

— Vrei să spui că... există o cale prin care să mă pot întoarce pe Tiamat ?

— Da, cred că există. Elsevier te va duce, dacă mai vrei să mergi.

— Dar ai spus că...

— KR, așa ceva nu-i posibil !

— Dacă pleci imediat și folosești adaptorii pe care ți-i voi furniza eu, vei trece în siguranță prin Poartă, și asta înainte ca Tiamatul să fie despărțit pentru totdeauna.

— Nu avem însă astrogator, se aplecă în față Elsevier. Cress încă nu s-a înzdrăvenit suficient.

— Aveți un astrogator.

Lui Moon i se tăie respirația când toți ochii se îndreptară dintr-o dată spre ea.

— Nu !

— Nu, KR, se încruntă Elsevier. Nu-i poți cere să îndure chinul ăsta încă o dată. N-ar mai putea suporta, chiar dacă ar vrea.

— Ba poate... dacă vrea cu adevărat. Aspundh își atinse trifoiul. Te pot ajuta, Moon — de data asta n-o să fii nevoită să treci nepregătită prin Poartă. Dacă vrei să-ți recapeți vechea ta viață și puterea de sibilă, — poți — trebuie — să faci acest lucru. Nu ne putem înfrânge toate temerile nocturne, dar pe asta trebuie s-o înfrunți, căci altfel n-o să mai ai niciodată încredere în tine însăți. Nu-ți vei folosi niciodată darul prețios pe care-l duci cu tine, nu vei mai fi niciodată nimic. Vocea lui tăioasă o atinse profund. Terminând de vorbit își încrucișă brațele și le rezemă pe masă.

Moon închise ochii și întunericul o copleși pe de-a-ntregul. „Încă nu s-a terminat. Am fost sortită să fiu ceva mai mult ! Și el a fost sortit să fie cu mine. El nu poate fi pierdut ; nu s-a terminat...". Fața lui Sparks arse întunericul ca un soare răsărind. Era adevărat, trebuia să facă asta ; și dacă izbutea, avea să știe că deținea puterea să rezolve orice problemă. Deschise ochii și-și frecă mâinile tremurânde ca să și le liniștească.

— Trebuie să-ncerc. Zări durerea pe jumătate formată în ochii albastru intens ai lui Elsevier... ca și teama pe jumătate formată. Elsie, asta înseamnă totul pentru mine. Nu te voi dezamăgi.

— Bineînțeles că nu, dragă. O singură încuviințare cu capul, o umbră de zâmbet. E-n regulă, o vom face. Dar, KR... cum ne vom întoarce fără s-o prindă poliția ?

Aspundh schiță un zâmbet cu un sentiment de vinovăție secretă.

— Cu identități false, pe care am să vi le asigur tot eu. În haosul plecării definitive de pe Tiamat, sunt sigur că n-o să vă remarce nimeni niciodată, nici chiar pe... Silky.

— Oof, KR, păcătos secret ce ești ! râse bătrâna fără vlagă.

— Eu nu cred că asta ceva de râs este. Pe fața lui nu se vedea nici urmă de amuzament. Dacă o-nvăț pe fata asta tot ceea ce o sibilă să știe trebuie și apoi pe Tiamat înapoi o trimit, un act de înaltă trădare voi comite. Dar făcând asta eu ascult de o lege mai înaltă decât chiar cea a Hegemoniei.

— Iartă-mă, încuviință calmată. Ce se va întâmpla cu nava noastră ?

— Un monument potrivit în spațiu pentru... visele imposibile ale răposatului meu frate va fi. Ți-am spus că niciodată lipsă de nimic n-o să duci, Elsevier. Fă acest lucru și niciodată de contrabandă să te mai ocupi n-o să trebuiască.

— Mulțumesc. O scânteie de revoltă apăru în ochii ei. Oricum, tot plănuiam noi să ne retragem din afaceri, chiar dacă ultima călătorie un dezastru total n-ar fi fost. La urma urmei, această situație ne mai oferă o șansă ca mărfurile noastre... livrate să fie.

Aspundh se încruntă o clipă.

Cress își descrucișă cu greu picioarele când ceilalți începură să se foiască. Uitându-se la el, Moon îl descoperi privind-o ; căutătura sa fugară trecu repede la Elsevier, de care se prinse precum mâna unui orfan de un trecător milos. Fața lui se încruntă groaznic.

— Atunci, Elsie, înseamnă că ne luăm rămas-bun ?

Fata se sculă, ajutându-l și pe el să se ridice în picioare, în timp ce în jurul mesei toți își dădeau seama de situație.

— Cress...

— Consideră asta ca partea mea de plată pentru datoria pe care o aveam față de tine, domniță, ridică el din umeri.

Elsevier se întoarse către Aspundh, dar Moon văzu că fața acestuia se încleștează a refuz încă înainte de a fi fost pusă întrebarea.

— Nu va fi greu pentru el o altă navă să găsească. Astrogatorii sunt foarte căutați în... meseria dumitale, sunt sigur.

— „Există contrabandiști și contrabandiști“, KR, spuse Elsevier.

— Vrei să zici că poate nu toți să-mpartă ar vrea locul pe navă cu un om aflat pe lista neagră pentru crimă ? Pe chipul lui Aspundh se așternu o expresie de gheață. Moon dădu drumul mânecii lui Cress.

— Legitimă apărare ! Se înroși Cress la față. Așa scrie la dosar, legitimă apărare !

— Un pasager drogat l-a provocat la duel, KR. Omul l-ar fi omorât. Dar de la reguli nici o excepție nu se face... Serios îți spun, îți imaginezi că nava cu un ucigaș aș împărți-o ?

— Nici măcar de ce te-ai măritat cu fratele meu nu pot să-mi imaginez, oftă a înfrângere Aspundh. E-n ordine, Elsevier, deși îmi storci această promisiune cât poți de tare. Presupun că posed pe undeva o companie de navigație care un astrogator poate angaja.

— Vorbești serios ? Oh, zei..., râse Cress, legănându-se ca o trestie. Îți mulțumesc, bătrâne stă... cetățene ! Rău nu-ți va părea. Aruncă înspre Elsevier o privire lungă și strălucitoare, plină de recunoștință.

— Sper, zise Aspundh ; trecu pe lângă el, îndreptându-se către sibilă. Și nici tu nu mă vei face să-mi pară rău, nu-i așa ?

Fata văzu în ochii lui reflectarea sumbră a ceea ce ar fi însemnat eșecul ei, nu numai pentru ea însăși, dar și pentru ceilalți.

— Nu.

Bătrânul încuviință din cap.

— Atunci rămâi cu mine zilele următoare, în timp ce nava va fi pregătită, și lasă-mă tot ceea ce o sibilă trebuie să știe să te-nvăț.

— E-n ordine. Își atinse gâtul.

— KR, trebuie ea să...

— Este pentru propriul ei bine, Elsevier — și pentru al vostru — ca pe ea aici s-o țin.

— Da... bineînțeles, surâse Elsevier. Ai, desigur, perfectă dreptate. Moon, eu... Bătu ușor cu palma pe mâna fetei, uitându-se apoi în altă parte. Sau, lasă... Nu mai contează. N-are nici o importanță.

Porni către ușă, fără să se uite înapoi să vadă mâna întinsă a lui Moon. Silky o urmă fără un cuvânt.

— Bine. Cress schiță un zâmbet, jumătate înspre ea, jumătate înspre picioarele proprii. Îți doresc noroc, domniță. „Tu ai putea să fii Regină“. Atunci când vei fi, le voi spune tuturor că te-am cunoscut. (Înfruntă în sfârșit privirea ei). Sper că-l vei găsi. La revedere.

Se îndepărtă de ea mergând cu spatele, apoi se întoarse și ieși după ceilalți.

Moon privi în tăcere cadrul pustiu al ușii, care rămase tot așa în continuare.

Fata ședea singură în balansoarul din grădină, împingându-se la răstimpuri cu piciorul. Deasupra capului, cerul nopții cânta, sute de coruri separate de culori transfigurându-se în unul singur. Moon își rezemă capul pe perne, ascultând cu ochii. Dacă-i închidea, putea auzi altă muzică : dulcile complexități ale unui cântec de artă Kharemoughi ce se lăsau purtate afară în curte prin ușile deschise, pe fundalul insectelor țârâind în tufe, țipetelor stridente și guturale ale ciudatei menajerii de creaturi care hoinăreau pe aleile grădinii.

Își petrecuse ziua ca și pe cele de dinaintea ei, practicând exercițiile ce-i disciplinau mintea și trupul, asimilând benzile cu informații primite de la KR Aspundh, învățând tot ceea ce cunoștea Hegemonia despre sibili — ce erau, ce făceau și ce însemnau ei pentru oamenii din lumile lor. Sibilii de pe această planetă frecventau o școală oficială unde erau adăpostiți și protejați în timp ce învățau să-și controleze transele — așa cum învățase și ea de la Clavally și Danaquil Lu, mai în nesiguranță, pe o insulă singuratică de sub cer.

Dar dincolo de disciplina fundamentală riguroasă, Aspundh și ceilalți sibili ai Hegemoniei învățau despre rețeaua complexă din care făceau parte, despre vasta întindere a contravrăjilor tehnologice ale Vechiului Imperiu împotriva beznei ce se apropia. Ei înțelegeau că Niciunde se afla în inima unei mașini undeva pe o planetă pe care nici măcar un sibil n-o putea numi, iar cunoașterea le dădu puterea să îndure înspăimântătoarea ei **absență**, care aproape o distrusese pe Moon cu propria-i frică.

Ei aflaseră care era adevărata natură a puterii lor : capacitatea de a ușura poverile zilnice ale vieții, dar și de a le depăși ; contribuind la dezvoltarea socială și tehnologică a lumilor lor mai profund decât chiar cel mai mare geniu — pentru că aveau acces la geniul acumulat al întregii istorii umane... doar dacă poporul lor avea înțelepciunea și bunăvoința să facă uz de această cunoaștere.

În același timp, fuseseră învățați despre natura „contaminării" lor nenaturale, despre modul în care să-i folosească potențialul pentru a se proteja ei înșiși împotriva vătămărilor, despre felul în care să-i protejeze pe cei dragi împotriva riscului infectării. O sibilă putea chiar să poarte o sarcină. Virusul artificial nu străbătea filtrele protectoare ale placentei ; se asigura astfel nașterea de copii care puteau să nu moștenească temperamentul mamei, dar care aveau mai multe șanse decât majoritatea celorlalți să devină sibili pentru o nouă generație. Să aibă un copil... să stea în brațele singurului om pe care îl va iubi vreodată și să știe că ei ar putea fi totul unul pentru celălalt așa cum fuseseră întotdeauna...

Moon tresări, trezită brusc din reverie de zgomotul unor pași care veneau spre ea prin curte. „Dar el iubește pe altcineva acum". Amintirea lucrului care-i despărțea mai mult decât doar prăpastia spațiului și timpului, o lovi pe neașteptate când îl văzu pe KR Aspundh apropiindu-se.

— Bună, Moon, o salută el cu un zâmbet. Plimbarea noastră de seară împreună o facem ?

Bătrânul se plimba în fiecare seară prin grădinile sale până la pavilionul cu stâlpi de marmură din inima unui labirint de arbuști, unde cenușa strămoșilor lui se odihnea în urne. Kharemoughii se închinau unei ierarhii de zeități extinzându-și astfel clarviziunea asupra unei societăți stratificate până în împărăția cerurilor și încorporând panteonul care veghea asupra altor planete ale Hegemoniei. La primul etaj al acestei ierarhii se aflau strămoșii venerați ai persoanei respective, strămoși al căror succes sau eșec determinau locul urmașului lor în societate. Aspundh își venera cu smerenie proprii străbuni. Fata se întreba dacă succesul tatălui îi ajuta pe copii să creadă mai ușor în caracterul lui divin.

Se ridică din balansoar. În fiecare seară, se plimba cu Aspundh, discutând în intimitatea grădinilor despre problemele pe care studiile ei din ziua respectivă le lăsaseră fără răspuns.

— Îți este destul de cald ? Serile de primăvară sunt răcoroase. Ia pelerina mea:

— **Nu,** mi-e bine, scutură ea din cap, sfidându-l pe ascuns.

Purta roba fără mâneci pe care o alesese din vitrina unui ghid tridimensional. Avea sentimentul că până și simpla vedere a unui braț gol îi stânjenea pe acești oameni ; nu-i plăcea să fie obligată să poarte mai mult decât voia, așa că purta mai puțin.

— Ah, vrei să te călești ! râse el, dar fata simți o ușoară încruntare. În seara asta, zâmbetul tău fermecător nu-l porți. Este pentru că mâine înapoi la astroport să mergi trebuie ?

Începură să se plimbe împreună, Moon potrivindu-și mersul după pașii lui mărunți.

— În parte.

Își privi papucii ușori și remarcă dispunerea pietrelor netede de pe alee. Silky ar fi petrecut ore întregi ghemuindu-se fascinat deasupra lor... S-ar bucura să-l revadă, chiar și pe el, ba încă mai bucuroasă s-o vadă pe Elsevier ; să scape de perfecțiunea sufocantă a frumuseții artificiale a acestei lumi. Aștepta nerăbdătoare plimbările de seară, căci în timpul zilei KR era preocupat de afaceri, iar ALV îi supraveghea studiul, asigurându-se să fie păstrată discreția în legătură cu faptul că o tânără de proveniență îndoielnică stătea în casa tatălui ei. ALV o trata cu respect datorită trifoiului pe care-l purta la gât ; dar simpla ei prezență putea s-o facă să se împiedice la tot pasul, să verse vreun castron, ori să spargă vreo vază. Rafinamentul necruțător al lui ALV făcea o tragedie din

orice greşeală de pronunţie, în timp ce întrebările păreau prosteşti iar râsul era de neînchipuit. Se găsea într-o lume care se temea să râdă de ea însăşi, îngrozită că ar putea să piardă conducerea Hegemoniei, ori Tiamatului.

— Crezi că de mai mult timp nevoie ai ? Am impresia că au mai rămas puţine lucruri pe care eu să te învăţ pot... şi din păcate timpul e acum la limită.

— Ştiu. O creatură speriată brusc îşi întinse gulerul de solzi lucitori şi ţipă strident în calea lor. Ştiu că sunt atât de pregătită pe cât pot să fiu. Dar dacă niciodată destul de pregătită n-o să fiu ? Simţise că încrederea în ea însăşi şi în trifoiul tatuat pe care-l purta, ca şi puterea pe care o reprezenta bătrânul, începeau să se reconsolideze încetul cu încetul, pe măsură ce afla adevărul ; totuşi nu se simţea în stare să treacă la un nou Transfer efectiv, de teamă că un eşec acum putea însemna un eşec pentru totdeauna.

— Tu gata vei fi, surâse el. Pentru că trebuie să fii.

Reuşi şi ea să zâmbească atunci când afirmaţia îi răsună în minte. Existau câteva lucruri despre reţeaua sibilă pe care nici măcar Kharemoughii nu le puteau explica — anomalii, situaţii imprevizibile — de parcă atotştiutoarea sursă a inspiraţiei sibile era cumva imperfect formată. Unele răspunsuri ale reţelei erau atât de încâlcite încât nici un expert nu fusese vreodată în stare să le clarifice ; câteodată părea să acţioneze în direcţia unor scopuri personale, deşi de obicei nu făcea decât să reacţioneze. De data aceasta, hotărâse să acţioneze şi o alesese pe Moon să-i servească drept instrument... Fata se gândea că nu va da greş ; era imposibil să nu reuşească. Dar care era obiectivul ei, dacă Sparks n-o mai voia ? „Să-l recâştig. O voi face. Pot". Îşi strânse pumnii de parcă ar fi prins ceva şi nu mai voia să-i dea drumul. „Ne aparţinem unul altuia. El îmi aparţine".

— Aşa-i mai bine, zise Aspundh. Acum, care sunt ultimele întrebări pe care mie vrei să le pui ? Este ceva încă neclar ?

Ea încuviinţă încetişor, punând singura întrebare ce o chinuise de la început :

— De ce vrea Hegemonia pe Tiamat secret să ţină faptul că sibili pretutindeni există ? De ce le spuneţi voi Iernaticilor că noi răi sau nebuni suntem ?

Aspundh se încruntă ca şi cum ea ar fi încălcat un tabu deosebit de strict.

— Nu pot asta să-ţi explic, Moon. E prea complicat.

— Dar nu e drept. Spuneai că sibilii de importanţă vitală sunt... că nu fac decât lucruri bune pentru omenire.

Îşi dădu brusc seama ce dezvăluia acest lucru despre intenţiile Hegemoniei ; înţelese cât de multe lucruri aflase aici în plus faţă de ceea ce fusese învăţată.

Expresia bătrânului îi spuse că şi el ştia asta şi-i părea rău de cele întâmplate, pentru că n-avea nici o putere să se opună.

— Sper că n-am făcut, şi nu voi face, un rău prea mare propriei mele lumi, vorbi el şi îşi mută privirea. Tu pe Tiamat să te întorci trebuie. Dar mă rog ca asta nici un necaz Kharemoughului s-aducă.

Fata nu avu nici un răspuns.

Părăsiră aleea parfumată ce trecea printre tufele de silipha în floare şi se învârtiră prin labirintul de garduri vii până când în inima ascunsă a acestuia apăru altarul de marmură ce reflecta lumina pastelată a cerului. Aspundh merse mai departe în interiorul umbrit ; Moon se aşeză pe o bancă de marmură plină de rouă. O adiere a brizei îi aduse parfumul liniştitor de tămâie ; ea se întrebă ce rugăciuni către străbuni rostea în seara asta KR Aspundh.

Păsări cu pene pastelate şi cenuşii, ale căror culori ar fi părut stridente la lumina zilei, i se aşezară în poală bătând din aripi şi ciripind liniştite. Ea le mângâie spinările cu pene delicate, amintindu-şi că o face pentru ultima oară ; că de poimâine nu vor mai fi grădini liniştite, ci doar Poarta Neagră... Îşi frecă braţele, simţind brusc răcoarea nopţii.

— 21 —

— Ce faci, cetăţene, în biroul meu ? Jerusha privi aspru peste teancurile de hârţoage oficiale îngrămădite lângă terminal, ce fuseseră împinse către marginile mesei, sau depozitate prin colţurile camerei.

— Mi s-a spus să viu aici. În legătură cu permisele.

Negustorul părea să oscileze între sfială și tupeu. Mi-au spus că-mi veți comunica de ce n-am auzit ni...

— Da, știu. Dar treaba asta putea s-o facă orice sergent, orice tântălău de polițist!

„Zeilor, dacă aș putea să am și eu o zi în care să nu ridic vocea... dacă aș putea reuși măcar o oră!". Își trecu o mână prin șuvițele dese ale părului negru-roșcat, și trase ușor de ele.

— Cine dracu' te-a trimis aici?

— Inspectorul Man...

— ...tagnes, continuă ea ca un ecou. Păi, te-a îndrumat rău. Întoarce-te la biroul din față și spune-i ofițerului de serviciu că-i treaba lui.

— Dar **el** a zis...

— De data asta nu te mai mulțumi c-un nu! Îi făcu semn cu mâna către ușă, privind deja la raportul pe jumătate citit ce încă aștepta confirmarea ei pe ecranul terminalului și întinzându-se până la butonul interfonului: Sergent, pune-ți mintea la contribuție și vezi ce vor idioții ăștia! Pentru ce crezi că ești pus acolo?

— Al dracului mod de a conduce o lume, blest... Restul vorbelor de ocară se pierdu când ușa se închise după negustor.

— Vă rog să mă iertați, Comandante, rosti glasul sergentului. Să vi-l trimit pe următorul?

— Da. „Nu! Nu, nu mai vreau". Și dă-mi-l pe Mantag... Ba nu, lasă.

Luă mâna de pe butonul interfonului. Pe Mantagnes ar fi putut să-l dea afară din poliție pentru șicanele pe care i le făcea... dar dacă ar fi procedat așa, ar fi declanșat cu propria-i mână o răzmeriță fățișă în locul actualei atitudini doar recalcitrante. În anii de când preluase funcția de Comandant, situația ei în cadrul forțelor de poliție se degradase tot mai mult. Și el știe asta. O știe foarte bine, ticălosul...". Privea raportul fără să fie în stare să vadă ceva. Unitatea centrală de calcul se defectase în mod spectaculos — cu luni în urmă — provocând haos în întregul sistem de evidență. Chiar și acum deabia funcționa la jumătate din capacitatea normală; până și experții Kharemoughi se dovediseră incapabili să pună lucrurile la punct, deoarece nu dețineau componentele avariate... Jerusha încercase de luni de zile să-și

repună evidența în ordine; se străduia de-o oră să parcurgă acest raport, citind doar câte o jumătate de minut o dată, și nu reușea să-i dea de capăt. Până la urmă apăsă rezoluția „APROBAT« și-i dădu drumul necitit. „N-ajung nicăieri. Alunec în prăpastie, îngropată de vie...". Răscoli printre pachetele goale, mototolite încercând să găsească o păstaie de iestas rămasă pe undeva. „La dracu, sunt aproape sfârșită... ce-o să mă fac până la sfârșitul zilei?".

Ușa se deschise și, fără să-i răspundă la întrebare, căpitanul... „zeilor cum l-o fi chemând?"... intră și salută.

— Permiteți să raportez, Comandante. Sunt căpitanul KerlaTinde, adăugă el de parcă nici nu s-ar fi așteptat ca ea să și-l reamintească.

Jerusha era de-acum obișnuită cu atitudinea rece și tonul obraznic. Polițiștii, aproape fiecare dintre ei, o urau pentru fermitatea de care dădea dovadă, iar sentimentul devenise aproape reciproc. Disciplina se dusese naibii și, cum nu-i putea demite pe toți din poliție, încercase toate celelalte metode ca s-o reîntroneze. Ei n-o ascultau din cauză că era femeie (da, chiar așa, blestemată fie ziua când hotărâse să fie ceva mai mult)... dar și pentru că luase locul care se cuvenea de drept lui Mantagnes. Și fiindcă fusese ideea Reginei. Toți credeau că ea e marioneta Reginei; și cum le-ar fi putut dovedi că se înșală când sforile lui Arienrhod o prinseseră ca într-o pânză de păianjen și o țineau atârnată aici între rai și iad, scurgându-i treptat voința de a continua?

— Ce este, KerlaTinde? întrebă ea, incapabilă să-și ascundă asprimea din voce.

— Ceilalți ofițeri mi-au cerut să vorbesc în numele lor, **doamnă.** (Cuvântul era foarte nepotrivit cu tonul). Vrem să se sfârșească cu impunerea obligației de patrulare în oraș a ofițerilor. Considerăm că aceasta este datoria polițiștilor cu grade inferioare — obligația de a-i hărțui pe cetățeni pe stradă dăunează prestigiului ofițerului.

— Ați prefera să-i lăsați pe cetățeni să se hărțuiască unii pe alții? se încruntă ea, cu prea multă ușurință, aplecându-se în față. Și în schimb ce serviciu important considerați că ar trebui să îndepliniți voi?

— Să ne îndeplinim atribuțiile funcționale care ne revin ! Nu avem destul timp să facem față la toată munca asta de birou, darămite să mai și patrulăm.

Chipul său se încruntase exact ca al femeii. Se uită ostentativ la mormanele de cutii cu benzi de pe biroul ei.

— Știu, KerlaTinde, vorbi Jerusha urmărindu-i privirea insistentă. Am înlăturat pe cât am putut formalitățile. „Și ar trebui să știi ce necazuri mi-a făcut Hovanesse pentru asta". Știu că avaria calculatorului a înrăutățit de zece ori întreaga situație dar, la naiba, principala noastră îndatorire rămâne aceea de a-i proteja pe cetățenii Hegemoniei, iar ea trebuie îndeplinită.

— Atunci, măcar o dată dați-ne ceva care merită să fie făcut ! KerlaTinde ridică mâna spre imaginea inexistentă de la fereastra ei. Nu să-i ridicăm pe bețivii căzuți în șanț. Lăsați-ne să-i urmărim pe criminalii de mâna întâi, să obținem niște condamnări care ar însemna ceva.

— Nu vei obține niciodată acele condamnări. Este o pierdere de timp.

„Zei, oare chiar așa am spus ? Sunt cu adevărat aceea, tot aceea, care stătea acolo unde stă el și spunea ceea ce-mi spune el mie acum ?". Cocoloși sub marginea biroului un pachet gol de iestras. „Nu... Nu sunt aceeași". Totuși ceea ce-i spusese bărbatului era adevărat...

De îndată ce devenise Comandant, încercase să-i zdrobească pe marii afaceriști care, știa ea, controlau rețelele viciului interplanetar chiar din Carbuncle. Aceștia îi alunecaseră însă printre degete precum apa. Orice activitate ilegală în care se presupunea că ei erau implicați pe Tiamat se dovedea a fi din punct de vedere legal sub controlul unui cetățean al planetei. Iar Iernaticii erau supuși legilor Reginei ; poliția nu se putea atinge de ei fără permisiunea lui Arienrhod.

— Comandantul LiouxSked nu gândea în felul ăsta.

„Sigur că nu, ce naiba !". Dar n-avea nici un sens s-o spună. Fusese oare LiouxSked confruntat cu același impas frustrant... sau Arienrhod restructurase societatea din Carbuncle doar pentru ea ? Nu-i putea explica lucrurile acestea lui KerlaTinde sau altcuiva ; ofițerii considerau că ea se află în buzunarul Reginei și nimic din ce-ar fi putut spune n-ar fi schimbat cu ceva lucrurile.

— Voi aveți un motiv serios ca să patrulați pe stradă, KerlaTinde. Știți bine că actele de tâlhărie și infracțiunile s-au înmulțit vertiginos (ea vedea tot mâna lui Arienrhod în spatele acestui fenomen ; și pentru KerlaTinde o învinuia pe ea) și continuă să se înmulțească pe măsură ce ne apropiem de plecarea definitivă. Iar posturile rămase vacante n-au să mai fie completate. Așa că veți continua să patrulați pân-o să vă spun eu să vă opriți — până când ultima navă va fi gata să decoleze de pe planetă.

— Inspectorul Șef Mantagnes nu a...

— Nu Mantagnes este Comandant, ce naiba ! Eu sunt ! îi țâșniră vorbele din gură. Și-o să faceți așa cum ordon eu. Acum ieși afară din biroul meu, Căpitane, până nu te fac Locotenent !

KerlaTinde se retrase, cu tenul său măsliniu întunecat de indignare. Ușa puse capăt încă unei confruntări nerezolvate, încă unei greșeli stupide.

Nu-i de mirare că ei mă urăsc". Urându-se pe ea însăși, fixă cu privirea opacitatea ferestrelor polarizate, singurul ei scut împotriva ostilității din secția de poliție. Geamul îi reflectă slab propria-i imagine, ca o fantomă de transmisie holografică sau o reconstituire defectuoasă a unei realități false. Nu era nici Jerusha, nici femeie, nici ființă umană în carne și oase : doar o babornită răvășită de nervi, cu limba ca un cuțit, afundată în paranoia. Pe cine naiba încerca ea să prostească ? Greșeala îi aparținea ei, nu făcea față funcției, era o ratată... o ființă inferioară, slabă, o femeie hiperemotivă. Se lăsă pe spate în scaun, examinându-și trupul, cunoscând adevărul pe care nici măcar uniforma groasă nu-l putea ascunde pe de-a-ntregul. Nici măcar nu avusese curajul că recunoască faptul că era vina ei ; câtuși de puțin rezultatul unui complot odios al Reginei. Nu era de mirare că ajunsese un obiect de batjocură.

Și totuși... **văzuse** fața Reginei pe o Văratică. **Văzuse** furia Reginei atunci când aceasta dispăruse. Și-l **văzuse** pe LiouxSked târându-se în propriile excremente... fără nici un motiv imaginabil, doar ca urmare a răzbunării lui Arienrhod. Ea nu-și pierdea mințile ! Regina i le fura, sistematic.

Nu putea însă face nimic în privința asta; absolut nimic. Încercase totul, dar nu exista scăpare — doar conștiința faptului că întreaga ei carieră, viitorul ei, încrederea în propria-i capacitate se duceau de râpă fără să se poată opune câtuși de puțin. Cariera continua să i se ruineze, dosarul personal conținând o listă lungă de eșecuri și nemulțumiri. Sfârșitul șederii lor pe Tiamat avea să marcheze sfârșitul a tot ceea ce-și dorise vreodată și pentru care se zbătuse. Arienrhod o distrugea și pe ea, dar nu repede, ca pe LiouxSked, ci într-un fel care o lăsa să perceapă fiecare nuanță agonizantă a propriei decăderi.

Arienrhod își dăduse probabil seama că Jerusha va rămâne pe loc, continuând să-și înfrunte destinul — așa cum făcuse mereu, toată viața. A abandona acum și a părăsi Tiamatul, a renunța la poziția ei, ar fi însemnat să admită că totul fusese zadarnic. Desigur, totul ar fi fost în zadar și atunci când ei terminau cu planeta, dar între timp chiar și această șaradă infernală a visului femeii părea mai bună decât o viață complet lipsită de vise.

— Nu-i putea întoarce Reginei lovitura, așa cum nu fusese în stare să-i provoace, în replică, nici cea mai mică neplăcere. Întâmplător dejucase un complot prin care Arienrhod urmărea să mențină Iarna la putere, dar asta nu-i dăduse nici măcar o clipă de satisfacție — zeii îi erau martori; iar de-atunci nu mai aflase nimic despre altă urzeală pe care o putea pregăti Regina. Era absolut convinsă că trebuia să existe un alt plan... totuși era mai mult decât îndoielnic că de data aceasta Hegemonia, reprezentată prin persoana ei, va mai fi în stare să-l zădărnicească. Iar acel eșec ar fi reprezentat încununarea propriei ruinări.

Mai era însă vreme. Disputa încă nu se terminase, iar ea trebuia s-o ia de la început...

— M-asculți, cățea? O să-ți vin eu de hac — îți jur pe Ticălosul de Luntraș! N-am să renunț, nu mă poți distruge înainte să...

Ușa se deschise din nou, trimițându-i cuvintele înapoi; intră un polițist care, privind rapid în jur, își dădu seama că e singură. Aruncând o căutătură piezișă, îi puse pe masă o altă casetă cu date, sigilată.

La ce te holbezi ?!

Bărbatul salută și părăsi camera.

„Altă ocazie de a spori bârfele din camera de gardă". Hotărârea i se frânse. „Cum poți să știi cu adevărat; cum poți să știi dacă într-adevăr ți-ai pierdut mințile...?". Întinse mâna pe lângă terminal, după noua casetă dar dădu peste o foaie de hârtie aflată sub aceasta. Desprinse fițuica și citi un rând: LISTĂ DE PLÂNGERI. Mototoli imprimatul în palme. „Cine l-o fi pus aici? Cine?".

Interfonul începu să sune; neîncrezându-se în propria ei voce, apăsă tăcută butonul de recepție.

— Apel radiofonic din exterior, Comandante. Cineva numit Kennet, sau cam așa ceva. Vă fac legătura?

„Ngenet?« Zei, nu putea vorbi cu el acum, nu așa! „De ce dracu' își alege cele mai proaste momente, și chiar de ce se mai deranjează?".

— Și Inspectorul Mantagnes este aici și vrea să vă vadă.

— Fă-mi legătura. „Dar ce-o să spun? Ce?". Și spune-i lui Mantagnes să... Strânse din dinți. Spune-i s-aștepte.

Auzi în difuzor pârâiturile cauzate de electricitatea statică și, printre ele, obișnuita distorsionare a unei voci cunoscute.

— Alo? Alo, Jerusha...

— Da, Miroe! Se simți dintr-o dată cuprinsă de plăcere la gândul că există o ființă umană care îi vorbește cu bunăvoință, cu bucurie... și-și dădu brusc seama că prietenia lui îi dăruise ceva cu mult mai mult decât o simplă dovadă de omenie. O zei, ce bine-mi pare să te-aud din nou! Zâmbi din toată inima.

— Nu te-aud... se-aude foarte prost! N-ai vrea... să mai vii pe la plantație... o zi sau două?... mult timp de când n-am mai avut o vizită!

— Nu pot, Miroe.

Cât timp trecuse? Se scurseseră luni de zile de când îi acceptase invitația, sau măcar vorbise cu el... luni de zile de când nu mai petrecuse o zi, sau o oră, numai pentru ea, cu ceva care s-o facă să zâmbească. N-avea cum, nu-și putea permite s-o facă.

— Ce spui?

— Spuneam că... Eu...

Își văzu imaginea reflectată pe perete și i se păru că are chip de temnicer, sau de prizonier dintr-o celulă. O cuprinse un fior rece de panică.

— Da ! Da, am să vin. Vin diseară.

— 22 —

— Așa, fraierilor ! Acuma sunteți iar de capul vostru.

Tor se retrase cu o mlădiere care spera să fie grațioasă, deși nu prea avea motive să spere. Aplecându-se ca să iasă din locul acela strâmt și strălucind lugubru, lăsă să i se vadă, fără să-și dea seama, mai multă goliciune de cât ar fi vrut. Nave holografice în formă de monede și un roi meteoritic se încurcară în bereta aurie croșetată care îi fixa peruca de miez de noapte. Salopeta din mătase scânteie ca flacăra albăstruie a unei lămpi de sudură ; în întuneric pielea de pe formele descoperite avea reflexe cadaverice de culoarea levănțicii.

În urma ei se auziră o mulțime de fluierături și proteste ; jucase cu clienții, așa cum i se poruncise, pierzând cât trebuia și câștigând în plus exact atât cât era necesar să-i convingă că jocurile se desfășurau cinstit. „Fraieri". În cea mai mare parte jocurile se desfășurau cinstit... spre marea ei surprindere. Erau însă pur și simplu atât de complicate încât o ființă umană obișnuită nu putea spera să le întreacă în dibăcie. Când se gândi la orele irosite și la banii pe care-i aruncase la fel de zgomotos și de prostește ca oricare dintre acești neghiobi drogați, Tor își scutură dezgustată capul cu părul creț, negru ca abanosul. Iar acum nu era chiar așa de rău ; acum știa codurile care îi permiteau să controleze în secret rezultatul jocurilor.

Nu, nu era deloc rău, câtuși de puțin ; conducea cazinoul și se îngrijea de afaceri, dar acoperea interesele planetare ale Sursei. Ea era Gazda, proprietara „Iadului Persefonei" indiscutabil cel mai bun tripou din Carbuncle. În plus, se ocupa de orice alte acțiuni discrete pe care Sursa — căpetenia lumii interlope extraplanetare de pe Tiamant — i le încredința. Era o latură a politicii Reginei de a pune Iernatici capabili în funcții care constituiau o perdea pentru ilegalitățile extraplanetarilor, astfel încât adevărații lorzi ai viciului să poată acționa nepedepsiți și nestânjeniți de poliția Hegemonică. De când lucra pentru Sursă, Tor fusese de patru ori ridicată de către Albaștri ; ei însă fuseseră obligați s-o predea gărzilor Reginei, care pur și simplu îi dăduseră drumul.

— Hei... Miji ochii, privind printre trupurile ce țopăiau în ritmul dansului și-l văzu mai clar pe extraplanetarul care tocmai trecuse prin perdeaua de minuscule oglinzi tremurătoare trăgând un zombi după el. Pollux !

Apăsă și pe butonul de apel ce-l purta la brățară pentru a dubla chemarea verbală. Pollux apăru lângă umărul ei cu forța liniștitoare a trupului său de oțel.

— Vezi de perversul ăla care tocmai a intrat pe ușă, dă-l afară, n-avem nevoie de afacerile lui.

Arătă în direcția respectivă, căutând să nu vadă dacă zombiul era mascul sau femelă și nici vreun detaliu al trupului său. Imaginea în sine îi făcea greață, ca și bărbații sau femeile care se bucurau să folosească într-un asemenea mod o făptură vie.

— Cum spui tu, Tor. Polux se depărtă cu fermitate decisă. Se descurca mai bine decât oricare dintre paznicii umani angajați până atunci ; acesta era de fapt și motivul pentru care Tor îi cumpărase contractul pe durata respectivă.

Se rezolvase totul atât de perfect... nostim cum se petrecuseră lucrurile. Până și Herne... Femeia se întoarse, sprijinindu-și un cot pe un capăt al barului curbat, negru ca tăciunele. Ciudatul material fotoabsorbant îi supse căldura ; o trecu un fior și-și retrase mâna, îndreptându-se. Ceva mai încolo, Herne ședea la pupitrul de comandă al șirurilor de distribuitoare de băutură și droguri, un anacronism revoltător de popular. Punându-l pe el să aibă grijă de bar, unde clienții se adunau ca să-și facă curaj și să-și subțieze creditele, Tor făcuse cea mai inspirată mișcare. Ei se grozăveau unii față de alții, dar mai ales se dădeau mari față de Herne. De la el, prin intermediul lui Tor, informațiile ajungeau la Dawntreader, care după toți acești ani încă le mai sorbea cu lăcomie, precum un împătimit al drogurilor.

Cine ar fi visat vreodată, după cele petrecute în ziua aceea pe aleea lui Fate când Dawntreader fusese gata-

gata s-o gâtuie, că furia lui dezlănţuită avea s-o aducă în final la situaţia favorabilă de azi? Manevrând între priceperea lui Herne şi legăturile lui Dawntreader cu o persoană suspusă, Tor se înălţase mai sus şi mai repede decât visase s-o facă vreodată.

— Hei, Persefona, scumpo, te caută Surşa.

Înapoia ei apăruse neauzit Oyarzabal, unul dintre locotenenţii Sursei. Prinzând-o de mijloc, mâinile lui se strecurară periculos de intim pe sub jacheta costumului ei senzual de seară.

Femeia îşi înfrână pornirea brutală de a-i repezi un cot între coaste. De când părăsise zona docurilor, învăţase, cu multă trudă, să se poarte cu tact şi cu un oarecare rafinament; ambianţa purta cu sine riscul molestării.

— Fii atent să nu-mi declanşezi alarma contra hoţilor.

Îi împinse mâinile, totuşi nu prea departe. Nu era cine ştie ce de capul lui, lucru dovedit şi de faptul că dintre tipele bine, uşor accesibile, care roiau pe acolo, părea s-o prefere pe ea; dar nici Tor nu-l descuraja prea tare. Oyarzabal fusese un timp argat la o moşie undeva pe Marele Albastru şi era atrăgător în felul său necioplit şi guraliv. Se culcase de câteva ori cu el şi nu fusese dezamăgită. Ba chiar cochetase cu ideea de a-l lua de bărbat înainte de plecarea definitivă, luându-şi zborul pentru totdeauna de pe Tiamat.

— Hei, scumpo, ce-ai zice dacă mai încolo tu şi cu mine...

— Seara asta-i rezervată. (Se îndepărtă înainte ca s-o poată atinge şi aruncă o privire înapoi, înduplecându-se un pic, îndeajuns ca să schiţeze un zâmbet). Întreabă-mă mâine!

El rânji. Dinţii îi erau încrustaţi cu strasuri. Tor se mai întoarse o dată, clătinând din cap.

Îşi croi drum prin mulţime şi, printr-o uşă interzisă accesului străinilor, ajunse în apartamentul particular al Sursei. Locul se compunea din birouri şi camere de întâlnire păzite nu numai de ochi omeneşti ascunşi, ci şi de cele mai complicate dispozitive de supraveghere ce puteau fi cumpărate cu bani. Când Tor aflase că Herne este Kharemoughi, îl întrebase dacă-şi poate folosi legendara îndemânare tehnică pentru a o ajuta să tragă

cu urechea la tranzacţiile particulare ale Sursei. Totuşi el nu se putea măsura cu paznicii electronici şi ea îşi dădu seama în cele din urmă că nu toţi Kharemoughii ştiau încă de la naştere cum să transforme minereul în terminale pentru calculator. Aşa că trebuise să se mulţumească doar cu observarea celor ce-i făceau vizite Sursei, ştiind momentul întâlnirii, şi mulţumindu-se să ghicească scopul.

Nu-i plăcea prea mult să fie ea însăţi vizitatoare. Uşa cabinetului său se deschise când ajunse acolo aşa cum se obişnuise deja, lăsând-o să intre. Clipi inconştient şi încetini; camera era scufundată în beznă ca întotdeauna. Mirosul de tămâie umplea aerul cu o aromă dulceagă, copleşitoare. Ridică o mână ca să-şi frece ochii, dar se opri înainte de a strica florile perfecte pictate pe pleoape. Coborî braţul resemnată, când o formă întunecată începu să se profileze pe un fundal ce se colora vag în stacojiu: silueta Sursei, singura modalitate în care îl văzuse vreodată.

Oyarzabal îi spusese că Sursa suferea de o boală de ochi şi nu putea suporta lumina. Tor nu ştia dacă să creadă asta sau să presupună că prefera să-şi ascundă faţa. Uneori, când se obişnuia cu slaba licărire de pe peretele din spate, i se părea că observă o deformare pe chipul lui. Totuşi nu putea fi sigură niciodată.

— Persefona.

Vocea lui era doar o şoaptă scrâşnită, despre care, din nou, nu ştia dacă era cea adevărată. Vorbea cu un accent pe care nu-l putea identifica.

— Sunt aici, stăpâne.

Formula de adresare aleasă de el dobândea în întuneric înţelesuri noi şi sinistre. Îşi împinse stânjenită peruca, simţind cum din cauza încordării o furnică pielea capului. Ştia că el vedea foarte bine pe întuneric şi la fiecare vizită era obligată să-i suporte examinarea minuţioasă.

— Întoarce-te.

Se roti pe covorul gros, întrebându-se fără rost ce culoare avea acesta în realitate, sau dacă era pur şi simplu negru.

— Mai bine... da, îmi place mai mult. N-ai să fii niciodată frumoasă, să ştii, dar înveţi să ascunzi acest lucru.

Ai făcut un drum lung. Nu credeam că o să faci aşa mari progrese.

— Da, stăpâne. Mulţumesc, stăpâne.

„Mie-mi spui ?!“ Nu-i zisese că începuse să-l lase pe Pollux să-i aleagă hainele. Judecata lui complet imparţială îi risipea îndoielile, orientându-i gusturile spre alegerea acelor modele care îi puneau în valoare părţile bune ale corpului ei plin de cusururi ; cu ajutorul perucii şi al fardurilor ea putea, aşa cum spunea şi Sursa, să-şi ascundă imperfecţiunile necruţătoare.

— Şi totuşi, cum poate fi comparat cineva cu idealul şi să nu sufere din cauza comparaţiei... ?

Suspină, după care rămase din nou tăcut câteva secunde care i se părură ore. Odată când i se permisese să aprindă o mini-lanternă cu becul roşu, ca să citească o listă de instrucţiuni, Tor zărise pe birou o imagine pătrată — faţa unei femei. O femeie de o izbitoare frumuseţe extraplanetară, cu o podoabă de păr bogat negru ca abanosul strâns într-un fileu auriu. Brusc stingherită, înţelesese de ce purta şi ea acelaşi păr, de ce-l purtaseră predecesoarele ei şi de ce acest local era al Persefonei. O surprinsese faptul că un bărbat ca Sursa putea să fi iubit sau chiar să fi urât o femeie îndeajuns ca să fie obsedat de ea ; şi se înfiorase, gândindu-se că ea constituia copia acestei obsesii. Totuşi, recompensele fuseseră suficiente ca s-o oprească să vorbească.

— Cum merge treaba în seara asta ?

— Foarte bine, stăpâne. E zi de plată la portul stelar şi-avem o mulţime de clienţi.

— Ultima afacere s-a încheiat cu bine ? Ai avut destulă... variaţie la îndemână ca să-i mulţumeşti pe anumiţi clienţi ?

— Da, Coonabarabran a fost acolo unde aţi spus că o să fie şi a avut totul la dispoziţie. În seara asta putem asigura orice plăcere.

Era sigură că el deja ştia răspunsul la toate întrebările şi de aceea îi răspundea întotdeauna cinstit. Sursa nu-i ceruse să se implice în toate problemele — Tor nu avea nimic împotrivă să servească drept paravan pentru traficul de droguri, căci avea atâta minte încât să se ferească de consecinţe. Sursa supraveghea, şi manevra, numeroase alte tranzacţii ilegale, printre care însă erau şi

unele pe care femeia nu le putea înghiţi. Dar pentru ele exista întotdeauna cineva gata să le facă.

— Bine... În seara asta aştept un vizitator deosebit de important. Ai grijă ca sala interioară să fie păzită şi pregătită aşa cum se cuvine. Ea va fi la intrarea laterală la miezul nopţii. Să nu fie lăsată să aştepte.

— Da, stăpâne. „Ea ?“ se întrebă în gând. Nu existau prea multe femei din societatea interlopă care să fie tratate cu atâta solicitudine într-o audienţă la Sursă.

— Asta-i tot, Persefona. Întoarce-te la oaspeţii tăi.

— Mulţumesc, stăpâne, zise ea umilă.

Uşa se deschise şi Tor ieşi, clipind din nou în strălucirea albă a holului. Oftă când auzi uşa cum se închide cu un pocnet în spatele ei ; şi în timp ce se îndepărta, nu se simţi ofensată că el n-o găsea atrăgătoare — era doar uşurată. Sursa se găsea cu totul în afara ambiţiilor ei şi în adâncul inimii o înfricoşa, din toate motivele rezonabile... şi din toate motivele pentru care un copil se teme de întuneric.

Arienrhod urmă silueta fantomatică a Persefonei prin coridoarele de acces către sala interioară a Sursei. Zgomotele cazinoului ajungeau la ea ca venite de departe prin bariera pereţilor : o pulsaţie profundă ce semăna mai mult cu a vibraţie decât cu un sunet adevărat şi care i se strecura în piept precum mâna morţii. Era mai mult decât potrivit ca veselia lipsită de entuziasm a mulţimii de jucători să-şi arate adevărata natură aici în sălile umbrite ale puterii ascunse a Sursei. Persefona se opri înaintea vizitatoarei, în faţa unei uşi închise care arăta ca oricare alta dintre cele pe lângă care trecuseră, şi-i făcu semn cu mâna. Necunoscuta înaintă şi Persefona apăsă cu mâna un panou al uşii — semnalul de sosire — de parcă nu fuseseră deja observate. Plină de un respect conştient de sine, încuviinţă din cap către Arienrhod şi se îndepărtă pe hol. Regina era sigură că femeia o recunoscuse ; se întrebă ce-ar fi gândit Tor Starhiker alias Persefona dacă şi-ar fi dat seama că Regina ştia că era pionul lui Sparks Dawntreader.

Dar uşa se deschise în calea ei, introducând-o în întuneric, şi îşi alungă din minte toate celelalte gânduri. Lăsându-şi pe spate gluga mantiei de culoare întunecată,

păşi cu îndrăzneală în faţă, fără să mai aştepte să fie chemată. Îndată ce trecu pragul, uşa se închise, lăsând-o în beznă. O cuprinse o panică acută, aşa cum i se întâmpla întatdeauna când venea aici. Brusc, îi veni greu să nu creadă că păşise într-un alt plan, în necunoscutul crud al unei reţele interstelare a viciului... în afara lumii pe care o cunoştea şi o stăpânea. Că era pierdută... Spionii ei mecanici pătrundeau cu privirea în fiecare colţişor al acestui oraş, însă aici nu puteau ajunge : locul era păzit de o aparatură mai puternică şi mai rafinată... acest întuneric atotcuprinzător care încerca să-i înăbuşe voinţa şi să-i distrugă stăpânirea de sine. Rămase nemişcată în picioare până ce depăşi momentul dificil şi-şi recăpătă simţul de orientare. „Întuneric... o şmecherie a naibii de bună. Păcat că nu m-am gândit la asta".

— Maiestate ! Este o onoare pentru umila mea locuinţă. Vocea lugubră a Sursei (precum cea a unui cadavru ; sau poate că şi ea nu era decât un efect artificial ?) şuieră urarea de bun venit, cu un accent ciudat. Vă rog luaţi loc, faceţi-vă comodă. Nu mi-ar plăcea s-o ţin pe Doamna în picioare.

Arienrhod observă folosirea intenţionată a unui joc de cuvinte, referirea la moştenirea ei barbară. Nu răspunse, dar înaintă încrezătoare ca să se aşteze în fotoliul aflat vizavi de Sursă. După prima lor întâlnire, când bâjbâise umilitor prin întuneric, hotărâse să poarte lentile de contact amplificatoare de lumină atunci când venea să-l viziteze. Pe măsură ce vederea i se adapta, Arienrhod îşi putu da seama mai bine de aranjamentul general al camerei şi de profilul neclar al bărbatului însuşi. Deşi încercă din toate puterile, nu putu să-i distingă trăsăturile feţei.

— Ce vă pofteşte inima, Maiestate ? Dacă doriţi am o gamă completă de delicii. Gesticulă cu o mână lătăreaţă, vag diformă.

— Nu în seara asta. (Nu i se adresă cu nici un titlu, refuzând să-l recunoască pe cel pe care el îl pretindea celorlalţi clienţi). Nu amestec niciodată afacerile cu plăcerea, decât dacă este absolut necesar.

Îşi dădu seama de intensitatea sporită a celorlalte simţuri în camera întunecată.

Un chicotit răguşit veni dinspre Sursă.

— Ce păcat. Aşa o risipă... nu vă întrebaţi niciodată ce v-ar putea scăpa ?

— Din contră, zise ea, refuzând să consimtă la încercarea de apropiere. Nu-mi lipseşte nimic. De asta sunt Regina acestei lumi. Şi de aceea sunt aici. Intenţionez să rămân Regina Tiamatului şi după ce tu şi ceilalţi paraziţi extraplanetari îl veţi părăsi din nou. Dar ca să fac asta, voi avea nevoie de serviciile tale discutabile într-o măsură mult mai mare decât în trecut.

— Prezentaţi lucrurile atât de delicat. Cum ar putea un bărbat să vă refuze ceva ? Vocea lui scrâşnea precum fierul pe ciment. La ce v-aţi gândit, Maiestate ?

Ea-şi sprijini un cot pe braţul moale al fotoliului. „Precum carnea. Se simte precum carnea".

— Vreau ca în timpul Festivalului, să se întâmple ceva, ceva care să provoace haos... în detrimentul Văraticilor.

— Poate că aveţi în minte genul de accident care i s-a întâmplat fostului Comandant al Poliţiei. Dar pe o scară mult mai mare, desigur. Vocea lui nu trăda deloc surprindere ; ceva ce ea găsea atât liniştitor, cât şi deranjant. Sau poate că vă gândiţi la deversarea de droguri în alimentarea cu apă.

„Dar de ce-ar trebui să mă deranjeze asta ? A fost ideea mea".

— Fără droguri. Asta ar afecta şi poporul meu, ceea ce nu vreau. Trebuie să rămânem la conducere. Mă gândeam la o epidemie, ceva împotriva căreia majoritatea Iernaticilor au fost vaccinaţi. Văraticii nu ar avea nici o protecţie.

— Înţeleg. O vagă încuviinţare din cap. Da, se poate aranja. Deşi din partea mea ar însemna o trădare faţă de Hegemonie, dacă v-aş oferi mijloacele de a rămâne la putere. Noi suntem foarte interesaţi ca la plecarea noastră să-i lăsăm pe sălbatici sub control.

— Cele mai bune interese ale Hegemoniei abia dacă se intersectează cu ale tale, se răsti ea. Nu eşti un supus mai credincios decât mine.

Mirosul de tămâie din aer era prea puternic, de parcă ascundea ceva.

— Interesele noastre coincid în chestiunea apei vieţii, îl auzi chicotind uşor.

— Spune-mi atunci cât mă costă. N-am timp de tocmeală. Ascuţindu-şi vocea, Regina străpunse cu privirea prezenţa lui îngâmfată, lipsită de contururi materiale.

— Vreau recolta de la trei campanii de Vânătoare. Toată.

— Trei ! Izbucni în râs, nerecunoscând că preţul cerut nu era mai mare decât se aşteptase.

— Care este preţul pentru răscumpărarea unei regine, Maiestate ? Întunericul din jurul lor devenea aproape tangibil în vocea lui ; Arienrhod redeveni conştientă că aude multe alte detalii, încercând să compenseze faptul că nu-i vedea faţa. Sunt sigur că poliţia va fie extrem de interesată să afle ce aveţi de gând cu această planetă. Genocidul este o acuzaţie gravă... şi încă împotriva propriului popor. Dar aşa se întâmplă când laşi o femeie să conducă... Nu femeile conduc Hegemonia, să ştiţi. Există multe locuri, pe multe lumi, unde chiar şi aroganţa Voastră, Arienrhod, poate fi înfrântă.

Mâinile ei se strânseră în faţa neaşteptatei izbucniri de ură ce se manifestase ca un trăsnet înspăimântător de blestem incandescent între perdelele protectoare ale întunericului. Deveni conştientă de mirosul aparte ce răzbătea de sub parfumul de tămâie care plutea în aer... era o duhoare de boală, sau de corp în descompunere. „Doar n-ar îndrăzni !"

— Nu mă ameninţa, Thanin Jaakola. Oi fi fost tu stăpân de sclavi pe Marele Albastru şi poate că eşti răspunzător de o mare parte din sărăcia de pe şapte planete diferite, replică ea lăsându-l să înţeleagă că ştie multe. Nu uita însă că până la Schimbare asta este planeta mea, iar tu exişti aici doar pentru că îţi permit eu. Orice mi se va întâmpla mie, se va răsfrânge asupra ta, pentru că fără mine îţi pierzi protecţia în faţa legii. Sunt sigură că există multe locuri unde ai găsi tu însuţi o experienţă umilitoare. „Şi sunt sigură că n-ai să uiţi asta nici un moment". Ceea ce îţi cer eu este într-adevăr o treabă riscantă, dar totuşi simplă. Sunt sigură că nu este nimic de care să nu te poţi ocupa cu uşurinţă, date fiind resursele tale. Îţi voi da întreaga recoltă de la ultima Vânătoare a lui Starbuck... şi asta face cât răscumpărarea unei Regine, pentru tine sau oricare altul.

În întuneric, respiraţia lui sacadată se auzea şi mai tare, iar tăcerea era mai profundă. Arienrhod rămase şi ea tăcută. În cele din urmă, distinse o uşoară înclinare a capului şi-l auzi spunând :

— Da. Mă voi ocupa de treaba asta, în schimbul plăţii convenite. Mă voi bucura, gândindu-mă la dumneavoastră conducând Tiamatul după plecarea noastră, fără apa vieţii care să vă menţină tânără. A domni în Carbuncle după plecarea noastră... ştiţi că, fără noi, locul acesta nu va mai fi la fel. Nu va mai fi deloc la fel.

Râsetul lui se întinse ca o gumă.

Arienrhod se ridică în picioare fără un cuvânt şi abia după ce fu cu spatele la el şi porni către uşă îşi permise să se încrunte.

— Unde dracu' te duci ?

Tor tresări vinovată când auzi pe neaşteptate vocea în spatele ei pe coridor... vocea lui Herne ; tocmai trecea pe lângă încăperea pe care o folosea el în cazino. Majoritatea celorlalte camere aflate în această aripă erau folosite de prostituate şi de clienţii lor. Afară însă se iveau zorii unei zile şi coridorul era pustiu ; cazinoul se închisese pentru un scurt răstimp de odihnă şi refacere.

Tor se întoarse cu o încetineală deliberată pentru a-l studia pe Herne. Bărbatul se sprijinea greoi de tocul uşii, cu picioarele-i nefolositoare înfăşurate în exoscheletul rudimentar autopropulsat care-i permitea de bine de rău să se mişte singur de ici colo. O robă scurtă, despicată, aruncată neglijent peste cap, îl îmbrăca exact atât cât să nu fie indecent. Ea se încruntă.

— Am o întâlnire importantă. Ce te interesează „bunico ?"

— Îmbrăcată aşa ?

Ea îşi privi salopeta, îşi văzu în oglinda memoriei faţa lipsită de machiaj şi de farduri — propria ei individualitate, autentică, plictisită, obosită să pretindă că era altcineva, bucuroasă doar să-şi vadă propriul păr lins şi sur, ieşind de sub peruca poleită.

— De ce nu ?

— Numai tu ai pune o întrebare ca asta, pufni Herne dezgustat, trăgându-se de robă. Ochii îi erau injectaţi, faţa somnoroasă de oboseală, de droguri, sau de ambele.

— Dacă mă îmbrăcam ca să mă încurc cu tine, n-aș fi obținut mare lucru în schimb.

Văzu cu satisfacție cum buzele lui se subțiază. Timpul n-o afectase pe ea, așa cum făcuse cu Herne. „Și n-o va face niciodată". Se ducea la o întâlnire cu Sparks Dawntreader, nu ca să se vadă cu un iubit; timpul o făcuse să-i placă de el încă și mai puțin decât îi plăcea de Herne. Îi venea greu să-și aducă aminte că el fusese cândva un puști Văratic înspăimântat, pe care-l găsise chircit de frică pe o alee. De atunci ea se schimbase în exterior până într-atât încât uneori își recunoștea cu greu propria-i față; dar știa că dacă își arunca gătelile se regăsea mereu pe sine. Observase însă și acel lucru interior care îl făcuse pe Sparks Dawntreader însuși să fie sufocat treptat de ceva inuman...

La urma urmei, pentru numele zeilor, tu de ce stai pe hol ca o cocotă ieșită la agățat bărbați? Tu culegi informații **pentru** mine și nu **despre** mine, sau poate că ai uitat? Potolește-te și du-te la culcare — cum îți închipui că-ți poți face treaba dacă stai treaz toată ziua?

Ea însăși își dorea să doarmă dusă în apartamentul ei elegant de la etaj, nu să pornească cu noaptea-n cap la o confruntare pentru care n-avea să-i mulțumească nimeni.

— Nu pot dormi, își înclină el capul și-și frecă fața pe brațul pe care-l ținea rezemat de tocul ușii. Nu mai pot nici măcar să dorm: totul e o porcărie... Se întrerupse și o privi brusc, căutând ceva ce nu găsea. Fața i se înăspri din nou: Lasă-mă-n pace!

— Atunci, lasă-te de droguri. Tor porni mai departe pe hol.

— Ce făcea **ea** aici noaptea trecută? o prinse din urmă vocea bărbatului.

Tor se opri iar, sesizând accentuarea și faptul că Herne o recunoscuse pe vizitatoarea de la miezul nopții care trecuse pe aici, mergând la Sursă. Arienrhod, Regina Zăpezii. Fusese înfășurată într-o pelerină groasă, ca și paznicul ei personal; dar Tor era o Iernatică și o cunoștea pe Regină. O surprinse faptul că și Herne o cunoștea, sau că-l interesa ce făcea ea aici.

— A venit să vorbească cu Sursa. Așa cum tu nu știi ce-au făcut, nu știu nici eu.

El râse fără plăcere.

— Pot să ghicesc ce n-au făcut. Privi spre ambele capete ale coridorului, apoi urmă: se apropie ultimul Festival — sfârșitul a tot și a toate pentru Arienrhod. Poate că la urma urmei, ea nu e gata să renunțe la tot în favoarea Văraticilor. Zâmbi rece, cu o veselie fără rost.

Tor înlemni, înțelegând că Schimbarea nu constituia ceva inevitabil.

— Ea trebuie să fie gata. Întotdeauna lucrurile s-au întâmplat în felul acesta, altfel s-ar putea ajunge la... război sau cam așa ceva. Noi am acceptat întotdeauna acest fapt. Când vin Văraticii...

Herne țâțâi batjocoritor.

— Oamenii ca tine acceptă Schimbarea! Cei precum Arienrhod își fac propriile schimbări. Tu ai renunța la tot, după ce ai fost Regină o sută cincizeci de ani? Dacă ai putea intra în posesia documentelor oficiale, pun pariu pe ce vrei că vei afla că fiecare Regină a Zăpezii de dinaintea ei a încercat să păstreze Iarna aici pentru totdeauna. Dar nici una n-a reușit. Toate au dat greș, încheie el revenindu-i zâmbetul.

— Ce știi tu despre asta, străine? gesticulă Tor de parcă ar fi vrut să alunge ideea. Asta nu-i planeta ta. Ea nu-i Regina ta.

— Acum este.

Bărbatul ridică privirea, dar deasupra lor nu se afla decât tavanul. Se răsuci pe călcâie, trăgându-și picioarele prinse în coliviile lor de oțel, și-i întoarse spatele lui Tor.

Iar Arienrhod va fi veșnic Regina lumii mele.

23

„Timpul se scurge înapoi". Moon stătea atârnată ca o gogoașă de mătase acolo unde mai stătuse și altădată, în coconul înconjurat de manete și butoane de comandă aflat în inima navei. Totul era la fel, așa cum mai fusese... chiar și imaginea zguduitoare a Porții Negre pe ecranul din fața lor. De parcă trecerea ei prin Poartă nu avusese loc niciodată; ca și cum nu pusese nicicând piciorul pe altă planetă și nu fusese vreodată inițiată la izvoarele ei de cunoaștere sub îndrumarea unui străin,

un sibil care sub nici un motiv nu avea vreun drept să existe în universul ei. De parcă ea nu-şi pierduse cinci ani din viaţă într-un singur moment, fatal.

— Moon, dragă.

Vocea Elsevierei veni şovăind de deasupra ei, îmboldind-o cu blândeţe, plină de o încordare tăcută. Ţesătura invizibilă a coconului o închisese deja într-atât încât nu se mai putea uita în sus la faţa lui Elsevier. Devenea greu de respirat, sau era poate pur şi simplu propria ei încordare, afectând-o. Închise ochii şi simţi cum un tremur străbate nava, pecetluind inevitabilitatea distrugerii lor, numai dacă ea nu... Deschise iar ochii, către faţa îngrozitoare a judecăţii.

Dar Poarta Neagră nu era chipul Morţii... ci doar un fenomen astronomic, o gaură în spaţiu străpunsă la începutul timpului şi care colapsa permanent în sine. Singularitatea din inima acestei porţi era plasată acum undeva într-o altă realitate, în ziua nesfârşită pe care fata şi-o imagina că trebuie să fie cerul pentru sorii muribunzi ai acestei nopţi. Însă în jurul acelei inimi cu neputinţă de cunoscut, structura spaţiului se întorcea pe dos în vârtejul puţului gravitaţional al găurii negre. Între realitatea exterioară a universului cunoscută de Moon şi cea interioară a singularităţii se întindea o zonă în care infinitul putea fi atins, unde spaţiul şi timpul îşi schimbau polaritatea, deplasarea printre ele fiind posibilă fără nici o oprelişte din partea legilor raportului normal spaţiu-timp. Această porţiune ciudată era ciuruită cu găurile de „viermi", de rănile primordiale produse de sfărâmăturile rezultate din naşterea explozivă a universului, şi de nenumăratele cadavre ale unor stele muribunde. Dispunând de cunoştinţele necesare şi de instrumente potrivite, o navă stelară putea face un salt aproape instantaneu dintr-un colţ în altul al spaţiului cunoscut.

Până şi navele Vechiului Imperiu, ce călătoreau mai iute ca lumina, folosiseră această Poartă, pentru că ele nu puteau traversa instantaneu distanţele interstelare directe. Iar, acum, când cea mai apropiată sursă cunoscută de elemente rare necesare pentru propulsiile stelare se afla într-un sistem solar la o mie de ani-lumină de Kharemough, vehiculele sale nu puteau parcurge această distanţă nici măcar în săptămâni sau luni. Aveau s-o facă numai după ce navele trimise de Kharemough pentru a readuce propulsia stelară se vor fi întors, aducând odată cu ea şi Noul Mileniu.

Deşi pe ecranul din faţa fetei apărea o fracţiune din radiaţia totală a găurii negre, Moon nu putea întrezări nimic din ceea ce se afla în inima secretă a acesteia; întrucât lumina căzută în gaură nu mai ieşea niciodată. Strălucirea orbitoare pe care o văzu era o imagine încremenită la limita percepţiei acestui univers: toate călătoriile tuturor obiectelor care intraseră vreodată prin Poartă — nave, praf, vieţi — fuseseră vărsate acolo într-o pată roşie pe orizontul timpului, un strigăt de disperare răsunând peste întregul spectru electromagnetic, reverberând prin eternitate.

Moon repetă ca pe o litanie tot ceea ce învăţase: credea că sibilii reprezentau un adevăr universal; credea în măiestria şi în înţelepciunea Vechiului Imperiu; credea că Niciunde nu era tărâmul Morţii, nefiind mai înfricoşător decât coridoarele fără viaţă ale creierului unui calculator.

Fusese sortită să facă acest lucru; nu va rata. Nici o poartă nu era de netrecut, nu exista rău spaţial ori temporal ce nu putea fi traversat, nici un abis de neînţelegere sau de credinţă, atâta timp cât îşi urmărea ţelul. Îşi fixă privirea pe ecran şi o absorbi în conştiinţa ei. În cele din urmă, rosti cuvintele care îi veniră pe buze într-un mod atât de natural şi totuşi atât de ciudat:

— Introducere de date...

Şi se prăbuşi în beznă.

— Stop analiza!

Ţipătul sibil, sfârşitul Transferului, veni la ea din depărtare, ridicându-se pe aripi aurii printr-un tunel spiralat la capătul căruia se vedea întunericul absolut. Vocea continua să se audă, dar sunetele nu se legau între ele pentru a avea un înţeles; era un cântec pe o tonalitate înaltă, subţire, fără noimă. Îşi înălţă mâinile la buze, le apăsă — şi doar aşa îşi dădu seama că şi le poate mişca — frământându-şi obrajii, uimită de senzaţie şi tăcere. Odată cu conştiinţa sentimentului, îi pricepu intensitatea lui sălbatică, încordarea la maximum a muşchilor şi a tendoanelor provocată de trecerea lor... de trecerea lor. Transferul se terminase.

Moon deschise ochii, flămândă, lacomă, avidă după lumină, iar lumina o răsplăti cu un crescendo de strălucire, inundându-i retinele până când scoase un strigăt de bucurie amestecată cu durere. Privind printre degete, udându-le cu lacrimi, descoperi obrazul lui Silky atârnând în fața ei precum o oglindă deformată, opacitatea lăptoasă a ochilor săi întunecându-se într-un interes de nepătruns.

— Silky ! (Nu exista nici un cocon care să-i despartă). Am crezut că ești Moartea...

Fata își apăsă degetele în propria-i carne, savurând senzația propriei materialități. Acolo, în coridoarele fără de obârșie ale lui Niciunde, avusese iar halucinații, ca și înainte, mistuită de spaimele ei primordiale. Lipsit de orice simțire, trupul ei era făcut din vid ; carne, os, mușchi, sânge,... suflet. Moartea o vizitase iarăși într-un vis al celui mai adânc întuneric și-o întrebase :

— Cine-ți stăpânește trupul, carnea sau sângele ?

Iar fata șoptise :

— Tu.

Cine-i mai puternic decât viața, și voința, și speranța, și dragostea ?

— Tu ești.

Și cine-i mai puternic decât mine ?

Cu o voce tremurătoare :

— Eu sunt.

Și moartea se dăduse la o parte, lăsând-o să treacă... Înapoi prin tunelele din afara timpului, în lumina zilei.

— Eu sunt ! Râse ea încântată. Privește-mă ! Eu sunt... exist, exist ! Sunt sibilă !

— Da, draga mea...

Vocea Elsevierei pluti în jos spre ea ; ridică privirea. Elsevier stătea în aer, eliberată din cocon, dar fără să se miște în voie.

— Ți-ai găsit drumul de întoarcere. Sunt atât de bucuroasă !

Auzindu-i glasul Moon încetă să mai zâmbească.

Elsie ? Moon și Silky se înălțară ca niște înotători neîndemânatici, îndepărtându-se de panoul stabilizat ; își regăsiră echilbrul, sprijinindu-se de comenzile suspendate deasupra capului Elsevierei. Elsie, te simți bine ?

— Da, da... bine. Sigur că mă simt bine.

Ochii bătrânei erau închiși, dar câte o dâră argintie, umedă se prelingea de sub fiecare pleoapă în timp ce vorbea. Împinse aproape cu asprime mâna fetei și Moon nu putea spune dacă lacrimile fuseseră produse de durere sau de mândrie, de amândouă ori de niciuna. Ai început să pui lucrurile la locul lor, prin propriul tău curaj. Acum eu trebuie să capăt curajul de a mă îngriji ca să terminăm ceea ce am început.

Deschise ochii, ștergându-se pe față de parcă se trezea din vise negre.

Moon se uită spre ecran ; acum Poarta nu se mai zărea în fața lor, ci doar flăcările roșcate a mii și mii de stele, dintre care Gemenii erau doar două... cerul de acasă, cerul Tiamatului.

— Ce-i mai rău a rămas în urmă, Elsie. Orice altceva va fi ușor de-acum.

Dar Elsevier nu dădu nici un răspuns, iar Silky se mulțumi s-o privească în tăcere.

24

— BZ, aș fi vrut să nu fiu nevoită să-ți dau ție această sarcină, dar am amânat-o cât de mult am putut.

Jerusha stătea în picioare la fereastra biroului ei, privind afară, înfruntând imaginea zidului alb la care se reducea toată priveliștea ce-o avea în față. „Pusă în cutie. Pusă în cutie..."

— Este în ordine, Comandante. Gundhalinu ședea respectuos pe scaunul musafirilor, iar blânda aprobare din vocea lui parcă îi încălzea spatele femeii. Să spun drept, chiar mă bucur să plec pentru un timp din Carbuncle. Anumiți oameni se sprijină un pic cam mult pe „chiulangii"... așa că va fi pentru mine o ușurare să mai respir aer proaspăt, chiar dacă după asta o să mă aleg cu înjurături. Zâmbi liniștitor când Jerusha se întoarse cu fața la el. Astea nu mă deranjează, Comandante. Știu că-mi fac datoria... și-l cunosc și pe acela care se folosește de propria-i incompetență ca să vă facă viața grea. Se întristă, dezaprobator. Trebuie să recunosc însă că... este enervant să trăiești în compania unor oameni inferiori.

Ea schiță un zâmbet.

— Meriți o pauză, BZ, zeii știu asta, chiar dacă numai pentru a-ți pierde timpul ca să vânezi hoți de-a lungul și de-a latul tundrei. Se rezemă cu grijă de birou, încercând să nu răstoarne vreun teanc de documente. N-aș fi vrut să te trimit să supraveghezi securitatea astroportului pentru că nu știu cum dracu' am să mă descurc aici fără ajutorul tău.

Coborî ochii, puțin rușinată să recunoască, asta ; totuși nu putea să nu-și exprime recunoștința față de loialitatea lui de nezdruncinat.

Bărbatul râse, clătinându-și capul.

— N-aveți nevoie de nimeni, Comandante. Atâta timp cât vă păstrați integritatea, nimeni nu vă poate atinge.

„Ba da... iar ei o fac chiar zilnic. Am nevoie de un cuvânt de încurajare, așa cum viața are nevoie de soare". BZ nu putea însă înțelege niciodată acest lucru. De ce nu se născuse ea cu simțul supremei valori de sine care părea să se dezvolte într-un Kharemoughi ? O, zei, trebuie să fie minunat să nu cauți niciodată asigurarea altcuiva că ceea ce ai făcut este corect ! Chiar și atunci când îl promovase inspector, Gundhalinu nu se îndoise niciodată că o făcuse din alt motiv decât cel al competenței sale ca ofițer.

— Oricum, e o chestie de... numai câteva luni, BZ.

— Și tot câteva luni mai sunt până se va termina totul, Comandante. Vine Mileniul ! Doar câteva luni până la Schimbare, când vom putea părăsi acest mizerabil glob de noroi, pe care să-l dăm uitării pentru tot restul vieții noastre.

— Încerc să nu mă gândesc la un viitor atât de îndepărtat. Îmi fac griji numai de pe o zi pe alta, așa văd eu lucrurile.

Rearanjă absentă un teanc de petiții.

Gundhalinu se ridică în picioare și în ochi îi apăru o umbră de îngrijorare.

— Comandante... dacă veți avea nevoie de cineva care să vă susțină în executarea ordinelor, încercați cu KraiVieux. E cam scorțos, dar măcar își pune la contribuție cel puțin jumătate din mintea pe care o are... și crede că încercați să faceți o treabă cinstită.

— Serios ? întrebă ea surprinsă. (KraiVieux era un ofițer veteran, unul dintre ultimii de la care s-ar fi așteptat să simtă până și cea mai neînsemnată dorință de a o accepta). Mulțumesc BZ. O să-mi fie de ajutor. Surâse iarăși, dar puțin strâmb.

— Perfect, încuviință bărbatul. Cred că mai bine aș începe să-mi împachetez hainele călduroase, Comandante... Aveți grijă de dumneavoastră, doamnă.

— Ai grijă de tine, BZ. Îi răspunse la salut și se uită după el părăsind biroul. Brusc fu cuprinsă de o puternică presimțire că îl văzuse pentru ultima dată. „Oprește-te ! Ce, vrei să-i porți ghinion ?" Căută în buzunar după un pachet de iestas în timp ce ocoli biroul cu mâna tremurândă, răspunse la apelul interfonului.

25

Arienrhod ședea răbdătoare cu mâinile sprijinite pe marmura vrăstată a tăbliei biroului, în timp ce ultimul din șirul de petiționari locali și extraplanetari din ziua respectivă își recita propunerile și-și enunța planurile. Îl asculta doar cu o ureche cum stâlcea limba — trebuie să fi fost un vorbitor de Umick, originar din Samathe — fără să-l lase să se exprime în graiul natal. Regina știa limba Umick, printre alte aproape o sută de graiuri și dialecte pe care le însușise în decursul anilor ; dar îi făcea plăcere să-i forțeze pe extraplanetari să-i vorbească în limba ei atunci când încercau să-i obțină favorurile.

Negustorul vorbea atât de încet și de monoton despre costurile de navigație și limitele profitului încât prezența lui fizică devenea treptat tot mai puțin remarcată. Arienrhod se trezi că privea prin el, în lungul unui șir nesfârșit de ecouri — alții ca el... diferiți și totuși aceiași. „Câți oare ?" Își dori deodată să fi ținut socoteala. I-ar fi dat proporția trecutului, sensul absolutului. Odată cu anii, poate acestea deveneau cenușii, prăfuite de neîntrebuințare : conture neclare, caraghioase și fără noimă. Ar fi vrut ca măcar o dată să fi apărut un extraplanetar care să vadă la ea mai întâi conducătorul și apoi femeia, mai întâi șeful de stat cu experiență, și apoi barbara.

— ...timp în... îîî... cum se spune... **sallak...** tranzit. Asta înseamnă că eu nu putut mult face profit bun pe săruri, oricum, motiv pentru care nu pot oferi decât...

— Ba nu-i așa, Căpitane Negustor, se apleacă ea peste tăblia mesei. Timpul de tranzit de aici la Tsieh-pun este cu cinci luni mai mic decât pretinzi dumneata, ceea ce te sincronizează exact cu ciclul lor **collody**. Asta face transportul sărurilor noastre de mangan către Tsieh-pun extrem de rentabil.

Negustorul rămase cu gura căscată. Arienrhod surâse sardonic și scoase discul de prezentare din cititorul magnetic. I-l azvârli, lăsându-l să alunece pe marmura lustruită drept în mâinile lui întinse. Prima dată era posibil ca să vină la ea sperând să găsească o persoană naivă și lipsită de voință ; dar n-o mai făceau și a doua oară.

— Poate ar fi mai bine să revii după ce vei fi obținut o documentare corectă.

— Maiestate, eu... Își feri privirea, temându-se să i se uite în ochi : era ca un cățelandru plin de el care se pomenise dintr-o dată cu coada între picioare. Bineînțeles. Maiestatea Voastră are perfectă dreptate, a fost o scăpare... ăăă... stupidă din partea mea. Nici nu-mi dau seama cum de am putut face o asemenea eroare. Condițiile pe care le oferiți ar fi... acceptabile, acum că îmi văd greșeala.

Regina zâmbi din nou, fără să se fi îmbunat câtuși de puțin.

— Când dumneata, Căpitane Negustor, vei fi văzut atâtea „erori" câte am văzut eu, atunci vei învăța să nu mai faci multe de-ale dumitale.

Își aminti de îndepărtata ei perioadă de început, când se împiedicase în fiecare „greșeală" mincinoasă pe care extraplanetarii i-o aruncaseră în cale — când trebuise să-i consulte pe Starbuck în legătură cu fiecare hotărâre, indiferent cât de importantă sau de măruntă, era, cât de clară sau cât de ascunsă. Iar genul de informație pe care i-l aduseseră ei nu fusese întotdeauna cel de care avusese nevoie... Dar pe măsură ce treceau lunile, anii, deceniile, ea văzuse cât o costă propriile ei greșeli ; iar lecțiile pe care le învățase din experiență nu le uitase niciodată, greșelile nu se repetară nicicând.

— Păi, continuă ea, de vreme ce ai văzut greșeala din calculele dumitale, sunt dispusă să merg împotriva judecății mele și să-ți acord drepturile contractuale de transport și comerț. De fapt... Se întrerupse și așteptă până-l văzu că o privește din nou direct, agățându-se de fiecare cuvânt :... dacă mă gândesc bine, aș putea chiar să am o mică afacere suplimentară pe care s-o îndrept spre dumneata. În folosul nostru reciproc, bineînțeles. Cunosc un negustor care tocmai a venit și are o rezervă de ledoptra pe care intenționează s-o transporte pe Samathe. „Dar numai în ultimă instanță" După cum știi ledoptra s-ar vinde pe Tsieh-pun la un preț mult mai mare. „Asta o știe și el, numai că nu are habar că tu ești în port". Pentru un comision rezonabil, aș fi dispusă să-l conving că ai fi bucuros să-i preiei încărcătura.

Pe fața negustorului apăru o licărire de lăcomie, dar și o umbră de îndoială.

— Nu sunt sigur că am destui... stabilizatori de marfă pentru o încărcătură așa de fină... îîî... fragilă, Măiestate.

— Ai avea dacă ai lăsa pe Tiamat sistemul computerizat de bibliotecă pe care-l transportați la Tsieh-pun.

El căscă gura de mirare.

— Cum ați... vreau să spun, asta ar fi... ăăă, ilegal.

„Un motiv în plus ca asemenea materiale să rămână aici, unde sunt cu adevărat necesare".

— Un accident... O neglijență... Se întâmplă mereu în transportul de mărfuri. Sunt sigură că ți s-a mai întâmplat așa ceva, insinuă ea mai mult decât era sigură urmărindu-i atent fața.

El nu răspunse, dar un fel de panică sălbatică se citi undeva adânc în ochii lui întunecați.

„Da, știu totul despre tine... vă urmăresc reacțiile de vreo sută cincizeci de ani".

— Ledoptra este în mod clar încărcătura cea mai rentabilă. Iar odată ajuns pe Tsieh-pun, când se va descoperi greșeala, va fi prea târziu să se mai poată face ceva. Poarta va fi închisă. Totul e foarte simplu, cum vezi. Chiar destul de simplu pentru dumneata. Profitul... asta-i tot ceea ce contează cu adevărat, nu-i așa ?

„Un profit în cunoaștere pentru Iarnă ; o recompensă care nu se poate cumpăra cu bani". Zâmbi în sinea ei, căci știa secretul tuturor profiturilor similare pe care în lungul șir de ani le obținuse cam în același mod ; acumulând în liniște tehnologie și informații pentru vremurile grele ce urmau să vină.

Negustorul încuviință, cu ochii examinând încă pe furiș colțurile camerei.

— Da, Maiestate. Dacă spuneți așa...

— Atunci voi avea grijă ca treaba să fie aranjată. Poți pleca.

El ieși, fără să mai fie invitat. Arienrhod rosti în dictafonul de birou informațiile care trebuiau înregistrate. Când ridică privirea, îl văzu în ușă pe Starbuck, în ai cărui ochi se citea admirația uluită.

— Înțeleg... Păi, atunci, asta-i tot? Arienrhod se lăsă pe spătarul capitonat al fotoliului și-i ascultă oftatul obișnuit pe care-l scotea când porni să se legene ușor.

— „Asta-i tot?" pufni Starbuck iritat. Am fost toată ziua plecat pe Stradă, fâțâindu-mă încoace și-ncolo ca să-ți fac pe plac. Nu-ți aduc destule zvonuri? Cățeaua aia de Albastră n-are deja mai multe necazuri decât poate duce ca să-i mai fac și eu altele în plus? Nu...

— Știi era o vreme când întrebarea asta te-ar fi durut până în inimă. Arienrhod se aplecă iar în față. Sparks Dawntreader obișnuia să urce în al nouălea cer când îi zâmbeam și să tremure când mă încruntam la el. Dacă i-aș fi spus „Asta-i tot?", s-ar fi aruncat în genunchi în fața mea și m-ar fi implorat să-i mai dau o însărcinare — orice m-ar fi putut face fericită.

Își țuguie buzele într-o îmbufnare capricioasă, însă cuvintele acopereau tăișul unui brici care o rănea pe dinăuntru.

— Și tu râdeai de el că-i fraier. Pumnii în mănuși negre ai lui Starbuck se rezemară sfidător în șolduri, totuși regina nu-i răspunse, lăsând cuvintele să-și facă treaba, și după o clipă mâinile lui coborâră iar odată cu ele și privirea lui insistentă. Sunt ceea ce tu ai vrut ca eu să fiu, adăugă el încet, abia șoptit. Îmi pare rău dacă nu-ți place.

„Da... și mie". Cândva, cunoscuse căldura unei veri uitate atunci când îl privea când el o ținea în brațe. Însă Sparks uitase Vara și Arienrhod nu-i mai vedea trecutul în ochii verzi schimbători; nici pe-al ei, și nici măcar pe-al lui. Numai propria ei reflectare: Regina Zăpezii, Iarna veșnică. De ce oare trebuie să fiu întotdeauna prea puternică... trimite-mi pe cineva pe care să nu-l pot distruge.

— Îți pare rău? Îți pare rău că ai lăsat să se întâmple așa... că m-ai lăsat să devin Starbuck? Nu mi-am făcut datoria?

— Nu, nu-mi pare rău. Era inevitabil. „Dar îmi pare rău că a fost inevitabil..." Găsi un surâs, un răspuns pentru băiatul speriat care furase vocea lui Starbuck. Iar datoria ți-ai făcut-o foarte bine. „Prea bine". Scoate-ți masca, Starbuck!

El ridică brațele și-și trase de pe cap casca neagră, pe care o ținu apoi sub braț. Arienrhod zâmbi văzându-i văpaia părului împrăștiată pe umeri, chipul cinstit, încă același, proaspăt și plin de tinerețe... adică nu, nu chiar același. Nu mai era la fel. Nu se schimbase însă decât propria-i față. Ochii ei încetară să-i mai zâmbească în spatele surâsului; și ca replică văzu că surâsul lui se pierde. Se priviră un timp în tăcere.

În cele din urmă își reveni Sparks și se întinse, adoptând o atitudine de felină conștientă de sine.

— Ai ceva împotrivă dacă mă așez? Am avut o zi grea.

— Te rog, stai jos, atunci. Sunt sigură că trebuie să fie enervant să te bălăcești zilnic în destrăbălare, cu atâta hărnicie cum o faci tu.

El se încruntă și se așeză într-unul din fotoliile pereche în formă de aripă aflat în spațiul dintre birou și ușă.

— Este plictisitor. Fiecare minut pare un an, mă plictisesc al dracului când sunt departe de tine. Se rezemă pe spate, neliniștit, deznădăjduit, trecându-și degetele peste medalia extraplanetară care se legăna pe sub cămașa deschisă pe jumătate.

— N-ar trebui să găsești plictisitor faptul că faci necazuri Albaștrilor... femeii care ne-a pierdut-o pe Moon.

Se străduia să păstreze un ton de afaceri, modelându-și emoția într-o armă cu care să pedepsească... pe cine?

Bărbatul ridică din umeri.

— Mi-ar plăcea mai mult treaba asta dacă aș putea vedea ceva rezultate. Ea continuă să fie șefa.

— Bineînțeles. Va fi așa până la sfârșitul sfârșitului. Iar fiecare zi din ceea ce ar fi trebuit să reprezinte o dulce victorie și-o va petrece călcând desculță pe sticlă spartă... Rămâi aici în palat mâine, și te voi lăsa s-o privești.

— Nu, își coborî el brusc privirea și se împurpură, spre surprinderea Reginei. Nu. De fapt nu vreau s-o văd. Mâinile sale pipăiră centura ținituită de la brâu, căutând ceva care nu se mai afla acolo de mult.

— Cum vrei. Dacă într-adevăr știi ce vrei, adăugă ea pe jumătate critică, pe jumătate îngrijorată. Sparks nu reacționă, așa că ea continuă : Trebuie să spun că PalaThion este mai încăpățânată decât m-am așteptat. Firavă cum e, credeam că până acum o să prezinte semnele unui stres mai profund. Probabil că e susținută de cineva.

— Gundhalinu, unul dintre inspectori. Ceilalți îl urăsc pentru asta, dar lui nu-i pasă căci se consideră mai bun decât ei.

— Gundhalinu ? A, da... Arienrhod își privi casetofonul pentru însemnări. Am să țin minte chestia asta. Mai există și un alt extraplanetar, Ngenet, care deține o plantație undeva pe coastă. Înțeleg că ea l-a vizitat acolo. O prietenie cu rădăcini discutabile...

Își netezi părul, fixând pictura murală din spatele lui Starbuck : norul alb-cenușiu al unei furtuni de iarnă ce se năspustea vuind de pe piscurile acoperite cu gheață și inunda valea cu tot ceea ce era în jurul unei singuratice gospodării Iernatice.

— De pe plantația lui nu s-a strâns niciodată recolta, nu-i așa ?

Starbuck se îndreptă în fotoliu.

— Nu. E extraplanetar. Am crezut că nu putem, decât dacă el...

— Așa-i. Înțeleg că el o interzice cu strictețe, că este ostil ideii. Mă întreb ce s-ar întâmpla acum dacă tu ai vâna în rezervația lui, iar PalaThion nu te-ar putea pedepsi ?

Bărbatul râse și nimic din vechiul dezgust nu se mai arăta acum pe chipul lui.

— Ar fi o Vânătoare bună. Și sfârșitul unei legături amoroase ?

— Toate într-o zi de muncă, zâmbi ea. Vânătoarea finală ne va captura câteva suflete.

— Vânătoarea finală... Starbuck se rezemă de-o aripă a spătarului fotoliului, jucându-se cu degetele. Știi, am auzit ceva interesant pe Stradă. Am auzit că acum câteva nopți Sursa a avut un vizitator nocturn. Mi-a ajuns la

urechi că ai fost tu. Și se mai spune că poate nu ești încă pregătită să vezi venind sfârșitul Iernii. O privi atent : Ia zi, am auzit bine ?

— Excelent, încuviință Regina lăsându-se pradă tăcerii ce se așternuse între ei.

Era surprinsă, da... însă doar puțin. Îi cunoștea sursele de informații ; știa că se folosea de Persefona care la rândul ei îl utiliza pe Herne. Ea chiar îi aproba ingeniozitatea. O surprindea un pic doar faptul că intențiile sale erau atât de evidente pentru toți. Va trebui s-o supravegheze mai îndeaproape pe această Persefona.

— Ei bine ? Starbuck își apăsă genunchii cu pumnii. Aveai de gând să-mi spui despre asta ? Sau te gândeai să mă lași să cred în continuare că la următorul Festival vom intra împreună în mare ?

— Oh, ți-aș fi spus... în cele din urmă. Mi-ar fi plăcut mai degrabă să te-aud jurându-mi că n-ai putea, că n-ai vrea să trăiești fără mine... iubirea mea cea scumpă. Îi opri furia cu patru cuvinte ce-i veniră pe neașteptate din inimă.

Bărbatul se ridică, traversă camera și veni spre ea, ocolind marginea curbată argintie a biroului. Arienrhod ridică mâinile, oprindu-l cu o hotărâre tăcută.

— Mai întâi ascultă-mă. De vreme ce-ai întrebat, vreau să știi. Nu intenționez deloc să merg supusă la sacrificiu și să văd că tot ceea ce m-am străduit să fac din planeta asta e azvârlit în mare după mine. Niciodată nu mi-a trecut prin cap așa ceva. De data asta, pe toți zeii care n-au fost nicicând de-aici, lumea care ne înconjoară nu se va mai scufunda înapoi în ignoranță și stagnare după plecarea extraplanetarilor !

— Ce poți să faci ca să împiedici asta ? Când vor pleca ei, vom pierde tot sprijinul, baza puterii noastre. (Îi făcu plăcere să-l audă acum, fără să-și dea seama, se lega să-i poarte credință). Vor avea ei grijă să ne facă să pierdem puterea. Și-atunci n-o să ne putem împotrivi Verii, așa cum nu putem opri nici anotimpurile. Planeta va redeveni a lor.

— Ți-au spălat creierul, clătină ea din cap și arătă cu mâna grea de-atâtea inele către orașul de dincolo de ziduri. Văraticii se vor aduna aici pentru Festival... aici,

pe terenul nostru. Tot ce ne trebuie este ceva să-i ia pe nepusă masă... de pildă, o epidemie. Una la care noi, Iernaticii suntem din fericire imuni, grație miracolului medicinei extraplanetare.

— Vrei să spui... că ai putea face asta ? Ai vrea tu să...

— Da, și iar da ! zise ea. Ești încă atât de legat de barbarii ăia neștiutori și superstițioși încât nu ești dispus să sacrifici câțiva dintre ei pentru viitorul planetei ? Ei dau apă la moară extraplanetarilor. Între ei există o conspirație ca să ne asuprească pe noi — Iernaticii — poporul care dorește să facă din această lume un partener egal în cadrul Hegemoniei. Au izbutit asta timp de un mileniu ! Vrei să-și continue succesele la nesfârșit ?Oare nu ne-a venit și nouă rândul să câștigăm ?

— Da ! Dar...

— Nici un „dar". Extraplanetarii, Văraticii — ce au făcut ei pentru tine, oricare dintre ei, decât să te trădeze, să te părăsească ?

Privi cum cuvintele lucrau în colțurile întunecoase ale sufletului lui, pe care ea le cercetase așa de amănunțit.

— Nimic. Gura lui semăna cu o crestătură făcută de cuțit. Ai dreptate... merită asta, pentru ce-au făcut. Mâinile i se încleștară pe curea, ca niște gheare care intră în carne. Dar cum poți tu aranja așa ceva, fără să descopere Albaștrii ?

— De treaba asta o să se ocupe Sursa. El mi-a mai organizat și alte accidente ale soartei — până și pe acela petrecut ultimului Comandant al Poliției. (Văzu cum Starbuck holbează ochii). Accidentul pe care îl am în vedere va fi de o amploare ceva mai mare Și-apoi, pentru ca să capete recolta pe care o vei realiza tu la această Vânătoare finală, sunt sigură că el va avea grijă ca treaba să fie făcută ca lumea. În felul lui, este un om de onoare.

— Dar asta va trebui să se întâmple înainte ca să plece ultimele nave. Oare Albaștrii nu vor încerca totuși...

— Cu Primul Ministru aici, și cu Poarta închizându-se ? Vor fugi — ne vor lăsa de izbeliște, gândindu-se că și fără ei vom sfârși oricum prin a fi aruncați în mare. Îi știu eu... îi studiez de un secol și jumătate.

Împotrivirea bărbatului se sfârși cu un suspin.

— Tu îi cunoști mai bine decât se cunosc ei înșiși.

— Așa îi cunosc pe toți. Arienrhod se sculă din fotoliu, lăsându-l în sfârșit s-o ia în brațe. Chiar și pe tine.

— Mai ales pe mine, îi șopti el la ureche, sărutându-i ceafa, gâtul. Arienrhod... ai trupul meu, ți-aș da și sufletul dac-ai vrea să-l iei.

Ea atinse un panou de pe birou, deschizând o ușă către o cameră mult mai potrivită. Își zise însă în gând, cu tristețe : „Îl am deja, iubitule".

26

Aparatura semnalează prezența unor ființe vii, Inspectore. Pilotul, TierPardée, se deșteptă din obișnuita lui tăcere încruntată cu o agitație neobișnuită. Au dimensiunile oamenilor. La stânga, de-a lungul crăpăturii ăleia... unde sunt niște tufișuri.

— Se indică existența vreunei surse de energie ?

Gundhalinu își vârî în buzunarul hainei romanul din Vechiul Imperiu și se aplecă în față, simțind apăsarea centurii de siguranță a navei de patrulare. În sfârșit, puțină acțiune..." Privi cu atenție prin parbriz, căutând cu ochii săi omenești, inadecvați, măcar o urmă din ceea ce distingea echipamentul atoatevăzător. Urmăreau de o zi și jumătate banda de hoți, după raidul întreprins de aceasta în astroport. La început, urmele fuseseră cam șterse dar se menținuseră constante devenind tot mai proaspete. Lista obiectelor dispărute includea și o ladă conținând un beamer * purtabil de mare putere aparținând poliției ; BZ se întrebase cum naiba reușiseră hoții să ajungă la el. De obicei, nomazii nu erau bine înarmați, motiv pentru care raidurile lor depindeau de abilitatea de a se furișa și evitau confruntarea cu forțele de pază. Erau însă la fel de nemiloși și necruțători ca și ținutul sterp, alb-negru, care-i adăpostea : uciseseră aproape cu nepăsare pe cei câțiva extraplanetari ce li se iviseră în cale. Gundhalinu intenționa să se convingă că beamerul nu le schimba acum modul de operare.

Privi indicațiile afișate pe panou, făcând propria-i evaluare, când TierPardée strigă :

* beamer = emițător de radiații (luminoase de altă natură) (n. tr.).

— Da, domnule ! În sfârşit, i-am înhăţat ! Inspectore, au glisoare de zăpadă. (Râse încântat). Ne vom lăsa în jos şi-o să facă pe ei de frică atunci când ne vor vedea. Dup' aia, n-ar trebui să fie nici o problemă să-i curăţăm pe Iubitorii ăştia de Mamă, nu-i aşa, domnule ?

Gundhalnu deschise gura ca să dea un răspuns cam sceptic, exact în clipa când ochii îi picară pe următorul afişaj al panoului, tocmai când acesta începu să strălucească în roşu — culoarea de avertizare...

— Scoate-ne dracului de-aici, imediat !

Se întinse peste trupul uluit şi inert al lui TierPardée, smuci în spate maneta de comandă şi întoarse nava într-un viraj strâns, ascendent. Simţi maneta vibrând şi împotrivindu-se.

— Haide...

— Inspectore, ce nai... TierPardée nu apucă să-şi termine fraza ; fulgerul de energie îi lovi de dedesubt, doborându-i.

Gundhalinu întrezări un vârtej negru-alb-albastru ce i se heliogravă permanent pe creier ; ameţitoarea cădere liberă îl răsuci ca pe-o roată a norocului, până ce stabilizatoarele navei îşi reveniră şi opriră acrobaţia de coşmar. Nu însă şi căderea — erau morţi în văzduh, se prăbuşeau ca piatra într-un picaj fără zgomot ce urma să se sfârşească cu ei morţi pe sol. Ecranele navei afişau lumini aleatoare ; calculatorul nu răspundea la comenzile sale strigate. Mâna i se întinse instinctiv către reactivarea în caz de avarie ; apăsă butonul o dată, şi încă o dată, până când în sfârşit creierul său amorţit recunoscu motivul pentru care nu se simţea nici o reacţie : beamerul transformase în cenuşă scutul de protecţie al sursei de alimentare şi acum nu mai era nimic de făcut. **Nim'c...** TierPardée rămăsese cu gura căscată, ca un manechin din plastic, scoţând un sunet despre care, la început, greşi considerându-l un râset. Cerul dispăru şi Gundhalinu văzu suprafaţa zăpezii învălătucită precum norii şi colţii negri proeminenţi ai falezei golaşe ce făcu un salt în sus ca să-i întâlnească...

Izbiră omătul înainte de a lovi faleza şi asta fu de ajuns ca să-i salveze. Neaua se transformă într-o pernă de un alb orbitor, absorbind impactul care-l proiectă atât de puternic înainte, încât casca lui strâmbă parbrizul flexibil.

Pentru o bună bucată de vreme, rămase întins fără să se mişte, încleştat în îmbrăţişarea centurii de siguranţă ; ascultând sonerii, incapabil să-şi concentreze privirea sau măcar să scoată vreun sunet. Ştia că exista ceva important care trebuia spus, trebuia avertizat — dar acel ceva nu căpătă contur în gura lui şi nici măcar în mintea sa. Simţea cabina fierbinte, şi faptul i se părea cu atât mai ciudat pentru că ştia că se aflau îngropaţi în zăpadă. „Îngropaţi. Îngropaţi. Morţi şi... ?" Închise ochii. Ochii îl dureau. Ceva mirosea urât... Aerul. Aerul devenea tot mai rău, mirosind a putreziciune — a ceva ars.

Ochii îi lăcrimară ; îi deschise iarăşi. Izolaţia ardea. Asta era. Avalanşa de zăpadă se topea, alunecând în jos pe exteriorul parbrizelor.

— 'Pardée. Supra'ncărcare. Ieji avară.

Cuvintele erau neinteligibile chiar şi pentru el. Îl zgâlţâi pe TierPardée, dar ochii poliţistului rămaseră închişi, iar el atârna de curelele ce nu-i permiteau să se mişte. Gundhalinu se luptă cu închizătoarea propriei sale centuri de siguranţă, reuşind în cele din urmă să se elibereze. Încercă portiera ; era încă blocată de zăpadă. Bătu în ea cu pumnul, fără nici un rost, iar fiecare izbitură îi revenea prin oase înapoi în capul ce-i zvâcnea continuu. În cele din urmă, îşi propti corpul în portieră ca pe-o pârghie şi se împinse în picioare, punându-şi în ele toată puterea care-i mai revenise şi toată frica ce-l cuprindea. Portiera începu să cedeze, centimetru după centimetru, până când ţâşni singură în sus, răsturnându-l pe jumătate afară, în zăpadă.

Căzu în genunchi într-o băltoacă de zloată, şocat de aatcul neaşteptat al căldurii şi apoi al frigului asupra trupului vătămat. Se trase în sus de-a lungul fuselajului, silindu-şi picioarele ca de cauciuc să-l împiedice să cadă şi să-l susţină, separând dogoarea sinistră a sursei energetice care devenea critică sub vântul îngheţat. Trebuia să-l scoată afară pe TierPardée şi să-l care cât de departe putea, înainte ca nava să se transforme într-o stea.

Se aplecă să intre în cabină ; dar ceva îl prinse de guler, îl trase înapoi şi-l azvârli iar în zăpadă. De data asta nu mai auzea soneriile, ci muzica hidoasă a unui râs omenesc, reverberând din faleză ; hidoasă, pentru că ştia că-i era adresat. Se rostogoli şi se ridică în genunchi ca

să-i înfrunte pe dușmani — zări, deloc surprins, canadienele și pantalonii albi, vreo șase fețe palide, amorfe, acoperite pe jumătate de ochelari din lemn, cu fante, precum ochii bulbucați ai vreunei specii de insecte. Totuși erau oameni — păstori nomazi iernatici de pfalla, pe care împrejurările îi transformaseră în hoți, care-și lepădaseră tradiționala îmbrăcăminte strălucitoare, în favoarea camuflajului antiseptic al commandourilor arctice. O lovitură în spinare îi curmă gândurile răşchirându-l pe Gundhalinu cu fața în zăpadă; simți cum cineva îl rostogolește pe-o parte și-l dezarmează cu dexteritate. Din piepturile tuturor răsună un strigăt de triumf când bărbosul înălță pistolul paralizant al polițistului ca pe un trofeu.

Gundhalinu se sculă în capul oaselor, ignorând din cauza agitației caracterul nedemn al poziției în care ședea.

— O să explodeze... ! arătă el în direcția respectivă, deși nesigur dacă va fi înțeles. Ajutați-mă să-l scot de-acolo — nu mai e multă vreme !

Se ridică în picioare, ușurat când auzi murmurul de consternare care străbătu grupul. Porni înapoi către navă, dar un alt bandit ajunsese primul acolo. Acesta se îndreptă, ținând în mână arma lui TierPardée și rânji satisfăcut.

— Ăsta d'aci, nu-i bun de nimic... e tot ce-am găsit. E prea cald acolo 'năuntru, s-o lăsăm baltă. Țeava rătăcitoare a pistolului paralizant ținti deodată pieptul lui Gundhalinu. Pac, ești paralizat, Albastrule ! Un chicotit ascuțit de adolescent scăpă de sub înfofoleala de pe față.

Polițistul se opri, uitându-se pe lângă adolescent și gura filamentată a pistolului.

— Nu-i mort, e rănit ! E viu, trebuie să-l scoatem de-acolo... Răsuflarea i se înălță ca un nor alb.

Bărbatul care îl dezarmase și un altul îl prinseră de brațe la auzul unei comenzi date pe un ton tăios. Începură să-l târască departe de aeronavă. Adolescentul mergea țanțoș în spatele lor, încălțat ca și ceilalți cu rachete de zăpadă; chicoti din nou, când cizmele lui Gundhalinu străpunseră crusta zăpezii și el începu să se afunde.

— Nu ! Nu puteți face asta. E viu, lua-v-ar naiba, o să-ardă de viu acolo !

— Atunci fii bucuros că ești alături de el, rânji primul bărbat.

Îl forțară să meargă cu ei până la aflorimentul de stâncă prăbușită unde își ascunseseră glisoarele de zăpadă. Acolo se opriră și se întoarseră spre navă, ghemuindu-se ca s-o privească. Cei doi bărbați continuau să-l țină între ei, silindu-l să se țină pe picioare când se răsuciră odată cu ceilalți. Acum nava se zărea bine afundându-se în zăpadă și o vagă scânteiere împrăștiindu-se peste fuselajul contorsionat. Gundhalinu se uită în sus la cer, umplându-și ochii cu azurul înălțimilor, și se rugă la zeii de pe opt lumi diferite ca TierPardée să nu afle niciodată ce i se întâmpla acum.

Însă cerul era pustiu, iar în alba tăcere pustie a înghețatei Ierni, un glob de lumină pârjolitoare îi arse vederea și suflul exploziei îi anulă toate celelalte simțuri.

Cunoștința îi reveni odată cu durerea în trupul rănit ; ședea rezemat de un bolovan, în timp ce nomazii se foiau, mormăiau și arătau undeva dincolo de el cu gesturi pline de venerație. Unul din ei râse nervos. Memoria îi reveni lui Gundhalinu și atunci își aduse aminte de ce râdeau... se aplecă și vomită în zăpada călcată în picioare.

— Te-au trimis să ne ucizi și nici măcar imaginea morții n-o poți suporta !

Unul dintre nomazi se opri lângă el și scuipă. Scuipatul ateriză pe materialul gros al uniformei, îl privi cum începe să înghețe. Ridică ochii, devenind conștient că aerul rece îi ardea plămânii, când inspira, de faptul că fusese scuipat de o barbară, o scorpie bătrână cu fața precum o plasă de pescuit, care n-ar fi avut dreptul să-l atingă nici pe cel mai jalnic Neclasificat de pe Kharemough.

Se ridică puțin câte puțin cu spatele sprijinit de piatră, stângaci din cauza corpului țeapăn și a frigului, până când putu să stea pe picioare și s-o privească de sus pe nomada care-l scuipase.

— Sunteți cu toții arestați, pentru crimă și jaf. Vă veți întoarce cu mine la astroport pentru a vă confrunta cu acuzațiile aduse. Auzindu-și vorbele, nici lui nu-i veni să creadă că le rostise cu adevărat.

Bătrâna se holbă la el neîncrezătoare și izbucni într-un râs obscen, înăbușit de norul răsuflării înghețate, înfă-

șurându-și brațele în jurul trupului. Restul banditilor începură să se strângă în jurul lui, pierzându-și interesul pentru prima lor victimă, acum după ce nu mai exista.

— L-ați auzit p'ăsta? vârî ea un deget deformat de artrită în fața lui Gundhalinu. Ați auzit ce ne-a zis străinul ăsta mucos cu pielea murdară? Crede că suntem arestați! Ce părere aveți? Mătură iar cu mâna prin aer.

— Trebuie să fie nebun, rânji unul dintre bărbați. Gundhalinu se gândi că erau acolo trei bărbați și încă o altă femeie... presupuse că și adolescentul era de sex feminin, deși nu era prea sigur. Planeta asta blestemată dăduse peste cap regulile comportamentului civilizat, astfel încât nu putea să judece nimic după standardele pe care le cunoștea.

Pricepea foarte limpede un singur lucru — că n-avea să scape cu viață. Urmau să-l omoare și pe el. Înțelegerea acestui fapt îi provocă amețeală; se rezemă iarăși de stânca din spate ca să nu cadă. Îi privi cum își împingeau în sus ochelarii, ca să se uite mai bine la el și nu zări nici un pic de milă în ochii de culoarea cerului, înconjurați de cearcăne palide. Unul dintre barbari îi pipăi o mânecă a hainei; el își smuci mâna într-o parte.

— Ce-o să facem cu ăsta, ăă? Adolescenta îl împinse cu cotul pe unul dintre bărbați, ca să se uite mai bine la polițist. Pot să-l iau eu? Hai, mami, lasă-mă să-l iau eu!

Pistolul se îndreptă iarăși către Gundhalinu. Își dădu seama că fata i se adresase bătrânei.

Pentru colecția mea, adăugă ea.

Polițistul își imagină brusc propriul său cap mutilat, înfipt într-un țăruș, precum o bucată de carne în frigiderul unei sinistre case mortuare. Stomacul i se contractă din nou; își apăsă limba pe cerul gurii. „Zei!... a, zei, nu în felul ăsta! Dacă trebuie să mor, atunci dați-mi o moarte curată, o moarte rapidă".

— Tacă-ți fleanca, puștoaico! zise baba cu asprime. Pe la spate, fata făcu o strâmbătură în direcția ei.

— Eu zic să-l omorâm acum, șamano, spuse cealaltă femeie. Cât mai urât. Atunci celorlalți străini le va fi teamă să mai vină pe-aici.

Dacă mă omorâți, ei n-o să înceteze niciodată să vină să vă caute! Gundhalinu făcu un pas înainte și văzu două

cuțite ieșind afară din teci ascunse. Nu puteți să ucideți un inspector de poliție și să scăpați așa ușor. Nu se vor opri până când n-au să vă dea de urmă.

Știa că spunea toate astea numai ca să se liniștească singur, pentru că nu era nimic adevărat. Simți imperfecțiunea cuvintelor mincinoase, știa că și ceilalți o percepeau. Începu să tremure.

— Și cine naiba o să afle vreodată ce s-a-ntâmplat? (Babornița rânji iar; dinții ei erau perfecți, albi ca zăpada. Gundhalinu se întrebă, în mod absurd,, dacă nu cumva erau falși). Am putea să-ți aruncăm trupul într-o crevasă și gheața îți va măcina oasele. Nici chiar toți zeii voștri nu vor afla niciodată unde zaci! Pe neașteptate ridică obiectul care-i atârna la șold și i-l vârî în piept, împingându-l iar de stâncă, cu un grohăit de surpriză: Străinule, tu chiar crezi că putem fi urmăriți până în pânzele albe pe propriul nostru teritoriu? Eu sunt Mama. Pământul este iubitul meu, stâncile, păsările și animalele sunt copiii mei. Ele îmi vorbesc, eu le cunosc limba. (Nebunia îi sticlea în ochii ca de porțelan). Ele îmi spun cum să vânez un vânător. Și vor o ofrandă, o recompensă.

Polițistul se uită la tubul metalic lung și strălucitor, care-l țintuia de stânca înghețată și, înainte ca vederea să i se întunece iarăși, recunoscu un arzător cu electroni din dotarea poliției. Se ridică în picioare cu o ținută demnă, rigidă, coordonându-și toate mișcările printr-un efort de voință, în timp ce bătrâna scorpie se retrăgea încetișor. Ceilalți o imitară, ieșind din raza de acțiune a reculului energetic; lăsându-l singur într-un cerc de zăpadă învolburată. Gura îi era rănită, plămânii îl dureau din cauza aerului înghețat. Fiecare răsuflare putea fi cea din urmă, dar cu ochii minții nu văzu nici reluarea unor scene din viața sa, nici vreo revelare profundă a adevărului universal... nimic în acest moment final; absolut nimic...

Bătrâna înălță arzătorul și apăsă trăgaciul.

Gundhalinu se clătină sub lovitura care nu veni; deschise ochii, pe care nu-și amintea să-i fi închis, la timp ca s-o vadă apăsând o dată și încă o dată trăgaciul, fără nici un rezultat. Nomada bodogăni furioasă, scuturând arma; blesteme de ciudă se ridicară dinspre spectatorii ce aruncau priviri chiorâșe.

Inspectorul păși în față, șovăielnic, întinzând mâinile.

— Dă-mi-o... lasă-mă să ți-o repar.

Uimirea reveni în ochii albaștri, decolorați, bătrâna își feri arzătorul.
Rămase răbdător cu brațele întinse, cu palmele în sus.
— S-a blocat. Se întâmplă adesea. Dacă-mi dai voie, pot s-o aranjez.
Ea se încruntă, dar în mod subtil expresia i se schimbă din nou și făcu un mic gest cu capul. Gundhalinu fu conștient de cele două paralizatoare îndreptate către el, conștient că va fi imposibil să evadeze. Babornița îi trânti arzătorul în mâini.
— Aranjeaz-o atunci, dacă ești atât de dornic să mori.
Tonul sugeră că-l suspecta că-și pierduse mințile ; se întrebă dacă nu era adevărat.
Gundhalinu îngenunche, afundându-se, simțind mușcătura zăpezii prin stofa pantalonilor. Puse arma în echilibru pe coapsă, își scoase mănușile și deschise tașca de scule pe care o purta la cingătoare. Scoase dinăuntru o baghetă magnetizată subțire cât firul de păr și o introduse în deschizătura de la baza mânerului arzătorului ; începu apoi să testeze macanismele ascunse cu o siguranță calmă. În timp ce lucra, palmele transpirate i se lipeau de metalul înghețat, dar abia sesiză acest lucru. Pipăindu-și drumul de-a lungul nevăzutelor cărări, ajunse în sfârșit la intersecția hotărâtoare și separă cele două componente care se prinseseră laolaltă. Retrase sonda, din nou foarte atent, mulțumit că problema fusese doar aceea la care se așteptase. Puse instrumentul înapoi la locul lui, întrebându-se în treacăt de ce oare îi mai păsa, și întinse arzătorul bătrânei. Îi întâlni ochii inexpresivi.
— Asta era necesar să fie făcut. Nu trebuie să ne furați jucăriile, dacă nu știți cum să aveți grijă de ele.
Ea-i smuci arzătorul, julindu-i palmele. Gundhalinu se strâmbă, dar mâinile îi erau ca de lemn, insensibile, deja nefolositoare. Ca și fața ; ca și creierul. Se ridică în picioare, lăsându-și mănușile să-i cadă. Cel puțin își dovedise superioritatea asupra acestor sălbatici, măcar acum putea să moară curat, onorabil, executat de o armă perfecționată.
De data asta însă, bătrâna nu mai îndreptă arzătorul către el. Se întoarse, și-l propti în umăr și ținti pâlcul de coniferi de sub peretele falezei. Trase ; polițistul auzi pârâitul electric al razei și o mică explozie în momentul în care un copăcel solitar izbucni în flăcări. Strigăte de

aprobare se ridicară în jur și anticiparea execuției reveni pe fețele lor sălbatice, nemiloase.
Baba întoarse arzătorul înspre el.
— Ai făcut treabă bună, străinule, scrâșni ea, zâmbind fără pic de omenie pe chip.
Gundhalinu privi cu coada ochiului copăcelul ce ardea. Fumul se aduna lângă peretele falezei ; mirosul de lemn ars era ințepător de străin. Totuși carnea omenească arsă mirosea precum orice altă carne friptă...
— Sunt un Kharemoughi. Pot să repar, și legat la ochi, orice piesă de echipament. Asta ne face să fim mai mult decât niște animale.
— Tu însă vei muri exact ca oricare dintre noi, străine ! Vrei într-adevăr să mori ?
— Sunt pregătit să mor. Își îndreptă spatele ; întregul său corp părea să aparțină acum altcuiva.
Ea ridică arzătorul, cu brațele tremurându-i ușor din cauza efortului de a-l ține în sus. Mâna i se strânse pe trăgaci și ochii îi cercetară fața lui BZ, dorind să-l înfrângă și să-l facă s-o implore să-i lase viața. El însă mai degrabă ar fi murit decât să le dea această satisfacție... și știa că oricum avea să moară.
— Omoară-l ! Omoară-l !
Vocile începură să crească odată cu nerăbdarea spectatorilor. Gundhalinu aruncă o privire distrată cercului de chipuri și văzu pe chipul adolescentei o expresie pe care nu putea s-o numească.
— Nu. Bătrâna coborî tubul, rânjind cu o dușmănie hidoasă. Nu, n-o să-l ucidem, o să-l păstrăm. Ne poate repara echipamentul pe care l-am furat de la neamul lui din portul stelar.
— E periculos, șamană ! spuse unul dintre bărbați, furios din cauza așteptărilor înșelate. N-avem nevoie de el.
— Și eu spun că va trăi ! mârâi babornița. El vrea să moară... priviți-l ! Un om care nu se teme de moarte e nebun, și aduce ghinion să ucizi un nebun.
Polițistul își simți stupoarea fatalistă limpezindu-se, când în sfârșit înțelese : nu aveau să-i ofere o moarte curată. Urmau să-l facă sclavul lor...
— Nu, animale împuțite ce sunteți ! Se azvârli către bătrână, către armă. Omoară-mă, blestemato ! N-o să...

Ea ridică tubul într-un gest reflex și-l lovi cu el peste față. Gundhalinu căzu pe spate într-un troian de zăpadă, cu sângele arzându-i pielea, cu durerea zornăindu-i în cap precum un urlet. Scuipă o gură plină de sânge și un dinte. Se așeză în capul oaselor, gemând înapoia degetelor înghețate, în timp ce nomazii începură să se îndepărteze de el. O auzi pe cotoroanță dând ordine, dar nu-i distinse cuvintele ; nu-i păsa, nu-i mai păsa de nimic.

— Hei... pune-ți mănușile, prostule !

Adolescenta stătea lângă el și i le flutura în fața ochilor. El se trase mai în spate și încercă s-o ignore ; strânse zăpadă în mâna făcută căuș și și-o îndesă în gura rănită.

— Albastrule ! De data asta ea îi vârî în față tranchilizatorul lui TierPardée. Albăstrelule, mai bine ascultă-mă !

Îi azvârli mănușile în stomac.

Bărbatul le trase încet, peste degetele amorțite cu sânge înghețat pe ele. Gândul de a fi paralizat, neajutorat, târât către o sanie și răsturnat în ea precum o ladă cu piese de schimb, i se părea imposibil de îndurat. Trebuia să se ducă singur pe picioare cu toată demnitatea de care era în stare, până când va găsi o cale să iasă din acest coșmar... o cale, orice cale.

Ceva îi căzu peste cască, îi alunecă în jos pe față ca un șarpe și i se fixă în jurul gâtului. Privi în sus, speriat brusc, și lațul i se strânse de gât. Văzându-i chipul, puștoaica izbucni în râs ; celălalt capăt al frânghiei se înfășura pe mâna ei vârâtă în mănușa cu un deget. Îl lăsă să se legene liber, stând plină de aroganță în fața lui.

— Bun băiat. Mami a zis că-ți vrea mâinile, dar mi-a spus că eu capăt restul, pentru grădina mea zoologică. Își coborî ochelarii, ascunzându-și fața îngustă și noduroasă. Animalul meu favorit Albastru. Râse din nou și trase brusc de frânghie. Hai, Albastrule ! Și ai face bine să mergi iute.

Gundhalinu se ridică grăbit în picioare și o urmă prin zăpadă, afundându-se mereu, către glisoarele care așteptau. Chiar dacă nu-l uciseseră, el știa că era un om mort ; pentru că în acel moment lumea lui încetase să mai existe.

27

Moon privi pe lângă spătarul fotoliului capitonat al lui Elsevier, întinzându-se pe brațul propriului ei fotoliu ca să privească afară prin hubloul blindat al LB-ului. Tiamat se înfățișa vederii lor ca o lună răsărind, dar era infinit mai minunată pentru ochii ei. Acasă — se întorcea acasă, și-i venea să creadă că timpul însuși se întorsese pe dos : că va găsi totul exact așa cum fusese, chiar așa cum trebuia să fi fost, când cercul acela de albastru vrăstat de nori de dedesubtul ei se extinse și se umpluse încă o dată cu marea fără de sfârșit. Totuși chiar dacă nu era lumea pe care o pierduse, acum știa că își va găsi drumul... că va găsi o cale s-o transforme.

— Protecțiile sunt activate ?

— Da.

Asculta întrebările murmurate ale lui Elsevier și răspunsurile monosilabice ale lui Silky ; ritmul liniștitor al unui ritual repetat de nenumărate ori până atunci. Pătrunderea în atmosfera Tiamatului nu era nici la fel de dureroasă, nici de înspăimântătoare cum fusese părăsirea ei ; călătoria aceea i se părea acum că se întâmplase altcuiva. Asculta doar cu jumătate din minte, cealaltă deplasându-se din trecut în viitor, evitând nesiguranța prezentului lor periculos. Acum nimic nu putea să meargă rău, nimic nu **va merge** rău. Ea trecuse prin Poarta Neagră ; îi fusese sortit s-o facă.

Înainte de desprinderea de pe orbită, Elsevier luase legătura prin radio cu un Ngenet incredul, doar ca să afle că el nu-i mai putea întâmpina în Golful Îndepărtat ; își pierduse aeroglisorul cu cinci ani în urmă, după ultima lor expediție nereușită. De data asta trebuiau să-și asume riscul mai mare de a se apropia de plantația lui venind pe coastă din sudul lui Carbuncle ; nu mai exista nimeni în care Elsevier să se încreadă pentru a-i ajuta la asolizarea finală.

Elsevier se... stingea pur și simplu, era singurul cuvânt pe care Moon îl putea atribui metamorfozei subtile la care fusese martoră din momentul când trecuseră prin Poartă. Încercase să afle ce nu era în regulă, dar bătrâna refuzase să-i dea un răspuns ; și, fără să-și dimi-

nueze tandrețea din gesturi, se retrăsese în ea însăși, izolându-se de sibilă.

Aceasta se simțise rănită și chinuită până în momentul când Gemenii începuseră să domine cu imaginea lor ecranele navei. Atunci își dădu seama în sfârșit că la asta se gândea Elsevier : sfârșitul care va veni pentru ea odată cu noul început pentru Moon. Despărțirea de traiul pe care îl dusese, de nava care păstra amintirile dulci-amare de o jumătate de viață. Despărțirea finală de surogatul de fiică, care i-ar fi putut da o nouă viață pentru a o înlocui pe cea părăsită undeva departe, dar care nu-i oferise decât o pierdere și mai profundă.

O pseudo-mare de nori fără margini le masca vederea asupra oceanului acum, când începură să coboare tot mai jos, gonind prin safirul din păturile superioare. În curând... în curând vor străpunge suprafața norilor și Moon va zări destinația lor, linia lungă, neîntreruptă, a coastei continentale vestice unde se întindea plantația lui Ngenet... și Carbuncle.

— ...raportul de transmitere a crescut la unu și un... Silky ! Suntem în lumina reflectorului ! Transfer energetic...

O văpaie de lumină albă-albăstruie se descărcă pe cer deasupra lor, trimițând pumnale în ochii lui Moon ; coconul metalic vibră în jurul ei, clănțănindu-i dinții. Scânci nevenindu-i să creadă : erau atacați.

— Zeilor ! zbieră Elsevier, mai mult mânioasă decât disperată. Ne-au depistat, n-o să scăpăm niciodată..

O altă explozie izbucni în jurul lor... urmată de un interval de tăcere. Brusc, difuzorul începu să transmită :

— ...Predați-vă acum, sau veți fi distruși. Vă avem în bătaia razei. Nu veți scăpa !

— Pierdem... A treia explozie înăbuși numele a ceea ce fusese pierdut și întrebarea țipată a lui Moon. A patra nu le mai dădu răgaz ; panoul de bord sfârâi și scoase un zgomot strident, evident de distrugere, împovărându-le simțurile deja șocate.

— Întreruperea alimentării cu energie ! Auzi din ce în ce mai slab vocea lui Elsevier ; cuvintele abia îi ajungeau la urechile asaltate de zgomot... sper... cred că suntem deja morți...

Cabina se întunecă odată cu iminența morții. Clipind mereu, ochii lui Moon descoperiră lumina văzduhului din exteriorul navei : văzu câmpiile fără de margini ale cerului, albastre, albe și aurii, destrămându-se pe măsură ce plonjau prin suprafața norilor. Se lipi de fotoliul ei, numărându-și bătăile inimii ; dându-și seama, cu fiece confirmare de acest fel a vieții sale că încă nu avusese loc o altă explozie — cea pe care, așa complet lipsiți de apărare cum erau acum, nici n-ar fi văzut-o vreodată.

Ieșiră din stratul de nori la fel de brusc pe cum intraseră. Sibila zări în sfârșit marea, rostogolindu-se dedesubtul lor, ca o întindere de cositor topit. Picături de ploaie se risipiră peste hubloul larg, estompându-le vederea, pătându-le ca niște lacrimi imaginea apei și a cerului. Încă erau vii. LB-ul cădea după o parabolă turtită, aidoma unei pietre aruncată cu praștia care zboară razant pe deasupra unui eleșteu fără țărmuri. Elsevier și Silky acționau comenzile în tăcere. Moon păstră și ea liniștea, aducându-și astfel singura contribuție posibilă.

— Acum, Silky : activează sistemele de avarie...

Conul cenușiu ca fumul de deasupra fotoliului lui Moon căzu brusc peste ea, întrerupând vocea bătrânei, care începuse un apel de urgență și acoperindu-i ultima imagine a suprafeței mării ce se apropia tot mai mult, albă ca gheața și cenușie ca fierul. Era imobilizată în fotoliul ei de o pernă pneumatică ce se umfla treptat. așa că rămase pe loc fără să opună rezistență — incapabilă să opună rezistență — până când fu complet prinsă în strânsoare. După o așteptare care dură o eternitate, contopirea sferei de metal cu marea cenușie răsună slab în trupul ei, precum o lovitură abătându-se asupra altcuiva, extrem de dezamăgitor.

Iar după o altă scurtă veșnicie, simți cum perna se dezumflă și coconul fumuriu se înălță. Azvârli centurile de siguranță și se împinse înainte, oprindu-se între scaunele piloților. Scutul cenușiu tocmai se ridica de deasupra lui Silky ; acesta scutura din cap într-un foarte uman gest de îndepărtare a amețelii. În față, marea lovea în hublou cu o indignare plină de furie ; mici picături de apă înghețată se strecurau prin fisurile ca niște raze provocate de impact în peretele armat transparent.

LB-ul se ridica și cobora sub picioarele femeii, iar bubuiturile valurilor furioase se auzeau puternic în jur.

Conul atârna neclintit deasupra fotoliului lui Elsevier; de parcă nici nu se... Moon se uită la fața bătrânei, temându-se să privească, dar incapabilă să-și ferească ochii.

O dâră roșie se prelingea pe abanosul buzei superioare a lui Elsevier, dar ea își ridică ochii, cu capul rezemat pe spătarul scaunului.

— Nu-i nimic, draga mea... doar îmi curge sânge din nas... trebuia să termin de trimis mesajul. Ngenet vine încoace.

Închise ochii, gâfâind un pic, de parcă mâna grea a atracției gravitaționale continua s-o strivească... o strivise deja. Ședea nemișcată, nefăcând nici măcar efortul de a ridica un deget; ca o femeie care avea tot timpul din lume înaintea ei.

Moon îi atinse umărul cu o tandrețe plină de spaimă.

— Am ajuns jos, Elsie. Ne-ai salvat. S-a terminat.

— Da. Surprinderea umplu ochii albaștri-violeți și Elsevier privi cu uimire ceva aflat dincolo de imaginea pe care o puteau vedea. Mi-e atât de frig, murmură ea. Un spasm îi mișcă mușchii feței.

Pe neașteptate, ochii i se goliră de expresie.

— Elsie... Elsie? Mâna lui Moon se strânse pe umărul ei, o scutură... îi dădu drumul apoi, când nu văzu nici o reacție. Silky..., se întoarse ea doar pe jumătate, nedorind să-și răsucească de tot trupul, nu mai... Elsie!

Silky o apucă de umeri, trăgând-o la o parte, în spațiul strâmt dintre fotolii. Întinse brațul său verde-cenușiu cu degetele reci ca niște șerpi, ca să atingă chipul lui Elsevier, gâtul ei... Bătrâna nu tresări sub atingerea lui, ci continuă să privească fix la ceva de dincolo de orizont, până când tentaculele cenușii îi trecură peste ochi, închizându-i pentru totdeauna.

— A murit.

LB-ul se legănă, apoi se stabiliză, dezechilibrându-i; Moon privi în jos îngrozită, dându-și seama că picioarele nu-i mai răspundeau. Apa îi cuprinsese pantalonii costumului de zbor; apa mării, care plescăia prin cabină.

— A murit? clătină ea din cap. Nu, n-a murit. Nu-i moartă.

Elsie! Elsie, suntem inundați! Trezește-te!

Scutură trupul fără vlagă, dar nu obținu nici o reacție. Tentacule îi încolăciră brațele și-o traseră cam brutal într-o parte.

— A murit! (Nu mai văzuse niciodată ochii lui Silky atât de limpezi, atât de adânci. El atinse o serie de simboluri iluminate de pe tabloul de bord, apoi le repetă). Trapa a pleznit, o anunță. Ne scufundăm. Afară, ieși...

O împinse către ecluză, sibila se clătină pe picioare când un nou val, o lovi la jumătatea drumului printre fotolii.

— Nu! N-a murit. Nu putea să moară! N-o putem părăsi. Moon se agăță de spătarul unui fotoliu.

— Mergi!

Silky o lovi, împingând-o spre ecluză. Ea se împiedică și căzu, fiind acoperită iar de un val; se ridică la suprafață, gâfâind, cu flăcări de sare arzându-i ochii. Pătrunse cu greu prin intrarea ecluzei, se prinse de marginea ușii și se întoarse ca să mai privească o dată înapoi: îl văzu pe Silky cum îngenunchează în apa plină de vârtejuri și își înclină capul, sprijinindu-l pe umărul moartei într-un gest de omagiu și de bun rămas.

După aceea se ridică, înaintă cu greu prin apa dintre scaune și ajunse lângă Moon.

— Afară! Tentaculele înfășurară din nou un braț al fetei și o traseră ducând-o în ecluză.

Sibila dădu drumul ușii, incapabilă să reziste, și plonjă în apă în urma lui. Văzu gura căscată a tambuchiului înghițind marea precum un înecat neajutorat...

— Casca mea! Am să mă înec...

Se întoarse către cabină, dar valul adânc până la brâu îl făcu pe Silky să-și încolăcească brațele în jurul ei și o trase în jos, doborând-o. Apa înghețată o acoperi din nou; se zbătu ca să se ridice, pe jumătate înotând, icnind de durere când șuvoiul rece de apă îi intră pe sub costum prin jurul gâtului. LB-ul se înclină din cauza valurilor de hulă, schimbă direcția torentelor de apă înapoi către trapă, măturând-o și pe Moon odată cu ele. Ea se izbi de marginea trapei, pocnindu-se cu capul de metal, înainte ca LB-ul să-i scuipe pe amândoi afară, în largul oceanului.

Țipătul lui Moon se stinse precum o flacără când marea se închise deasupra capului său. Dădu din picioare ca să iasă la suprafață, scoase capul la aer și întâlni acolo

lapoviță care, spulberată de vânt, o lovea din spate deasupra apei. În interiorul costumului își simți trupul atacat de niște degete de căldură orbitoare și de gheață.

— Silky ! strigă ea și numele îi fu întors de vânt, la fel de pierdut și dezolant ca și plânsetul unui mers.

Dar apoi, pe neașteptate, lângă ea se iviră fața împroșcată cu spumă și pieptul lui Silky ; o susținu deasupra apei, totuși fața se simțea trasă în jos de costumul de suprasarcină plin cu apă. Alien-ul își lepădase costumul, înotând acum liber în elementul său. Îl simți cum trage de închizătorile din partea din față a costumului ei, încercând să i-l scoată.

— Nu ! Își înfipse degetele în tentaculele lui alunecoase, dar îi scăpară din mâini precum niște țipari. Nu, am să ngheț ! (Tot zbătându-se atâta, ajunse iar sub apă, dar ieși imediat, tușind și scuipând). Nu pot supraviețui în asta... fără el ! adăugă Moon, știind că oricum nu va supraviețui, din cauza costumul plin de balastul lichid care-o trăgea în jos.

Înțelese în sfârșit, în felul în care doar o dată în viață poate fi înțeles acest lucru, deplina și amara ironie a Alegerii Marinarului : să înghețe, sau să se înece.

Silky îi lăsă în pace costumul încercând doar s-o ajute să plutească. Primul șoc agonizator determinat de frig se estompase deja într-o durere ce-i pătrundea până la oase și-i vlăguia puterea și judecata. În depărtare, printre munții lichizi mișcători, zări LB-ul care se scufunda — și apoi nu mai văzu nimic în afară de curgerea mării și a cerului. „Elsevier“ O jertfă adusă Mării... Sibila simți apa sărată a lacrimilor sale amestecându-se cu apa mării, și cu cea a cerului.

După o perioadă nedefinită de timp simți că vijelia se domolea : cerul își pierdea din mânie, urgia ce umfla valurile părăsea suprafața mării, epuizarea fizică îi usca propriile-i lacrimi, în timp ce un soare palid, cu dinți, clipea către ea printr-o spărtură dintre nori. Silky continua s-o susțină ferm de spate, ajutând-o să se mențină la suprafață ; corpul îi era convulsionat de tremurături imposibil de controlat. Uneori i se părea că poate vedea linia țărmului, îndepărtată, imposibil de atins, dar niciodată sigură dacă nu era cumva o fantomă a ceturilor

sau a minții ei. Nu-i mai rămăsese destulă forță ca să vorbească, iar Silky îi răspundea numai cu liniștirea mută a prezenței sale. Moon simți mai intens decât altă dată faptul că el venea de pe altă planetă, deși cunoașterea acestui lucru nu avea prea mare importanță...

Trebuie să-i spună să-i dea drumul, să-și menajeze forțele, căci nu mai exista nici o speranță ca Ngenet să-i salveze. Oricum în final tot acolo aveau să ajungă amândoi. Dar nu putea să formuleze cuvintele, iar în adâncul inimii știa că nu dorea s-o facă. Să mori singur... să mori... să dormi aici pentru totdeauna. Se gândi că aproape-și simțea măduva congelându-i-se în oase. Era atât de obosită, atât de dureros epuizată ; iar somnul avea să vină, în timp ce o legăna, monoton, Marea Mamă. Ultimele săptămâni petrecute pe o altă planetă fuseseră doar un vis. Era o tiamatană, o Văratică, cunoscând cu vagă deznădejde în suflet ceea ce știa orice Văratic încă de la naștere : că Doamna era în egală măsură creatoare și distrugătoare — viețile individual privite nu aveau mai multă însemnătate în vastul Ei plan decât existența celui mai mărunt crustaceu ce se strecoară prin nămolul de pe fundul apei...

Ceva străpunse suprafața apei în fața lor, trimițând o jerbă de stropi pe chipul fetei. Ea gemu când brațele lui Silky i se strânseră în jurul pieptului și se uită printre gene, cu ochii biciuiți de rafalele înghețate, la fața vărgată, strălucitoare, ce o privea fix. Două, apoi încă trei chipuri neomenești apărură la suprafață, rămânând ca niște balize de pescuit pe apa scânteietoare. Încet-încet, precum o bulă de aer ridicându-se din adâncuri, înțelegerea îi străpunse amorțirea anestezică : mersi...

O înconjurară, mânând-o insistent și urgent, cu înotătoarele anterioare membranate. Mintea fetei nu-și putea imagina ce voiau de la ea ; dar știa, cu încrederea de nezdruncinat căpătată din copilărie, că erau copiii Doamnei, care veniseră s-o salveze dacă puteau.

— S... Silky, mestecă ea cuvintele în bucăți printre dinții care-i clănțăneau, dă-mi dr... drumul.

El o eliberă și Moon se scufundă precum o piatră. Înainte de a fi putut reacționa, făpturile plutitoare cu blana lucioasă o ridicară iar. Înotătoare cu degete membranate se încrucișară închizându-se deasupra ei precum petalele

unei flori, trăgând-o în sus şi aşezând-o pe burtă peste pieptul moale şi larg al unui mers ce plutea liniştit pe apă. Uimită, Moon rămase scuipând apă ; stătea cu puţin deasupra suprafeţei mării, cu picioarele încă atârnând în apa insuportabil de rece. Mers-ul — era o femelă, deduse ea după gulerul de blană aurie din jurul gâtului — o înfăşură cu înotătoarele sale ca pe-un pui, alimentând-o cu căldura corpului de parcă şi-ar fi încălzit şi hrănit propriul urmaş. Fiinţa începu să fredoneze din piept, fără glas, în acelaşi ritm cu balansul mării. Prea obosită ca să se mai mire, Moon îşi lăsă capul pe pieptul mătăsos şi îşi trecu mâinile pe sub mers, simţind cum cântecul fără glas îi pătrunde prin trupul cutremurat de frig. Silky şi ceilalţi doi mersi pluteau în derivă prin apropiere ; dar ea nu-şi mai amintea acum de ei, nu-şi mai amintea nimic din trecut sau viitor atâta timp cât existenţa i se mişca încet către timpul prezent.

N-a ştiut sau n-a vrut să ştie niciodată câtă vreme plutise în derivă, ţinută în îmbrăţişarea mersului. Soarele traversase cerul, rostogolindu-se în jos pe o pantă îndepărtată către propria lui întâlnire cu marea, înainte ca o altă schimbare să se simtă la suprafaţa apei : umbra lungă a unei nave venită să-i întâlnească ajunse deasupra lor, iar bătaia îndepărtată a inimii motoarelor sale le străpunse liniştea, apropiindu-se tot mai tare.

— Moon... Moon... Moon... Silky îi rostea numele, încolăcindu-i gâtul cu tentaculele ude de parcă încerca s-o facă să-l audă.

Nu mai exista însă nici o Moon *, nici o lună deasupra, ci doar marea, Marea, ca să-i răspundă... Marea reclamând ce-i aparţinea.

— Moon... mă auzi ?

— Nu... Era mai mult un protest împotriva pătrunderii în liniştea ei nepăsătoare decât un răspuns la o întrebare. Lumea părea o pictură în acuarelă revărsându-se fără nici o formă...

Ceva îi izbi buza de dinţii care clănţăneau ; un lichid fierbinte, vâscos, îi umplu gura şi i se prelinse pe gât precum un râu de petrol în flăcări. Scânci a plăcere şi a

* Moon — lună (în lb. engleză) (n.tr.)

refuz, simţind cum lumea de acuarelă îngheaţă, căpătând o formă lipsită de referinţă în mintea ei dezactivată, cu excepţia feţei aplecate peste ea, aducând trecutul şi prezentul într-o singură imagine dublă.

— M... M... Miroe ?

— Da, îi răspunse glasul lui, plin de uşurare. Îşi reveni, Silky. Mă recunoaşte.

Dincolo de Ngenet, Moon îl desluşi pe Silky, ghemuit răbdător, privind, alături de ochiul rotund, nemişcat al unui hublou.

— U... unde ?

Înghiţi convulsiv siropul dulce-piperat când Ngenet îi apăsă iarăşi cana pe buze. Trupul ei tremurător, încordat, fusese eliberat de costumul plin cu apă şi aşezat sub un maldăr de pături încălzite.

— Pe nava mea. Dusă în sfârşit în siguranţă la bord, slavă zeilor. Mergem acasă. Îi înlocui o compresă fierbinte ce-i acoperea rădăcina nasului şi obrajii.

— A... acasă ?... ? Vieţile trecute şi prezente alergau iar împreună.

— Către plantaţia mea, către un port sigur. Ai petrecut destulă vreme plimbându-te pe drumuri stelare, şi destul timp în braţele Mării Mamă, copil de mers ce eşti... aproape o viaţă întreagă. Bărbatul îi îndepărtă părul năclăit de pe frunte cu o mână blândă, bătătorită. Acum a venit vremea să fii recunoscătoare pământului ferm.

— El... Elsie. Cuvântul îi răni gâtul precum fierea.

— Ştiu, îşi îndreptă spinarea. Ştiu. Nu mai poţi să faci nimic pentru ea acum, decât să te odihneşti, şi să te vindeci.

Vocea lui şi interiorul cabinei păliră, îndepărtându-se la infinit.

Moon se ghemui mai bine în cuibul de pături, pe măsură ce conştiinţa i se retrăgea tot mai adânc, diminuându-se până la senzaţia unor ace fierbinţi pătrunzându-i în carnea amorţită de frig, aducând primăvara în venele înţepenite de gheaţă, dezlegându-i muşchii ; eliberând-o...

Director editură : OFELIA DERCACI
Consilier drepturi de autor : VLAD MĂDĂLIN DERCACI
Redactor carte : MIHAI DAN PAVELESCU

Tiparul executat la S.C. „Grafica Prahoveană" S.A. Ploiești
cu comanda nr. 14068, format 1/16 54×84.
TIMBRUL LITERAR SE VIREAZĂ UNIUNII SCRIITORILOR
DIN ROMÂNIA
Cont 45101032 B C R Filiala sector 1 București.

ADRESA EDITURII PYGMALION PLOIEȘTI
str. REPUBLICII, nr. 27, bloc GALERIILE COMERCIALE,
sc A 6, apartament 1.
Telefon fax 044/113205

JOAN D. VINGE

REGINA ZĂPEZILOR

Doresc să-mi exprim întreaga recunoștință inspirației și măiestriei artistice ale lui Hans Christian Andersen, al cărui binecunoscut basm *Crăiasa Zăpezii* mi-a oferit semințele pentru povestea de față. Mulțumesc de asemenea lui Robert Graves, a cărui carte *Zeița Albă* mi-a furnizat Pământul bogat în care ea a crescut. Și aș vrea să mai mulțumesc tuturor celor care m-au ajutat să plivesc, să îngrijesc și să culeg roadele muncii mele: soțului meu,Vernor, și editorilor Don Bensen și Jim Frenkel, fără ale căror sugestii valoroase, cartea aceasta nu ar fi crescut atât de puternică sau atât de adevărată.

Totodată, îi mulțumesc tatălui meu pentru dragostea față de science-fiction, cât și mamei mele, care m-a învățat ce înseamnă o femeie puternică și mi-a dat libertatea să devin eu însămi una.

COPERTA: RIESS WALTER

ISBN 973-9207-17-0

"Cea mai bună carte science-fiction pe care am citit-o anul acesta... Reușește tot ceea ce încearcă să facă și încearcă aproape totul. Lumea ei prinde viață, iar personajele ei vor fi mereu cu mine".

(John Varley, autorul romanului Millenium)

"Este aproape imposibil să-ți pierzi interesul pentru această carte, pentru că este una dintre cele mai notabile isprăvi ale povestitului de mare amploare în science-fiction de la Dune a lui Frank Herbert încoace".

(Booklist)

"O poveste minunată, o adevărată plăcere s-o citești. O recomand cu toată căldura".

(Roger Zelazny)

PREȚ VOL.1 + VOL.2

12.000 LEI